

Đại thiếu gia,

Em

Lạy

Câu!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Gọi Tao Là Đại Thiếu Gia

Chương 2: Mời Đại Thiếu Gia Dậy Đi Học

Chương 3: Sen Ồi!

Chương 4: Đại Thiếu Gia Dạy Sen Học

Chương 5: Cậu Không Công Được Em Đâu!

Chương 6: Trò Chơi Gia Đình

Chương 7: Sen Ồm

Chương 8: Sen Thích Ai?

Chương 9: Khéo Mồm Khéo Miệng

Chương 10: Ôn Thi Hoa Nặng

Chương 11: Mẹ Ruột

Chương 12: Twinkle, Twinkle, Little Star

Chương 13: Mọi Tiền Cậu

Chương 14: Quyết Định Của Sen

Chương 15: Gặp Lại Cậu

Chương 16: Xinh Cái Con Khi

Chương 17: Cậu Quét Lớp

Chương 18: Như Hai Người Lớn Với Nhau

Chương 19: Nghe Lời Bà

Chương 20: Em Sắp Chết Rồi Cậu Ạ!

Chương 21: Chị Sen

Chương 22: Sen Béo Giảm Cân

Chương 23: Người Hầu Mới

Chương 24: Đại Bàng Đen Kéo Bướm Hồng

Chương 25: Tuyển Nước Bọt Thần Kỳ

Chương 26: Có Chết Tao Cũng Lôì Màỳ Theo Cùng

Chương 27: Quý Mèo Hờn Hay Quý Người Hờn?

Chương 28: Sen Gầy Xinh Ngất Ngây Nha!
Chương 29: Điều Ước Năm Xưa
Chương 30: Đợi Em Tra Từ Đỉnh
Chương 31: Hiệp Ước Vợ Chồng
Chương 32: Làn Đầu Hẹn Hò
Chương 33: Bảy Năm Sau
Chương 34: Là Tên Của Người Tôi Hận
Chương 35: Tao Bỏ Cuộc
Chương 36: Cô Chủ Tương Lai Tốt Bụng
Chương 37: Bí Mật Nhiều Năm Trước
Chương 38: Đi Khám Thai Thôi Em!
Chương 39: Mà Hạnh Phúc Là Được
Chương 40: Lộ Tẩy
Chương 41: Đại Thiểu Gia Quét Sân
Chương 42: Vợ Chồng
Chương 43: Tình Cảm Nhà Người Ta
Chương 44: Cỉ Muôn Năm!
Chương 45: Milu Milơ
Chương 46: Hạnh Phúc Ngập Tràn
Chương 47: Cả Nhà Nhận Tin Vui
Chương 48: Hoa Nở Hoa Tàn
Chương 49: Người Xưa Chốn Cũ
Chương 50: Kế Hoạch Trả Thù
Chương 51: Sự Thật
Chương 52: Hạnh Phúc Ngỡ Như Mơ
Chương 53: Kết
Chương 54: Ngoại Truyện

Mục lục

- Chương 1: Gọi Tao Là Đại Thiếu Gia
- Chương 2: Mời Đại Thiếu Gia Dậy Đi Học
- Chương 3: Sen Oi!
- Chương 4: Đại Thiếu Gia Dạy Sen Học
- Chương 5: Cậu Không Công Được Em Đâu!
- Chương 6: Trò Chơi Gia Đình
- Chương 7: Sen Ốm
- Chương 8: Sen Thích Ai?
- Chương 9: Khéo Mồm Khéo Miệng
- Chương 10: Ôn Thi Hoa Nắng
- Chương 11: Mẹ Ruột
- Chương 12: Twinkle, Twinkle, Little Star
- Chương 13: Mọi Tiên Cậu
- Chương 14: Quyết Định Của Sen
- Chương 15: Gặp Lại Cậu
- Chương 16: Xinh Cái Con Khi
- Chương 17: Cậu Quét Lốp
- Chương 18: Như Hai Người Lớn Với Nhau
- Chương 19: Nghe Lời Bà
- Chương 20: Em Sắp Chết Rồi Cậu A!
- Chương 21: Chị Sen
- Chương 22: Sen Béo Giảm Cân
- Chương 23: Người Hầu Mới
- Chương 24: Đại Bàng Đen Kéo Bướm Hồng
- Chương 25: Tuyển Nước Bọt Thần Kì
- Chương 26: Có Chết Tao Cũng Lôi Mày Theo Cùng
- Chương 27: Quý Mèo Hơn Hay Quý Người Hơn?
- Chương 28: Sen Gầy Xinh Ngất Ngây Nha!
- Chương 29: Điều Ước Năm Xưa
- Chương 30: Đợi Em Tra Từ Điển
- Chương 31: Hiệp Ước Vợ Chồng
- Chương 32: Lần Đầu Hẹn Hò
- Chương 33: Bảy Năm Sau
- Chương 34: Là Tên Của Người Tôi Hận
- Chương 35: Tao Bỏ Cuộc
- Chương 36: Cô Chủ Tương Lai Tốt Bụng
- Chương 37: Bí Mật Nhiều Năm Trước
- Chương 38: Đi Khám Thai Thôi Em!

Chương 39: Mây Hạnh Phúc Là Được

Chương 40: Lộ Tầy

Chương 41: Đại Thiểu Gia Quét Sân

Chương 42: Vợ Chồng

Chương 43: Tình Cảm Nhà Người Ta

Chương 44: CI Muôn Năm!

Chương 45: Milu Milơ

Chương 46: Hạnh Phúc Ngập Tràn

Chương 47: Cả Nhà Nhận Tin Vui

Chương 48: Hoa Nở Hoa Tàn

Chương 49: Người Xưa Chốn Cũ

Chương 50: Kế Hoạch Trả Thù

Chương 51: Sự Thật

Chương 52: Hạnh Phúc Ngỡ Như Mơ

Chương 53: Kết

Chương 54: Ngoại Truyện

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Gọi Tao Là Đại Thiếu Gia

Một ngày mùa đông lạnh lẽo...

Vụ việc bé gái sơ sinh bị mẹ ruột vứt ngay tại sọt rác đằng sau kí túc xá trường đại học khiến dư luận xôn xao.

Người ta trách bà mẹ trẻ, cũng trách tình người bạc bẽo.

Em bé được bọc trong cái chiếu rách, mang đến trước chùa. Sư thầy nhìn khuôn mặt chúm chím đáng yêu, lặng lẽ thở dài...

Cùng chiều hôm đó, có người đàn ông to cao vạm vỡ đeo kính râm che kín mặt, cùng vợ tới chùa làm từ thiện. Người con gái ấy trông rất đẹp, tuy cô ấy mang bầu nhưng vẫn giữ được vóc dáng khá là hoàn hảo.

Nghe sư thầy tâm sự về em bé, người con gái không cầm được mà rơi lệ. Người đàn ông vì chiều vợ nên quyết định nhận nuôi cô bé.

....

Một tháng sau, ngôi biệt thự của vợ chồng nọ ngập tràn tiếng cười, chào đón bảo bối đầu lòng.

Sen năm nay bốn tuổi rưỡi, người hầu thứ mười tám của gia đình họ Hoàng.

Thực ra cô có tên, một cái tên rất hay, Trương Ngọc Uyển Nhi, nhưng biết làm sao, cậu chủ thích gọi cô là Sen, thì cô là Sen thôi.

Từ lúc biết nhận thức, cô đã được đào tạo, cậu chủ là số một, cậu sống cô sống, cậu chết cô chết, cậu đi đâu, cô phải đi đó...nói chung, cậu chính là bầu trời của cô!

-“Sen, Sen!”

-“Dạ, cậu chủ gọi em ạ, có em!”

-“Đi xem phim với tao”

-“Phim gì ạ?”

-“Mày còn phải hỏi? Đấm cho một trận bây giờ!”

Cậu chủ thích nhất là xem phim kiếm hiệp Trung Quốc, mà cô lại thích xem búp bê Barbie, nhưng biết làm sao, thân phận người ở, cô ngoan ngoãn:

-“DẠ!”

Bùm...Bùm...Chúu...Chúu...

Cậu nghe có vẻ rất hứng thú.

Sen ngồi bên cạnh, mặt mũi tiu ngiu.

“Đại thiếu gia của tôi, xin cậu đừng đi...”

“Xin đại thiếu gia thương cho bọn nô tì!”

“Không được, ta phải làm việc lớn, đừng cản ta...ngoài kia vẫn còn bao nhiêu người cần ta tới cứu...”

Nói đoạn, nhân vật nam chính vận công phu một phát, bay liền qua mái ngói.

Cậu chủ xem phim, mắt chữ O, mồm chữ A.

Cậu đặc chí lắm. Quay sang bảo:

-“Sen, từ giờ mà phải gọi tao là đại thiếu gia, nghe chưa?”

-“Hả?”

Mặt cô bé ngơ ngác, cậu đúng là học đòi mà, bắt chước trên tivi chứ gì, cô biết thừa.

-“Mày ngây cái gì con kia?”

Cậu quát, cậu rất chi là nóng tính, mặt Sen tái mét, nhanh nhẩu:

-“Đại...đại thiếu gia...”

-“Gọi lại!”

-“Đại thiếu gia!”

-“To nữa lên!”

-“”ĐẠI THIẾU GIA!”

-“Tốt, xuống bảo nhà bếp làm tao bát mì tôm!”

-“Đại thiếu gia, bà chủ đã dặn không được ăn mì, mì rất nóng, không tốt ạ!”

-“Dặn gì, lời bà chủ với lời cậu ai to hơn?”

Cậu dơ nắm đấm, Sen đã sợ phát khiếp.

-“Vâng, vâng, em đi...”

-“Bảo mọi người không được nói với bà chủ!”

-“Dạ...”

Thế mà còn vênh váo, lời bà lời cậu lời ai to hơn, Sen là Sen cũng chỉ dám thách mắc thế thôi, rồi cũng ngậm ngùi mà lui.

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mời Đại Thiếu Gia Dậy Đi Học

Sen bảy tuổi một tháng. Đại thiếu gia bảy tuổi.

Bà chủ cho Sen đi học cùng trường, cùng lớp với đại thiếu gia. Chưa có người hầu nào được đặc cách đãi ngộ tới như vậy.

Mấy chị lớn lớn bảo với nó, chẳng qua bà cho mày đi học, là để mày bảo vệ cậu, không cho ai bắt nạt cậu thôi, đừng tưởng bở. Sen nghe vậy, mặc kệ chứ, bảo vệ cậu là nhiệm vụ cả đời của nó, chẳng lẽ nào chả phải bảo vệ, được đi học là sướng rồi.

6 giờ sáng.

Nó kính cẩn vào phòng.

-“Thưa đại thiếu gia, mời cậu dậy ạ!”

Đây có thể là một trong những công việc khó khăn nhất của nó, gọi cậu dậy, chưa bao giờ là dễ.

-“Thưa cậu, mời cậu dậy ạ!”

...

-“Thưa cậu, mời cậu dậy ạ!”

...

-“Thưa cậu...”

-“Mày lắm lời quá đấy Sen ạ!”

-“Cậu ơi sáng rồi ạ!”

-“Sáng thì kệ sáng...”

-“Cậu ơi phải đi học, sắp muộn rồi ạ...”

-“Tao không đi!”

-“Đại thiếu gia, em lạy cậu ạ, cậu không dậy bà chủ sẽ đánh em ạ...”

-“Mày có tin tao đá mày ra ngoài sân không?”

-“Xin cậu ạ...”

Buổi sáng nào cũng như buổi sáng nào, chủ tớ nhè nhều tới cả tiếng.

Cuối cùng, Sen đành phải dùng tới kế hiểm cuối cùng.

-“Đại thiếu gia, cậu không dậy thì em đi học với anh Tuấn vậy!”

Anh Tuấn, học lớp ba. Anh họ của cậu chủ. Sen gọi cậu là đại thiếu gia, cô định gọi anh Tuấn là đại đại thiếu gia. Mà anh Tuấn dễ thương lắm, anh thích Sen gọi là anh thôi, anh chẳng bao giờ bắt nạt Sen như cậu chủ cả.

Có điều, cứ nghe tới tên anh Tuấn là cậu chủ như có gai trong lòng.

-“Có mỗi chuyện đó mà ngày nào mày cũng nhắc thế hả Sen? Mày thích gì?”

-“Dạ, em không dám!”

-“Dám cái khi, mày thích thì mày đi ngay đi, biến ngay đi cho tao nhờ... đi mà đi với anh Tuấn của mày đi!”

Sen biết điều, trả vờ lò dò bước ra khỏi cửa.

-“Mày đừng yên đấy!”

Cậu hét lớn.

-“Mày dám đi nửa bước nữa xem!”

Sen hơi mỉm cười, quay lại nhìn nọt.

-“Em đâu dám, đâu dám, mời cậu dậy ạ!”

Khi cậu uể oải vươn vai, Sen mừng rút nước mắt; lấy khăn, từ tốn hầu cậu rửa mặt; lấy kem sẵn, hầu cậu đánh răng... kính cẩn bưng mâm, hầu cậu ăn.

-“Mày ăn cái đó đi...”

-“Dạ, em không cần ăn sáng đâu ạ!”

-“Tao không ăn được, tao không thích...Mày cãi à?”

-“Dạ, em ăn ạ!”

Sen lấm lét gấp miếng thịt bỏ vào mồm, cái vị ngọt của thịt, sao mà tuyệt đến thế!

Xong xuôi, chủ tớ cùng nhau đi học. Lái xe đưa họ tới cổng trường. Còn đoạn đường từ cổng trường vào lớp là hai đứa đi bộ.

Sen lẻo đẻo theo sau, xách đồ cho cậu!

-“Sen, có mỗi việc đi theo tao mà mày cũng chậm như rùa là sao?”

Sen vội vàng chạy lên trước, người cậu áo vải cao cấp, người nó áo quần lấm lem, biết điều nên tránh một đoạn xa xa...

-“Tao là hủi à mà mày tránh xa thế?”

-“Dạ...em ...em không dám ạ...”

-“VÀO GẦN ĐÂY!”

-“Dạ...”

-“Đưa đây cho tao!”

-“Đưa gì ạ?”

-“Mày cầm cái gì thì đưa hết đây...”

-“Nhưng...nhưng bà chủ dặn...”

-“Dặn gì?”

-“Dặn em phải xách đồ cho cậu, sợ cậu xách nặng!”

Mắt cậu trừng lên, Sen đành ngậm ngùi đưa.

....

....

Vào lớp.

Sen được xếp ngồi cạnh cậu, là do bà chủ đã nói trước với cô giáo chủ nhiệm.

Cậu được gia sư từ bé, tất nhiên cậu giỏi. Cậu biết hết mặt chữ, tập đọc thành thạo, tính toán cộng trừ cũng rất giỏi.

Còn Sen học mãi vẫn mù tịt, không theo kịp.

-“Sen, con này mày làm sai rồi!”

-“Sao lại sai ạ?”

-“15 cộng 29 mà mà viết bằng 32 hả?”

-“Ơ, đúng đấy cậu ạ!”

-“Đúng cái đầu nhà mà!”

-“Em thề, em đếm hẳn bằng ngón tay đấy cậu ạ!”

Cậu liếc nó, hình như con này không phải quái thai, nó chỉ có mười ngón tay chứ mấy?

-“Em đếm mấy lần...”

Sen cười hì hì.

-“Đếm cái khi, mà phải lấy hàng đơn vị cộng trước, sau đó tới hàng chục...”

-“Cái gì mà hàng đơn vị hàng chục ạ? Cậu nói lại đi, em thấy khó hiểu quá!”

-“Con ngu nhà mà!”

Cậu là cậu mắng thế thôi, nhưng cậu vẫn giảng cho Sen hiểu.

Ngồi mà thán phục vô cùng.

Đại thiếu gia nha, từ hôm nay, không những cậu là mạng sống của cô, mà là thần tượng của cô!

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sen Ơi!

Trống trường điểm, việc của Sen là thu dọn sách vở, đồ dùng học tập cho cậu.

Cô bé con nhỏ xiu khoác trên vai hai chiếc balô to sụ.

-“Mang đây tao đeo cho!”

Cậu ra lệnh.

-“Thôi để em đeo.”

-“Con này, dạo này hay cãi nhỉ?”

Làm lúi đưa trả cậu balô.

-“Cả balô của mày nữa!”

-“Dạ?”

-“Đưa đây!”

-“...”

-“Nhìn cái gì mà nhìn, đưa đây!”

-“Dạ...”

Lúc đi về, họ có gặp một bé gái khác, bé gái ấy mặc một bộ váy hồng, trên đầu đeo chiếc kẹp tóc hình con bướm, xinh ời là xinh, Sen nhìn mà thích hết cả người.

-“Mày sắp chảy nước dãi ra rồi đấy!”

-“Dạ?”

Cậu chủ khinh bỉ đi trước.

-“Đại thiếu gia, đại thiếu gia, đợi em...”

-“...”

-“Em bảo này, cái kẹp tóc ấy đẹp nhỉ, lung linh lung linh...”

Cậu chủ lờm nó. Nó chột giật mình, phát hiện vô cùng thú vị, cậu là con trai mà, đâu có thích cặp tóc, hix...

Nhà đại thiếu gia có nhiều người giúp việc, nhưng tính ra cũng chỉ có năm người ở lại buổi tối, đều sống trong khu nhà phía dưới. Sen nhỏ tuổi nhất, ai nói gì cũng nghe lời, hai má lúc nào cũng phúng phính hồng hồng nên được mọi người rất yêu chiều.

-“Sen ơi hôm nay có canh cua đấy!”

Bác Hồng gọi Sen.

-“Á, thật á, thích quá, yêu bác Hồng quá đi mất...”

-“Sen hôm nay đi học thế nào, vui không?”

Sen đỡ bát cơm từ tay bác Cúc, phụng phịu:

-“Cũng vui ý nhưng đại thiếu gia bảo con học dốt!”

-“Kệ cậu ấy, ăn đi con, ăn cho xinh, mai bác bảo anh Sên làm chong chóng cho nhé...”

Bác Súng vừa nói, vừa cười nham hiểm. Nhà bác Súng có anh Sên, anh hơn Sen năm tuổi, từ ngày Sen về nhà, bác Súng đã tuyên bố nhận Sen làm con dâu rồi. Sen nghe thấy chong chóng, thích lắm, gật đầu lia lịa.

-“Sen, Sen, bà chủ gọi kìa!”

Chị Cúc từ đâu hớt hơ hớt hải.

Sen nghe rồi, chào mọi người, cun cút lên biệt thự phía trên.

Chuyện cũng chẳng có gì, chỉ là đại thiếu gia của cô rất giỏi giả nai. Trước mặt cô thì ghê ghê gớm gớm, gặp bà chủ thì lúc nào cũng tròn xoe ngây thơ như con cún con. Bà chủ cưng cậu lắm!

Sen lấm lét chào ông bà. Bài ca quen thuộc muôn thuở...

-“Mẹ, không ăn đâu, Cu Ty không thích ăn...”

Vâng, biệt danh của cậu chủ là Cu Ty. Lý do vì sao cậu có cái biệt danh đó ý à, là vì cậu ba tuổi mới cai sữa ạ!

Bà chủ thấy cậu không chịu ăn, xót xa, lần nào cũng gọi Sen lên...

-“Ăn đi con!”

Bà bảo Sen, cơm trên này khác hẳn cơm cô ăn dưới nhà, ngon hơn rất nhiều. Bà chủ ông chủ đều hiền hiền, nên Sen ăn rất tự nhiên, rất ngon lành. Đại thiếu gia thấy Sen ăn ngon, cũng lao vào tranh ăn. Hầu như tuần nào, Sen cũng ăn cơm với nhà bà mấy bữa liền.

....

8 giờ tối.

-“Sen!”

Sen đang tập viết chính tả, thấy cậu gọi, giật bản cả mình. Vội vàng chạy lên phòng cậu.

-“Cậu chủ Cu Ty, có em!”

-“Tao vả cho mày vỡ mồm bây giờ, mày ăn xăng nói bậy cái gì đấy?”

Sen đứng mà chân run rẩy.

-“Em có nói gì đâu, em chỉ gọi cậu chủ...”

-“Tao cấm, không được gọi như thế, tao dặn mày gọi tao là gì?”

-“Dạ, đại thiếu gia...”

Sen lí nhí.

-“Chơi trốn tìm với tao!”

-“Nhưng em còn phải làm bài tập về nhà!”

-“Mày làm cái gì mà làm, mày không cần học!”

-“Sao cậu cần học mà em lại không cần học?”

Sen lí sự.

-“Ừ nhỉ, mà sao tao lại phải học nhỉ, đợi tý tao đi hỏi ba tao!”

-“Dạ.”

Cô bé con lại cúi làm bài.

20 phút sau, đại thiếu gia tiếp tục gọi.

-“Sen!”

-“Em đây!”

-“Tao hỏi ba tao rồi, tao phải học để mai sau còn kiếm việc làm, nuôi vợ con, nuôi gia đình tao!”

Sen nghe lí lẽ của ông chủ, cô bé có vẻ thối lỗi, gật gù.

-“Đúng vậy, đại thiếu gia ạ, thế thì em cũng phải học, em phải học để mai sau còn kiếm việc làm, nuôi chồng con em, gia đình em!”

-“Mày không cần kiếm việc làm!”

-“Sao ạ?”

-“Chẳng phải mày đã có việc làm rồi sao?”

-“Dạ?”

-“Chẳng phải mày là người hầu cho tao rồi còn gì?”

Ừ, đúng nhỉ? Cậu nói đúng quá. Vậy là bây giờ nó đã có việc làm, chỉ có cậu là không có việc thôi, lần đầu tiên thấy mình “hơn” cậu chủ, Sen sướng lắm!!!

Nhưng thực ra cô bé rất thích học.

-“Đi chơi trốn tìm với tao đi!”

-“Dạ!”

-“Tao trốn, mày tìm!”

Biết ngay mà, lần nào chơi trốn tìm chả là cậu trốn cô tìm. Mà cậu cũng hay lắm, toàn trốn ở đâu ý, cô chẳng thể tìm nổi.

-“Em đếm nha...năm mười mười năm hai mươi...một trăm...cậu chưa xong em mặc kệ em mở mắt đi tìm...”

Tìm tìm tòi tòi, chẳng thấy cậu.

20 phút sau...

-“Cậu ơi em thua rồi...huhu...cậu ở đâu đấy?”

-“Huhu cậu ơi...huhu...”

-“Mày chả làm được cái tích sự gì hết, có tìm cũng không xong! Chán muốn chết luôn!”

Cậu bực mình, quát.

-“Mày trốn đi, tao tìm.”

-“Em phải làm bài tập về nhà!”

-“Làm cái gì mà làm, mày biết cái gì đây không?”

Sen há hốc mồm, mắt long lanh nhìn cậu. Là cái kẹp tóc lúc sáng cô thích đây mà, sao cậu lại có?

-“Đại thiếu gia...cậu...cậu bị bóng! Aaaaaa.....”

Cậu tức tím mặt, Sen bị cấu một cái không thương tiếc.

-“Em nói sai sao? Cậu là con trai mà cậu đeo kẹp tóc nhá!”

-“Mày im mồm đi, tao cầm chứ tao đeo hả? Mày thích không?”

Ánh mắt thèm thuồng, gật đầu thẹn thùng!

-“Trốn đi, nếu tao tìm không được thì tao cho!”

Gật đầu tiếp.

-“Năm mươi mười năm hai mươi...”

Sửng quá, lập tức lùi, tìm chỗ trốn.

-“Mày chưa xong tao mặc kệ tao mở mắt đi tìm đây...”

Có lẽ vì do cái cặp tóc đẹp lung linh, Sen thích tới mê người à, lần này, trốn rất kĩ.

5 phút...10 phút...20 phút...

Không tìm thấy Sen, cậu bắt đầu sốt ruột...

Một tiếng, chẳng thấy đâu, cậu gọi người giúp việc đi tìm cùng.

Hai tiếng, cả nhà mãi miết, nháo nhác gọi tên cô bé con. Mọi người bảo cậu cứ ở nhà đợi, nhưng cậu nhất định không chịu, cậu nhất định phải tìm được con Sen.

-“Sen ơi, mày ở đâu?”

-“Sen ơi ra đi rồi tao cho cái kẹp tóc...”

-“Sen ơi!”

Mắt cậu chủ rơm rớm, từ khi sinh ra, chưa bao giờ cậu gọi lâu tới vậy mà không thấy Sen lên tiếng!!!

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đại Thiểu Gia Dạy Sen Học

-“Sen ơi, mà ở đâu?”

-“Con Sen kia, mà mà không ra là ma bắt mà đi đấy...”

-“Con Sen, tao mà tìm được mà tao giết mà!”

...

Dọa nạt đủ kiểu, cuối cùng cậu chủ cũng nghe được tiếng nói lí nhí:

-“Nhưng cậu phải hứa cho em cái kẹp tóc nhá!”

Đại thiếu gia điên hết cả người, nhưng cậu là ai, khôn lắm, ừ rất chi ngọt ngào.

Bé Sen mặc mưu, lò dò bước ra. Bị cậu chủ kéo phăng phăng về nhà, khí thế hùng hực.

-“Cậu chủ, kẹp tóc đâu?”

Sen mè nheo phía sau.

-“Tao chưa tấn cho mà một trận là may lắm rồi con ạ!”

Cậu vẫn cầm tay Sen, mọi người trông thấy Sen rồi thì yên tâm, trở về nhà dưới tám chuyện.

-“Em làm sao chứ?”

-“Mày còn phải hỏi?”

-“Em chả phải hỏi, em không biết!”

-“Mày làm gì mà trốn tận cái hang đá ngoài đấy?”

Cậu hỏi, có vẻ bực mình.

Sen chẳng biết nói sao, cậu chủ đúng là vô lí mà, bảo tìm không được cho kẹp tóc, giờ tìm không được lại mắng cô.

Mà cậu là cậu, cô là cô, cậu nói gì chả đúng, Sen không được kẹp tóc, túi thân ghê gớm, đã cố mím môi rồi mà nước mắt cứ chảy ra.

-“Mày làm sao đấy?”

Đại thiếu gia hỏi, cô chỉ lắc đầu.

-“Sen, chân mày làm sao thế kia?”

Cậu nhìn xuống, hốt hoảng, làn da trắng hồng của cô bé đỏ rực toàn vết muỗi cắn.

-“Vào đây!”

Cậu bực, cậu quát. Sen chỉ biết lầm lũi đi theo.

Cậu cầm dầu thơm, xoa xoa cho cô.

-“Mày đúng là con ngu...mà không phải, mày chết vì đẹp...đau lắm à, nhìn cái mặt kia, mếu máo mếu máo, nước mũi kia, trông phát tởm...”

Sen giật mình, giải thích.

-“Em khóc không phải vì như thế!”

-“Thế mày khóc vì sao?”

-“Em nói ra cậu lại đánh em à?”

-“Tao không đánh, tao thề!”

-“Em không tin!”

-“Mày không nói giờ là tao đánh đấy!”

Sen lại bị dọa cho sợ, đành khai.

-“Đại thiếu gia, rõ ràng cậu bảo cho em cái kẹp tóc đấy!”

Đại thiếu gia nhìn Sen, cái con này, chưa gì đã ầm ĩ, không cho nó thì cậu đeo được chắc.

-“Đây, cho mày!”

Cậu vừa nói, vừa kẹp cho cô. Con bướm nhỏ trên đầu Sen, đáng yêu vô cùng. Sen cười thích thú. Cậu chủ không nhịn được, véo má Sen một cái.

-“Đại thiếu gia, cậu bảo không đánh em mà!”

-“Tao véo chứ tao đánh à?”

-“Cậu thật...”

.....

Sáng hôm sau, tới lớp cô giáo kiểm tra bài tập về nhà. Sen nhìn cậu chủ mà thán phục, chẳng hiểu vì sao, cậu đi chơi với cô cả tối qua, mà vẫn làm đủ bài tập về nhà!

Còn Sen, tất nhiên là không có.

Sen bị phạt đứng cuối lớp, đại thiếu gia hôm đó làm lì hẫn. Thịnh thoảng, cậu có quay xuống nhìn con hầu nhà mình, xong lại quay lên đây

bất lực.

Cô giáo gọi điện cho phụ huynh, cuối buổi, bà chủ đích thân tới đón Sen và cậu. Đại khái về mặt pháp luật, bà chủ và ông chủ là người giám hộ của Sen.

Bà chủ trao đổi với cô giáo, rồi đưa hai đứa về. Sen thắc mắc ghê lắm, mọi ngày cậu chủ nhất quyết cầm đồ cho cô, vậy mà trước mặt bà chủ, cậu để Sen vác hết.

Tới xe, bà thắt dây bảo hiểm cho cô và cậu rồi đưa đi xem phim, ăn KFC và kem. Bà chủ rất xinh đẹp mà còn tốt bụng, người bà cũng có mùi thơm ơ là thơm, Sen thích bà chủ lắm.

-“Sen này!”

Bà chủ vừa gọi Sen, vừa lau vết kem dính trên miệng cô bé.

-“Dạ!”

-“Sao con không làm bài tập về nhà?”

Sen sợ bà thất vọng về Sen, nhưng Sen cũng không dám khai ra cậu, lặng thinh chả biết nói gì.

Bà chủ tất nhiên biết chuyện, nhưng bà có mỗi thằng quý tử, nó còn quan trọng hơn mạng sống của bà, bà chưa bao giờ mắng nó cả, đâm ra, bà chỉ nói nhẹ nhàng, nhắc nhở Sen.

-“Cô giáo còn bảo, Sen bị mấy điểm kém nhé, Sen mà lần sau không làm bài và được điểm cao là ta không cho Sen đi học nữa!”

Sen hãi quá, hứa xin rồi rít.

Đại thiếu gia bên cạnh, mặt lạnh tanh. Nhưng mà từ đó, có sự thay đổi không hề nhẹ.

...

7 rưỡi tối, Sen đang đánh răng, cậu đã gọi.

-“Sen, con Sen đâu...”

Miệng còn đầy bọt, mà giọng cậu có vẻ cáu, cố nói:

-“Dạ, em đây!”

-“Mày vác cái dạ của mày lên đây cho tao nhờ!”

-“Cậu đợi em một tý!”

-“Tao cho mày một phút, vác luôn sách vở lên đây!”

Sen cuống cuống xúc miệng, bê cả cái balo lên phòng cậu.

-“Sao cậu?”

-“Sao trắng gì, ngồi xuống!”

-“Dạ!”

-“Làm bài tập về nhà đi!”

-“...”

-“Ngây ngây ra cái gì? Hay mày muốn ở nhà, không đi học nữa?”

Nghe cậu nói, Sen có vẻ đã hiểu, cảm động lắm.

-“Không, em thích đi học lắm, cậu dạy em à...cậu tốt quá!”

-“Mày còn phải nói, viết chính tả trước đi đã!”

-“Dạ!”

Đúng là ở đời bất công mà, đại thiếu gia sinh ra đã nhà giàu, có ba mẹ yêu thương, tới chữ viết cũng đẹp hơn Sen.

-“Mày viết hay mày vẽ giun hả Sen?”

-“Em viết mà!”

-“Nắn nét vào!”

-“Em cũng nắn nét rồi mà, nhưng mà nó không được đẹp như của cậu thôi!”

-“Mày đúng là, không được tích sự gì hết!”

Cậu viết xong, bực mình cầm tay Sen, giúp nó viết từng chữ. Cậu rất giống cô giáo trên lớp nha, đại thiếu gia thật giỏi!!!

Viết xong, chủ tớ cùng nhau học Toán, “chủ” thì làm xong bao đời, chơi bời đủ thể loại, mà “tớ” thì bò ra bàn, đếm hết chân lại đếm tới tay. Chủ vừa chơi đồ hàng, vừa quát:

-“Con kia, tao đánh gãy tay bây giờ, tính nhắm đi, không được đếm!”

Sen tái mặt nhìn cậu chủ, rõ ràng đã cho hai tay xuống dưới giấu giấu thể mà cậu vẫn biết. Con bé đành ngậm ngùi nỗ lực làm, làm mãi, làm mãi...cậu chủ xem xong mấy tập phim chương rồi nó mới làm xong.

-“Đưa tao kiểm tra!”

-“Đây ạ!”

Hí hửng đưa đại thiếu gia kiểm tra, tưởng được khen, ai ngờ mặt cậu đã tối sầm:

-“20 trừ 5 rồi trừ 7 mà mà viết bằng 12, tao không còn gì để nói với mà nữa Sen ạ!”

-“Á, đâu đâu...đúng rồi mà!”

Sen gân cổ lên cãi, đại thiếu gia tạm thời quá choáng.

-“Này nhé, em nói cho cậu biết nhé, giả sử em có 20 cái kẹo, em cho cậu 5 cái, cho anh Tuấn 7 cái, rõ ràng em còn 12 cái còn gì?”

-“Mày còn hẳn 12 cái cơ á?”

-“Vâng!”

Sen đối đáp, tỉnh bơ. Cậu chán, phi luôn quyển vở của nó vào sọt rác. Nó ầm ỨC, nước mắt rơm rớm. Đi tìm bác Súng, mượn tạm túi kẹo, lấy ra đúng 20 cái.

Đoạn, Sen gõ cửa phòng cậu chủ.

-“Đại thiếu gia, để em chứng minh cho cậu thấy!”

Đại thiếu gia mắt tròn xoe nhìn đống kẹo trong tay con bé.

-“Đây nhé, em có 20 cái kẹo tất cả!”

-“Ừ!”

Sen bốc ra một ít, đếm đi đếm lại đúng 5 cái.

-“Đây, cậu cầm lấy 5 cái đi.”

Đoạn nó lại bốc ra 7 cái, để vào một chỗ khác coi như cho anh Tuấn. Rồi nó ngồi đếm chỗ còn lại. Đếm đi đếm lại, chỉ thấy còn có 8 cái. Lạ quá cơ?

Cậu chủ ngồi cạnh, cười khinh bỉ.

-“Mày đã biết mày ngu tới mức nào chưa?”

Sen không nói gì, lặng thinh lĩnh giáo cậu, hóa ra nó ngu tới thế!

.....

Chuyển sang học tập đọc.

-“Đọc đoạn văn này cho tao xem...”

Sen hít thở, đọc:

-“Lói lảng lên nuyện nuôn nuôn, nên lúi nấy lược...nên nóp một...lăm lay nũ nớnniên tiếp về nàm lảng suất núa lếp của bà con lông dân thấp nãm...”

Đại thiếu gia cười lăn cười bò, Sen xấu hổ lắm.

-“Bình thường em cũng đọc đúng chứ, chẳng qua cậu cứ bịa mấy câu này, khó bỏ xử...”

-“Mày...mày...”

Cậu cười không nói nổi, Sen hậm hực.

-“Em không được tích sự gì chứ gì, cậu đừng có cười em nữa, nói cho cậu biết nhé, ít ra em còn có việc làm nhé, không đi học cũng chẳng sao cả!”

Tự ái trời dậy, bỏ về mà không thèm chào cậu.

Ngày nào cũng như thế, rồi thì nước chảy đá mòn, nhờ cậu chủ kiên trì cuối cùng thì Sen cũng biết đọc, biết viết, biết làm toán.

Một ngày mùa hè nắng vàng ruộm góc trời.

Sen nhìn chòm khế trên cành, Sen thích lắm, mà các bác đang ngủ trưa.

Sen lò dò chạy sang nhà anh Sên, định nhờ anh lấy giúp.

-“Sen!”

Cậu chủ gọi, giật bản.

-“Dạ, có em!”

-“Mày đi đâu?”

-“Dạ, em sang nhà anh Sên ạ!”

-“Làm gì?”

-“Em nhờ anh Sên chút việc ạ!”

-“Việc gì?”

Cậu hỏi dồn dập quá, cô bé cuống cả lên:

-“Dạ, em nhờ anh ấy lấy khế ạ, em thèm ăn quá ạ!”

-“Vào tao lấy cho...”

-“Không được, không được đại thiếu gia ơi, bà chủ mà biết cậu trèo cây thì em chết...”

Sen van nài cầu cứu, mà cậu cứ đi phăng phăng, rớt cuộc, cậu đã trèo trên từng cành cây, Sen phía dưới, sợ hãi kinh khủng.

-“Đại thiếu gia, cậu thương em, coi như em lạy cậu, cậu xuống đi ạ!”

-“Đại thiếu gia...đại thiếu gia...huhu...”

...

Cậu vẫn cứ trèo, tay đã sắp chạm được vào quả khế chín..

Tiếng động không lớn không nhỏ vang lên, rồi một tiếng Rầm vang trời...cô bé run cầm cập, khuôn mặt tái mét.

Đại thiếu gia của cô! Đại thiếu gia của cô rơi tự do xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

-“Đại thiếu gia, cậu dậy đi!”

-“Đại thiếu gia, cậu đừng dọa em...”

-“Em xin cậu, huhu...”

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cậu Không Cống Được Em Đâu!

Sen gọi mãi, gọi mãi mà cậu không tỉnh dậy. Nhìn cậu, Sen sợ lắm.

Nó định về gọi các bác, xong rồi nó lại không an tâm để cậu ở lại một mình. Thế rồi, nó nín thở, nó diu cậu dậy. Sau đó, quay người, đưa hai tay ra đằng sau, kéo cậu xích gần phía mình.

Vâng, rồi nó cống cậu!

Cũng may hàng ngày cậu biếng ăn, nên cũng nhẹ. Sen chạy một mạch, cái miệng chu choa gọi mọi người.

Nhìn thấy cậu chủ như vậy, ai nấy đều kinh hồn bạt vía. Bác sĩ gia đình được gọi tới nhanh nhất có thể!

Ngoài bị gãy hai cái răng hàm trên ra thì cậu không có gì nguy hiểm, lúc ông chủ bà chủ về tới nơi thì cậu đã tỉnh.

-“Trời ơi, bé yêu của mẹ, làm sao mà ra nông nỗi này hả con?”

Bà chủ giọng điệu xót xa, ánh mắt rơm rớm. Sen run lạnh cả người, cậu mà bảo...cậu mà bảo...cậu mà bảo...cậu lấy khế cho nó thì thôi, đời nó tàn!

-“Con thèm ăn khế, nên con...”

Cậu còn chưa nói hết, bà chủ đã âm ỉ:

-“Mấy người làm cái gì hả? Tôi thuê mấy người về làm cái gì hả? Mười mấy người giúp việc, thằng bé thèm ăn có quả khế thôi cũng phải tự thân đi trèo...”

Căn phòng im thin thít. Ông chủ vỗ về bà chủ:

-“Mình bình tĩnh, lỗi cũng không hẳn do họ, con mình đi chơi họ quản sao được?”

-“Mình nói như đấm vào mồm em ý, nếu vậy thì họ nhận lương làm gì nữa?”

-“Mau, mau ra lấy khế cho cậu ăn!”

Bà chủ thường ngày rất hiền lành dễ tính nha, nhưng mà cứ động vào cậu chủ, là dường như biến thành con người khác. Bà tra bà hỏi từng người, rốt cuộc cũng biết, hôm nay cậu đi chơi với Sen.

Bà nhìn Sen, thường ngày bà vẫn nhìn Sen rất âu yếm, cưng Sen chỉ kém sau cậu chủ và ông chủ, hôm nay, mắt bà nhìn, chắc muốn bằm nó ra mất...

Bác Hồng thấy thế, lo cho Sen, bèn rụt rè nói:

-“Cũng may là có Sen công cậu chủ về!”

Bà nghe vậy, xem chừng cũng nguôi ngoai. Sen thở phào, đội ơn bác Hồng đã nói đỡ, đội ơn cậu chủ không khai, đội ơn ông trời thương nó.

...

Sau cơn nóng tính, bà vì thương cậu mà ốm. Ông chủ thay bà quản giáo lại người làm. Ông chủ cũng không quên thưởng cho Sen bộ áo quần mới vì công “cứu” cậu chủ.

Buổi tối, Sen đang chơi búp bê thì cậu chủ gọi.

-“Sen!”

Chất giọng của cậu sau khi mất đi hai cái răng quả là có đôi chút khang khác. Sen cố nhin cười, chạy như bay tới chỗ cậu.

-“Dạ, có em!”

-“Nghe nói mày công tao về!”

Cậu vừa hỏi, tay vừa chắp ra đằng sau, trông y như ông cụ non.

Sen sướng quá, chắc hẳn là được thưởng tiếp rồi, hí ha hí hửng:

-“Vâng, vâng, đúng đúng, là em công cậu đó! Em giỏi không?”

-“Giỏi cái đầu nhà mày!”

Cậu vừa nói vừa véo má Sen, mặt hầm hầm tức giận.

-“Ai cho phép mày công tao?”

-“Dạ...”

Sen lí nhí.

-“Mày lên đây tao công lại mày, cho hòa.”

Nó sừng sốt, vội vàng xua tay.

-“Không, không cậu ạ, em không thích công đâu...”

-“Mày nói dối!”

-“Em nói thật!”

-“Hôm nọ thằng Tuấn công mày còn gì?”

Trời ạ, anh Tuấn công nó đúng một lần, để nó hái bông hoa râm bụt chơi, thế mà cậu cũng biết, chịu cậu luôn. Mà anh Tuấn là anh cậu, vậy mà cậu lại gọi là thằng. Đúng là cậu chủ hồng hách.

Sen đành khai thật, ngượng hết cả người.

-“Rồi, em nói dối, nhưng mà vì...vì...”

-“Vì sao?”

-“Em béo lắm!”

-“Béo thì sao?”

-“Cậu không công được em đâu!”

Sen nói một hồi, rồi liếc nhìn cậu. Cậu lườm lại nó, con Sen nhà cậu, nó vừa nhìn cái kiểu gì thế, ý là khinh cậu chứ gì?

-“Mày láo thật!”

-“Em láo cái gì?”

-“Mày coi thường tao, mày nghĩ thằng Tuấn công được mày nhưng mày nghĩ tao không công được mày...”

-“Không phải mà, em thề...”

-“Thề thốt gì, thề cá trê chui ống, mày lên mau đi, đừng để tao cáu nữa!”

Cậu đã dọa, nó đành phải lên.

Có lẽ đại thiếu gia đã phải cố, cậu bước đi những bước nặng nhọc. Nhưng sự thực phũ phàng là, cậu chỉ nặng 18kg, còn nó nặng tới...25kg.

Thế rồi, việc gì tới cũng phải tới. Cậu mệt quá, mà lòng tự ái của cậu thì cao, cậu loạng choạng, cậu lão đảo...và rồi...cậu ngã phập một cái, bán mặt cho đất, bán lưng cho trời.

Hôm đó, cậu mất thêm hai cái răng hàm dưới nữa. Tổng cộng cậu mất tới bốn cái răng, trong vòng một ngày!

Còn Sen, ngồi trên người cậu, một sợi tóc cũng không bị ảnh hưởng.

Bà chủ gần như phát điên, cậu nhất quyết không khai, chỉ nói trèo cây khế. Sen thoát nạn an toàn. Tuy nhiên, các bác các chị “đồng nghiệp” của nó thì phải chịu một trận lôi đình.

Mấy cây khế trong vườn cũng bị chặt hết. Khế xếp đầy nhà dưới, Sen ăn mấy ngày không hết, ăn tới phát sợ.

Mấy bác trong nhà, cũng không ai ăn nổi, đành bàn bạc đen đi bán.

Hôm sau, bác Súng bảo anh Sên mang khế ra chợ, anh Sên buộc hai cái sọt đằng sau xe đạp, sọt thứ nhất chất khế, sọt thứ hai chất...bé Sen.

Sen được chở đi, thích lắm!

Anh Sên dặn dò, anh ngồi bán khế, còn nó thì làm cò mồi. Nó rất dẻo mép nhé, đâm ra rất phù hợp với tính chất công việc.

Nó nói y như lời anh dạy, đơn đơn đả đả.

-“Các bác các chú các chị các cô ời, vào mua khế cho em đi! Khế nhà em vừa thơm vừa ngọt, ăn vào đẹp da đẹp dáng, sức khỏe dồi dào. Vào mua đi, em bán rẻ cho...mua năm quả tặng một nha...xưa người ta ăn quả khế trả cục vàng, nay chỉ cần ăn quả khế và trả em một ngàn thôi...mọi người ời...mọi người ời...”

Mọi người nghe lời rao phì cười, lại thấy con bé trắng trẻo bụ bẫm thì yêu lắm, tranh nhau mua. Sen tha hồ ngồi đếm tiền.

Đang vui vui vẻ vẻ thì bỗng một chiếc xe ô tô đen sang trọng tiến tới. Từ trong xe, đại thiếu gia móm răng bước ra.

-“SEN!”

-“Dạ!”

Sen giật bắn.

-“Ai cho mày đi chơi!”

-“Em có đi chơi đâu, em đi kiếm tiền cho nhà mình đấy!”

-“Kiếm cái gì mà kiếm, đến lượt mày kiếm hả? Đi về!”

Sen phụng phịu.

-“Tý nữa em về, nha, nha, nha, đại thiếu gia nha!”

-“Không được, về luôn cho tao!”

-“Không thích mà! Đang vui!”

-“Tao không nói nhiều!”

Đại thiếu gia bắt đầu khó tính, Sen rơm rớm nước mắt. Anh Sên thấy vậy, thương quá, dù sao cũng bán được kha khá rồi, anh dọn hàng, đỡ dành Sen rồi bế nó ngồi vào một cái sọt.

-“Nín đi rồi tí anh mua kẹo mút nhé, giờ đi về thôi!”

Sen nghe vậy thấy vui vui, không khóc nữa, nó vẫy tay đại thiếu gia.

-“Được, thế em về, chào cậu nhé!”

Đại thiếu gia tức tím mặt mày, cậu quát:

-“Lên xe, ai bảo mày về bằng cách đấy? Xuống ngay!”

Sen là Sen thích được ngồi sọt hơn là ngồi ô tô. Ngồi ô tô có gì hay chứ, toàn mùi điều hòa, cậu thì mặt cau mày có, ngồi sọt được anh Sên chở đi khắp nơi, anh Sên lại còn mua kẹo mút cho nó, kể chuyện cười cho nó... quả thật nó không thích xuống tý nào...

-“Đừng mà...em không muốn...em thích đi với anh Sên!”

-“Không muốn cũng phải xuống!”

Cậu ra lệnh.

-“Ừ ừ...”

Sen chui đầu trốn sau anh Sên, lấy can đảm từ chối cậu.

-“Con này mày láo nhỉ?”

-“Ừ...”

Mắt nó một bóng nước. Anh Sên đành quay sang dỗ cậu chủ.

-“Cậu về trước đi, cái Sen đi với tôi cũng được...”

Sen nghe thấy, hơi cười mỉm. Cậu lờm nó.

-“Mày nhớ đấy Sen ạ!”

Sen lấy hai tay che mặt, thấy xe cậu đi rồi, bĩu môi cười hì hì.

.....

.....

Anh Sên cho Sen đi chơi khắp nơi, đi tít mù tấp. Có tiền bán khế, anh mua hẳn cho Sen một cái kẹp tóc, cho Sen ăn bánh cuốn thịt nướng. Sen quý anh Sên ơ là quý!

-“Em chào anh ạ!”

-“Sen!”

-“Dạ!”

-“Anh dặn làm gì?”

Sen cười hì hì, nó chu mỏ chụt một phát vào tay rồi thối phù phù cho anh. Cái này là hôn gió nhé, cũng là anh dạy nó, anh bảo, những cô bé ngoan đều phải làm thế. Sen làm, rất điệu, rất ngoan!

-“Rồi, Sen vào nhà đi!”

-“Em chào anh Sên ạ!”

-“Anh chào Sen nhé!”

Anh Sên đi, Sen vui vui nhảy chân sáo vào nhà, nhìn thấy cậu chủ đứng ngay giữa sân, mặt lạnh tanh.

-“Em chào đại thiếu gia ạ!”

Đại thiếu gia của cô chẳng thèm đáp lời, cậu quay lại, vẫy một cô bé gái, cũng cao bằng Sen, hình như còn xinh hơn Sen, mặc áo quần cũng đẹp hơn Sen.

-“Mình đi thôi, tớ dẫn cậu đi chơi!”

Đại thiếu gia nói, hai người đó cứ thế bước đi, coi Sen như là không khí!

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Trò Chơi Gia Đình

Sen ngần tò te. Nó định xuống nhặt rau giúp các bác thì cậu lại gọi.

-“Con kia!”

-“Dạ!”

-“Mày đi đâu đấy?”

-“Dạ em xuống bếp ạ!”

-“Ai cho mày xuống đấy, đi theo tao!”

Ặc, cậu làm sao không biết?

Bé con lầm lũi đi theo hai đứa bé khác. Nghe họ nói chuyện, Sen mới biết, cái người đi cạnh cậu tên là Kim Chi, bạn ấy là con gái của bạn bà chủ.

Tới phòng khách, cậu quay sang hỏi bạn Kim Chi.

-“Bọn mình chơi gì?”

-“Mình chơi đồ hàng đi!”

Nói đoạn, bạn ấy lấy một túi toàn búp bê, đồ nấu ăn, xếp hình, nhà bếp ra, Sen nhìn mà thèm thường, Sen cũng thích chơi mấy đồ ấy lắm nhé, mà chẳng có.

-“Chơi gì đây?”

Cậu hỏi.

-“Chơi trò gia đình, tớ là mẹ, cậu là ba, con búp bê này là em bé của hai đứa mình...”

Cậu chủ ghét mấy trò này, không hiểu sao hôm nay lại đồng ý. Sen đứng cạnh, e dè hỏi.

-“Đại thiếu gia, em...em...có được chơi không?”

Cậu chủ quay sang bạn Kim Chi, đồng dục tuyên bố.

-“Cho con Sen chơi với!”

Bạn có vẻ không vui, nhưng vẫn gật đầu, hỏi lại.

-“Thế bạn ấy là gì?”

-“Nó là người hầu của gia đình mình!”

Sen được chơi, cười híp cả mắt.

-“Bây giờ mẹ Kim Chi sẽ ru con ngủ, còn ba Thế Hiển đi xây nhà nhé...”

Đại thiếu gia đồng ý sự chỉ đạo của Kim Chi phu nhân, dù sao cậu cũng thích lắp ghép cái nhà này hơn là mấy trò con gái, đoạn, cậu sai:

-“Con hầu kia, mày lắp tao cái xe tải chở cát đi!”

Sen phụng phịu, nó thích được bế em búp bê cơ, không thì xếp nôi nấu cơm cũng được, lắp xe tải á...ghét!

-“Mày còn ngây gì, mau làm đi!”

-“Đúng rồi, Sen, cậu chủ vừa sai mày đấy!”

-“Dạ, cậu chủ cô chủ...”

Sen ngoan ngoãn làm theo. Hai “vợ chồng” nhà nọ được thể, cứ lấn át cô bé hoài.

-“Sen, nấu nước đun bột cho em bé!”

-“Dạ!”

-“Sen, ra lấp tao cái giếng!”

-“Dạ!”

-“Sen, mày đã vo gạo thổi cơm chưa?”

-“Sen, cái thuyền kia sao chưa lấp...”

...

-“Sen...con này lâu thế, nhanh lên!”

-“Sen, chậm chạp, tao sa thải mày bây giờ!”

Tiếng cô chủ Kim Chi vang lên, đại thiếu gia đang lấp xích đu cho con, tự dưng dừng lại, sắc mặt khó coi.

-“Không được sa thải nó, con Sen là của tớ, cậu không được sa thải nó!”

Tự dưng thấy bạn mình hằm hằm giận dữ, Kim Chi cười xuề xòa.

-“Được rồi, không sa thải, cho Sen làm người hầu cả đời luôn, nào... Sen, mau đun nước thơm tắm cho em bé...”

-“Dạ!”

.....

Đúng lúc ấy, bà chủ, mẹ Kim Chi và chị dâu bà chủ đi mua sắm về. Dẫn theo cả anh Tuấn nữa. Ba đứa trẻ con khoanh tay chào.

Anh Tuấn thấy bọn chúng chơi đồ hàng vui quá, anh tuy hơn tuổi bọn chúng nhưng anh nhìn vẫn thích.

-“Mọi người chơi trò gì thế?”

-“Chơi trò gia đình, em là vợ, Thế Hiển là chồng, Sen là người hầu...”

-“Anh chơi với!”

-“Vâng, nhưng anh là gì?”

Kim Chi hỏi. Anh Tuấn nói.

-“Anh cũng là người hầu, thế là nhà em có hai người hầu, thích nhé!”

-“Vâng!”

Kim Chi cười toe toét.

-“Sen, Sen lại đây!”

-“Vâng, anh gọi gì em?”

Anh Tuấn hỏi mượn Kim Chi một con búp bê khác, rồi bảo Sen.

-“Chúng ta sẽ là gia đình người hầu, anh là ba, em là mẹ, con này là con, từ giờ em ở nhà chăm con, anh đi hầu gia đình cậu chủ kiếm tiền về nuôi mẹ con em!”

-“Thế là em chỉ cần chăm em bé và thôi cơm đợi anh về à?”

-“Ừ, đúng rồi...”

Sen thích điên cả người, nó đang định ôm búp bê vào lòng thì từ phía nào đó, cậu chủ đã đập tan cái nhà mới lắp tới đoàn một cái.

-“Chán, không muốn chơi!”

Cậu đứng dậy, bỏ về phòng. Kim Chi thấy bạn không chơi, cũng không chơi nữa.

Sen một hồi nín thở, anh Tuấn nói.

-“Kệ chúng nó, chúng mình chơi!”

-“Dạ...dạ...”

Sen khấp khởi mừng thầm. Chưa kịp mừng thì cậu lại quát.

-“Con Sen, đi theo tao!”

Bé con ức lắm, mà nhìn bà chủ đang tám chuyện xa xa, nhìn cậu chủ trừng mắt, không dám ho he, lồm lũi chào anh Tuấn rồi đi theo cậu chủ.

Cậu kéo nó lên phòng, đóng sầm cửa lại, nó cũng chẳng biết tình hình anh Tuấn và Kim Chi ra sao nữa.

-“Mày thích bế em búp bê thế hả?”

Cậu quát.

-“Em thích!”

Cậu lục tung đồng hồ, mà cậu chẳng có con búp bê hay đại loại đồ chơi kiểu đó. Bực mình, cậu bảo.

-“Thôi ngồi ở đây xem phim chương với tao...”

Sen ỉu xiu, đành ngồi xuống. Ngồi được một lúc, nó không đành lòng mà rơm rớm.

-“Mày xem cái mặt mày xem?”

-“Cái mặt em thì làm sao, em vâng lời cậu thế còn gì?”

-“Mặt méo xềnh xệch, tao xem phim mắt cả vui! Được rồi, đợi tao một tý...”

Cậu chủ ra ngoài nói với bác Lưu quản gia, một lát, bác đã mang về một túi đồ chơi to đùng. Cậu lấy em búp bê xinh đẹp, đưa cho Sen.

-“Đấy, cho mày, từ giờ nó là con, mày là mẹ!”

-“Thật á?”

Sen mắt ráo hoảnh ngay lập tức.

-“Thế còn cậu?”

-“Mày hỏi ngu thế?”

-“A, đúng đúng...cậu là cậu chủ của mẹ con em, em biết rồi!”

Cậu tức, cậu búng tai nó.

-“Tao là ba nó...”

Cậu nói, xong ngượng đỏ bừng mặt.

-“Hả, không được đâu cậu ạ...”

-“Sao? Mày đỡ chứng gì thế?”

-“Vây thiếu người hầu...để em gọi Kim Chi và anh Tuấn nhé, chúng ta chơi!”

-“Không cần, không có người hầu cũng được, mà ở nhà cơm nước trông con, tao đi kiếm tiền nuôi mẹ con mày!”

-“Thế cũng được á?”

-“Ừ!”

....

Ngày hôm đó, chủ tớ chủ, ngọt ngọt nhạt nhạt, chơi bời tới tận tối cũng không thèm xuống ăn cơm.

Chuyện kể, hết cả năm lớp hai, cậu chủ vẫn xếp thứ nhất. Còn Sen, nhờ cậu cứu cậu vớt cậu dạy, cũng được thứ hạng 199/200 của toàn khối. Ông bà chủ cũng không vì thế mà mắng Sen, nó không đúng là ông bà đã mừng lắm rồi.

Năm ấy, ông chủ mua cho hai đứa, mỗi đứa một cái xe đạp. Của cậu màu đen, của Sen màu hồng.

Sen thích điên đảo, cậu chủ còn chẳng buồn nhìn.

Bác Súng tận dụng thời cơ mọi lúc mọi nơi, lập tức kêu anh Sên tới dạy Sen học đi xe đạp. Mỗi buổi chiều, rình cậu chủ đi bơi với ông chủ, Sen đều trốn nhà theo anh Sên.

Anh chỉ dạy rất tận tình nha, lúc đầu, anh ngồi sau xe, cho Sen tha hồ đạp đằng trước. Sau đó, làm quen rồi, anh giữ xe, cho Sen đi thoải mái.

Bước cuối cùng, anh thả tay, Sen vẫn đi được.

-“Á, á, anh Sên ơi, em đi được nè!”

-“Đi được thì phải làm gì?”

Nó dừng lại, thơm gió anh Sên một phát, rồi vui vẻ đạp tiếp...

p data-p-id="a9facc1a0357ebb47e55019ccaff5ae3">Cứ thế một tuần, Sen đã đi xe đạp thành thạo, chiều nào nó cũng mang xe ra lượn khắp nơi. Hôm đó, đúng lúc nó đi về, thì cậu chủ cũng đi bơi về. Cậu bảo nó.

-“Hôm nay tao bơi được 5 vòng bể!”

-“Hôm nay em cũng đạp được 5 vòng thị trấn...”

Cậu chủ khoe, tưởng được Sen trầm trồ, ai ngờ nó nói tỉnh bơ, cậu bực.

-“Đi xe đạp chứ có gì mà giỏi?”

-“Kệ em,”

-“Mày đúng là ngốc mà, có thể cũng phải nhờ...”

-“Kệ chứ, tối nay có lễ hội thả đèn dưới sông nhé, em và anh Sên sẽ đạp xe ra đấy chơi.”

Đại thiếu gia tím mặt, cậu nói.

-“Để tối nay tao đèo mày đi!”

-“Nhưng cậu chưa biết đi xe đạp mà?”

-“Cái đấy không học tao cũng biết...”

Cậu vênh váo, Sen thầm nghĩ, không biết cậu có mất thêm cái răng thứ năm không nữa, nó nhất quyết từ chối. Cậu thì giữ nguyên ý định, cuối cùng, nó bảo.

-“Thế cậu đạp thử cho em xem đi đã!”

Cậu cười khinh thường, cậu lên đạp thử, cậu cứ nghĩ, đi xe đạp dễ ợt. Cậu tưởng tượng, lên đạp là được, ai dè lại khó tới vậy. Cậu ngã chổng kèn, may mà lần này mặt ngựa lên trời, chỉ chấn thương ở lưng.

-“Thôi, tao đổi ý rồi, tối nay mày đèo tao!”

-“Hả?”

-“Không nói nhiều, tao đi tắm đây!”

....

Sen gần tò te, nó không hề biết rằng, ngoài kia, có một người đàn ông đang chụp những tấm hình của nó, nở nụ cười nham hiểm.

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sen Ồm

Anh Sên hẹn Sen 8 giờ hai đứa cùng đi, Sen đã nói rõ ràng cho đại thiếu gia rồi, vậy mà cậu cứ nhất mực đòi đi lúc 6 giờ. Sen nào có dám cãi.

Cậu chủ tuy gầy, nhưng mà Sen mới biết đi xe đạp, thành ra lúc đèo có chút khó khăn. Tuy nhiên không sao cả, Sen là Sen rất kiên trì.

Bù lại, cậu chủ có rất nhiều tiền nhé, Sen thích mua bao nhiêu đèn thì mua, Sen mua nhiều lắm, người ta bảo mỗi cái đèn mang một điều ước, Sen thì có rất nhiều điều ước.

...

-“Mày đi đâu?”

Cậu chủ hỏi con hầu.

-“Em đi thả đèn...”

-“Thôi để tao thả cho!”

-“Thôi em thả cũng được...”

-“Ra đây ma sông nó bắt đi đấy?”

Sen bĩu môi.

-“Em chả tin, cậu đừng có nghĩ em là trẻ con đi! Sao nó bắt em mà không bắt cậu?”

-“Tao nói đùa mà làm gì, mà là nó chỉ thích bắt những con bé quay như mà thôi, chứ tao gầy nó bắt làm gì? Với lại tao thông minh, chúng nó sợ tao là đẳng khác... còn mà vừa ngu vừa dốt...”

Con bé nghe dọa, bắt đầu thấy hơi sợ.

-“Thôi mà không tin thì mà tự đi đi, đến lúc nó thò bàn tay máu lên nó tóm chân mà xuống sông thì mà đừng có kêu tao cứu...”

-“AAAAAAA....”

Có đứa sợ, đứa từng chiếc đèn cho đứa bên cạnh.

Đứa bên cạnh mỗi lần thả đèn, đều mở giấy ra trước, đứa kia cúi nhặng:

-“Sao cậu cứ đọc điều ước của em thế?”

-“Tao kiểm tra xem mà có viết sai chính tả không? Gửi cho thần linh mà viết sai thì xấu hổ lắm, rồi ai thèm để ý lời cầu nguyện của mà...”

Cậu nói có lý ghê, Sen gật gù.

-“Vâng, vậy cậu xem hộ em hết đi, xem cẩn thận vào đấy!”

-“Biết rồi...”

.....

-“Mà ước giảm cân? Con điên!”

-“Tại cậu cứ chê em béo chứ.”

Đại thiếu gia phì cười.

-“Ước học giỏi? Con ngu, học giỏi mà cũng phải ước, phải chăm mới giỏi được...”

-“Em vẫn chăm mà!”

-“Ừ nhỉ, thế thôi, sửa thành ước cho thông minh thêm nhé!”

-“Vâng...”

-“Ước có nhiều búp bê, đúng là, thích thì bảo ba mẹ tao mua cho!”

-“Em ngại!”

-“Dở hơi, thôi được, mai tao bảo quản gia mua cho mày!”

-“Thật á?”

-“Ừ!”

.....

-“Sen, mày ước gặp ba mẹ mày hả?”

-“Vâng!”

-“Nhưng ba mẹ mày đi làm ăn ở xa lắm, bao giờ mày lớn họ mới về cơ!”

-“Em cũng biết, nên tờ giấy kia em viết ước em mau lớn mà...”

Đại thiếu gia bỗng bần thần.

-“Nếu ba mẹ mày về thì sao? Mày đi với họ à?”

-“Vâng, đúng rồi!”

-“Ở nhà tao có gì không tốt, ai cũng tốt với mày mà?”

Sen nghĩ ngợi, cũng đúng. Ông bà chủ rất tốt với nó, ngoài việc bảo nó nghe lời cậu chủ ra thì nếu nó xin gì ông bà cũng mua cho, cậu đi học

trường nào nó được học trường đấy, ông bà mua xe cho cậu, cũng mua cho cả nó. Các bác thì cưng nó như công chúa.

Anh Sên, anh Tuấn, chị Na, chị Mít, chị Mận...ai cũng chiều nó cả.

Chỉ có đại thiếu gia hay bắt nạt nó thôi, nhưng mà đại thiếu gia cũng dạy nó học bài.

Nhưng mà cô giáo bảo, không ai yêu chiều con cái như ba mẹ, cứ nhìn cậu được bà chủ nựng, nó lại nhớ mẹ nó, nó cũng muốn được mẹ nó nựng như thế, nếu nó có thể gặp mẹ nó, được mẹ nó thương yêu thì tốt.

-“Mày ngơ cái gì thế con kia?”

-“Ai cũng tốt, nhưng mà em phải ở với ba mẹ em chứ!”

-“Ờ, Sen ơi, đằng kia họ bán kẹo bông ngon chưa kìa!”

-“Đâu...đâu...”

Sen nghe thấy kẹo bông, ngó ngang ngó dọc, cậu chủ nhân cơ hội, ném quách cái đèn đi. Cậu là cậu không thích Sen được gặp ba mẹ tý nào cả.

-“Cậu lừa em!”

Đại thiếu gia mặt tỉnh bơ.

-“Đùa tý, lúc nào gặp tao mua cho...”

-“Cậu nhớ nhé!”

-“Nhớ!”

-“Sen!”

-“Dạ?”

-“Đưa đèn đây!”

-“Hết rồi ạ!”

-“Mày không phần tao cái nào hả?”

-“Dạ? Cậu cũng cần ước ạ?”

-“Con hôm này, thôi được, để tao mua cái khác...”

Lúc đại thiếu gia ra hàng đèn thì đã hết, cậu tiu nghỉu nhét điều ước vào túi áo. Trời bắt đầu mưa lay phay, Sen đạp xe đèo cậu về nhà.

.....

.....

Sáng hôm sau, anh Tuấn tới rủ Sen đi chơi ô ăn quan, cậu thường ngày ghét anh Tuấn, thế mà hôm nay cũng đi cùng.

Ba đưa ra trang trại sau nhà, cùng nhau tìm sỏi, vẽ vẽ, chơi chơi.

Sen và anh Tuấn toàn chơi bừa, thích ô nào đi ô đó, cậu chủ thì khôn hơn, cậu tính toán, vì vậy, cậu toàn thắng. Sen nợ cậu bao nhiêu sỏi là sỏi.

Chơi được một lúc, cô bé thấy nhọc. Thực ra tối qua đèo cậu đi trời mưa Sen đã thấy mệt lắm rồi, nhưng về nhà ngủ luôn nên tưởng không sao. Bây giờ lại thấy đau đầu, mỗi người, mệt ơi là mệt.

Mắt bé con cứ híp lại, người lờ đờ lờ đờ.

-“Con kia, đi mau lên, tao đánh cho bây giờ!”

Người ốm, bị mắng, thành ra tủi thân. Có đứa thút thít thút thít.

Hai đứa kia thấy đứa này tự dưng khóc thì hoảng qua. Anh Tuấn bỏ đồng sỏi, chạy tới bên Sen.

-“Sao vậy em? Sen sao thế?”

Cậu chủ cũng lí nhí.

-“Tao không đánh mày, tao đùa thôi, nín đi!”

Anh Tuấn và cậu chủ thì nhau nịnh ngọt mà Sen vẫn cứ khóc hoài. Một hồi nó mới hơi nín, phụng phịu.

-“Em mệt lắm...đau chỗ này...chỗ này...chỗ này nữa...”

-“Thế đi về nhé!”

Anh Tuấn hỏi, Sen gật đầu. Rồi anh Tuấn cõng Sen về, cậu chủ lẻo đẻo theo sau, có vẻ rất u phiền.

...

Cậu chủ gọi điện cho ba mẹ, ông bà đều về, bảo bác sĩ kê thuốc tốt nhất cho Sen. Bà chủ còn bế Sen, nựng Sen ăn cháo. Thực ra bà thương Sen rất nhiều, tới đặt tên cho Sen thôi, bà cũng phải suy nghĩ mấy ngày, nhưng tại sao bà lại vẫn nói với Sen là người hầu của cậu chủ?

Hiển nhiên, cậu là vật báu của bà, bà muốn Sen nghe lời cậu.

Bà không muốn chiều chuộng Sen, bà xuất thân chính là tiểu thư nên biết, nếu chiều nhiều, con gái thường mắc bệnh đỏng đảnh, ương bướng, đánh đá. Mà bà muốn Sen, lớn lên là một cô bé ngoan, hiểu chuyện, hiền thực.

Bà chỉ nuôi Sen chứ không nhận Sen làm con, bởi bà đơn giản nghĩ, nếu trên đời, Thế Hiển của bà gọi một người khác là mẹ mà không phải mẹ vợ

nó, bà sẽ ghen tuông, đau lòng như nào? Vì vậy cho nên, dù mẹ ruột của Sen có vứt bỏ Sen, bà cũng nghĩ cô ấy đường cùng thôi, và bà không muốn tranh làm “mẹ” với cô ấy.

-“Mẹ, Sen khỏi ốm chưa? Để Cu Ty chăm Sen cho!”

Bà chủ mím cười, Sen ăn xong, trán đỡ nóng, bà để hai đứa chơi với nhau.

Đại thiếu gia ghé sát lại, bàn tay bé xíu đặt lên tay cô bé, cậu hỏi.

-“Sen, thích ăn gì tao mua cho! Ăn kẹo bông không?”

-“Em vừa ăn mà...”

-“Ừ nhỉ, thế mà thích làm gì?”

-“Em muốn ngủ!”

-“Thế mà ngủ đi!”

Cậu kéo chăn cho nó, rồi ngồi chơi xếp hình bên cạnh.

Sen ngủ chán, dậy. Người khó chịu, quay đi quay lại.

-“Mày sao thế?”

-“Em thấy chán quá, em đi chơi đây!”

-“Không được, bác sĩ bảo mày không được ra gió!”

-“Nhưng em chán quá à...”

-“Ngồi yên đấy, tao đọc truyện cho mà nghe!”

Cậu với đồng truyện. Ông chủ mua cho bé mấy quyển này tập đọc, mà bé đọc chậm quá, nản...giờ cậu đọc cho, thật tốt...

-“Mày thích đọc quyển nào?”

-“Nghìn lẻ một đêm cậu ạ!”

-“Được rồi...”

Cậu ngồi sát cạnh nó, dựa lưng vào thành giường, bắt đầu giọng truyền cảm.

“Sử sách thời Sassanides, thời của những ông vua quốc gia Ba Tư cổ xưa, đất nước có biên cương mở rộng tới tận Ấn Độ và các đảo phụ thuộc lớn nhỏ, trải ra tới phía bên kia sông Hằng và phần đất rộng lớn của Trung Quốc bao la, chép lại rằng ngày xưa có một ông vua của cái quốc gia hùng mạnh đó, nổi tiếng là một đấng quân vương anh minh, đức độ...”

Còn nó thì nép bên cậu, lắng nghe từng chữ từng chữ...

‘Thế rồi, Scheherazade bảo với em gái hãy lắng nghe và quay lại với Schahriar, nàng bắt đầu câu chuyện như sau...’

Cậu dừng đọc, đang đoạn hay. Sen tò mò lắm.

-“Tiếp đi, tiếp đi cậu...”

-“Hết chương một rồi!”

-“Thế thì cậu đọc chương hai đi!”

-“Ờ, Sen này, hôm nọ ở trước cổng mày làm gì với anh Sên của mày thế?”

-“Em á? Làm gì đâu?”

-“Có mà, mà thơm vào tay rồi thôi thôi đó!”

-“À, hôn gió đấy, các cô bé ngoan đều phải làm thế!”

-“Thế à? Thế tao dạy mà cách làm một cô hầu ngoan nhé!”

Cậu chỉ vào má cậu, nói.

-“Mày thơm lên đây một cái, không cần gió máy gì cả!”

Sen trợn tròn, còn thắc mắc lắm.

-“Nhanh lên, mày không muốn làm người hầu ngoan hả? Mày không muốn làm tốt công việc của mình à? Nhanh rồi tao đọc truyện cho!”

Đại thiếu gia nhìn Sen, Sen nhìn đại thiếu gia. Bốn con mắt long lanh to tròn đối diện nhau!

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sen Thích Ai?

-“Nhìn gì, nhanh lên, con này, không nghe lời gì cả?”

-“Cậu nói thật không?”

-“Ai lừa mà làm gì? Bây giờ mà cứ thích tao làm cậu chủ tốt, đọc truyện cho mà mà mà lại không làm cô hầu ngoan là sao? Mà không thấy mình nhỏ nhen ích kỉ hả?”

-“Vâng!”

Sen phụng phịu, nó thơm chụt vào má cậu chủ một cái, cậu cười rất phờn, rồi cậu lại đọc truyện tiếp cho nó nghe.

Thế giới cổ tích, thật thích ơ là thích.

Cậu đọc, cũng rất là hay. Cậu là rất có năng khiếu nhé.

Thỉnh thoảng, cậu lại đòi thơm, cậu nói với Sen.

-“Mày lợi quá còn gì, tao đọc mỗi hết cả mồm, mà chỉ việc thơm chụt một cái!”

Sen cũng thấy nó lợi thật, thế nên làm theo lời cậu, thơm cậu vài cái liền. Cậu tùm tùm.

Rồi anh Sên, anh Tuấn tới thăm Sen. Cậu chủ ra ngoài, cậu nói Sen ngủ rồi, hai người hôm khác tới chơi, xong rồi cậu vào, đóng cửa tới “SẦM” một cái.

Sen ở trong phòng, lúc cậu ló đầu vào mới bức xúc thắc mắc.

-“Em vẫn thức mà, sao cậu bảo em ngủ rồi?”

Con này tai thính như tai em MiLu vậy. Cậu thờ dài, cậu giải thích.

-“Tao là tao nói lịch sự thế thôi.”

Sen há hốc chẳng hiểu gì.

-“Mày xem, mày ốm đau như thế, nhỡ lại lây mọi người thì sao? Để mọi người chịu ốm cùng mày à?”

Sen gật đầu, cậu là rất biết lo lắng cho người khác, nó nhìn cậu, lại nhìn mình, tự thấy mình nhỏ bé.

Cậu đọc truyện, nó quên khuấy mọi thứ, lim dim ngủ.

Lúc nó tỉnh dậy, đã thấy cậu ở bên cạnh, bát cháo tía tô nóng đặt trên bàn. Nó nhăn nhó.

-“Em không ăn đâu!”

-“Gớm, mọi khi ăn như heo mà giờ lại làm màu...”

-“Nhưng em không muốn ăn, mới cả không ăn càng tốt, cho gầy bớt đi...”

Cậu gơ quả đấm, con này chiều quá sinh hư rồi.

-“Được, giờ mày ăn cháo hay ăn đòn?”

Sen rơm rớm, ngậm ngùi húp từng thìa cháo.

-“Em tự ăn được, không mượn cậu xúc!”

-“Mày nói nhiều quá đấy!”

Cô bé tự dưng phát hiện chuyện gì ghê gớm lắm, nó hỏi.

-“Mà sao, mọi người sợ lây ốm, cậu ở đây mà cậu không sợ lây ốm hả?”

Cái đầu đất này, hôm nay thông minh bất ngờ, đại thiếu gia suy nghĩ, rồi cậu nói thong dong.

-“Ốm cũng không sao cả!”

-“Sao lại thế?”

-“Mày ngu quá, vì tao và mày là người một nhà, người một nhà thì không câu nệ với nhau, còn bọn nó, chỉ là người ngoài, không nên mang phiền phức cho bọn nó...”

Cậu nói một hồi, Sen căn bản không hiểu lắm, nó cãi.

-“Đâu phải thế, cậu ở biệt thự nhà trên, em ở nhà dưới, rõ là người hai nhà mà?”

-“Ngu như con lợn này...thắc mắc nhiều...”

Cậu gõ đầu nó, tuy cậu có ý đồ khác, nhưng cậu đành giải thích kiểu để cho nó hiểu.

-“Hai cái nhà nhưng có chung một cái cổng lớn cũng gọi là một cái nhà rồi!”

-“Vâng, cậu suốt ngày đánh em ý!”

-“Đánh nhưng mày có thấy đau không?”

-“Không đau, nhưng em không thích!”

-“Cái đấy gọi là đánh yêu đấy, yêu mới đánh!”

Cậu trêu, nó gân cổ.

-“Làm gì có chuyện yêu mới đánh, cậu đừng tưởng em ngu mà lừa em...”

Nó bĩu môi, cậu tiu ngiu, con này, đúng là ngu thật!

.....

Ông chủ bà chủ cũng không hiểu vì lý do gì mà gần đây, ngày nào quý tử nhà mình cũng ăn rất nhiều. Bà hỏi, nó chỉ nói:

-“Cu Ty muốn béo, muốn khỏe, muốn bẻ muốn công được người khác...”

À, thì ra hôm nọ ông chủ bế bà chủ, Cu Ty ghen tức ư? Trời ơi Cu Ty của bà đáng yêu quá đi mất. Bà nghĩ thế, bà mừng lắm, bà thuê hẳn chuyên gia về, theo dõi chế độ ăn uống của con, giúp bảo bồi tập luyện.

Nói chung, Cu Ty nhà bà tuy hay nhõng nhẽo với mẹ, nhưng bà biết, nó cực kì “man” nhé, tính cách độc quyền, tuy bé nhưng làm gì cũng nghiêm chỉnh, đến nơi đến chốn. Cứ nhìn nó hè này là biết, không bao giờ bỏ một giờ tập nào.

Qua mấy tháng, đại thiếu gia đã mập hẳn lên, nhưng cậu không béo mỡ màng như Sen, cậu tập luyện nhiều nên săn chắc. Một hôm, cậu nghĩ cậu có thể công được Sen rồi, cậu tìm Sen.

Các bác bảo Sen đang chơi ở ngoài sân cỏ thị trấn.

Đại thiếu gia vui vẻ chạy nhảy ra đấy, đập vào mắt là hình ảnh Sen đang ngồi trên vai anh Sên, được anh ấy kiệu, tay Sen cầm điều thả, nó thích tới mức cười híp cả mắt.

Mặt cậu bé đen như đít nồi cháy, bực bội nuôi hận về tập luyện tiếp.

Năm tháng trôi đi, Sen và đại thiếu gia đã lên cấp hai. Ông bà chủ vẫn cho họ học chung một trường, xin cô giáo cho ngồi cạnh nhau.

Từ năm nay, Sen lớn rồi, bà chủ hàng tháng cho Sen tiền. Nhưng bà không muốn sau này nó cảm thấy mắc nợ, bà bảo là tiền lương hàng tháng của nó, bà bảo nó thỉnh thoảng thích ăn gì, mua gì thì ăn. Bé lớn rồi, có lúc đi chơi với bạn bè, không có tiền cũng không được. Nếu không tiêu thì cứ cất đi sau này làm vốn.

Bà còn dặn, Sen càng nghe lời cậu thì càng nhiều tiền, Sen hư cãi cậu thì cắt “lương”. Sen đã sợ cậu, nay còn sợ hơn.

ơn.

Vào lớp mới, cô giáo hỏi, ai xưng phong làm lớp trưởng. Mọi người còn e thẹn lắm, chỉ có Sen giơ tay nhiệt tình. Sen lập tức được chỉ định làm lớp trưởng.

Lại nói về cậu, sau mấy năm ăn uống tập luyện hợp lý, tới nay, cân nặng của cậu đã bằng Sen, tuy nhiên về chiều cao thì, hơn Sen một cái đầu. Bây giờ Sen không những có biệt danh là “Sen béo”, mà còn thêm “Sen lùn”.

Dạo này đi học, bạn bè rất thân thiện, Sen phát hiện, nó đi đâu, thậm chí ngồi ở bàn học, cũng có rất nhiều bạn nữ quay xuống nhìn trộm. Sen tự hào lắm, hích tay cậu, khoe:

-“Mọi người đều yêu quý em cả, cậu thấy không?”

-“Ừ!”

Cậu đang làm bài tập, trả lời qua loa.

-“Chắc do em làm lớp trưởng đấy!”

-“Ừ!”

-“Cậu có nghe em nói không thế?”

-“Tao không điếc...”

Sen phấn khởi, ngẩng lên vẫy tay mấy bạn nhìn mình, rớt cuộc, chỉ nhận được cái lườm cái nguýt. Nó ngạc nhiên, nó xem xét lại tình hình...lúc sau mới phát hiện...một sự thật...tối là đau lòng.

Nó ỉu xìu.

-“Thì ra mấy người đó nhìn cậu, cậu ạ!”

-“Ừ!”

-“Cậu làm gì mà chăm thế? Bài thì về nhà làm cũng được mà?”

-“Tối tao học nâng cao, còn đi bơi nữa, giờ tiện thể tao làm chỗ này trên lớp luôn...”

-“Cậu học lắm thế làm gì? Lúc nào cậu chả xếp thứ nhất rồi!”

-“Ừ.”

Cậu mãi mê, chẳng để ý nó nữa. Sen vẫn ba hoa.

-“Sao mọi người lại nhìn cậu nhỉ?”

-“...”

-“Chắc là thấy cậu chăm quá sao?”

-“...”

-“Cậu, cậu...cậu nói gì đi chứ?”

-“...”

Nhìn lên, vẫn có những ánh mắt lén lút tia về phía cậu, nó nằm hẳn xuống bàn, “ngắm cậu”, rồi reo lên.

-“A, em biết rồi...chắc là do cậu...XINH TRAI...”

Cậu đã không thể nhẫn nhịn được nữa, cái gì mà “xinh trai”? Con dở hơi này nó không biết dùng từ hả? Cậu điên, cậu cảm thược kẻ, chỉ thẳng vào mặt nó, cậu cúi gầm lên:

-“Mày im hay tao tống cái thược này vào mồm mày?”

Sen ngậm mồm, nhìn cậu quát nó, chẳng hiểu sao các bạn nữ trong lớp lại cười cười, hix.

Sen làm lớp trưởng, được giao nhiệm vụ phân công các bạn trực nhật. Nhưng cả cái lớp 6A, chẳng đứa nào thèm nghe lời Sen cả. Đâm ra nó hôm nào cũng phải tự mình làm hết, nó là đứa vô tư, nên vẫn hồn nhiên, vui vẻ.

Chỉ có đại thiếu gia của nó là không được hài lòng lắm. Một hôm, Sen đang lau bảng thì nghe cậu e h

-“Sao mày không bảo chúng nó làm, mày là lớp trưởng mà?”

Sen lấp liếm.

-“Thôi, em thích làm!”

-“Thích cái con khi, tránh ra...”

-“Làm gì ạ?”

-“Tao lau bảng cho mày!”

-“Thôi, em tự lau được mà...”

-“Tao chỉ đếm tới ba thôi...MỘT...HAI...”

-“Đây...cậu...”

Chẳng hiểu sao, lúc cậu cầm vào cái giẻ lau bảng, thì mấy bạn kia lại đua nhau đòi lau. Cậu “nhường luôn” cái giẻ cho các bạn, cậu đi chỗ khác.

Cậu đi rồi, lần lượt mọi người đùn đẩy, giẻ lại quay về tay Sen.

Có đứa hỏi.

-“Sen là bạn gái Thế Hiển hả? Thấy hai người hay đi với nhau...”

Ặc, cái gì vậy trời. Sen trả lời ngay lập tức.

-“Không phải, không phải đâu...”

Một bạn nữ khác, xinh đẹp dịu dàng nhất lớp, tên Ánh Tuyết. Bạn ấy hỏi Sen.

-“Thế Thế Hiển thích bạn không?”

Sen ngây ngô, cậu chủ có thích nó không à? Cậu chủ suốt ngày chửi bới, dọa đánh, làm sao mà thích được? Nó lắc đầu.

-“Thế bạn có thích Thế Hiển không?”

Thích á? Chưa nghĩ ra, chẳng biết luôn. Sen đáp.

-“Không...”

-“Vậy hai người là gì của nhau mà hay đi xe chung thế?”

Sen là người hầu riêng của cậu, việc này được cậu yêu cầu phải giữ bí mật. Đánh chết Sen cũng không dám khai. Chỉ có điều, bây giờ nó bí quá. Không biết sao đây? Đột nhiên, nó thấy nó thông minh xuất chúng. Nó đáp.

-“Mình...mình là...em họ...em họ... của đại thiếu...à không, là em họ của bạn Hiến...”

Vừa nói xong, quay xuống lăm lét nhìn cậu. Cái gì thế, lại làm sai gì à? Mặt cậu kiểu kia là sắp phát hỏa rồi. Kiểu đó là kiểu ‘Sen ơi mà sắp ăn đòn rồi!’.

Cố lấy hết can đảm, Sen lau tiếp bảng, rồi nó lăm lăm về chỗ. Hình như hôm đó cậu không thèm nói với nó lời nào. Tan học, quản gia tới đón, cậu ngồi ghế trước, nó ngồi ghế sau. Mọi khi là cậu hay cùng ngồi ghế sau với nó cơ.

Một lát, cậu hỏi.

-“Sen, mà có thích anh Sên của mà không?”

-“Có chứ!”

Sen trả lời theo phản xạ. Anh Sên toàn mua kẹo mút, mua đồ chơi, anh Sên toàn nịnh ngọt, còn kiểu nó đi chơi, không thích mới là lạ đấy!

Nhưng mà không biết làm sao nữa, cậu đã điên nay còn điên hơn. Chỉ khổ cái thân Sen.

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Khéo Mồm Khéo Miệng

-“Sao rồi?”

Bác Hồng hỏi, giọng điệu sốt sắng. Chị Cúc thở dài, giải trình.

-“Cậu không ăn cơm, ở trong phòng từ tối tới giờ, ông bà chủ bảo nấu mì tôm cho cậu...”

-“Cậu đòi ăn mì tôm hả?”

-“Không bác ạ, nhưng mà bà chủ sốt ruột, mà cậu thì thích ăn mì tôm nhất...”

-“Được rồi...”

Sen ngồi xuống cùng bác Hồng nhặt rau, bác Súng cũng tranh thủ băm thịt bò, bát mì tôm được hoàn thành nhanh nhất có thể.

.....

.....

-“Sao rồi, cậu có ăn không?”

Chị Cúc gật đầu. Các bác lại hỏi.

-“Cậu ăn mà cái mặt mày nhăn như khi thế?”

-“Cậu chỉ ăn một thìa, rồi bắt đố, cậu nói cậu không thích ăn rau cải cúc...”

-“Sao lại thế? Mọi khi cậu thích rau cải cúc mà!”

-“Cháu không biết...”

-“Thế nấu rau khác cho cậu!”

-“Vâng!”

.....

-“Sao rồi, sao rồi?”

-“Cậu nói cậu không thích ăn thịt bò!”

.....

-“Sao rồi?”

-“Cậu nói mì mặn quá!”

.....

-“Sao rồi?”

-“Cậu nói mì nhạt quá!”

.....

-“Sao rồi?”

-“Cậu nói sợi mì không đủ dai...”

.....

.....

Cậu thì cũng “hiền” lắm. Cậu chỉ nói mì thế này, mì thế nọ, cậu không muốn ăn.

Thế nhưng cậu chẳng hề biết, cả nhà dưới không ai được yên thân, cậu không ăn, nghĩa là năng lực nấu ăn của họ kém, nghĩa là bà chủ thán sau sẽ không thuê họ nữa.

Đi làm nhiều nơi, có nhà này là tốt nhất, nhiều người giúp việc, nên công việc của mỗi người nhàn đi, lương lại rất cao, ngoài chăm sóc cậu cho tốt thì các việc khác bà chủ rất là dễ tính. Nói chung, ai cũng thích làm ở đây cả.

Cậu không muốn ăn, các bác các chị, ngay cả Sen cũng muộn phiền. Bàn bạc xem xét, cuối cùng quyết định nấu mì tôm trứng, và lần này, tới lượt Sen bê lên cho cậu.

Con bé cầm bát mì, rón rén lên phòng cậu. Hôm nay cậu giận, nó biết. Cậu khó chịu từ lúc trên lớp học cơ, nhưng mà vì sao thì nó chịu.

-“Đại thiếu gia, em Sen nè!”

Không thấy cậu nói gì.

-“Em mang mì cho cậu nè, em vào nhé!”

Cậu vẫn im lặng, cậu không nói là cậu đồng ý rồi, Sen mặc kệ, đẩy cửa vào. Cậu đang nằm trên giường, xem chương trình khoa học viễn tưởng gì đó.

-“Em để mì trên bàn cho cậu nhé!”

-“...”

-“Cậu ăn đi, cho nóng!”

-“...”

-“Cậu không ăn là mì trường ra đấy!”

-“...”

-“Cậu đang bận xem à, thế em xuống dưới nhà nhé, không làm phiền cậu nhé!”

Sen dự liệu, cậu là giận tý thôi, chứ cậu hàng ngày ăn khỏe như thế cơ mà, cứ để mì ở đó, lúc cậu đói cậu khắc ăn. Nó mừng mừng, định lò dò quay lưng cất bước. Ai ngờ, giọng cậu đầy uy nghiêm, hix.

-“Mang đi, tao không muốn ăn!”

‘Sen, trọng trách giao cho em!’

‘Cố lên Sen, nhất định phải nịnh được cậu ăn, vì cả nhà cố lên...’

‘Mọi người đều bó tay rồi, bây giờ còn hi vọng vào mỗi con...’

....

Tiếng “người thân nhà dưới” vang vọng trong đầu. Đúng rồi, nó không thể bỏ cuộc, nó nhất định đem chiến công trở về.

Sen lấm lét rón rén tới ngòai dưới chân giường gần chỗ cậu. Cậu chỉ liếc nhìn nó một phát rồi lại xem, thôi cậu không đuổi đi là tốt lắm rồi.

-“Cậu xem cái gì đấy?”

Sen bắt chuyện.

-“Mày biết cái gì mà hỏi?”

Nó mím môi, chết, giờ ăn nói cũng phải cẩn thận, cũng phải biết lựa chọn từ ngữ. Tạm thời chưa biết nói gì thì cậu đã bảo.

-“Ngồi dưới sàn nhà lạnh người!”

-“Dạ?”

-“Dạ cái gì mà dạ?”

-“À, à không lạnh đâu ạ, mát lắm ạ!”

-” Lên giường mà ngồi!”

Cậu quát, Sen ngậm miệng ngồi lên mép giường.

-“Tao là hủi à?”

-“Dạ?”

-“Thấy mày tránh tao như tránh hủi còn gì?”

-“Đâu có, đâu có...”

Sen biết điều, vừa nói vừa xích lại gần cậu. Đợi cậu hạ hỏa, một lúc nó mới dám thở thê.

-“Cậu mệt lắm à, cậu không muốn ăn à?”

-“Liên quan gì đến mày!”

Bé Sen, nó có một thứ vũ khí, mà không phải đứa bé gái nào cũng có, đó là...nó rất...rất...rất...dẻo miệng.

-“Cậu à, cậu mệt lắm à? Cậu mệt, cậu không vui là cả nhà buồn lắm đấy!”

-“Mày phét nó vừa thôi!”

-“Em nói thật mà!”

-“Thôi đi!”

-“Thật mà, ông bà chủ buồn, bác Súng buồn, bác Hồng buồn, bác Lựu buồn, chị Cúc buồn, chị Thu buồnem cún buồn, em mèo buồn, con chuồn chuồn buồn,... cây cau buồn, cây sung buồn,..., chậu nước buồn...”

-“Thế thôi hả?”

-“Dạ!”

Thế thôi hả là sao? Nó liệt kê đủ hết rồi ý sao nhi?

-“Ừ, chỉ có mày là vui thôi!”

Giật mình, toi rồi, Sen kể hết mọi người lại quên khuấy mất chính mình.

-“Em buồn, em buồn, cậu buồn em buồn, em vui sao được! Em đau hết cả lòng đây này, em đấm bóp cho cậu cho hết mệt nhé!”

Cậu nhìn nó một hồi, đôi mắt to tròn long lanh, cái miệng ngọt như chứa đường, cậu chẳng phân biệt nổi thật giả, nghe nó nịnh, cậu cũng nguôi nguôi, cậu ừ.

Sen tay yếu nhưng cậu lại thích hơn bác quản gia làm. Trong lúc xoa bóp, nó thủ thỉ.

-“Cậu ơi mì tôm em nấu cho cậu ngon lắm, cậu ăn một ít đi nhé, ăn cho em vui...ăn xem trình độ nấu nướng của em như nào?”

-“Thật hả?”

Tất nhiên là dối rồi, nhà bao nhiêu đầu bếp xịn, bao giờ cho tới lượt Sen? Nhưng biết làm sao, đôi khi nói dối mang lại điều tốt thì không đáng trách nha.

-“Vâng, không em nấu thì ai nấu, em nấu mì cho cậu, suýt nữa còn bị bỏng đấy, ở tay đây này...cậu giờ không ăn phí công em nấu....”

Bị hơi quá đá, cậu mặt tối đen, nhanh chóng giật tay nó xem xét.

-“Không sao, không sao...em nói là suýt thì bị chứ không phải bị...”

-“Lần sau bảo mọi người làm, da dẻ như này, nhờ để lại sẹo thì không hay!”

-“Vâng, vâng! Cậu ăn nhé!”

-“Được rồi!”

Cậu và nó ra bàn. Nó cầm đũa cầm thìa đưa cậu, mì đã trương phình ra rồi, mọi khi thế này là cậu đổ ngay, không ngờ hôm nay vẫn ăn vui vẻ, Sen chỉ có mắt tròn mắt dẹt mà nhìn.

Cậu sai người nấu bát thứ hai, cậu gấp gấp mì ra thìa, rồi đưa cho Sen.

-“Ăn đi!”

-“Thôi, em không đói!”

-“Bụng mày réo thành tiếng rồi còn làm màu!”

Sen không dám cãi, nó ăn. Nó lại thấy cậu húp nước ngay từ cái thìa đó, trời ạ, mọi khi cậu sợ bắn lăm cơ mà? Từ hồi cậu lớn lớn thì tới cả bà chủ, cậu cũng không bao giờ uống chung một cốc nước. Cậu ăn một miếng, lại đút cho Sen một miếng, nó ôm một bụng thắc mắc, nhưng không dám hỏi, căn bản là sợ bị ăn đập.

Xong xuôi, cậu hỏi Sen.

-“Mày có muốn thôi làm lớp trưởng không? Để tao xin cô giáo cho!”

-“Không, không...em thích làm lớp trưởng lắm.”

-“Thế nhưng suốt ngày phải trực nhật, mày nói có đứa nào nghe đâu, cũng chẳng được cái gì cả!”

-“Kê, nhưng em vẫn thích làm, cậu đừng xin cô giáo nhé!”

Cậu ngẫm nghĩ một lát, rồi cậu bảo Sen lấy vở mang lên cho cậu kiểm tra.

.....

-“ $1/2 + 3/10 = 4/12$? SENNNNNNNNN!!!!!!!!!!!!”

-“Dạ!”

Chất giọng thỏ non, trong khi cáo già đã sôi cả máu.

-“Mày ăn gì mà ngu thế hả?”

-“Em ăn mì tôm giống cậu mà!”

Cậu cốc cho nó một phát, bực hết cả mình!

Bà chủ xuống lầu xem con trai đã ăn chưa, thấy tình hình mọi người báo lại thì yên tâm, nhìn nó dạy Sen, không nhìn được mà cười. Cũng không thể trách Sen, ngày mới đẻ, con bé bị mẹ ruột vứt tại sọt rác, nó bị lạnh rồi cảm.

Hồi ông bà đón về, cho bé đi kiểm tra tổng thể, đã biết não bộ bé bị ảnh hưởng, không thể tiếp thu kiến thức được như những đứa trẻ bình thường. Chuyện này ngoài bà chủ ông chủ thì không ai biết cả, vẫn là muốn cho Sen một cuộc sống bình yên.

Bà lặng lẽ đóng cửa phòng, bên trong cậu vẫn thao thao bất tuyệt.

-“Mày phải quy đồng mẫu số hiểu chưa? Mày phải tìm bội chung nhỏ nhất giữa hai số...bội chung nhỏ nhất của 2 và 10 là mấy?”

-“Chết cậu đợi em chút, em xem lại! Em quên mất rồi!”

-“Tao đợi mày hàng trăm cái chút rồi...gấp sách lại tao nói luôn...”

-“Dạ...”

Cậu giảng, nói gì thì nói, cậu cũng cực kì kiên nhẫn với Sen. Nhớ hồi lớp 4, ông bà có thuê cho Sen vài gia sư, nhưng ai cũng bó tay, rốt cuộc vẫn chỉ có cậu là chịu được nó.

Hết Toán, cậu kiểm tra tiếng anh. Cậu lại nhăn mặt, Sen sợ co rúm cả người.

-“Câu này, mày xem, mày làm cái gì thế?”

-“Ồ, chính cậu bảo em coi “she” là một người mà?”

Cậu nhìn nó, rất thân...rất thương...

-“Thế cho nên mày mới viết là “She have a sister” hả?”

-“Vâng!”

-“MỞ LẠI VỞ! MAU!”

Cậu giận rồi, âm lượng cao hơn, Sen im lặng mở vở, rồi lầm lũi sửa sửa. Một lát, Sen quay sang, thấy cậu đang lơ đãng viết linh tinh gì đó ra nháp, đại loại là.

‘Nhi is so cute, so pretty...so so so lovely...’

-“Á...á...em bắt quả tang cậu nhé!”

Nó cười khoái trá, cậu ngượng đỏ bừng.

-“Cậu, cậu thích rồi đúng không? Em biết rồi nhá, cậu thích bạn Nhi! Đừng tưởng em ngu mà không biết nhé, “cute” là đáng yêu chứ gì?”

Cậu tạm thời hơi sốc. Nó vẫn toe toét.

-“Bạn đấy học lớp nào đấy? Hình như lớp mình không có ai tên là Nhi ý sao cậu nhỉ? Cậu nói cho em đi, em thề em không nói cho ai biết đâu...đi mà...”

Lần này thì cậu sặc. Con dờ hơi! Cậu chép miệng, ngán ngẩm nhắc nhở nó học bài. Sen cố gắng, nhưng không thể khai thác được thông tin gì nên thôi.

Trước khi về phòng, cậu bảo nó.

-“Sen, chuyện mà nói trên lớp, lần này tao tha thứ, nhưng sẽ không bao giờ có lần thứ hai đâu!”

Hóa ra hôm nay là cậu giận nó à? Là chuyện nó dám mạo nhận là em họ cậu sao? Nó biết lỗi, phụng phịu gật đầu, nó bảo.

-“Thế nhưng mọi người đều nghĩ em là em họ cậu rồi!”

-“Thế cũng được...mà này, đừng có bảo là mà nghĩ tao bực vì chuyện đó?”

-“Dạ, cậu không giận vì chuyện đó ạ?”

-“BIẾN! Về phòng mà nghĩ cho ra cho tao!”

Sen ngậm ngùi đi về, đêm đó nó đã dành hẳn...5 phút để nghĩ, nhưng mà không ra, xong rồi nó buồn ngủ quá, dúi cả mắt.

.....

Sáng hôm sau, nó dậy sớm, gọi cậu, chuẩn bị kem đánh răng khăn mặt cho cậu, làm mặt đáng yêu với cậu, cười nói liên hồi, cậu cuối cùng cũng không để bụng, chịu cười với nó một phát. Đi học, cậu lại ngồi ghế sau với nó!

Giờ Địa, cô giáo gọi.

-“Kiểm tra bài cũ, Trương Ngọc Uyển Nhi lên bảng!”

-“...”

-“Sen!”

Cậu nhắc nhỏ, nó vẫn ngây ngô. Cả lớp im phăng phắc.

-“Kiểm tra bài cũ, Trương Ngọc Uyển Nhi lên bảng!”

-” Trương Ngọc Uyển Nhi lên bảng!”

Cô gọi lần thứ ba, cậu quay sang, phát bực với nó.

-“Mày lên bảng đấy! Mày tên là Trương Ngọc Uyển Nhi đấy!”

Sen ở ra, nhớ nhớ, ừ nhỉ. Nó quên mất, tại ở nhà ai cũng gọi là Sen, mấy năm học cấp một, các cô các thầy các bạn toàn gọi là Sen, lúc kiểm tra làm bài, cũng đề tên trên giấy là Sen, kể cả lúc vừa vào lớp 6, khi đứng lên giới thiệu với các bạn, nó cũng bảo nó tên là Sen.

Chắc nó không biết, bà chủ trước khi cho hai đứa vào lớp học mới, hầu như đã gặp gần hết giáo viên, tâm tình trò chuyện gửi gắm, nên các thầy cô

đều không lạ với tên ở nhà của nó. Chỉ có cô giáo dạy Địa, hôm đó bà tới thì cô lại đi vắng, nên chưa hỏi thăm kịp, mà nếu hôm đó bà tới chơi rồi, thì có khi Sen còn quên tên thật của mình dài dài...

Trương Ngọc Uyên Nhi? Tên đầy đủ của nó đây sao? Nghe hay vậy? Nó lên bảng, trả lời bài, nó học thuộc rồi, vất vả lắm mới học thuộc được, hôm qua cậu còn kiểm tra cho nó cơ mà, nên được 9 điểm.

Về tới chỗ ngồi, nó cứ bần khoăn mãi, chắc chắn có gì đó là lạ.

Một lát, nhớ ra mới hích cậu, bèn lên thủ thi:

-“Cậu ơi...em tên là Nhi đấy!”

-“Tao biết!”

-“Cậu không nhớ gì à?”

Mặt cậu đỏ, nhưng vẫn thản nhiên.

-“Gì cơ?”

Cậu thật, học thì siêu mà trí nhớ kém thế, Sen viết ra giấy nháp, đẩy đẩy về phía cậu...

‘Nhi is so cute...’

Cậu liếc qua, rồi hỏi.

-“Thì sao? Ý mày là sao?”

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ôn Thi Hoa Nặng

-“Ý em là...”

-“...”

-“Là cậu thấy em đáng yêu thật à?”

Sen cố hỏi, hơi thẹn, nhưng biết làm sao, nó tò mò quá mà!

-“Ừ!”

Cậu nói nhỏ, lại chăm chú nghe giảng, má Sen ửng đỏ, người lâng lâng cả tiết học. Tới giờ ra chơi, nó lại không tha cho cậu.

-“Sao cậu thấy em đáng yêu hả cậu?”

-“...”

-“Mà thôi, cậu có thấy bạn Ánh Tuyết đáng yêu không?”

-“Không!”

-“Thế bạn Kiều Trang?”

-“Không!”

-“Bạn Lê Hiền?”

-“Không!”

.....

.....

-“Bạn Hồng Hạnh?”

-“Không!”

Ủây! Hỏi hết con gái cả lớp, cậu không thấy ai đáng yêu ngoài nó cả, Sen phải nói, chưa hôm nào sướng như hôm nay! Nó lấy hai tay chạm vào vành tai, cố xoa xoa cho bớt nóng, bớt đỏ.

-“Bọn nó rất xinh đẹp!”

Tiếng cậu khiến nó giật mình.

-“Sao cơ ạ? Cậu thấy các bạn xinh đẹp á? Thế còn em?”

Cậu liếc nó, từ trên xuống dưới, xong không nói gì nữa. Sen tự an ủi.

-“Thôi em không xinh đẹp nhưng mà em đáng yêu!”

-“Đúng vậy!”

Đại thiếu gia khăng định lại, Sen mát cả lòng, cậu tiếp tục.

-“Mày vừa béo vừa lùn, mang cái nét đáng yêu của một con lợn!”

-“HẢ???????”

Thốt xong lời vàng ý ngọc, đại thiếu gia xem qua bài cho tiết sau, để mặc bé con bên cạnh, khóc không ra nước mắt!!!

.....

.....

Việc Sen gọi Thế Hiển là cậu đã làm khơi gợi sự nghi ngờ của con gái cả lớp. Một bạn, nó đang đi giặt giẻ lau bảng thì bị một toán chặn lại, hỏi han các kiểu, bắt nó khai thật.

Chẳng biết đại thiếu gia từ đâu xuất hiện, nắm lấy tay nó, đúng như anh hùng cứu mỹ nhân vậy. Thật là lãng mạn quá đi, y hết trên phim.

Ai dè “anh hùng” nói:

-“Đây là con béo nhà tớ, mong mọi người từ giờ đừng bắt nạt nó, quan tâm tới nó cũng như quan tâm tới tớ vậy!”

“Mỹ nhân” méo cả mặt. Mọi người bán tín bán nghi, Thế Hiển đã khẳng định thế, thì chắc Sen là người nhà bạn ấy thật rồi. Cộng thêm sau đó Sen cười cười bảo, Thế Hiển tuy là anh họ, nhưng thích được gọi là cậu, từ đó, mọi người cực kì yêu quý và nghe lời Sen. Thậm chí còn lấy lòng Sen liên tục.

Sen giờ có nhiều bạn lắm, thân lắm. Mà tất cả, hở ra là hỏi, Thế Hiển thích màu gì, thích ăn gì, thích uống gì...???

‘Cậu ơi, cậu thật hot quá à!’

Bắt đầu học kì hai, toàn khối tổ chức cuộc thi Hoa Năng, giúp học sinh củng cố kiến thức, mỗi lớp cử một nam, một nữ đi thi.

Lớp 6A cô chủ nhiệm tổ chức kiểm tra chọn ra bạn nam vào tuần đầu tiên của kì học, không ngoài dự đoán, Thế Hiển được chọn, với điểm số cách khá xa.

Cô thông báo, hai tuần nữa sẽ kiểm tra kiến thức chọn các bạn nữ. Thầy giáo lớp 6B hỏi cô giáo lớp 6A, vì sao mọi năm kiểm tra chọn các em cùng

một buổi mà năm nay lại kiểm tra nam nữ riêng.

Cô giáo lớp 6A chỉ cười trừ, nói thích thế cho mới mẻ. Mà thực ra, cô là có chiến lược cả rồi, cô biết chắc Thế Hiển sẽ dự thi, nhưng mà cô vẫn muốn, kiểm tra rồi thông báo trước, cho mấy bé gái lớp cô, thi nhau mà học tập. Cơ hội giành giải nhất sẽ càng cao!!!

.....

Sen vừa bỏ cái balô ra khỏi lưng, thì mấy bác đã thông báo, cậu gọi.

Nó đâu dám chậm trễ.

-“Có em!”

-“Học bài!”

-“Dạ? Sao học sớm vậy ạ, mọi khi 8 giờ mới vào học mà!”

-“Từ bây giờ ngoài ăn và tắm giặt ra thì chỉ có học thôi, tối một giờ sáng mới được đi ngủ, thứ bảy chủ nhật không đi đâu hết!”

Cậu nói, như sét đánh ngang tai vậy.

-“Sao lại thế hả cậu? Em có tội tình gì chứ?”

-“Con này sao mày ngơ thế hả?”

-“Thật mà, kì 1 vừa rồi tổng kết chung của em cũng được 7.2 mà, được học sinh tiên tiến rồi mà, còn có giấy khen và năm quyển vở phần thưởng kia kìa, rõ là cậu bảo thế là được rồi, vừa mới thi cử xong cậu lại bắt học...”

Con bé mếu máo.

-“Cậu muốn em chết phải không?”

Nước mắt sắp rơi ra rồi.

Cậu nhìn nó như vậy, lòng lại nhức nhối khó chịu. Nhưng không sao, nó có chiều của nó, cậu có chiều của cậu.

-“Mày có biết tao được đi thi Hoa Nắng không hả?”

Sen gật gật. Cậu nhìn nó chăm chăm, nó ngây thơ hỏi.

-“Liên quan tới em à?”

-“Con ngu, mày đi thi với tao! Nên giờ phải ôn để vượt qua bài kiểm tra chứ!”

-“Cậu có bị sốt không thế? Cậu biết thừa bản chất em là ngu nhất lớp mà, may nhờ cậu kèm cặp nên mới được thế thôi...”

-“Thì giờ tao kèm để mày thi giỏi nhất!”

Nó ngẫm nghĩ, được đi thi cũng sướng sướng. Nhưng mà không, nó dù thích đi học, nhưng ôn thi vất vả, khổ lắm. Với lại nó biết rõ năng lực của mình mà.

-“Ở lớp nhiều bạn thông minh lắm, thôi cậu ạ, em không đi đâu, em về phòng đây!”

-“Mày ghét tao hả, không muốn đi cùng tao chứ gì?”

-“Không không, em nào dám...em muốn đi lắm, nhưng mà em ngu mà, cậu cũng hay chửi em ngu đấy thôi!”

Nếu là việc khác, cậu sẽ ép nó được. Nhưng việc này, nó không tình nguyện mà học chống đối, cũng chẳng có kết quả tốt.

-“Tháng sau ngoài rạp chiếu Búp bê Barbie phần hai, bản 3D...”

Có đũa mắt sáng long lanh. Bình tâm lại, nó nói.

-“Thôi không cần, em cũng có lương bà chủ cho em nha, em tự đi được!”

-“Ừ, tao xem mày đi kiểu gì? Được rồi, về phòng mày đi!”

Sen ngúng nguẩy đi về, tính tính toán toán. Đúng vậy, cậu mà đã ra lệnh, thì nó mọc cánh cũng chẳng bay được. Hình ảnh công chúa Barbie cứ lớn vờn quanh đầu Sen mãi, buộc nó phải vùng dậy, gõ cửa phòng cậu.

-“Em học, em học là được chứ gì?”

-“Dễ thế thôi hả?”

-“Thế em phải làm sao?”

-“Làm bài tốt để được đi thi Hoa Nắng với tao!”

-“Được rồi, em chấp nhận hết!”

.....

Từ đó, cuộc sống của Sen chỉ có ăn và học, học đêm học ngày. Cậu làm sẵn đề cương thông minh cho nó, với người bình thường thì chắc học một phần cùng lắm mất ba mươi phút, nhưng với Sen, phải mất hai tiếng. Tuy thế mà cậu không hề chê trách gì cả, chủ tớ đều rất kiên nhẫn.

Con bé học nhiều, mệt hết cả người. Có hôm, hai giờ sáng mới được cậu cho nghỉ, mệt kinh khủng khiếp. Bình minh hôm sau, đã thấy giọng nói ngọt ngào bên tai.

-“Sen, Sen...dậy đi học...”

-“Không muốn!”

Nó nhõng nhẹ, lại rúc vào chiếc chăn hồng.

-“Dậy đi nào, ngoan!”

-“Không!”

-“Thôi nào, đừng làm nũng nữa...”

-“...”

Miệng nó chóp chép, mắt lim dim. Con hầu nhà cậu, hình như nó không quen nói ngọt thì phải, đại thiếu gia bực mình, quát.

-“TAO ĐẾM TỚI BA...MỘT...HAI...”

Sen theo phản xạ, bật dậy như lò xo, thấy cậu đang nhìn mình, cậu cười thì phải.

-“Này!”

Cậu đưa bàn chải phết sẵn kem đánh răng cho nó. Nó lật đật đi đánh răng. Xong cậu lại lấy khăn mặt xấp nước ấm...lần này thì cậu lau mặt hộ nó luôn.

Sen mơ mơ màng màng, là mơ hay là thật? Thời thế đổi thay rồi sao? Nó lên làm cô chủ rồi sao? Cậu là thằng hầu ư? Nó đã tích cái đức gì mà được như vậy?

-“Ngơ cái gì, muộn học rồi, nhanh lên!”

Tiếng cậu làm nó giật mình. Hình như không có gì đổi thay cả thì phải, giọng cậu vẫn bá đạo như thế mà!

Hôm đó, nó bần khoản lắm. Ra khỏi xe ô tô, bước vào cổng trường, mới dám hỏi.

-“Đại thiếu gia, hôm qua em...em...”

-“Làm sao?”

-“Em nhớ em ngủ quên trên phòng cậu mà...sao em lại về phòng em được?”

Mặt cậu đỏ bừng, tai cậu cũng đỏ. Nhưng cậu vẫn nói rất bình thường.

-“Bác Lựu bế mày về!”

-“Dạ! Tối em sẽ cảm ơn bác Lựu.”

-“Không cần!”

-“Dạ?”

-“Tao nói không cần!”

-“Vâng!”

.....

Ngày kiểm tra, cậu chăm sóc nó nhiệt tình, thức ăn thức uống đầy đủ.

Vào giờ, con trai xếp ngồi một dãy tự học, con gái xếp ngồi một dãy làm bài. Trước khi chuyển chỗ, cậu còn vỗ vai Sen, động viên nó, cậu làm nó xúc động quá, nó nhất định sẽ cố gắng!

.....

Hai ngày sau, kết quả báo, thật đau lòng!

Sen chẳng những không được đi thi với đại thiếu gia, mà top 5 nó cũng chẳng lọt.

Hôm ấy đi về, đại thiếu gia không nói lời nào với Sen cả. Sen cũng buồn, mà nhìn cậu buồn nó còn thấy tội lỗi nữa. Nó thủ thỉ.

-“Em xin lỗi!”

-“...”

-“Cậu đừng thế nữa!”

-“...”

-“Thực ra bạn Ánh Tuyết xinh đẹp và thông minh nhất trong mấy đứa con gái, bạn ấy đi thi với cậu là xứng đáng!”

-“...”

-“Em xoa bóp cho cậu nhé!”

-“...”

-“Cậu...cậu...”

Sau một hồi im lặng, cậu đã không thể chịu, cậu cáu.

-“Tao không thể hiểu đầu mày chứa cái thứ gì nữa? Đất đá hay bã đậu? Đề thi thì dễ như thế? Mọi thứ tao cũng dậy rồi, học tới thuộc làu rồi mà vẫn khoanh sai?”

Con bé sợ, lí nhí.

-“Em xin lỗi mà ...em biết lỗi rồi...”

-“Mày còn ngu hơn em MiLu...”

-“Em ngu, em biết rồi...cậu đừng thế nữa!”

-“Thế thế cái gì? Mà nhìn mà xem, ăn lắm cho béo rồi chẳng được cái tích sự gì cả?”

Cậu mắng, Sen sụt sịt.

-“Nín ngay, ai cho mà khóc!”

-“Được rồi, em nín!”

Nó nín mà nước mắt vẫn chảy.

-“Từ giờ mà đừng ăn cơm nữa, nhịn đi!”

Xe tới cổng, chủ tớ mỗi người một hướng, quay về phòng.

Mọi khi cậu chỉ đi bơi một tiếng, nhưng hôm nay, tâm trạng quá, cậu bơi và ăn luôn bên ngoài, mười giờ tối mới về.

Về tới nhà, thấy mọi người nháo nhác. Bác Súng gặp cậu, ghen ngào.

-“Cậu về rồi ạ!”

-“Có chuyện gì à?”

-“Cậu ơi...Sen làm sao không biết...nó cứ nôn khan mãi thôi...bác sĩ tới khám tiêm cho nó rồi mà vẫn không ngừng ...”

-“Sao tự dừng lại vậy?”

-“Tôi cũng không biết, nó...lúc tối thì nó nhịn ăn, mọi người bảo nó ăn nhưng nó nhất định không...rồi lúc 8 giờ cái Cúc mang cơm cho nó đã thấy nó như thế rồi...”

Cảm giác luồng khí lạnh bao quanh người, con Sen nhà cậu, nó có thể ngốc vậy không? Sao không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả? Đâu là câu nói lúc tức giận?

Cậu nhanh chóng chạy tới phòng nó. Mẹ cậu đang ôm nó, xoa lưng cho nó, mẹ cậu khóc. Ba cậu cũng ngồi cạnh đó. Nó thì mặt mày tím tái, cứ được một lúc lại nôn. Cậu đứng ngoài cửa, nắm chặt tay, đó là lần đầu tiên trong cuộc đời, cậu thấy hối hận.

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mẹ Ruột

-“Thế Hiến về rồi đấy à!”

Mẹ cậu gọi. Đại thiếu gia chậm rãi bước vào trong.

-“Sen nó đỡ chưa mẹ?”

Bà chủ thờ dài, cậu lại nghe tiếng bác sĩ nói gì đó. Ông ta nói rất nhiều, mà đại loại, cậu chỉ nhớ được là, Sen bị căng thẳng nhiều ngày, hôm nay lại không ăn, dẫn tới người lả đi, cảm, cũng không có gì nguy hiểm cả, ngủ một giấc dậy sẽ đỡ.

Nó không ăn được, nên giờ có lẽ phải truyền dịch. Mặt nó mờ hôi như nước, mắt nó ướn sưng, cậu biết nó sợ, nó rất sợ kim tiêm, nhưng vì nó ngoan, nên nó ít khi mè nheo.

Cậu thờ dài, cất lời.

-“Không truyền không được à ba?”

Ba cậu bảo.

-“Nếu không truyền sợ Sen còn ốm nặng hơn...”

-“Hay ba mẹ cứ về phòng nghỉ đi, con ngồi đây với nó, tỳ con bảo nó ăn, ăn được thì chắc sẽ đỡ...”

Đoạn, cậu quay sang hỏi Sen.

-“Năm nghỉ một lát rồi tao bảo nhà bếp làm món mỳ thích nhé, không truyền nữa nhé!”

Sen mừng rớt nước mắt, có ông bà chủ ở đây, nó đâu dám cãi, may mà có cậu hiểu, cậu giải thoát cho nó. Dù ăn có đắng miệng, có khó nuốt, vẫn còn hơn bị truyền nước, đau lắm!

Ông bà nhìn nhau, thấy tự hào về con trai mình quá, không những là một đứa trẻ thông minh mà còn biết quan tâm tới người khác. Bà chủ hỏi Sen.

-“Con ở với Thế Hiển nhé, được không? Hay tối nay lên phòng ta ngủ?”

Sen lí nhí.

-“Con ở đây thôi!”

Bà chủ ông chủ dặn dò người làm để ý tới hai đứa rồi về phòng.

.....

Sen nằm một lúc đỡ đỡ rồi, thỉnh thoảng mới nôn chút thôi, mà nó toàn nôn khan, căn bản bụng có gì đâu. Nó mệt là cả người.

-“Cậu không giận em nữa à?”

Nó hỏi, giọng còn yếu ớt.

Cậu hơi sững lại, cậu rất muốn nói, lần này là do cậu, muốn xin lỗi nó. Dù sao thì nó cũng cố gắng hết sức rồi, cũng học rất chăm rồi, chẳng qua là do nó không được thông minh như người ta mà thôi. Nhưng mà bản tính cao ngạo từ xưa tới nay lại khiến lời cậu hoàn toàn trái ngược.

-“Ai bảo tao không giận, tao đang điên hết cả người đây!”

Sen xịu mặt, cậu lại quát.

-“Mày đúng là ngu mà, ai đời lại đi nhin cơm!”

-“Ờ, cậu bảo thế mà...”

-“Tao nói gì mày cũng nghe hả?”

-“Vâng...gần như là thế...”

-“Tao rút lại lời đó!”

-“Dạ?”

-“Tao rút lại, từ nay mày thích ăn bao nhiêu thì ăn, ăn cho thành con lợn, con hổ hay con voi cũng được...”

Gì chứ? Lại tìm cơ chê nó béo, Sen bĩu môi, cậu thì lấy khăn lau mặt cho nó.

-“Mày xem, người ngợm, đã xấu lại còn nhớt nhát, kinh quá!”

-“Sao cậu còn ở đây?”

-“Tao...mày hỏi nhiều...”

-“Cậu cứ lên nhà ngủ đi, em không sao cả...”

Nó tưởng cậu đi thật, hơi buồn chút. Vậy mà lúc sau cậu lại quay lại, cầm một bát canh gà hầm. Sen lúc này mới là mâu thuẫn, miệng thì đắng nhưng bụng lại đói, huhu.

Cái gì thế kia, cậu ngồi gần nó, cậu gỡ thịt gà. Nó ức không chịu được, phụng phịu.

-“Cậu đều!”

-“Cái gì?”

-“Thì cậu giận em, cậu cố tình trêu tức em!”

-“Mày nói ba lãng nhăng cái gì thế?”

-“Rõ là thế còn gì? Cậu biết thừa em đói, cậu cố tình mang thịt gà tới đây ăn, cậu cho em chết thèm thì thôi...”

Cậu chịu chết với con này, mắt lườm, tay đút thẳng thịt gà vào miệng nó! Sen há hốc, trước toàn nó xé thịt cho cậu mà, giờ lại có diêm phúc tới thế này ư? Miếng thịt gà này, tự nhiên ngọt thấy lạ, chẳng thấy đắng tí nào.

-“Con kia!”

Sen nhìn cậu.

-“Con kia!”

Sen ngơ ngác nhìn cậu.

-“SEN!”

Nó vẫn ngây thơ, nhai đi nhai lại thấy hình như miếng thịt này cậu gỡ vẫn còn xương thì phải, cứng quá. Nó nhè ra...trời ạ...tay cậu...tay cậu bị nó cắn sưng tím rồi...hix...mặt cậu...hầm hầm giận dữ...thôi nó...toi...rồi...

-“Đại thiếu gia...cậu...cậu...”

-“Chúng ta hòa!”

Sen tự thấy mình ngu thật, nó không thể hiểu được hòa cái gì nữa, nhưng thôi, cậu không mắng là may rồi, cần gì phải nghĩ nhiều cho đau đầu. Tối đó, nó ăn hết ba phần tư con gà hầm, sáng hôm sau lại khỏe mạnh bình thường.

.....

Cậu và bạn Ánh Tuyết chuẩn bị thi Hoa Năng, cô giáo chỉ định các buổi ở lại hai tiếng để thảo luận cùng nhau, làm sao cho kết hợp ăn ý nhất. Bác quản gia bảo chở Sen về trước, nhưng cậu lại bảo Sen đợi cậu, thế là Sen ở lại đợi luôn.

Sen nhìn cậu và bạn ấy, thực ra đâu phải nó ngốc lắm đâu, bạn Tuyết học giỏi như thế nhưng mà vẫn phải hỏi cậu đây còn gì? Hay là do cậu giỏi quá nhỉ? Nhìn cậu giảng bài cho người khác, không hiểu sao Sen thấy hơi chạnh lòng.

-“Thế Hiền giỏi thật đấy!”

-“Bạn cũng giỏi, chỉ tại chỗ đó bạn không để ý thôi...”

-“Đâu có, Sen đợi Hiền à?”

-“Ừ, tớ bảo Sen đợi tớ...”

Ánh Tuyết quay lại, vẫy vẫy Sen. Sen cũng cười, vẫy lại Ánh Tuyết, xong họ ngồi học bài, họ ngồi rất là sát nhau nhé...bạn ấy, sắp dựa hết vào người cậu rồi...thế mà cậu vẫn để yên nhỉ? Có khi cậu lại thích ý chứ, bạn ấy xinh đẹp quá mà...

Đôi bạn bàn trên thảo luận hăng say. Có con bé bàn dưới cùng góc lớp, ngồi chán nản vẽ vờ linh tinh. Tự dưng nó thấy buồn vì bản thân quá ngu ngốc, ước gì nó thông minh thêm một chút, thì giờ này, người ngồi học bài với cậu là nó chứ.

Lúc trước, nó không hiểu sao cậu lại bực vì nó làm bài kém như vậy. Lúc này, nó vẫn không hiểu được tâm trạng của cậu, nhưng mà nó biết tâm trạng của nó...là không thấy khá khâm lắm!

.....

-“Xong, hôm nay nghỉ thôi!”

Thế Hiển nói. Ánh Tuyết vui vẻ đồng ý.

Hai người quay xuống bàn dưới, Sen đã ngủ lã quay từ lúc nào. Tuyết thấy Hiển đang nhìn Sen, cậu ấy cười. Lần nào Hiển nhìn em họ, cậu ấy cũng cười rất trêu mếu.

-“Để tớ gọi Sen dậy nhé!”

-“Thôi không cần đâu.”

Hiển thu dọn sách vở hộ Sen, cậu ấy véo má em họ một phát, rồi quay người, tay vươn ra đằng sau kéo Sen về lưng mình. Cậu ấy công Sen!!!

Nếu Tuyết là Sen, chắc giờ tim khỏi đập luôn ý chứ, vậy mà Sen vẫn có thể ngủ như thế, đúng là ngốc mà!

-“Đưa tớ balô của nó!”

Hiển bảo. Ánh Tuyết giật mình, cô bé nói.

-“Thôi, để tớ cầm cho...”

-“Tớ cầm cũng được!”

-“Đừng khách sáo, em họ của Hiển thì tớ cũng coi là em của tớ!”

Cậu thôi không đôi co với cô nữa, họ cùng đi ra cổng trường.

-“Ăn như lợn...béo quá đi mất!”

Hiển mắng Sen, rất nhỏ, nhưng Ánh Tuyết lại nghe thấy. Cô hỏi.

-“Cậu có thấy nặng không? Hay gọi Sen dậy nhé!”

-“Thôi, tối qua nó vừa bị ốm!”

-“Sen và Hiến ở chung nhà à?”

-“Ừ!”

Cô lại nhìn cậu, Tuyết có anh trai, nhưng mà chẳng tốt được với cô bé như Thế Hiến tốt với em họ của cậu ấy. Thôi lạc quan lên, với em họ mà Hiến còn tốt như này, mai sau, không biết với bạn gái, Hiến còn tâm lý ra sao nữa? Nghĩ vậy, cô bé khẽ cười...Ánh nắng chiều tà nhẹ nhàng mà ấm áp!

.....

Chiếc xe dừng lại trước căn biệt thự đồ sộ, có con bé con mắt nhắm mắt mở, theo phản xạ xách balô hướng về phía nhà dưới.

Một lúc, nó mới ớ ra, chạy theo thằng bé đang đi về phía nhà biệt thự.

-“Cậu ơi...cậu ơi...đợi em...”

Thằng bé quay lại.

-“Cậu ơi...em...em...”

-“Có gì nói đi, nhanh tao còn đi bơi bây giờ!”

-“Em ngủ quên hay sao...em nhớ em đang ở lớp mà...”

-“Bác Lựu bế mày ra xe, mày chỉ giỏi ăn với ngủ thôi!”

Cậu nói thế, nhưng lòng cậu thì thương. Cậu bảo.

-“Thôi, từ mai mày không cần ở lại nữa, đi về mà nghỉ cho khỏe...”

Sen vắng, rồi buồn. Cậu bảo nó ở nhà, chắc muốn có không gian riêng tư với bạn xinh đẹp chứ gì? Rõ ràng muốn đá đít nó mà.

Bọn họ ôn tập hai tuần, hai tuần Sen chẳng đi học về cùng cậu rồi. Cô xếp chỗ cho Tuyết ngồi cạnh cậu, chỉ đổi chỗ hai tuần thôi, cậu ngồi giữa nó và Tuyết, nhưng hình như nó là không khí thì phải? Còn Tuyết mới là người...

Cậu cũng bận, vả lại đầu kì học cũng chưa có gì, cậu bảo thi xong cậu dạy Sen học một thể.

Rồi cuộc thi Hoa Nắng cũng qua, lớp nó được giải nhất, mọi thứ trở về như cũ. Tuyết vừa về chỗ, Sen đã ngậy ngốc nhìn Thế Hiển, nhìn nhiều tới nỗi, đại thiếu gia phải thốt lên.

-“Mày bị ngơ hả? Làm sao thế?”

Nó vẫn nhìn cậu, rồi mỉm cười.

-“Con kia!”

-“...”

-“SEN!”

-“...”

-“SEN!”

Cậu phải dơ tay mãi nó mới chú ý, Sen bảo.

-“Em vui quá thôi!”

-“Sao vui?”

-“Thì từ giờ cậu lại đi xe cùng em về, cậu lại dậy em học bài, nên em vui...”

-“Con gái con lú, không biết thẹn là gì cả...”

-“Dạ?”

Cậu gõ đầu nó rồi quay đi, Sen nhà cậu là thế đấy, nó không biết nói dối, cũng không biết giữ ý...nó cứ mãi đáng yêu, mãi ngốc nghếch...

Trống trường điểm, cậu cầm hai balô, Sen tung tăng đằng sau.

-“SEN!”

Cậu gọi.

-“Dạ!”

-“Có tiền thưởng thi Hoa Nắng này!”

-“Vâng!”

Ngô nghê chưa hiểu ý.

-“Tao với mày đi mua quà cho ba mẹ tao!”

-“Dạ!”

Con bé hớn hờ quá đi mất, bám đuôi cậu hào hứng. Lái xe đưa bọn họ tới trung tâm thương mại, tiền thưởng thi Hoa Nắng ít quá, trung tâm thương mại thì toàn đồ đắt, cậu tuy là có tiền riêng...rất nhiều tiền riêng, nhưng đã mua quà, thì phải dùng chính tiền thưởng mua mới có ý nghĩa, đại thiếu gia bản khoán mãi.

-“Em nghĩ mua cái gì cũng được, quan trọng là tấm lòng thôi!”

Cậu trợn tròn mắt, hơi sốc.

-“Sen, mày bị gì mà hôm nay nói được câu triết lý vậy?”

-“Ha, hôm qua em xem phim đấy, thấy họ nói như thế!”

-“Tao biết mà!”

Đại thiếu gia mua cho mẹ chiếc kẹp tóc, mua cho ba cái dao cạo râu. Cậu còn có 100k tiền thưởng, cậu dặn Sen đợi, cậu đi đâu đó một lát rồi quay lại.

-“Đưa tay đây!”

-“Dạ!”

Sen tuân lệnh, cậu đeo cái vòng ngọc mã não nhỏ xinh màu hồng vào tay nó.

-“Xong rồi!”

-“Ừây, đẹp thế!”

-“Mày thích không?”

-“Em thích, thích lắm...”

Con bé sững quá, ngắm cái vòng tíu cả mắt.

-“Mày có quý tao không?”

Cậu đột ngột hỏi. Sen đang phờn, gạt đầu lia lịa.

-“Có chứ, em quý cậu lắm!”

-“Thế giờ tao với anh Sên, anh Tuấn của mày, mày quý ai nhất?”

Trời, sao cậu hỏi khó thế chứ? Sen ngây ngô nghĩ mãi.

-“Được rồi, cái đó trả lời sau cũng được! Đi xem phim đi!”

Cậu tủm tỉm cười.

-“Thật á, thật á cậu?”

-“Ừ!”

-“Xem Búp Bê Barbie 3D á?”

-“Ừ!”

-“Nhưng em trượt mà...”

-“Thế nên mà thấy tao tốt với mà như nào chưa?”

-“Dạ, đại thiếu gia tốt nhất, đẹp trai nhất, dễ thương nhất...em quý cậu nhất...”

Sen hò reo chân sáo, Thế Hiển lững thững đằng sau.

Trong căn phòng nọ, người đàn ông ngồi vắt vẻo trên giường. Người đàn bà vừa trang điểm, vừa hói.

-“Thế nào rồi?”

-“Không được, con mẹ đẩy ghê gớm lắm, không moi được một đồng nào đâu!”

-“Ông đã quăng đồng ảnh ra chưa? Nói cả mấy thứ tôi dặn?”

-“Bà làm như tôi ngu lắm...nhưng nhà đó...”

-“Mịa nó, không phải để tự dưng được một đứa con gái, mấy trăm triệu có là gì, đúng là càng giàu càng ken...”

Người đàn ông nhắc nhở.

-“Dù sao về mặt pháp luật, họ là ba mẹ nuôi của con bé rồi, kể cả kiện ra tòa, bà cũng không bao giờ thắng được đâu...”

-“Tất nhiên tôi biết! Cứ yên tâm đi...”

-“Bà có ý định gì hả?”

-“Nó là con gái đẻ của tôi, tôi chả tin, người ta nói mẩu tử tình thâm, giờ chúng ta phải lôi kéo được nó là xong...”

-“???”

-“Thế mà bảo không ngu...ông nghĩ mà xem, nó giờ là con gái nhà giàu, lại được nhà đó quý mến...nếu nó nguyện ý theo chúng ta về, nhà kia kiểu gì cũng xót, rồi cho nó ít vốn riêng...không thì nó cứ ở đấy, thỉnh thoảng mang tiền sang cho chúng ta...”

-“Haha...không ngờ cái cục nợ bà vứt đi giờ lại có tác dụng tới thế! Độc ác...đúng là độc ác quá...con gái ruột của mình cũng không tha...”

-“Thôi đi, nếu ông không bài bạc nợ nần thì đâu ra nông nỗi đó, mà mẹ con cái gì, nhìn cái mặt là tôi nhớ tới thằng cha khốn nạn của nó...mịa...”

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Twinkle, Twinkle, Little Star

10 giờ sáng.

-“Tuỳnh cồ tuỳnh cơ lít tở sờ ta...Hau ai uân đơ oát iu a....la la la là la la la...”

Giọng ca vàng thánh thót vang lên, cả lớp quay mặt xuống, nhìn, thờ dãi, lại quay lên.

Sen ngơ ngác lắm! Hix? Ra chơi rồi mà? Hát cũng không được hả?

Ừ, thì đúng là ra chơi rồi, nhưng thầy lại cho bài khó, bảo ai làm được vào giờ sẽ có thưởng, mọi người đều chăm chỉ làm bài hết. Riêng Sen thì tự biết lượng sức mình, biết có nghĩ cũng không ra nên chẳng làm, đỡ tốn công.

Nó ngồi hát.

Nhưng giờ nhiều ánh mắt khó chịu nhìn mình quá, đành thôi.

Quay sang...cậu đang tập trung.

-“Cậu, cậu nghĩ ra chưa?”

-“...”

-“Nghĩ ra chưa cậu?”

-“...”

-“Nghĩ ra rồi hả cậu?”

Cậu ngẩng đầu, nhìn nó chăm chăm, trời ạ, cả cậu cũng bực mình với nó rồi.

-“Thôi thôi...ngươi giận, ngươi giận, em không làm phiền cậu nữa...cậu làm bài đi nhé...”

...

-“Cậu ơi, cậu ơi...hay em hát nhé, em hát cho cậu nghe, cho kích thích trí thông minh...”

-“...”

-“Cậu không nói gì là đồng ý rồi nhé, em hát nhỏ thôi, chỉ mình cậu nghe, rồi mình cậu giải được bài...hehe...”

-“...”

-“Tuỳnh cồ tuỳnh cơ lít tở sờ ta...Hau ai uân đơ óát iu a...la la la là la la la...”

Lần thứ hai cậu ngẩng đầu, nhưng lần này cậu lờm, rất sát khí.

Sen nhỏ nhẹ hỏi han.

-“Em hát hay không cậu?”

Cậu đang tức, mà nghe nó hỏi, lại cố nhịn cười, cậu đáp.

-“Hay!”

-“Em học bài này trên ti vi đấy, chương trình chúc ngủ ngon, hay nhỉ, tiếng anh đấy, em giỏi không?”

-“Giỏi!”

Sen hí hửng. Cậu đặt tay lên vai nó, mắt nhìn thẳng mắt, chân thành tâm sự.

-“Sen này, mày nên đăng kí thi The Voice Kid, hoặc là Việt Nam Idol!”

Ừ! Sen không biết là nó lại tài năng tới thế, nhưng vẫn hơi ngại.

-“Cậu nói thật không đấy?”

-“Thật!”

-“Hi hi...”

-“Mày sẽ được lên ti vi!”

-“Sao cậu có thể khẳng định thế? Cậu chắc không?”

-“Tao chắc chắn!”

Sen trợn tròn mắt, đại thiếu gia tiếp tục.

-“Rồi mày sẽ lọt top!”

-“Cậu làm gì mà nói quá thế, em không dám đâu!”

-“Tao cực kì nghiêm túc!”

Cậu càng bình thản tiên đoán, Sen càng sững.

-“Theo cậu thì em lọt top mấy?”

-“Top mấy thì hơi khó trả lời, nhưng có một top mà tao đảm bảo mày sẽ được vào!”

-“Top gì ạ?”

Nó hí hửng chờ đợi. Cậu kết luận.

-“Top những thảm họa của năm!”

Mất vài giây, máu lên não kịp thời, Sen xị mặt, không thèm nói chuyện với đại thiếu gia nữa.

.....

Lúc về, trước khi vào nhà, cậu dặn dò.

-“Nhớ 8 giờ tối học bài!”

-“...”

-“SENNN!!!”

-“Dạ, em biết rồi!”

Cậu đi bơi, Sen thì đi chơi loanh quanh, thường là nó sẽ ra chỗ sân vận động chơi chuyền với mấy đứa bạn hàng xóm. Mà hôm nay nó đi, lại nghe tiếng gọi nhỏ nhẹ.

-“Sen, Sen...Sen ơi...”

Đó là một người phụ nữ, bác ấy trông già hơn bà chủ, bác ấy cứ vẫy tay gọi Sen. Sen ngoan ngoãn tới chào bác.

Bác ấy khóc.

-“Sen, con không nhận ra mẹ à?”

-“Mẹ?”

-“Ừ, mẹ là mẹ của con mà!”

Sen ngờ người, nó cũng không biết phải làm sao nữa.

-“Con à, con không tin à? Con có một nốt ruồi son sau lưng, mẹ cũng có đây này...”

Người phụ nữ hơi vén áo cho Sen ngó, Sen nhìn thấy, ngạc nhiên lắm... lẽ nào, đây là mẹ nó thật...người mẹ mà trong mơ nó cũng ước ao được gặp.

Bác ấy đưa những tấm ảnh cho Sen, ảnh chụp Sen từ hồi bé xíu.

-“Mẹ nhớ bé con của mẹ lắm, biết không? Mẹ luôn theo dõi con từng bước một...con có nhớ mẹ không?”

-“Cháu...cháu phải về bảo bà chủ...”

Sen ập úng. Người phụ nữ trở nên sợ sệt khác thường. Bác nói.

-“Đừng, con đừng...bà ta ác lắm, ngày mới đẻ con, bà ta cho người tới bắt con đi, mẹ cầu xin mãi mà không được...”

-“Sao lại thế? Bà chủ...bà chủ nói...”

Sen hỏi, người kia sục sịt.

-“Bà ấy nói dối thôi...hồi ấy cha con làm ăn thua lỗ, nợ nhà họ nhiều tiền, rồi họ bắt con đi...con nghĩ mà xem, nếu họ thương con, họ phải nhận con làm con gái mới đúng chứ...đăng này...sau vụ đó, cha con vì uất ức rồi lâm bệnh mà chết, mẹ thì ốm lên ốm xuống, mãi sau mới tìm được tung tích nhà họ, mà tới chỉ dám nhìn trộm con thôi...”

Đối với một đứa trẻ ngây thơ như Sen, những điều người phụ nữ nói, như một cú sốc lớn với nó.

-“Cháu...cháu không tin...”

-“Được rồi, mẹ sẽ chứng minh cho con thấy, cho con biết người phụ nữ đó ác độc như nào!”

Hai người họ ngồi đợi một lát thì xe bà chủ về. Bác ấy đi lên gặp bà chủ, Sen ở xa quá, không nghe rõ họ nói gì, chỉ thấy bà chủ tát bác một phát, rồi bác la lớn.

-“DÙ SAO NÓ CŨNG LÀ CON GÁI RUỘT CỦA TÔI!”

-“CON GÁI RUỘT THÌ SAO CHÚ? BIẾN!!!”

Bà chủ tức giận, Sen chưa bao giờ thấy bà tức như thế, như vậy là bà cũng công nhận người kia là mẹ nó... vậy những gì bác nói, là thật sao? Bà chủ thực sự rất độc ác? Bà chủ bắt nó về để trừ nợ sao?

Sen khóc, nó chui qua mấy hàng rào, rồi một mình đi về nhà, bây giờ nó chẳng muốn gặp ai cả.

.....

.....

-“SEN!!!SEN!!!SEN!!!”

-“Mở cửa ra mau!”

-“Nếu mày không vác cái xác ra đây thì đừng trách tao!”

-“Sen...tao đếm tới ba thôi...”

-“MỘT...HAI...”

Cửa mở, nhìn thấy đôi mắt sừng húp của Sen, đại thiếu gia sững người, cậu nhẹ nhàng hơn.

-“Sao không ăn cơm?”

Nó muốn nói, nhưng lại sợ nước mắt trào ra. Nó nín lặng, chui vào chăn, cố đè giọng, bảo.

-“Em no rồi, hôm nay em hơi mệt, mai học nhé!”

-“Mai học cũng được nhưng hôm nay phải ăn!”

-“Em không muốn ăn!”

Cậu lôi chăn của nó ra, quát.

-“Tao chỉ hỏi một câu thôi, giờ mày ăn cơm hay ăn độn?”

Sen càng tủi thân, cậu lúc nào cũng bắt nạt nó, chắc cậu cũng chẳng thương gì nó. Nghĩ lại, nó cũng chỉ là người hầu thôi mà, một con hầu mẹ cậu bắt về cho cậu. Nó chẳng nói gì.

Sen hôm nay ương lạ thường, Hiền phải đổi chiêu khác.

-“Thôi ăn đi, lớp 6 rồi mà còn như trẻ con thế?”

-“Em không phải trẻ con!”

-“Ừ, mày người lớn, người lớn thì ai dỗi cơm bao giờ đâu?”

-“Em không dỗi cơm!”

-“Thế mày làm sao?”

-“Em là không muốn ăn...”

.....

Cậu thở dài, cậu sai người đi mua gà rán và khoai tây chiên.

Đoạn, cậu bóp mềm nó, nhét thức ăn vào. Sen ức hết cả người, nhưng cậu lại bịt kín mềm, không cho nó nhổ ra, nó đành phải ăn, miếng khoai tây chiên ngọt ngọt, giòn giòn, vị ớt cay cay. Nó ăn xong một miếng, thèm quá đi mất.

-“Nữa không?”

Cậu quát.

Sen xấu hổ gật đầu.

Cậu cười.

-“Tao biết mày mà!”

Nó với cậu, ngồi ăn tòm tèm. Mà nó ăn là chính chứ cậu cũng không thích đồ dầu mỡ lắm. Ăn xong, cậu kể chuyện cười cho nó, rất vui.

Rồi cậu thấy chương trình chúc ngủ ngon có bài hát mà nó thích, cậu nghe một lần, sau đó cậu bảo nó hát lại, nó ngượng, nhưng vẫn hát.

-“Tuỳnh cồ tuynh cơ lít tở sờ ta...Hau ai uân đơ oát iu a....”

Cậu cười, nhưng không trêu nó nữa.

-“Mày phát âm sai hết cả rồi, nghe đây...câu đầu là ‘Twinkle, twinkle, little star’”

Sen chăm chú chữa theo cậu.

-“Tuỳnh cồ tuynh cơ lít tở sờ ta...”

-“Không phải như thế...”

-“Em thấy đúng như thế mà!”

-“Mày...chịu mày thôi...thôi học câu thứ hai... ‘How I wonder what you are’...”

-“Hau ai uân đơ oát iu a”

-“Mày ngu lắm!”

Cậu mắng, nhưng cậu vẫn kiên nhẫn dạy nó hết bài đó, sau mấy tiếng thì nó đã hát được, cực chuẩn luôn. Rồi nó ngủ ngon, có cậu ở đây, làm nó quên mất chuyện không vui lúc chiều.

.....

Thế rồi, ngày hôm sau Sen lại gặp bác phụ nữ đó, bác ấy mua cho Sen một cái kẹo bông, nói Sen ở lại, hai người chỉ trò chuyện một chút.

Rồi Sen gọi bác ấy là mẹ, bà chủ đã công nhận như thế, chắc người này là mẹ nó thật rồi. Nó cũng rất thèm được gọi mẹ.

Hôm nào cũng vậy, mẹ đều mang cho Sen đồ ăn hay cái gì đó, mẹ kể chuyện lúc mang bầu Sen, mẹ kể về ba. Mẹ kể ông bà chủ là người xấu. Sen nghe, hơi buồn, lúc ở cạnh mẹ, nghe mẹ kể Sen cũng tức lắm, nhưng chẳng hiểu sao khi về nhà, đối diện với ông bà chủ, cậu chủ, Sen lại thấy không ghét được họ.

Mẹ nói, Sen cứ ở nhà họ, bao giờ có tiền mẹ sẽ mang Sen đi, Sen gặp mẹ cũng được nhiều ngày rồi, Sen thực sự mà nói...rất quý mẹ. Mẹ là mẹ Sen mà, các cô giáo dạy, trên đời không ai có thể thay thế mẹ.

Một ngày, nhân lúc cậu chủ đi bơi, Sen trốn đi chơi, rồi gặp mẹ.

Nhưng hôm nay, mẹ không vui cười nữa, mẹ khóc.

-“Sen à, mẹ sắp không được gặp con rồi...”

Sen ôm mẹ, hốt hoảng hỏi.

-“Mẹ làm sao vậy mẹ?”

-“Bác sĩ nói mẹ bị ung thư, chữa sẽ mất rất nhiều tiền, mà mẹ thì làm gì có tiền...có lẽ duyên của mẹ con mình quá ngắn...”

-“Mẹ, mẹ không sao đâu...để con nhờ ông bà chủ nhé...”

Sen rơm rớm, mẹ nó cản.

-“Đừng, con...họ ác lắm, biết mẹ con ta gặp mặt, có khi họ lại cho người hại mẹ luôn, rồi có khi họ nhốt con vào, không cho đi gặp mẹ nữa...”

Sen khóc òa, mẹ nó nói cũng có vẻ đúng, về mặt này, bà chủ mà bực lên thì chẳng ai ngăn được cả. Nó lo lắng cho mẹ nó lắm, nó không muốn mẹ bị đau, không muốn mất mẹ, mẹ còn đón nó về nữa mà.

Sen nghĩ mãi, chợt nhớ ra gì đó, nó dặn mẹ ở đó đợi, rồi về nhà lấy con lợn đất. Con lợn này có tiền bà chủ cho nó, từ ngày lên cấp hai, hàng tháng bà đều cho nó ít nhất năm triệu tiêu vặt, có tháng còn cho mười triệu, bà bảo nó giữ lấy thích mua gì cũng được.

Nó chẳng biết tiêu gì, thế rồi cậu chủ mua cho nó một con lợn, bảo nó bỏ vào đấy, lớn lên nghĩ ra cái gì cần mua thì đập lợn. Giờ nó cho mẹ nó con lợn đất này, hi vọng mẹ có thể chữa khỏi bệnh.

Mẹ nhận lợn đất, mẹ cảm động. Mẹ ôm nó vào lòng, khen nó là đứa con gái ngoan, có hiếu. Nó vui lắm.

....

Mẹ Sen đi chữa bệnh hai tuần, thời gian đó, Sen cực kì nhớ mẹ. Cũng may, mẹ khỏi bệnh, mẹ bảo giờ mẹ chỉ cần uống thuốc đều đặn là khỏi.

Hàng ngày Sen gặp mẹ nhiều hơn, mỗi lần mẹ chuẩn bị về, nó thường nín áo mãi. Tiền bà chủ cho, Sen đều đưa hết cho mẹ, mẹ bảo sẽ giữ hộ Sen, tiết kiệm mua nhà, mai sau đón nó.

Sen vui, nhưng nhiều lúc nghĩ, nó phải xa cậu chủ, xa mọi người trong gia đình, lại không nỡ...đôi lúc nó ước, mẹ cũng được ở đây thì tốt...

Cuộc sống của Sen hạnh phúc được vài ngày, thì bệnh của mẹ tái phát. Sắc mặt mẹ xanh xao lắm, mẹ bảo nó.

-“Sen, cứu mẹ với, lần này phải tiêm thuốc rất tốn tiền...”

-“Nhưng con...con đưa hết cho mẹ rồi mà...”

-“Bà chủ của con có rất nhiều đồ trang sức đắt tiền, hay là con đợi bà ấy đi vắng, rồi lấy trộm một món, mang cho mẹ...”

Sen ngạc nhiên, nó phản ứng lại ngay lập tức.

-“Đấy là ăn trộm mà! Bà chủ dạy làm người không bao giờ được làm thế!”

Mẹ nó vỗ về.

-“Bà chủ con chỉ là loại người giả nhân giả nghĩa thôi, con có trộm một ít, cũng không là gì so với những việc bà ta gây ra cho gia đình mình...cho ba con...”

-“Không...không...”

-“Con quên rồi sao? Con nỡ để mẹ chết sao?”

-“Con...”

-“Con chỉ lấy một thứ nhỏ, bà ta giàu như thế, làm sao mà biết mất được...đối với bà ta chẳng là gì, nhưng vật đó lại cứu được mẹ con...con nghĩ mà xem...một đứa trẻ ngoan nên làm gì???”

Mẹ nói rất nhiều, Sen thấy rất đau đầu, nó không biết làm sao cho phải, nó khóc, chạy về nhà.

-“SEN!”

Gặp cậu chủ, giật bắn.

-“Cậu không đi bơi à? Hôm nay sao cậu về sớm vậy?”

-“Mày làm cái gì khuấy tất à mà lén la lén lút? Mắt mũi sao thế kia? Bị đứa nào bắt nạt hả?”

-“Em...em...”

-“Em cái gì?”

-“Cậu có tiền không, em vay?”

-“Mày cần tiền làm gì, mày cũng có tiền mà?”

-“Tiền đó...em...em...”

-“Làm sao?”

Nhìn cậu, Sen lại không dám nói, căn bản nó sợ lộ.

-“Em đùa đấy...em có nhiều tiền mà...thử xem cậu có tốt với em không thôi...mắt em là bị muỗi bay vào đấy...”

-“Mày đúng là...”

-“Cậu thấy em điên hả?”

Nó nhìn cậu, mở to mắt hỏi.

-“Không!”

Sen cười hì hì. Cậu quay người lên nhà, được nửa đường, cậu dừng lại, gọi với.

-“Sen! Mà không điên tỳ nào đâu!”

-“Dạ?”

-“Mày chỉ rồ thôi!”

Cậu nháy mắt nó, mọi khi cậu trêu, nó sẽ tức. Nhưng hôm nay, nó đâu còn tâm trạng nữa cơ chứ, nó đang rất lo cho mẹ.

Tối hôm ấy, ông bà chủ đi dự tiệc. Sau khi học ở phòng đại thiếu gia xong, không hiểu sao, Sen lại đi tới phòng ông bà chủ...đúng là có rất nhiều đồ trang sức đẹp.

Nó nghĩ tới người mẹ bị bệnh của mình, rồi lại nhìn chiếc vòng kim cương lấp lánh...

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mọi Tiền Cậu

Trong công viên rực rỡ sắc hoa, có người phụ nữ rất đẹp, hai bên là hai đứa trẻ nhỏ xinh. Hai đứa bé, đáng yêu như hai bông hoa vậy.

-“Hôm nay chúng ta sẽ học gấp các con vật...”

-“Thích quá...thích quá...”

....

-“Mẹ ơi con gấp đẹp không?”

-“Đẹp...”

-“Hu...hu...hu...”

-“Sao con khóc?”

-“Vì Sen ngốc nghếch, nó không biết gấp mẹ ạ!”

-“Vào đây, ta dạy con, chúng ta sẽ làm từng bước một...”

Con bé lau nước mắt, chăm chú làm theo lời người phụ nữ. Một lúc sau, nó cũng gấp được con hạc giấy.

-“Chúng ta vỗ tay khen Sen nào!”

Cả ba người vỗ tay vui vẻ, bé Sen nhoèn miệng cười.

Người phụ nữ từ tốn nói.

-“Sen này, con nhớ nhé, bây giờ cũng vậy, mai sau cũng vậy, nếu con thích làm một việc gì đó, cho dù với người khác là dễ dàng, với con lại rất khó, thì con cũng đừng nản bước, con chỉ cần kiên trì từng chút, từng chút một...con cuối cùng sẽ làm được...ta sẽ luôn ở bên con...”

Sen ngoan ngoãn gật đầu.

Hai đứa trẻ ăn vặt rồi nằm yên bình trong lòng người phụ nữ. Cô thường kể rất nhiều truyện cho bọn trẻ. Chúng rất thích nghe truyện, sau đó thường ngủ rất ngoan.

.....

Sen không hiểu sao, nó lại chợt nhớ những kỉ niệm hồi bé. Bà chủ tuy không để nó gọi là mẹ, không cưng chiều nó như cậu chủ, để nó ở nhà dưới như mọi người, nhưng Sen chưa bao giờ thấy khổ cả.

Một đứa trẻ, không thể vì những lời lẽ đơn thuần mà ghét một người nào đó, nhất là với đứa vô tư như Sen. Nó không thể ghét những người trong căn nhà này.

‘Dù có chết đói cũng không được lấy những đồ không thuộc về mình...’

Ông bà chủ dạy Sen rất nhiều thứ...có thứ Sen nhớ, có thứ Sen quên, nhưng điều này thì rất rõ ràng thì phải? Nó bần thần hồi lâu, rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

.....

.....

Bà chủ vừa về tới nhà đã mệt mỏi ra lệnh.

-“Đấm lưng!”

-“Cúc đâu, lên đấm lưng cho bà!”

-“Em nói mình đấy!”

-“Nói gì cơ?”

-“Nói mình đấm lưng cho em!”

Ông chủ dù mệt mỏi lắm, vẫn tuân lệnh. Một lát, ông hỏi nhỏ nhẹ.

-“Mình biết Sen nó gặp mẹ nó chứ...”

-“Sao em lại không biết?”

-“Mình không sao chứ?”

-“Em làm sao cho được? Dù gì cũng là mẹ ruột, em có thể chia cắt họ ư?”

-“VẬY CỨ TRẢ VỜ KHÔNG BIẾT HẢ? MÌNH KHÔNG LO HẢ? CÒN KHÔNG THÈM CHO NGƯỜI ĐI THEO CON BÉ?”

-“Để làm gì hả mình?”

Bà chủ ưỡ oải.

-“Thì tôi sợ người phụ nữ đó...mình biết rồi đấy, cô ta rất thủ đoạn, nhờ may lại dạy hư con bé...”

-“Tiền thì cô ta đừng hòng lấy một đồng nào...nhưng mà em nghĩ việc theo dõi thì thôi đi, để kệ con bé. Giờ chúng ta làm vậy, mai sau nó biết nó sẽ giận chúng ta, em tin, người ta là mẹ đứt ruột đẻ ra, chắc chắn sẽ thương con bé thôi, sẽ không làm gì hại nó đâu...”

-“Ừ ...”

.....

.....

Không muốn làm cái việc này tý nào đâu mà, truyện chỉ được đăng duy nhất trên wattpad, tất cả các trang khác là trái phép, tác giả không chịu trách nhiệm.

Hôm sau Sen gặp mẹ, lần đầu tiên, mẹ nhìn nó bằng ánh mắt sắc lạnh như vậy. Nó rất run, nhưng rồi mẹ lại tươi cười, mẹ bảo không sao, mẹ sẽ tìm cách khác.

Nó cảm thấy rất hối hận và có lỗi lắm, từ đó, nó tìm mọi cách kiếm tiền để đưa cho mẹ.

Mà cái kho bạc của Sen ở đâu? Tất nhiên là từ đại thiếu gia rồi!!!

-“Cậu ơi, trời nóng quá, để em đi mua kem nhé!”

-“Nhà có kem mà!”

-“Nhưng ngoài quán có cái loại kem mới về, ngon lắm...”

-“Sao mà biết?”

-“Em thấy dán biển quảng cáo...”

Cậu mở ví, rút ra tờ polyme xanh mới cóng.

-“Đây!”

-“Em xin...”

Con bé lấy tiền, xong còn thập thò ngoài cửa.

-“Con hâm sao còn chưa đi?”

Cậu quát.

-“Em bảo này...”

-“Sao?”

-“Tiền thừa cho em nhé!”

Đại thiếu gia hơi thắc mắc, nó cười nhí nhảnh.

-“Em muốn mua một cái kẹp tóc ý mà, tiền của em nhét lợn hết rồi... ngại lấy...”

-“Được rồi, đi đi!”

-“Dạ!”

.....

.....

-“Cậu ơi cậu đi bơi về rồi à?”

Sốc! Ranh con hôm nay ra tận cổng đón. Có người chỉ biết gạt đầu.

-“Em chuẩn bị sẵn nước tắm cho cậu rồi đấy!”

-“...”

-“Nước cực thơm, độ ấm vừa phải, cậu vào tắm đi cho đỡ mệt!”

Mồm dẻo như kẹo kéo. Đại thiếu gia lên phòng, phát sặc.

-“SENNNNNNNNNNNNNNNNNNNN....”

-“Dạ?”

-“Cái gì thế này?”

Sen cười hì hì.

-“Dạ! Là sữa dê và cánh hoa hồng đấy ạ! Tắm vào thư thái đầu óc, đẹp da nữa...”

-“Con dở! Tao không phải tiểu công chúa!”

Con bé cuống quá, run bắn cả lên.

-“Vâng, vâng, em biết cậu không phải tiểu công chúa...cậu là đại công chúa...”

Cậu lờm, nó định thần lại chút, vội vàng sửa chữa.

-“Không...không...ý em không phải thế...cậu là...đại...đại hoàng tử...”

-“Dọn đi, thay nước mới!”

-“Dạ!”

....

-“Xong rồi đây cậu!”

Cậu hất hàm, nó không hiểu.

-“Con này!”

-“Dạ?”

-“Dạ cái gì?”

-“Dạ?”

-“Ra mau!”

-“Ra cái gì ạ?”

-“Không ra...thế mà muốn tắm chung hả?”

Sen đỏ bừng, cuống cuồng chạy ra khỏi phòng.

Cậu tắm gội xong, nó đã chuẩn bị sẵn khăn bông to, giúp cậu lau đầu.

-“Mày ăn phải bả gì thế?”

-“Không, có ăn bả gì đâu ạ, đột nhiên em muốn chăm sóc cậu thôi mà!”

-“Thế thôi?”

-“Hi hi...cậu có thấy dễ chịu không?”

Bàn tay bé nhỏ đang matxa da đầu cậu.

-“Cũng được!”

-“Vậy cậu thưởng em đi!”

-“Tao biết ngay mà.”

-“Đi mà...thưởng em nhé!”

-“Thưởng gì?”

-“Thưởng tiền nha ...để em thích mua gì thì mua...”

-“Ở trong ví đây!”

Con bé sung sướng. Ví cậu dày quá...thích quá!

.....

.....

-“Cậu...cậu...dạo này cậu thấy em học bài chăm không?”

-“Tàm tạm!”

-“Hôm nay em dịch hết chỗ tiếng anh này đúng thì cậu thưởng nhé!”

-“?”

-“Thưởng tiền cho em nha!”

-“Mẹ tao vừa cho mày tiền tiêu vặt hôm qua rồi mà...Dạo này mày tiêu gì mà lăm thế?”

Sen cười xuề xòa.

-“Thì con gái phải mua nhiều đồ mà...em mới thích một cái váy rất đẹp...”

-“Ừ!”

.....

.....

Xin xỏ một lần, hai lần, ba lần...thuận buồm xuôi gió. Nhưng xin tới lần thứ... rất nhiều, cậu bắt đầu nghi vấn. Thứ 7, Sen đi họp ban cán sự, vừa về tới lớp mặt cậu đã xì xầm.

-“Tao còn đang thắc mắc vì sao? Hóa ra lý do mày cần tiền là vì thế!”

Sen tím mặt, lo lắng.

-“Em...em...”

-“Xin tiền của tao để đi hẹn hò với thằng khác à? Con này...khá lắm!”

-“Dạ? Hẹn hò ạ?”

-“Tao nói sai à? Vừa đi cùng đứa nào về đây?”

-“Ờ, em...em...anh Tuấn mà...cậu không nhận ra ạ?”

-“Mày đi họp ban cán sự cơ mà, sao lại đi với nó? Không hẹn hò thì là gì?”

-“Trời ơi cậu ơi oan em quá...anh Tuấn cũng là lớp trưởng mà...”

-“Hả? Vậy là từ đầu năm tới giờ tuần nào mày cũng đi với nó...”

-“Dạ!”

Con này, láo! Quá láo. Đại thiếu gia suy tính một hồi, tới sát giờ sinh hoạt, cậu thì thầm với nó.

-“Sen, hôm nay mày xin cô từ chức đi!”

-“Sao vậy ạ?”

-“Làm lớp trưởng thì có gì hay, mệt người, con gái lại làm lớp trưởng, mất hết nữ tính...”

Sen xì mặt.

-“Nhưng em thích lắm...”

Đời ai hiểu nó như cậu? Một tập polyme xanh xanh đã rút ra khỏi ví, Sen lóa hết cả mắt...nhiều tiền...nhiều tiền quá...

-“Muốn không?”

Con bé gật đầu. Mặc dù có tiếc nuối, nhưng nó đã chọn từ chức lớp trưởng, tiền chữa bệnh cho mẹ nó, quan trọng hơn rất nhiều.

Hôm đó cô giáo cho bầu cử lại, Sen cứ nghĩ cậu chỉ được con gái trong lớp bầu thôi, ai ngờ con trai cũng bầu, hiển nhiên, cậu lên làm lớp trưởng.

.....

Buổi tối, có con bé moi tiền từ balô, cẩn thận sắp xếp lại, cẩn thận cho vào chiếc túi nhỏ. Việc làm của nó, tất cả đều lọt vào tầm mắt của thằng bé đứng dựa ngoài cửa.

-“Đại thiếu gia!”

-“SAO?”

-“Làm em giật cả mình...”

-“Lắm tiền nhỉ? Nói thật đi...mày cần tiền làm gì?”

-“Em...em...đã bảo...em ...mua váy mà...”

-“Thề?”

-“Em thề...”

-“Được, tao tạm tin mày...nhớ là tao ghét nhất đứa nào nói dối...”

Trời ạ, Sen tái mặt, khổ nỗi, mẹ nó dặn rồi, không được cho ai biết cả.

-“Sen này...mày lấy tiền nữa không?”

-“Dạ? Thật không ạ?”

Con bé mừng rơn, cậu...quả là giàu thật đấy!

Tay trái cậu cầm tiền, tay phải chỉ lên mặt, ra lệnh.

-“Mày...thơm lên chỗ này...chỗ này...chỗ này...mỗi chỗ một phát...rồi
mày...sẽ có đồng này...”

-“Để thế thôi ạ?”

Đại thiếu gia sốc. Con Sen này, đúng là ngu mà, chả biết cái gì sất.
Nhưng thôi, chính vì thế nên cậu mới lợi dụng được nó hay sao? Cậu cười
túm.

-“Ừ, thế thôi, mày thấy mày được lời nhiều chưa?”

-“Dạ!”

Sen hí hửng, nó vô tư thơm lên những chỗ cậu chỉ. Nó thì rất rất rất...vô
tư...Còn cậu, chẳng hiểu sao, mặt đỏ dần theo thời gian.

Tới lúc, đôi môi chúm chím của nó chạm gần môi cậu, thì ai đó cả người
nóng rực, không thể chịu đựng được, ném luôn xấp tiền lên giường, chạy
vội về phòng. Sen ngẩn tò te nhìn đại thiếu gia, chẳng hiểu gì cả!!!

Sen gặp mẹ, vẫn như thường lệ, nó đưa hết số tiền nó có, mong rằng mẹ
sẽ chữa khỏi bệnh.

Mẹ ôm nó vào lòng, xoa đầu khen bé ngoan.

-“Con này, mẹ thuê được nhà rồi, học hết học kì hai con xin nhà họ cho
về ở với mẹ nhé!”

-“Thật vậy ạ?”

-“Ừ!”

Sen vui lắm, nó hò reo phấn khích.

Đằng xa, có khuôn mặt hằm hằm đi tới.

-“Về nhà, mau!”

-“Đại...đại...thiếu gia...cậu đi bơi mà...”

-“Nói nhiều...đi về!”

Cậu vừa kéo nó, vừa quăng lại một câu cho người phụ nữ lạ mặt.

-“Nó sẽ không đi với cô, đồ đàn bà xấu xa!”

-“Cậu, không cho phép cậu nói mẹ em như thế!”

-“Tao cứ nói đấy, mà im miệng!”

-“Nhớ những gì mẹ dặn con nhé!”

Người phụ nữ cười khẩy, cố nói với con bé rồi đi mất. Trên đường chỉ còn hai đứa trẻ, một đứa hằm hằm tức giận, một đứa cũng ức chế chẳng kém.

-“Bỏ em ra!”

-“Hóa ra tiền mà tiết kiệm là cho mụ ta!”

-“Cậu còn gọi mẹ em như thế em sẽ...em sẽ...”

-“Sẽ làm sao? Hôm nay to gan nhì? Sắp được về với mẹ có khác!”

-“Bỏ em ra đi mà!”

-“Tao nói cho mà biết, không đi đâu cả, cả đời mà chỉ được ở đây thôi!”

-“Em không thích, em muốn về nhà em...”

-“Nhà mà ở phía trước mặt kia...”

-“Không phải, cô giáo bảo, ở đâu có mẹ, ở đó mới là nhà!”

Nó cương quyết, đại thiếu gia máu sôi sùng sục, chưa bao giờ nó thấy cậu giận như hôm nay. Cậu chỉ thẳng vào mặt nó.

-“Mày ngu lắm, chỉ vì tao sợ mày buồn nên tao mới không nói, người đó, không phải người tốt, mày sẽ khổ...”

-“Em không cần cậu lo cho em, cậu đâu có tốt, cậu toàn mắng em, cậu xấu tính...”

-“CÁI GÌ?”

Nó khóc lóc, nằm ra ăn vạ. Đại thiếu gia phải vất vả lắm mới lôi được con bé về nhà. Trước khi nó về phòng, cậu tuyên bố thẳng thừng.

-“Không nghe lời tao sau này khổ đừng có trách. Còn nữa, nếu mày về nhà đấy thật, cả đời chúng ta coi như không quen biết nữa!!!”

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Quyết Định Của Sen

P/S: Dài hơn một chút so với đoạn ta up trên facebook nhé. Good night!

Sen buồn. Nhưng mà cứ nghĩ cái cách bà chủ chiều cậu nó lại thấy thích, nếu nó về nhà nó, nó sẽ được như cậu, mẹ nó sẽ coi nó là công chúa vậy.

Sáng hôm sau, nó gọi cậu dậy. Con bé định nói rõ mọi chuyện nó nghĩ với cậu, mà đại thiếu gia chẳng thèm nhìn mặt nó.

Cậu không đánh kem đánh răng nó chuẩn bị, không rửa mặt bằng khăn nó vắt sẵn, không nói với nó câu nào. Cả lúc trên lớp, cậu cũng hầm hực khó tính. Cậu coi nó, như người vô hình vậy.

Nó ngồi ăn bữa tối, cùng các bác các chị cười nói, cậu hầm hầm đi xuống. Cậu quát.

-“Con kia, rốt cuộc mày muốn sao?”

-“Em...em...”

-“Thế Hiển làm sao vậy?”

Bác Súng ngạc nhiên hỏi.

-“SEN!”

Cậu không để ý tới mọi người, quát to hơn. Sen ngậy người, sợ quá, trốn đằng sau chị Cúc.

-“Mày ra đây, nói rõ ràng cho tao nghe!”

-“Có gì cậu cứ bình tĩnh.”

Chị Na phân bua.

-“SEN!”

-“...”

-“Tao đếm tới ba...MỘT...HAI...”

Sen lấy hết sức can đảm đối diện cậu, nói một mạch.

-“Em sẽ về nhà em...thi học kì hai xong em về với mẹ em!”

Cả nhà trợn tròn mắt, ai đấy đều sốc. Sen năm đó bị mẹ bỏ, chuyện đó rùng beng một vùng. Có người mẹ nào lại nỡ bỏ con mình trong sọt rác? Vậy mà cô ta đã làm thế...và bây giờ, Sen đòi về với người đàn bà đó.

Nếu bà chủ không đón Sen, thì giờ nó ở trên chùa, cũng đâu có được sung sướng như thế? Bệnh của nó, liệu có tiến triển tốt được như này, hay đã trở thành một đứa trẻ ngốc nghếch không biết gì rồi?

Bà chủ khâu xà tâm phật, bà cưng Sen như nào, có ai mà không biết? Bà còn cấm mọi người nhắc tới chuyện Sen bị bỏ rơi, chỉ dám nói ba mẹ nó đi làm ăn xa, sợ nó bị tổn thương. Giờ đây, nó đòi về, liệu bà có cho phép?

Mọi người ngược nhìn đại thiếu gia, cậu đứng đó, tay nắm chặt, mặt tối sầm. Cậu nhấn mạnh từng từ.

-“Mày nói lại!”

-“Em sẽ về nhà em!”

-“Mày được lắm.”

Lần đầu tiên, Sen và đại thiếu gia cãi nhau tay đôi. Chuyện cũng tới tai ông bà chủ. Ông bà gọi Sen lên, khác với đại thiếu gia, bà chủ chỉ nhẹ nhàng hỏi Sen.

-“Có thật con muốn về với mẹ con?”

-“Dạ!”

Sen đáp lí nhí.

-“Về với mẹ con có thể sẽ khổ, có thể sẽ không được như ở đây, con vẫn chịu?”

-“Vâng.”

-“Quyết định đi rồi thì sẽ không quay lại được đây nữa, con vẫn quyết đi?”

-“Dạ...”

-“Nếu ta không cho phép?”

-“Con xin mà...con nhớ mẹ lắm, con muốn ở với mẹ...”

Con bé òa khóc.

-“Được rồi, ôn thi học kì hai cho tốt, thi xong thì đi về với mẹ!”

Sen lễ phép chào bà rồi đi ra, cẩn thận đóng cửa lại.

Trong gian phòng xa hoa, có người phụ nữ, rớt từng giọt nước mắt. Người đàn ông vỗ về.

-“Hay bảo nó đừng về với mẹ!”

-“Không cần!”

-“Mình nói với nó, mình nhớ nó...”

-“Có gì mà em phải nhớ, có quan hệ gì đâu, đấy, mẹ nó bảo đi là nó đi luôn, em có quan trọng gì đâu...”

Ông chủ vỗ về bà chủ, ông biết, bà chỉ cứng miệng thế thôi. Nhưng trong thâm tâm, chắc là đang khổ lắm. Lúc đón Sen về nhà, vợ ông đã sắp tới ngày sinh rồi, vậy mà Sen ốm, Sen phải phẫu thuật, vẫn thức đêm để trông nó.

Từ khi Thế Hiển ra đời, thì Sen cũng bú sữa cùng Hiển luôn. Họ vẫn luôn coi Sen là con ruột, chỉ có điều, người vợ này, lại muốn nghiêm khắc hơn một chút, là lo Sen được chiều, sau này đánh đá bướng bỉnh như chính mình.

-“Thôi, vậy thì thôi...hàng tháng mình tới thăm nó...”

-“Em không thèm!”

-“Được rồi, mình không thèm, tôi xin...”

-“Thực ra...người ta mới là mẹ ruột của nó...”

-“Nhưng cô ta đã vứt bỏ nó!”

-“Nhưng có thể giờ cô ta hối hận, em không thể nào mà đi phá hoại tình mẫu tử nhà người khác...”

-“Thôi mình đừng buồn nữa, hạnh phúc của con trẻ chẳng phải là được sống với ba mẹ ruột hay sao? Mình giờ phải vui cho nó chứ?”

-“Ừ, thì vui...”

.....

Bà chủ mấy ngày nay tâm trạng không tốt. Cậu chủ sau khi nghe tin ông bà chủ đồng ý cho Sen về với mẹ thì sốc nặng. Từ nay tới thi học kì hai chỉ còn ba tuần, vậy là nó ở gần cậu chưa đầy một tháng nữa thôi sao? Từ khi sinh ra tới giờ, cậu chưa hề có khái niệm này.

Còn đang bực mình thì con bé gõ cửa phòng.

-“Ai?”

-“Em!”

-“Mày biến đi! Về nhà mày luôn đi!”

Sen biết cậu giận, lặng thinh không nói gì. Một lát, cậu ra mở cửa cho nó.

-“Đứng đây làm gì...”

-“Đừng giận em nữa, nha!”

-“Thế mày đừng về nhà mày nữa...”

-“Em...em...cái đó không được...”

-“Vậy thì mày xéo ngay!”

Sen sắp được về nhà với mẹ rồi, đáng nhẽ ra nó không nên sợ cậu, nhưng chắc thói quen ngấm vào máu rồi, thấy cậu bực dọc, nó cũng buồn làm sao ý.

Cậu tức, không thèm dạy nó học bài!

Kết quả thi của Sen thật thảm hại, kì hai lớp sáu, nó gặt hái toàn 5 và 4. Tổng kết chung cả năm rớt xống 5.7, tất nhiên là không có giấy khen.

Không có cậu, đời nó quả là thảm hại. Nhưng may, vẫn còn một việc vui, là sáng mai mẹ nó sẽ tới đón. Ông bà chủ mua cho Sen một cái vali màu hồng mới cứng, tối hôm đó, mọi người tập trung giúp Sen xếp đồ. Thực ra đồ cũng không có nhiều lắm, chỉ là ai cũng buồn, muốn nói chuyện nhiều hơn với Sen.

Các bác đều nghèo, nên người thì cho Sen gói ruốc, người thì cho mặng ngâm, người cho cá khô...toàn là các bác tự làm. Ông bà chủ thì cho Sen chút tiền tiêu vặt. Mọi người rơm rớm. Duy chỉ có cậu chủ là ở trên phòng không xuống.

11 giờ, ông bà, các bác, các chị về phòng, Sen mới rón rén lên phòng cậu chủ.

Nó gõ cửa, mà không có ai trả lời cả, nó đành hỏi nhỏ.

-“Đại thiếu gia, cậu ngủ chưa?”

-“Cậu ơi cậu ngủ rồi à?”

-“Em chào cậu nhé, mai em đi sớm, chắc tầm đó cậu chưa dậy đâu...tạm biệt cậu nha!”

-“Cậu ơi, cậu không gặp em à?”

-“Cậu vẫn giận em à?”

.....

Không gian yên ắng, chỉ có tiếng của nó, Sen đành về phòng. Đáng nhẽ mai được về với mẹ là vui, vậy mà sao bây giờ nó buồn thế không biết?

Nó gần về tới phòng, thì có giọng nói quen thuộc, có người kêu tên nó... sao mà nó mừng thế không biết.

-“Đại thiếu gia! Cậu không giận em nữa phải không?”

-“Đừng đi với mẹ mà, được không?”

-“Em...em...”

-“Tao nói cho mà một chuyện...”

-“Chuyện gì cơ ạ?”

Thế Hiển lúng túng, liệu cậu có nên nói với Sen, người phụ nữ đó đã từng bỏ rơi nó? Chuyện này cũng là tình cờ cậu đi qua phòng ba mẹ, nghe họ nói. Cậu biết từ rất lâu rồi, nhưng sợ Sen buồn, cậu đã giữ bí mật.

Lúc ba mẹ cậu cho Sen về nhà, cậu đã rất thắc mắc, ức chế. Cậu hỏi mẹ, cậu còn giận mẹ cậu không thương Sen, để Sen về đây người ta bắt nạt Sen. Mẹ cậu lại nói cậu bé không hiểu chuyện, hồ dử còn không ăn thịt con hươu chi con người? Không có người mẹ nào trên thế gian là không thương con của mình cả, ngày xưa, mẹ Sen có thể là do bất đắc dĩ thôi...

Ừ, có thể cậu không hiểu chuyện như mẹ cậu nói, nhưng cậu vẫn không tin, cô ta là người tốt. Nhìn ánh mắt to tròn ngây thơ của con bé trước mặt, cậu buồn, nếu nó biết sự thực, liệu ánh mắt này còn hồn nhiên đáng yêu như vậy?

-“Tin tao một lần thôi, về đó sẽ rất khổ...”

-“Nhưng em đã quyết định rồi mà, mai cũng dặn mẹ tới đón rồi, đồ cũng chuẩn bị rồi...”

-“Quyết định rồi thì sao? Đồ chuẩn bị thì tao giúp mà tháo ra...mẹ mà mai tới thì bảo mẹ mà về, bảo mà muốn ở đây...”

-“Em muốn đi với mẹ!”

-“Kể cả khổ mày cũng chịu được?”

-“Vâng!”

-“Thế còn tao?”

-“Cậu thì sao ạ?”

-“MÀY!”

Cậu điên, đi thẳng.

Một lát, Sen lại nghe tiếng đập cửa phòng, nó mở cửa, là cậu.

-“Tao nói này, đừng về nhà đó, ở đây...tao sẽ chiều mày, muốn gì ta sẽ mua cho mày!”

Sen lắc đầu. Cậu cầm tay nó, năn nỉ.

-“Đừng về, nhé...nghe lời tao đi mà...”

Từ khi sinh ra, lần đầu tiên cậu năn nỉ nó, thực sự là rất lạ, nhưng nó không có cách nào đồng ý.

-“Sen, nói nghe này, ở đây nhiều đồ ăn ngon...”

-“...”

-“Mày về đó thì ai dạy mày học?”

-“...”

-“Trương Ngọc Uyên Nhi, tới tên hay như vậy cũng là mẹ tao đặt cho mày, mày không biết nghĩ gì cả?”

-“Nhưng mẹ em sẽ buồn...”

-“Hay cứ ở đây, hết hè, vào năm học mới thì hăng về nhà mà...”

-“Không...em...”

....

Một hồi lâu, cuối cùng cậu mất hết sạch kiên nhẫn, bưng bưng tức giận.

-“Được! Mà tương mà bấu lắm hả?”

-“Em...em...”

-“Câm mồm cho tao, từ nay tao với mà, coi như không quen biết!”

Sáng hôm sau, không khí nhà họ Hoàng trầm mặc hẳn. Tiễn bé con về nhà, ai nấy đều buồn rầu, cậu chủ thì ở trong phòng cả ngày, bà chủ ông chủ sắc mặt cũng tối sầm, người hầu thì ít nói hẳn đi.

Lại nói về cô bé con. Xe tới nơi, mẹ cô bé dắt cô vào căn nhà nhỏ, lúc này, Sen mới gặp một người đàn ông lạ mặt.

Mẹ cười, nói với Sen, đây là bác Tùng, sẽ ở với mẹ con mình.

Mẹ bảo Sen đi thay áo quần. Nhà tắm ở đây cũng nhỏ, so với cái nhà tắm trong phòng Sen thì bé bằng một phần tư. Cũng bẩn nữa, Sen vừa vào đã nôn rồi. Có phải, đây là khổ như lời cậu nói? Tự dưng con bé trầm mặc, nhưng nó tự động viên, được ở với mẹ là tốt rồi.

Đợi con bé con vào bên trong, hai người lớn nói chuyện.

-“Thế nào, được nhiều không?”

-“Đkm, không đáng là bao cả...cứ tưởng con bé về nhà, họ phải cho nhiều tiền lắm, dù gì cũng ở tằm ấy năm...cứ tưởng vợ quả đậm, ai ngờ...”

nhà này, giàu mà ken...”

-“Thôi từ từ, biết đâu hàng tháng tới thăm, thấy nó sống khổ, họ lại cho tiền...”

-“Biết thế!”

.....

Mâm cơm dọn ra, bữa cơm đầu tiên, ăn với mẹ, nó đã mong mỏi biết bao. Sen còn trẻ con, với lại quen thói quen ở nhà cũ, nó thường ăn rất nhiều. Vừa ăn vừa vui vẻ cười nói.

-“Con gái con nứa, ăn như trư bát giới!”

Mẹ nó quát.

Nó cũng từng bị cậu quát như thế, nhưng không hiểu sao, lúc đó, giọng cậu khác, môi cậu còn hơi cười, nên nó không để ý lắm. Nhưng giờ, mẹ nó mặt sắc lại, con bé đâm ra hơi buồn.

-“Cứ từ từ, con nó chưa quen!”

Dù sao cũng còn có bác Tùng nói đỡ, Sen rụt rè, gắp ít hơn.

Ăn xong, mẹ nó bảo.

-“Rửa bát!”

-“Dạ?”

Sen ngạc nhiên, mẹ nó lại quát.

-“Mày là người hầu nhà đấy cơ mà? Đừng có nói không biết rửa bát?”

Mẹ gọi nó là mày ư? Cậu cũng xưng mày tao với nó, nhưng sao nghe khác với mẹ vậy? Tự dưng thấy nhớ cậu, vừa gặp cậu tối qua cơ mà. Nó lấp bắp.

-“Con...con...không biết rửa...”

Bác Tùng kéo nó vào nhà bếp, dậy nó rửa bát, bác nhẹ giọng.

-“Thôi đừng để ý mẹ con, mẹ con bệnh, tính tình thất thường, thương mẹ thì sau cố gắng ngoan ngoãn...”

Sen gật đầu, hóa ra mẹ nó nóng tính do bệnh, từ giờ nó sẽ cố gắng làm mẹ nó hài lòng, sẽ làm một đứa con ngoan. Buổi đầu tiên rửa bát, Sen đánh vỡ hai cái, tay chảy máu rì rì. Mẹ nó suýt cầm chổi phang nó rồi, may mà có bác Tùng bênh.

Mẹ với cậu có nhiều điểm giống, mà tính ra cũng không giống. Lúc trước, nó bị thương, cậu cũng bực, cũng dọa đánh nó, nhưng sau đó cậu lại xoa thuốc cho nó...còn mẹ thì không. Nó thờ dài, đại thiếu gia, nếu có cậu ở đây thì tốt biết mấy.

Buổi tối, nó mong ngày đầu tiên được ngủ với mẹ tới như thế nào, vậy mà mẹ nó lại ngủ với bác Tùng. Nhà chỉ có một phòng ngủ, bác Tùng rải cho Sen cái chiếu ra chỗ góc bếp, bác đỡ Sen là, mẹ bị bệnh nên bác phải ngủ cùng để trông mẹ.

Sen xin bác cho ngủ với mẹ, Sen cũng có thể chăm mẹ, chỉ nhận được một cái lườm lạnh. Sen sợ, nó không dám nói gì nữa, rớt cuộc, nó thu mình trong cái chiếu và tằm chăn mỏng. Nó tự dưng nhớ căn phòng ấm cúng, rực rỡ màu hồng của mình biết bao...

Thường thì vào mùa hè, bé Sen hay thức dậy lúc 8 giờ. Nhưng ở với mẹ, có đôi chút khác biệt. Sáng, 6 giờ mẹ nó đã gọi.

Cô bé mắt nhắm mắt mở.

-“Mẹ ạ...”

-“Dậy mau!”

Vẫn thói quen cũ, giọng nó mè nheo.

-“Con ngủ thêm chút nữa nhé, cậu chủ vẫn chưa dậy mà...”

-“Chủ chiếc gì, mà mơ hả? Dậy mau!”

Con bé giật mình, nó dụi mắt, sợ hãi nhìn mẹ nó.

-“Dậy trông nhà, tao với bác Tùng đi làm, ở nhà trưa nhớ nấu cơm!”

-“Nấu cơm ạ?”

Thấy Sen ngây ngô, mẹ nó quát.

-“Mày không biết nấu cơm?”

-“Con...con...con...không...biết...”

-“VÔ TÍCH SỰ! Hầu hầu gì mà, mà ở nhà đấy làm tương à mà cái gì cũng không biết?”

-“Con...con...”

Sen sợ co rúm người, bác Tùng đành phải bảo mẹ nó đi ra ngoài trước. Bác ở lại, vỗ về nó.

-“Con đừng buồn, mẹ là thương con nhất đấy nhé, chẳng qua là mẹ bệnh, mẹ nóng tính thôi. Để bác nói cho con cách nấu cơm nhé...con chỉ cần vo gạo, đổ nước vào xâm xấp, cắm điện. Rau muống thì nhặt, sau đó cho nước vào nồi, đun sôi rồi đổ rau vào. Sau đó rau chín vớt ra, vắt chanh vào, đậu thì con thái ra, đổ dầu vào rán lên...Con làm được chứ?”

-“Bác ơi, cho con viết lại được không bác, bác nói nhanh quá...con không nhớ bác ạ...”

Bác đọc, nó chép. Trước khi đi mẹ nó dặn thêm.

-“Ở nhà quét dọn, đi đổ rác luôn!”

-“Dạ!”

Mẹ và bác đi rồi, Sen dọn dẹp đầu tiên. Công việc này ngày xưa ở nhà cậu chủ, nó vẫn giúp đỡ các chị nên làm rất giỏi. Nó cặm cụi quét nhà, lau bàn ghế...

Tới lúc nhặt rau thổi cơm, tự dưng nó thấy buồn. Mới hôm nào quanh nó còn bao nhiêu người, các bác các chị các anh nói cười rôm rả, thi thoảng, cậu chủ còn xuống chọc nó...Có lúc, cậu và nó còn phụ các bác nhặt rau, vui ới là vui. Hôm nay, nơi này lại chỉ có một mình nó???

Mẹ nó, cũng khác hoàn toàn với tưởng tượng, mộng mơ của nó. Mẹ không dịu dàng với nó như trước, việc ôm mẹ ngủ, nghe mẹ kể chuyện, nghe mẹ nựng, có lẽ là quá xa vời.

Sen làm lười làm theo tờ giấy viết sẵn, rồi nó ngoan ngoãn dọn cơm, đợi mẹ và bác về. Mọi khi nó làm được cái gì, các bác đều khen nó, ông bà chủ, cậu chủ thì thưởng. Nó không hi vọng được khen, nhưng cũng mong mẹ sẽ vui.

-“Cái gì thế này?”

-“Dạ!”

-“Mày nấu cơm hay nấu cháo?”

-“Con...con...”

-“Thôi thôi, lần đầu con nấu cơm...”

Bác Tùng khuyên giải.

-“Ngu xuẩn!”

-“Con...”

-“Con cái gì? Đậ nữa, sao mềm nhũn thế này? Không giòn gì cả? Rau thì nát bét...”

Sen xoa xoa cái tay bị dầu bắn bóng, hai mắt đỏ hoe.

-“Con xin lỗi mẹ.”

-“Lỗi làm gì? Đã ai nói với mày là mày rất ngu chưa? Hả? Ngu xuẩn?”

Cổ nó thấy nghèn nghẹn, nước mắt chực rơi xuống, không muốn mẹ thấy mình khóc, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

-“Con ranh kia, trốn đi đâu, chạy đi đâu...Oan ức lắm à? Muốn chạy về nhà đấy hả? Tao nói cho mày biết, đã đi rồi thì chẳng quay lại được đâu. Cũng chẳng ai thèm chứa chấp mày nữa đâu...Ra đây mau...”

Sen buồn, nó cũng chưa có ý nghĩ quay trở lại nữa. Ra đi rất kiên quyết, cậu thì giận nó thế, làm sao mà quay lại được đây? Mẹ nó sao đối xử với nó khác mẹ cậu đối xử với cậu tới vậy? Là do mẹ bệnh sao???

Ở gần đó, người đàn ông thủ thi vào tai người đàn bà.

-“Loại ngu! Còn muốn kiếm tiền nữa không? Bà cứ sồn sồn lên thì làm ăn gì? Rồi mấy người kia đến thăm thì dùng ai xin tiền? Bà xin được chắc? Bà phải nhẹ nhàng...nó là hổ vàng đấy...”

-“Vẫn biết thế nhưng tôi ngứa mắt...”

-“Ngứa cũng phải nhịn!”

Người đàn bà thở dài, nhẹ nhàng tới gõ cửa nhà vệ sinh.

-“Sen, ra đây!”

Con bé nước mắt lấm lem. Mẹ nó ôm nó vào lòng, thủ thủ.

-“Mẹ xin lỗi, mẹ sai rồi, mẹ xin lỗi con nhé...”

-“Không...tại con...”

-“Mẹ bệnh, con biết rồi đấy, uống thuốc nóng người, tính khí thất thường, con đừng chấp...nào, vào đây mẹ dứt cho nào...”

Lúc này thì nó òa khóc, nó hạnh phúc quá chừng!

Từ đó, cuộc sống của Sen cứ như vậy, mẹ nhiều lúc quát mắng thậm tệ, xong lại ngọt ngào dỗ nó, con bé dần thành quen, nó vốn vô tư, và nó cũng tưởng, mẹ nó bị bệnh nên thế. Hàng ngày, nó cố làm việc nhà thật tốt, cố làm hài lòng mẹ.

Nhưng việc đời thường không được như người ta muốn, Sen đang quen hàng ngày chơi với cậu chủ, ăn thức ăn ngon, ở nơi sạch sẽ. Nay đồ ăn của nó toàn thứ thừa thãi, ngủ thì ngủ sàn bếp, làm việc suốt ngày...Con bé kiên cường được hai tuần thì lặn ra ốm.

Ở gian phòng ngủ, người lớn bàn bạc.

-“Báo tin cho nhà ấy chưa? Kiểu này họ tới thăm, tha hồ mà nhận tiền...”

-“Chắc không?”

-“Chắc chứ, nhìn ánh mắt bà ta tôi đoán chắc là bà ta rất quý con Sen.”

-“Thế thì làm bà thất vọng rồi, tôi đã báo, nhưng chẳng thấy tin tức gì...”

Mẹ Sen điên cả người, nhưng không sao, họ không tới thăm Sen thì bà ta sẽ cho Sen về thăm họ, xem họ có thể bỏ mặc được không?

Nghĩ rồi, lại vui vẻ gọi con.

-“Sen...Sen...đờ chưa?”

-“Con đau đầu mẹ ạ...”

-“Ngoan, mai mẹ cho về thăm nhà kia!”

-“Thật ạ?”

-“Nhưng nếu về, con lại ở tịt đấy, bỏ mặc mẹ thì sao?”

Con bé vội lắc đầu.

-“Không...không...con không bỏ mặc mẹ đâu...mẹ là mẹ con mà...”

-“Ừ, ngủ đi, mai về...nhớ nói với bà chủ con là con chưa được uống thuốc vì thuốc rất đắt nhé!”

-“Sao ạ?”

-“Mình chỉ nói thật thôi mà!”

-“Dạ...”

Đầu con bé đau nhức, lời mẹ nói nó cũng mơ màng. Nhưng nghĩ tới mai được gặp cậu, gặp ông bà, các bác lại sung sướng. Nó thực sự, thực sự rất nhớ mọi người...và cậu? Đại thiếu gia, còn giận Sen không? Mọi lần nó không khỏe, cậu sẽ rất thương nó, lần này nó ốm như vậy, chắc cậu sẽ bỏ qua chứ?

Sen nghĩ, nghĩ, nghĩ...thao thức chẳng thể nào ngủ nổi.

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Gặp Lại Cậu

Sáng, mẹ Sen và bác Tùng đưa nó tới trước cổng nhà đại thiếu gia rồi bỏ về.

Nó rướn người lên ấn chuông, bác Hồng ra mở cửa, ngạc nhiên lắm.

-“Sen à, Sen phải không?”

-“Cháu mà...”

-“Sao gầy thế con?”

Sen lặng thinh, không nói gì. Nhìn thấy bác Hồng, quả thật là rất vui, vui lắm. Bác Hồng dắt Sen về nhà dưới, các cô, các chị thấy Sen thì xúm xít lại hỏi thăm, nói chuyện.

-“Sao người nóng thế Sen?”

Chị Na lo lắng.

-“Em bị ốm...”

-“Ở nhà đó không tốt à? Có thoải mái không?”

-“Dạ...”

Bác Súng thờ dãi.

-“Hay về lại đây ở với các bác? Cả nhà ai cũng nhớ Sen lắm...”

-“Không được, mẹ cháu bị ốm, cháu phải ở nhà giúp mẹ...”

Quản gia Lữ nhìn cô bé, lắc đầu.

-“Bác ơi...cậu chủ...”

Sen lí nhí, nó dừng mãi mới dám hỏi tiếp.

-“Cậu chủ, khỏe không ạ?”

-“À quên không nói, cậu và ông bà vào Đà Nẵng rồi, không có nhà con ạ, thôi nghỉ đi, bác nấu cho bát cháo...”

Sen trầm lặng hẳn, người mà nó muốn gặp nhất, lại không được gặp. Người mà nó nhớ nhất, thì không thấy đâu cả.

Các bác nấu rất nhiều đồ ăn ngon cho nó, các chị cùng nó cười đùa vui vẻ, lâu lắm rồi, Sen mới có cảm giác hạnh phúc như vậy. Những điều cô giáo dạy, chẳng hề lại sai? Cớ sao trên đời, lại có một căn nhà, ấm áp hơn căn nhà của mẹ?

Buổi chiều, mẹ đón, Sen lưu luyến lắm. Nó tự hỏi mình, liệu nó đã ngoan chưa? Nếu nó ngoan rồi, thì đáng nhẽ nó nên mong mẹ, mong ở với mẹ chứ? Đẳng này...hình như nó thích ở ngôi nhà này hơn, ngôi nhà mà nó đã lớn lên, ngôi nhà mà nó gắn bó bao nhiêu năm.

-“Sao vậy con?”

-“Dạ...”

Sen rơm rớm.

-“Mẹ ơi...con...con...”

-“Nào, con gái ngoan, chúng ta về nhà thôi...con biết không, mẹ bệnh tật liên miên, chỉ có con trên đời để trông cậy vào thôi...còn đừng có ý nghĩ rời xa mẹ nhé!”

Thì ra mẹ đã đoán trúng tâm tư của nó.

-“Như vậy là ích kỉ lắm đấy Sen biết không? Mẹ sẽ buồn chết mất...”

Sen thấy có lỗi quá, nó cầm tay đi theo mẹ, trước lúc đi ngoái đầu nhìn lại căn nhà thuở ấu thơ, ánh mắt đượm buồn.

Về tới nhà, mẹ hỏi.

-“Tiền đâu con?”

-“Tiền gì ạ?”

-“Tiền ông bà chủ cho con ý!”

Người mẹ nhắc khéo.

-“Hôm nay ông bà chủ vào Đà Nẵng mẹ ạ!”

Sen thành thật, mà chẳng hiểu sao mẹ nó lại nóng tính, mẹ sai nó đi thổi cơm rồi vào phòng với bác Tùng.

.....

Sen hàng ngày vẫn làm việc nhà, rất ngoan ngoãn. Có lúc người nóng rực, nước mũi chảy, nước mắt cũng chảy theo. Nhớ cậu, nhớ ông bà chủ, nhớ các bác. Nhớ ngày xưa, hình như lúc nó ốm, ai cũng yêu thương nó.

Một hôm, nhà Sen có khách quý tới thăm.

Lúc mở cửa, nó vui tới độ òa khóc, khóc nức nở. Người phụ nữ cũng không kiềm được xúc động, ôm nó vào lòng, dỗ dành.

-“Ng ngoan, ngoan, sao mà gầy thế này...”

-“Đi với bọn ta!”

Ông bà chủ đưa Sen ra bệnh viện. Lần này nó ốm nặng thật rồi, nó phải truyền nước. Nó sợ lắm, mà vẫn cố chịu, nó muốn hỏi thăm về cậu, mà lại không dám.

Nằm được nửa ngày, con bé đỡ, ông bà mua cho nó rất nhiều thứ rồi đưa về tận nhà.

Mẹ đã ngồi sẵn ở phòng khách, mẹ gọi Sen.

-“Ông bà tới thăm à con?”

-“Dạ!”

-“Trông tươi tỉnh lên đấy, họ đưa đi đâu?”

-“Dạ, ông bà cho con đi khám ạ...”

Mẹ nở nụ cười vui vẻ, rồi nhẹ nhàng kéo Sen vào lòng.

-“Đưa mẹ tiền!”

-“Dạ?”

-“Tiền ông bà cho con ý!”

-“Không có ạ, ông bà không cho con tiền nữa ạ...”

Sắc mặt mẹ thay đổi ngay lập tức, mẹ quát.

-“Bé mà dám nói dối, mà giấu ở đâu, khai mau...”

-“Con nói thật mà!”

-“Tao không tin!”

Thế rồi, mẹ lục soát khắp người, hết cả đồng đồ Sen mang về. Chẳng tìm kiếm được gì, mẹ nổi cơn lôi đình, cầm mọi thứ ném hết ra thùng rác.

-“Thuốc bổ này, cam này, sữa này, đồ chơi này, truyện này...có đổi ra tiền được không? Cái lũ chó chết...ngu xuẩn, mua gì mà mua, chẳng phải cho tiền là được rồi sao? Mấy thứ này thì khỏi ồm được chắc...”

Con bé sợ, mắt nó đỏ ngầu, nó lấp bắp.

-“Mẹ...sao mẹ lại vậy...”

Bác Tùng từ trong chạy ra, gom lại đồng đồ, động viên Sen, khuyên nhủ nó, thông cảm cho mẹ, bệnh tật nóng tính.

Cuộc sống của Sen cứ thế trôi qua, nặng nề, khó nhọc. Rồi mẹ nó mở quán ốc nóng, tiếc tiền thuê người, bắt nó phải ra quán phụ giúp. Sen được cái ngọt miệng, dễ thương, nên ai cũng quý, quán vì thế rất đông.

.....

-“Cho thêm bát nước chấm cô chủ nhỏ ơ!”

-“Dạ!”

Sen bê đồ cho khách, lúc ra thì ngỡ ngàng.

-“Anh Sên! Anh làm gì ở đây?”

-“Tới đây thì ăn ốc chứ sao!”

-“Nhưng chỗ nhà mình cũng có quán ốc mà...”

-“Chỗ này gần trường của anh, bọn anh cấp ba rồi, nên học hè sớm hơn bọn em...mà nghe nói có em bé bán hàng rất đáng yêu nên thử ghé qua, không ngờ gặp em bé, thế nào, về với mẹ vui không?”

-“Cũng được ạ! Anh ăn đi ạ...”

Sen vào bếp, múc thêm bát ốc cho anh. Rồi gặp anh vui quá, nó nói chuyện không ngừng, chẳng ngờ mẹ nó từ đâu ra, quát nạt.

-“Con ranh kia, đi làm việc đi, ở đó mà tán trai...”

Bàn tay độc ác đang định giáng xuống gương mặt bé nhỏ thì bị ngăn lại.

-“Bà muốn làm cái gì?”

-“Mày là cái quái gì, nhãi ranh, tao dậy dỗ nó kệ tao!”

-“Thế bà là cái quái gì? Tôi nói cho bà biết, bà mà động vào nó, tôi không tha cho bà...”

Sen lí nhí.

-“Anh...mẹ em...người này là mẹ em...”

Không ngờ, anh Sên không những không ngạc nhiên, còn cười khẩy.

-“Nghe danh đã lâu, thật không ngờ, tưởng quay đầu hối cải, ai dè vẫn vậy!”

-“Mày câm miệng, thằng nhãi mất dạy...”

Sên nhìn Sen, lập tức kéo tay nó lôi đi.

-“Về với anh, không ở nhà Hiến thì ở nhà anh, không ở đây nữa...”

Từ bé tới lớn, bé Sen rất nghe lời cậu, hôm nay lại khóc nằng nặc một mực không đi theo. Rốt cuộc Sên chịu thua, cậu nói với bé.

-“Em nghe này, bà ta không phải người tốt đâu.”

-“Không phải đâu, là mẹ em bị bệnh, nóng tính...”

-“Em ngốc lắm! Thôi được rồi, trường anh ngay đằng kia, có gì phải chạy tới gọi anh ngay, nhớ chưa?”

-“Vâng.”

Từ đó, mỗi lần đi học, Sên thường vòng qua quán ốc nhà Sen, nhìn thấy cô bé mới yên tâm vào lớp.

.....

Mùa hè oi bức trôi qua, đã tới lúc học sinh lớp 7 nhập trường, hai người lớn nói chuyện.

-“Mai là ngày nhập học rồi, tính sao đây? Không có con bé thì mất khách lắm...”

-“Có gì mà mất khách, nó đi học về vẫn phải làm chứ!”

-“Hay cho nó nghỉ học luôn bà ạ, học hành quái gì?”

-“Ông ngu bỏ xừ, chẳng phải thằng đại thiếu gia của nó đó học cùng lớp sao, hớ vàng đấy...”

Mẹ nó cười lạnh, người đàn ông bên cạnh suy nghĩ, đặc chí.

Riêng Sen, ở trong bếp, vừa làm vừa hát. Háo hức, thực sự là háo hức. Vừa sắp được đi học, vừa sắp được gặp cậu. Giờ mới biết, đã nhớ cậu như nào. Chắc là cậu sẽ nhớ nó thôi, cậu trước nay chưa từng giận nó quá hai ngày.

Buổi học đầu tiên, đợi mãi chẳng thấy cậu đâu.

Tuần này là tập diễu hành, văn nghệ, chào mừng năm học mới, nghe mấy bạn nữ trong lớp đồn, cậu đi nước ngoài còn chưa về, mọi người tới tập hỏi thăm Sen, nó chỉ biết gật đầu cho qua.

Một tuần, sao mà quá dài. Nó đếm từng giây, từng phút, cầu trời cho nhanh qua.

Rồi thì cuối cùng cũng qua.

Cuối cùng cậu cũng xuất hiện.

Đại thiếu gia của Sen, cao hơn trước một chút, làn da cháy nắng một chút, nhưng nhìn vẫn rất là phong độ, đi đâu thu hút ánh nhìn tới đây!

Sen tự nhìn lại mình, nó cũng thấy tự hào đấy chứ, hè này nó sút cân đi nhiều, trước chẳng phải cậu hay chê nó béo hay sao? Giờ gầy đi, đẹp lên, chắc cậu thích lắm.

-“Cậu ơi, cậu ơi...”

Con bé chạy, tíu tíu gọi.

Thằng bé vẫn đi, dường như không nghe thấy gì cả.

-“Cậu ơi, đợi em với...”

Đại thiếu gia chả nhẽ tai lãng sao? Nó cố hết sức chạy lên chặn trước cậu.

-“Đại thiếu gia, đuổi kịp được cậu rồi!”

Ánh mắt nó long lanh, đợi chờ, đối ngược với ánh mắt cậu lạnh lùng. Cậu đẩy nó qua một bên, không nói không rằng, tiếp tục đi.

-“Cậu ơi cậu không nhận ra em à? Em Sen mà!”

-“...”

-“Em Sen đây mà cậu!”

-“...”

-“Em gầy quá cậu không nhận ra à?”

-“...”

-“Em xinh lên phải không? Giờ không giống lợn nữa cậu nhỉ?”

-“...”

-“Cậu ơi cậu vẫn giận em à?”

-“...”

-“Cậu ơi xin cậu đấy, đừng giận em nữa...”

-“...”

-“Em nhớ cậu lắm, đừng thế mà...”

Kiên nhẫn được đền đáp, người trước mặt nó dừng lại.

-“Em Sen nè, cậu khỏe không?”

-“Xin lỗi bạn, tôi không quen ai là Sen cả, tôi cũng không quen bạn, nhờ bạn tránh đường giúp!”

Sen há hốc, trợn tròn mắt, nó mếu máo.

-“Cậu ơi cậu bị mất trí nhớ à? Sao cậu không nhớ ra em à...”

Đại thiếu gia mặc kệ nó. Không đúng, cậu mất trí nhớ thì sao vẫn nói chuyện vui vẻ với các bạn trên lớp thế kia? Không đúng chút nào.

-“Đừng đi theo tôi nữa, tôi đã nói chúng ta coi như không quen biết!”

Lúc này, nó mới giật mình nhớ ra! CẬU. VẪN. GIẶN.

Còn tôi tệ hơn nữa, cậu đổi chỗ. Cậu chuyển lên ngồi cùng bàn với bạn Ánh Tuyết. Cậu ngồi ngay bên trên, mà sao nó thấy như xa cách ngàn trùng vậy? Cậu cười với bạn Tuyết sao tươi thế? Với nó thì lạnh lẽo, Sen thấy cô đơn lạ kì, chỉ muốn khóc thôi.

Đã buồn thì chớ, cái người ngồi cạnh Sen còn làm phiền.

-“Uyên Nhi...”

-“Nhi này!”

Sen chỉ ừ nhỏ.

-“Nhi...năm nay xinh ra, xinh ơi là xinh...”

Nghe mà sượng hết cả người, nó thấy nó gầy xinh lắm, nhưng đây là lần đầu tiên có người khen thế, ngay lập tức quay sang toe toét.

-“Thật á?”

-“Ừ, bạn giảm béo à?”

-“Không, tự nó gầy thế đấy chứ!”

-“Ừ, tớ cũng muốn giảm cân lắm, nhưng mà mãi không giảm được...”

-“Thế á?”

Sen và Tiến huyên thuyên đủ thứ chuyện, cho tới khi sắp vào lớp, Sen bảo.

-“Gọi tớ là Sen cũng được!”

Tiến suy nghĩ rồi trả lời.

-“Không, thích gọi bạn là Nhi cơ, tên Nhi hay hơn, với lại tất cả mọi người không ai gọi bạn là Nhi cả...”

-“Thì sao?”

-“Tớ thích chỉ mình tớ gọi bạn là Nhi...”

Sen còn đang ngây ngô không hiểu thì một cơn chấn động cực mạnh diễn ra, ai đó dùng lưng đẩy một phát, bàn học của nó xiên xiên vẹo vẹo.

-“Hai người có sao không?”

Giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên.

-“Xin lỗi nhé, tôi mất đà...”

Ngồi mà cũng mất đà được hả?

-“Em không sao cậu ạ!”

Sen khép nép trả lời, Tiến thì cười cười lắc đầu, hai đứa quay lại nhìn nhau trêu mếu, để đứa bên trên phải lên tiếng.

-“Tiến này, hôm nay cậu giặt giẻ lau nhé!”

-“Ờ tưởng tuần sau mới tới phiên tớ?”

-“Tôi vừa xếp lại lịch!”

-“Ừ!”

Thấy Sen không thân với Hiền nữa, con gái trong lớp, cũng chẳng ai thèm chơi với Sen như trước. Giờ ra chơi, buồn thiu vì không có ai nói chuyện, nó nảy ra ý định, đi giặt giẻ lau với bạn Tiến, rất vui vẻ.

Chẳng hiểu cơ sự làm sao, hôm sau Tiến không nói lời nào với Sen, xin chuyển đi bàn mới. Ngồi cùng Sen giờ là Kiều Trang, nhưng toàn bộ trí não, tâm hồn của bạn ấy đều để lên cái người bàn trên hết rồi.

Mỗi lần hai người bàn trên thân thiện bàn luận cái gì đó là bạn ấy lại điên lên, mà đâu chỉ mình bạn ấy điên, Sen cũng từng tức ý, đáng nhẽ chỗ ngồi cạnh cậu phải là của nó mà!

Ở nhà cũng chán, đi học cũng chán, Sen bây giờ...chán muốn chết à! Đại thiếu gia, bao giờ thì hết giận chứ?

Hai tuần sau, cô giáo thông báo các khoản tiền cần đóng, Sen bảo mẹ, mẹ nó mắng cho một trận, nói nó xin ông bà chủ, nói sau đó xin thêm một khoản nữa, để đưa mẹ nó mua sách vở, còn không thì nghỉ học.

Nó khóc lóc một hồi, đi học tuy hơi chán, nhưng vẫn rất thích. Vò đầu bứt tai, chẳng còn cách nào khác, đành lấy bút, viết một mẫu giấy nhỏ.

‘Cậu ơi mẹ em không cho em tiền đóng học, cậu có thể chuyển cái này tới ông bà chủ được không, làm ơn cho em vay một ít tiền, cả thêm một chút mua sách vở nữa, bao giờ lớn em kiếm được việc em trả, nhất định em sẽ trả. Năn nỉ cậu đấy, nếu không thì mẹ em bắt em nghỉ học mất.’

Đợi cậu đi uống nước ở căng tin, mới dám nhét vào balô cậu.

Cuối buổi, bạn Sen bị lớp trưởng gọi ở lại.

-“Thế này là sao?”

-“Em...em...tại cậu không nói chuyện với em, nên em mới phải làm thế!”

Lớp trưởng đưa Sen mẫu giấy.

-“Trả bạn, lần sau đừng làm vậy!”

-“Cậu...cậu giúp em đi mà...”

Nó năn nỉ ỉ ôi, mà cậu thì lạnh lùng quá đáng.

-“Xin lỗi, nhà tôi không thừa tiền.”

Chẳng nhờ được ai cả, Sen tối đó về khóc sưng cả mắt, lẽ nào nó phải nghỉ học thật ư?

Sáng hôm sau, mắt gấu trúc tới lớp, định tới bàn xin khất cô giáo tiền học, thì cô lại bảo nó đóng rồi. Về chỗ ngồi, lấy sách ra học, lại thấy trong ba lô có phong bì lạ, mở ra...toàn tiền là tiền.

Đôi mắt bé con, sáng long lanh!

Là ai? Là quý nhân nào đã giúp nó vậy?

Nhìn lên nhìn xuống, nhìn trái nhìn phải...chỉ có thể là...

Con bé cười mím, cả giờ học lâng lâng sung sướng.

Lúc về, nó chặn đường lớp trưởng.

-“Đại thiếu gia!”

-“Mời bạn tránh đường...”

-“Cậu cho em tiền phải không?”

-“Bạn nói gì tôi không hiểu?”

-“Cậu đừng trả vờ nữa, em biết là cậu cho em tiền mà...”

-“...”

-“Cậu hết giận em rồi phải không? Cậu quay lại ngồi với em đi!”

-“...”

-“Giờ học ngày càng khó, không có cậu em thấy khổ lắm!”

Rõ ràng là nó thấy cậu hơi mỉm cười, mà sao cái mặt cậu nó nghiêm túc nhanh tới vậy được.

-“Đi mà, cậu đẹp trai, cậu yêu quý...bỏ qua cho em nhé...em năn nỉ đấy...”

Ánh mắt to tròn, bọt nước chực rơi ra rồi, trông yêu muốn chết, tưởng như cậu sắp đồng ý rồi, thế mà từ đâu, bạn Tuyết đi tới.

-“Hiển ơi, đi chưa?”

Hả? Đại thiếu gia, định đi đâu với bạn ấy vậy? Rốt cuộc cậu có tha cho Sen không? Nó nôn nóng, kéo tay cậu cầu xin dẻo miệng, bạn Tuyết thì e lệ hơn, chỉ là.

-“Hiển, mình mau đi không muộn mất!”

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Xinh Cái Con Khi

Cậu và bạn Tuyết ra xe, trông rất tình cảm, rất xứng đôi.

Bỏ lại Sen, đau buồn khổ sở. Ngày xưa cậu đi đâu cũng gọi, phút phút lại kêu, đôi khi cảm thấy phiền phức... giờ bị cậu ngó lơ, còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Con bé lững thững đi về, nhà cách trường xa ời là xa, hôm nào cũng phải đi bộ cả tiếng, cũng chẳng biết phải làm sao, nhà mẹ không được giàu như nhà cậu mà.

-“Cậu ơi ăn kẹo không?”

-“Tao không thích đồ ngọt!”

-“Thế em ăn vậy...”

....

-“Cậu ơi bài kiểm tra em được 7 đấy!”

-“Trí nhớ tao vẫn còn tốt, không phải nhắc.”

-“Hihi, thế cậu hứa gì chắc cậu nhớ nhỉ?”

-“Nhớ, tao mua rồi, để trong phòng mày, trên giường...”

-“Ừầy, thật á, mà sao cậu lại làm được 10 thế?”

-“Vì tao không ngu như mày!”

...

-“Cậu ơi em mệt quá!”

-“Sao mà mệt?”

-“Hình như em bị say xe ý sao cậu ạ!”

-“Tao bảo mày không nghe, ra chơi thì ngồi một chỗ thôi, chạy như giặc, giờ mệt người lả ra rồi còn gì?”

-“Em biết rồi, lần sau em chạy ít...”

-“Sáng lại còn không ăn, con ngu!”

-“Ai bảo cậu chê em béo.”

-“Thôi được rồi, dựa vào đây...”

Kí ức thoảng qua, hồi đó mệt mỗi đầu buồn khốn khổ, đều có thể dựa vào vai cậu. Giờ Sen cũng cảm thấy mệt lắm, đi bộ mệt, về bán ốc cả tối, rửa bao nhiêu bát, nhọc người kinh khủng, thì lại chẳng có ai ở bên. Một đứa vốn nói nhiều như nó sắp thành tự kỉ rồi, sầu ơi là sầu.

Con bé cứ thế đi, mắt một bóng nước, nhớ cậu, nhớ ông chủ, nhớ bà chủ, nhớ các bác...nhớ cái nơi mà nó sinh ra lớn lên, nhớ cái nơi nó từng gắn bó cả thời ấu thơ.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên wattpad, những trang khác là đăng trái phép.

Nó đi, đi mãi, đi mãi...Mãi mà chẳng về tới nhà.

Lúc nó ngẩng đầu lên, thì đã thấy một cánh đồng hoang lạ hoắc. Con bé vò đầu gãi tai, chết mất, nó không để ý đường, đi tới đâu thế này? Nó cũng

chẳng biết nữa, làm cách nào mà về nhà đây? Không về đúng giờ làm việc chắc mẹ nó mắng chết.

Sen khóc! Nín nhịn mãi rồi bây giờ nước mắt chảy.

Nó nhìn bốn phương tám hướng, lơ nga lơ ngơ. Nó sợ, đi tới đi lui, đều cảm thấy không đúng, khổ sở ngồi một chỗ, nước nở.

-“Chỉ biết khóc là giỏi thôi!”

-“Không khóc thì biết làm sao bây giờ?”

Có đứa mặt vẫn úp xuống đầu gối, phụng phịu. Đứa kia thở dài.

-“Lên xe!”

-“Xe...”

Ấp úng, ngãng đầu, giật mình! Rồi hét toáng.

-“A...CẬU!”

-“Cậu mợ gì, muốn đi nhờ thì theo.”

-“Có...có...trời ơi em mừng quá...chẳng phải cậu đi đâu với bạn Tuyết sao? Sao cậu lại không đi nữa à? Sao cậu lại biết em ở đây? Cậu biết không, lúc nãy em đi linh tinh rồi em quên mất mình đi đâu luôn...”

Mồm năm miệng mười, cậu đi đằng trước vẫn lặng thinh.

-“Không có cậu chắc em chết mất, chẳng biết về nhà như thế nào...cậu đúng là cứu tinh của em...”

-“...”

-“Cậu hết giận em rồi à?”

-“...”

-“Sao cậu không nói gì thế?”

-“...”

Thôi không sao, cậu không nói thì nó nói vậy, dù sao bao nhiêu ngày nó không được nói chuyện với cậu rồi. Cậu mở cửa xe, đi vào, Sen cũng lóng ngóng vào theo.

-“Ngồi lên trên!”

-“Dạ?”

-“Ngồi ghế trên, điếc hả?”

-“Vâng!”

Con bé ngậm ngùi đi lên, buồn thối ruột. Thỉnh thoảng ngoái xuống, thấy cậu đang đọc sách, dạo này cậu đẹp trai phong độ quá!

-“Nhìn gì?”

-“Không...em có nhìn gì đâu!”

Bị cậu bắt gặp, xấu hổ thật. Nhưng xong một lúc lại nhớ nhớ, quay xuống ngoái trộm cậu. Đại thiếu gia ở gần Sen như vậy, mà sao Sen thấy xa cách quá, cậu lạnh nhạt thật.

Về tới nhà, nó lễ phép chào bác lái xe, chào cậu. Thường ngày thì nó vẫn ra quán ốc luôn, nhưng hôm nay quên khuấy mất, thôi vào nhà cất balô rồi đi cũng được.

Cũng không ngờ, nghe tiếng mẹ nó vọng ra, mẹ nó chắc về nghỉ ngơi đổi bác Tùng ra thay phiên.

-“Con ranh về chưa?”

-“Chưa, nó đi đâu không biết.”

-“Con mất dạy!”

-“Tháng này chẳng ăn được đồng nào từ nhà đó cả!”

-“Yên tâm, tôi đã nói nó không xin được thằng ranh kia tiền thì đừng có đi học...”

-“Nhà đó cũng vô tâm thật, cho nó về nhà ta bao lâu mà cũng không gửi tiền...vậy mà bà bảo họ yêu quý con bé...”

Mẹ nó cúi nặng.

-“Thì ai mà biết, thấy cứng như thế cơ mà! Thấy ánh mắt cô ta nhìn con bé đầy trù mến...thằng bé nhà đó thì giữ nó như giữ của...ai ngờ, phũ là phũ hẳn...”

-“Cũng chưa bằng bà, con đẻ mà còn vứt sọt rác được!”

-“Trách tôi được hả? Thằng cha nó khốn nạn, mà hồi đó giữ nó lại thì tới với ông được chắc? Biết thế cứ để nó ở nhà đó, hàng tháng tới lấy tiền là xong, giờ về, thu hoạch lại ít đi...”

-“Biết thế đã giàu...”

Sen gần như hóa đá, sốc không nói lên lời. Vừa hay mẹ nó mở cửa bước ra, vừa đi vừa lầm bầm.

-“Con ranh, về đợt này xem tao trị mày như thế nào!”

Sen nhìn mẹ, mặt tái mét. Lời cậu, lời anh Sên vang vọng trong đầu nó.

-“Mày ngu lắm, chỉ vì tao sợ mày buồn nên tao mới không nói, người đó, không phải người tốt, mày sẽ khổ...”

-“Em nghe này, bà ta không phải người tốt đâu.”

....

Lúc mọi người khuyên, thì nó chẳng nghe, bây giờ hối hận là quá muộn, điều duy nhất nó nghĩ được lúc này là chạy, mãi miết chạy. Nhưng sức trẻ, đâu có bằng người lớn, chạy được một lúc, thì đã bị mẹ và bác Tùng đuổi kịp.

-“Bỏ tôi ra, các người không phải người tốt!”

-“Sen, nghe mẹ nói này...con hiểu nhầm rồi...”

-“Không phải, mẹ bỏ con ở sọt rác...”

-“Nghe này...”

-“Mẹ chỉ muốn tiền thôi, mẹ xấu tính...”

-“Láo, im miệng, con này, nói ngọt không nghe, mau theo tao về nhà!”

Mẹ nó hất hàm, bác Tùng đã giữ chặt tay con bé.

-“Bỏ tôi ra, tôi ghét các người, đồ xấu xa...”

-“Ngậm mồm, ranh con!”

-“Bỏ ra!”

-“Có tin tao vứt mày xuống ao không?”

-“Tôi sẽ nói với ông bà chủ, tôi sẽ nói với cậu chủ, rồi các người sẽ bị trừng phạt...”

-“Hahaha...mày có tin mày chỉ cần mở miệng, tao sẽ giết ngay thẳng cậu chủ của mày không?”

Giọng nói độc ác u ám vang lên, ánh mắt nó đầy rẫy sợ hãi, uất ức. Nó muốn kháng cự, mà không thể.

Hai con người đê tiện đánh đập, rồi nhốt bé con trong phòng chứa đồ, cái phòng nhỏ xíu, toàn đồ cũ hôi hám và chuột chạy, nó cầu cứu, la hét... vô ích.

Được một ngày, họ mang bát cơm nguội vào, người phụ nữ hất hàm.

-“Tiền trong balô mày là sao?”

Nó ngoan cố, nhưng con dao trong tay người đàn ông đã dí sát cổ.

-“Là...là...cậu chủ cho...con...đoán thế...”

-“Ai thèm là mẹ mày, con cái gì, phát ớn...nghe đây, mặc quần áo đi học cho tao, mỗi tuần phải xin được tiền này tiền, nếu không đừng trách tao ác!”

Sen kinh hãi, nó hơi rùng mình, lắp bắp.

-“Không được đâu ạ, cái đó là tiền mua sách vở, hàng tuần làm sao mà xin được nhiều tiền như thế?”

-“Nó nhiều, hoặc là mày đem tiền về, hoặc là...”

Bác Tùng cười, con dao trên tay bác cứ lượn qua lượn lại, mồ hôi trên người nó đổ ra như tắm, bác còn dọa nó, nếu tiết lộ bất cứ một việc gì, bác sẽ không tha cho cậu chủ.

Hôm đó, Sen đi học với tinh thần rất uể oải.

Nó trầm lắng, suy nghĩ lung tung. Giờ ra chơi, có giọng nói hỏi han.

-“Hôm qua sao không đi học?”

-“...”

-“Tôi phải nói với cô là bạn ốm đấy!”

-“...”

Nó không nói gì, người kia bực tức quay lên, con này, rõ là nó sai, cậu giận nó là đúng, giờ nó cũng chơi trò yên lặng với cậu là sao? Nó có quyền đấy hả?

Đại thiếu gia vì lòng tự trọng, mà không cho phép mình mất mặt nữa, nhưng hết một tiết, cậu lại sốt ruột quay xuống.

-“Mặt làm sao thế kia? Tím tái hết cả?”

-“...”

-“Chẳng qua tôi là lớp trưởng nên quan tâm tới các bạn trong lớp thôi, đừng hiểu nhầm...”

-“Em bị ngã...”

Nó thở dài, yếu ớt nói. Lớp trưởng thủng thỉnh quay lên.

Sen dạo này kết quả học tập xuống dốc, cộng với việc không còn thân với cậu nữa, đâm ra với các bạn nữ cũng hết thân.

Tiết thể dục, nó nhọc, xin thầy ngồi nghỉ. Cả lớp hôm nay học nội dung chạy xa, ai cũng mệt nhoài. Nghỉ giữa giờ, có mấy bạn nữ tới chỗ nó.

-“Làm sao đây?”

-“Mình bị mệt!”

Thủy Linh nhếch miệng.

-“Ồm hay trả vờ để không phải chạy?”

-“Đúng đó, trông bạn vẫn khỏe mà, ốm kiểu gì mà ốm!”

-“Bạn cũng khôn thật...”

Ánh Tuyết gần đó, định góp vui, mà thấy Thế Hiển từ xa đi tới nên thôi. Cô biết, dù có giận thì Hiển vẫn thương Sen. Hôm trước Hiển thua một vụ cá cược, nên phải đi xem phim với Tuyết, đang tốt đẹp, rồi cuộc chỉ vì Sen mà cậu ấy bảo lái xe đưa cô tới rạp, mua mấy cái vé rồi vớt cô ở đấy, còn nói sẽ cho người đón mấy bạn nữ nữa xem với cô.

Đúng là bực mình mà!

Ánh Tuyết hiền hiền thực thực.

-“Các cậu đừng nói Sen nữa, có thể Sen ốm thật thì sao?”

Quả là có tác dụng, Tuyết đã gây được sự chú ý của Hiển. Lớp trưởng đi tới, các bạn nữ mắt sáng long lanh.

-“Vào lớp trước đi!”

-“...”

-“Thầy bảo vào lớp trước!”

-“Thôi, em ở đây cũng được...”

-“Đã xấu lại còn bướng.”

Đại thiếu gia mắng nó, còn quay ra tươi cười ngọt nhạt với các bạn khác.

-“Thầy bảo các cậu mỗi người chạy thêm mười vòng nữa!”

Mấy người nghe vậy, uể oải vô cùng, lớp trưởng bồi thêm.

-“Các bạn nữ xinh đẹp tài năng của lớp, mình tin các bạn làm được!”

Vừa dứt lời, mấy đứa thi nhau chạy. Thầy giáo thể dục thấy thì vô cùng phấn khởi, cái lớp này, hôm nay lại tích cực lạ thường, cho chúng nó nghỉ rồi mà vẫn chăm chỉ luyện tập.

Một chỗ khác, có bạn Uyên Nhi đang rất là tủi thân, đại thiếu gia, dù gì nó cũng là người hầu của cậu lâu lâu, vậy mà, cậu đối xử rất không công bằng, khen người ta, chê nó.

-“Tự đi vào được không?”

-“Em đi được!”

-“Chân làm sao?”

-“Em bị ngã mà...”

-“Vụng về!”

.....

.....

Cuối giờ, các bạn về hết, còn mỗi Sen, chân nó bị đau, nói đúng hơn là cả người nó chỗ nào cũng có vết đánh, cả người đau. Lúc sáng còn đau ít, giờ càng ngày càng đau nhiều.

Nó gạt nước mắt, cố gắng.

-“Ngồi xuống!”

Tiếng quát bá đạo quen thuộc. Nó thừa nhận, có những lúc nó ghét bị cậu quát kinh khủng, không ngờ có một ngày, nghe cậu quát cũng thấy ấm

áp. Nó còn ngờ, cậu đã ấn nó xuống ghế.

-“Mắt mũi đặt ở đâu? Mỗi việc ăn với đi mà cũng ngã?”

-“Em...”

Nó có thể nói với cậu mọi thứ và trở về nhà không? Nó khát khao vô cùng. Nhưng nó sợ, thực sự sợ bác Tùng sẽ hại cậu, nhờ may cậu bị giết thật thì sao? Nghĩ thôi mà Sen đã run hết cả người.

-“Tao đang hỏi mày đấy?”

Lâu lắm cậu mới xưng tao mày, nghe thân thương quá!

-“Em...”

-“Sao?”

-“Em không để ý đường!”

-“Tao biết ngay mà, hôm qua mà tao không tới chắc mày cũng lạc luôn...”

-“Vâng...”

Nó nói nhỏ, cậu mở hộp thuốc, xoa khắp các chỗ tím trên mặt nó.

-“Cậu lấy ở đâu đấy?”

-“Phòng y tế!”

-“Vâng...”

-“Đau không?”

Đau ư? So với những lúc bị họ đánh đập, hù dọa, cậu chắc không biết, giây phút này đối với nó hạnh phúc như thế nào đâu. Nó chảy nước mắt.

-“Đau lắm hả?”

Nghẹn ngào không nói lên lời, Sen chỉ biết lắc đầu. Cậu làm nhẹ tay hơn.

-“Mếu máo cái gì, xấu quá đi thôi!”

Cậu chê, nó bật cười.

-“Em xinh mà, em gầy đi xinh hơn!”

-“Xinh cái con khi, mặt xanh lét như tàu lá chuối...”

-“Cậu không thấy em xinh thật á?”

-“Đi được không?”

-“Em đi được!”

Sen cười, méo xệch.

-“Cậu cứ về trước đi, tý em về!”

-“Mày sĩ diện vừa thôi, lên tao công.”

-“Thôi không cần đâu ạ.”

-“Tao đếm từ một tới ba...”

-“Dạ?”

-“MỘT...HAI...”

Cái trò đếm từ một tới ba, tại sao lại có tác dụng với Sen như vậy cơ chứ? Nó không hiểu, chỉ biết trước khi cậu đếm tới ba, nó ngay lập tức nghe lời cậu, như phản xạ có điều kiện.

Lưng cậu, êm và ấm.

-“Nhẹ quá, sắp thành xác khô rồi...”

-“Công em nhẹ thích hơn phải không? Mà quên lúc em hỏi cậu, em gầy xinh hơn ý, cậu có thấy em xinh hơn không?”

-“Xinh lắm, xinh như con cá mẫm!”

Sen bĩu môi, nó bảo.

-“Béo cậu cũng chê, gầy cậu cũng chê, thế lúc nào là em xinh?”

-“Mày lúc nào cũng xấu!”

Đại thiếu gia thật là, ghét thật. Vậy mà không ở cạnh, nó nhớ cậu điên đảo.

-“Thơm quá, cậu đôi đầu gọi đầu ạ?”

Một câu nhận xét hết sức tự nhiên, vậy mà làm cậu đỏ cả người, ai đó vô duyên còn cứ hỏi.

-“Sao tai cậu đỏ thế cậu?”

-“...”

-“Cổ cậu cũng đỏ luôn ý!”

-“...”

-“Cậu bị ồm ạ?”

-“Mày im mồm ngay, nói nhiều!”

-“Vâng!”

Tiu nghiū. Một đoạn, lại hỏi cậu.

-“Cậu thích em béo hơn hay em gầy hơn?”

-“Béo!”

Cậu trả lời mà không cần suy nghĩ.

-“Vì sao ạ?”

-“Vì gầy trông không có sức sống.”

Sen cười híp mắt, cậu hết giận thật rồi, nói chuyện như ngày xưa ý. Nó mệt quá, ngủ lúc nào không hay. Không biết rằng, có người bảo lái xe, đi vòng đi vèo, về nhà ra trường, làm tận mấy lượt.

Nó tỉnh ngủ, thấy mình lại dựa vai cậu, luống cuống xin lỗi.

Nó chào cậu đi về, cậu dặn nó.

-“Lúc nào đói thì mua gì đó mà ăn.”

Chiếc xe màu đen chở cậu xa dần, nó chẳng hiểu gì cả.

Tối hôm đó về, mở balô, thấy mấy tờ tiền, mới nhớ lại, cảm động, hóa ra là cậu cho nó mua đồ ăn. Cậu là vậy, suốt ngày mắng, nhưng thực ra lại rất tốt. Giờ Sen mới hiểu. Nó sẽ không bao giờ cãi cậu nữa. Ước chi ngày trước nó nghe lời cậu, không về nhà mẹ.

Nó định nhét tiền vào ngăn sâu trong cặp, bất ngờ lại nhận được cái tát trời giáng.

-“Dám giấu của riêng à? Con này, quá láo!”

Và một đợt tổng sỉ vả diễn ra, mẹ nó thu tiền của nó, mẹ nó chửi, mẹ nó đánh, nó khóc lóc, van xin, van xin họ tha cho nó, van xin họ đừng động tới cậu, cuộc đời nó, bế tắc.

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cậu Quét Lốp

P/S: Các nàng inbox facebook có thể ta không trả lời hết được nhé, nhưng hầu như tất cả mọi người đều có chung một câu hỏi thôi. Mọi người rất tinh, Hoàng Thế Hiển chính xác là con trai của Hoàng Thế Lâm.

Đạo này Sen hay bị đau đầu. Trước kia không phải nó chưa từng bị, nhưng mỗi lần như thế này ông bà chủ đều đưa đi khám, uống thuốc cẩn thận, nên rất nhanh khỏi. Bây giờ, tình trạng ngày càng nặng, có hôm nó đau tưởng như vỡ đầu luôn. Học hành cũng khó khăn.

Thứ tư, tiết Địa.

-“Trương Ngọc Uyển Nhi lên bảng.”

Sen mang vở đã làm bài tập lên cho cô chấm. Bài tập thì làm đầy đủ, nhưng kiểm tra miệng nó lại không nói được câu nào. Tối qua đã cố gắng học thuộc bài rồi, mà hôm nay lại quên sạch. Tưởng như chưa từng xem qua.

Nó được con 1 rất to, rất hoành tráng. Các bạn dưới lớp nhìn nó bằng ánh mắt kì thị, như một kẻ tội đồ. Có tội quá đi chứ, con 1 của nó sẽ làm hạ phong trào thi đua của lớp.

Con bé trở về chỗ, áp mặt lên bàn, tí nữa nó phải ở lại quét lớp rồi, đây là hình phạt dành cho những ai bị điểm kém. Nó cũng chẳng buồn vì chuyện đó, chỉ tự trách bản thân mình sao ngu ngốc?

.....

Cuối buổi, Sen đi tìm chổi, tìm mãi không thấy.

Ra ngoài hành lang, đại thiếu gia, một tay cầm chổi, một tay cầm điện thoại...ảo tùng chào!

-“Cậu...cậu làm gì ở đây?”

-“Tao gọi điện!”

-“Gọi ai ạ?”

-“Gọi bác Hồng tới quét lớp cho mà!”

-“Thôi mà...em xin, em tự làm được, đây là hình phạt của em mà, em nên làm...”

-“Nhìn mà xanh xao lắm!”

-“Thôi, em lạy cậu, em không thích đâu, nhờ mà các bạn biết được người lớn tới giúp thì lòng tự trọng của em để đi đâu?”

-“Mày làm gì có lòng tự trọng mà lo để đâu?”

Con bé phụng phịu, rơm rớm. Cậu chỉ trêu nó có chút xiu, Sen dạo này cũng nhạy cảm quá, cậu dỗ nó.

-“Được rồi, không gọi nữa.”

Cậu dẫn nó vào trong lớp, đóng cửa lại, chổi trên tay khua múa loạn xạ.

-“Cậu làm gì thế?”

-“Mày không có mắt hả?”

Trời đất nó đau đầu chóng mặt quá, chẳng hiểu nổi cái gì cả.

-“Cậu mau đưa em chổi em còn quét lớp...”

-“Ngồi tạm xuống cái bàn kia đi!”

-“Sao ạ?”

-“Ngồi xuống, điếc à?”

-“Nhưng em phải chịu phạt mà...”

-“Tao làm thay mày!”

Hả? Động đất hay núi lửa phun trào đây? Thời gian nó không làm người hầu, chả nhẽ cậu lại học được cách thích nghi với đời rồi sao? Mà đâu phải, không có nó làm người hầu, sẽ có tá người khác, lạ quá!

-“Cậu biết quét không?”

-“Tao không bị đụt!”

-“Để em làm vẫn hơn, đưa em đi mà...”

-“Ngậm mồm!”

Đúng là cậu không biết quét thật, chồi của cậu khua từ giữa lớp, phẩy sang hai bên, bụi bay mù mịt. Đại thiếu gia, trông cứ như đang vận nội công cấp cao vậy, haha.

-“Cười cái gì?”

-“Em cười cậu...”

Bị ai đó lườm, chột dạ, nó đành sửa chữa.

-“Em nhầm...em cười cái chồi...haha...”

Từ ngày nó về nhà mẹ đẻ, lâu lắm cậu mới thấy nó vui vẻ như vậy, và lâu lắm, cậu cũng mới vui vẻ như vậy.

-“Cậu, cậu phải quét từ đầu lớp tới cuối lớp, cậu phải miết cái chổi xuống...mà thôi, đưa em làm cho, đi mà...”

-“Mày có tin tao nhét cái cán chổi vào mồm mày không?”

Bị dọa, có đứa im bật. Đại thiếu gia của nó, thế mà cũng thông minh phết, hôm đó, cậu đã quét hết cái lớp, rất sạch sẽ. Nó ngồi ngắm cậu, cũng hết cả đầu đầu.

-“Cậu này!”

-“Sao?”

-“Em phát hiện ra cái gì cậu cũng giỏi, chẳng bù cho em, ngu xi dốt nát...”

-“Mày cứ phải khiêm tốn, mày cũng giỏi mà!”

-“Thật á? Em chẳng tin.”

-“Tao nói thật!”

-“Em giỏi cái gì? Cậu nói ra xem nào, không thì là cậu xạo...”

Cậu trầm tư, như một người lớn đích thực, rồi cậu nói, hơi nhỏ.

-“Giỏi...phân tán...tư tưởng tao...”

Hình như chỉ mình cậu nghe thấy, Sen sốt sắng quá, bảo.

-“Cậu nói to lên đi, em chẳng nghe thấy gì cả?”

Cậu bực, cậu quát.

-“Giỏi ăn, giỏi ngủ, giỏi quên, giỏi làm phiền người khác...”

-“Cậu nói thế chẳng khác gì ví em là con lợn cả!”

-“Chính xác đấy!”

Cậu bảo nó hôm nay về cùng, nó tất nhiên đồng ý, nó đang mệt chết đi được, có người cho đi nhờ, ở với cậu, dù hay bị mắng nhưng vẫn rất vui à. Đột nhiên, cậu hỏi.

-“Sen, sao người mày nóng vậy?”

-“Em không biết, em hơi mệt ý!”

-“Hôm nay, mày học thuộc bài rồi có phải không...có phải mày lại bị đau đầu như trước không?”

-“Sao cậu biết?”

-“Mày uống thuốc chưa? Mẹ mày có cho mày uống thuốc không?”

Sen rất muốn bảo có cho cậu yên tâm, nhưng mà nó không sao thốt lên lời được, nó yên lặng một lúc, cậu bực cả mình.

-“Mày sống ở nhà đó không tốt, đi về nhà với tao!”

-“Em sống tốt mà, cậu đừng nói chuyện đó nữa...”

-“Dở hơi!”

Lái xe đi một đoạn thì dừng lại, đi ra lấy một túi nhỏ ở xe khác mang tới, cẩn thận mang vào cho cậu. Cậu đọc đọc, tìm tìm, rồi cậu lấy đúng thuốc kê theo toa, đưa cho Sen.

-“Uống đi!”

Con bé cầm chỗ thuốc, cảm động suýt khóc. Nó uống. Cậu đưa nước rồi xoa xoa ở lưng, cảm thấy ấm áp quá, ngay lúc này đây, thực sự muốn đi

chiếc xe này, về nhà với cậu. Nhưng nếu nó nói ra, họ hại cậu thì sao? Không được, nó không muốn mất cậu, thật đáng sợ.

-“Uống có mấy viên thuốc thôi mà cũng vụng...”

Đại thiếu gia mắng, nhưng cậu lại lấy khăn lau miệng cho Sen.

-“Đỡ đau đầu chưa?”

Mới uống thuốc mà, thuốc tiên đâu, hix. Nhưng Sen vẫn trả lời khỏi rồi, cậu thở phào nhẹ nhõm.

.....

Lúc đầu là chỉ đi nhờ xe cậu đi về, mấy hôm sau cậu qua đón Sen đi học luôn. Biết nhà nó xa, cậu cũng không đành lòng cho nó đi bộ. Dạo này nó cũng ồm ồm nữa.

Nhiều lúc, Thế Hiển chỉ muốn xách cổ con điên đó về nhà, khóa cửa lại, nhốt nó. Chỉ là, mẹ cậu bảo thế không tốt, cậu thương nó, thì phải để nó tự nguyện, nó lựa chọn hạnh phúc của nó. Cái lý luận của người lớn, tới là phiền phức. Rõ ràng cậu đâu có thấy nó hạnh phúc, gầy như cái xác khô mà?

Mẹ nó biết cậu hay tới đón, ngày càng đòi tiền Sen. Con gái mù ta, không hiểu nợ nần gì bà ta kiếp trước, mà kiếp này, như một cái máy để mẹ moi tiền.

Sen cố lắm, mấy lần cậu đưa tiền cho Sen tiêu vặt, nó đưa hết cho mẹ rồi. Nhưng lần này mẹ nó đòi khoản lớn quá, thật khó. Nó ngại, cái hện mẹ đặt ra hôm ấy, nó đã không xin cậu.

-“Tiền đâu?”

-“Con...cậu...không cho...”

Sen nói dối.

-“Thôi không sao, để tôi đi bắt cóc thằng nhỏ, đánh cho nó một trận, kiểu gì nhà đó cũng xì tiền...”

Sự đời, ai chả biết nhà họ Hoàng thế lực, con trai nhà họ, đi đâu ít nhất cũng có lái xe đi theo, lái xe lại còn thuộc hạng giỏi võ, người yêu mẹ Sen, năng lực đâu mà đòi bắt cóc cậu chủ? Khổ nỗi, ai chả biết như thế, ngoại trừ con bé ngốc.

Nó mếu máo.

-“Xin mà...xin hai người đừng làm gì cậu, con sẽ mang tiền về mà...”

-“Ai mà tin...”

-“Con nói thật mà, con thề!”

-“Được rồi, tạm tha cho mày...”

.....

Lấy hết sức can đảm, một buổi đi học về, Sen hỏi vay tiền đại thiếu gia.

-“Mày cần lắm thế làm gì?”

-“Em...em...mua...váy...”

Nhìn điệu bộ của con bé, Thế Hiển không nói gì, cậu đưa cho nó khoản tiền nó cần. Cậu bắt đầu nghi vấn.

Tới lần thứ hai Sen xin tiền, đại thiếu gia hoàn toàn không yên tâm, cậu có một linh cảm rất xấu. Con Sen, lần gần nhất nó hay xin tiền như thế này, là hồi lớp 6, nó mang tiền cho mẹ già xấu xa đó.

Cậu suy nghĩ, rồi một hôm, cậu đưa cho Sen con gấu bông nhỏ, màu hồng, rất đẹp.

-“Thích không?”

-“Thích ạ!”

-“Đi đâu cũng phải mang con gấu này bên mình, rõ chưa?”

-“Sao lại thế ạ?”

-“Tao bảo gì thì cứ nghe!”

-“Vâng ạ...”

Đại thiếu gia chẳng cần dặn thì nó cũng thích, gấu nhỏ xinh, đáng yêu quá, nó cầm trên tay, tung tăng đi về nhà.

-“Cháu chào bác!”

Hôm nay mẹ nó đi công chuyện, mai mới về, quán ốc cũng nghỉ một ngày, ở nhà chỉ có nó và bác Tùng. Bác lạ quá, nhìn Sen cười kiêu gì ý, tự dưng nó thấy lạnh người.

Con bé ngây thơ, định vào bếp nấu cơm thì bác gọi.

-“Sen ơi!”

-“Dạ...”

-“Vào đây với bác...”

-“Dạ?”

-“Vào đây một chút, bác có việc dặn dò...”

Sen lầm lũi đi vào phòng ngủ của bác với mẹ. Nó thấy bác đóng cửa. Sao bác phải đóng cửa làm gì? Bác kéo nó ngồi xuống giường, thủ thỉ.

-“Sen hôm nay đi học có mệt không?”

Tay con bé vẫn cầm gấu hồng, nó nắm chặt, giọng bác khiến nó sợ.

-“Cháu...cháu...không...”

-“Ừ, bác thương Sen nhất!”

Nó run người, không hiểu sao nó lại thấy thế khi bác đưa tay vuốt ve má nó. Rồi bác bảo.

-“Cúc áo của Sen hồng kìa, đưa bác xem lại cho!”

-“Đâu có hồng đâu bác...”

-“Cứ đưa bác xem cho!”

Tên “bác” khốn nạn tiến ngày một gần con bé. Nó sợ sệt lao xuống, cầu xin.

-“Không hồng mà bác, để cháu ra nấu cơm đi...”

-“Lại đây, MAU!”

Giọng người đàn ông ngày càng hung dữ, cửa thì bị đóng, chẳng còn cách nào khác, nó đành phải chui xuống gầm giường.

-“Haha, tưởng vào đây mà thoát hả con?”

-“Bác ơi cháu xin bác, bác đừng vậy, bác muốn bao nhiêu tiền thì cháu sẽ cố kiếm...”

Tên khốn đó, nào có nghe nó van xin, tay hăn ta đã túm được lấy bé con, nó thì gào khóc, hăn thì cười sảng khoái.

.....

Có một điều Sen không biết, từng câu, từng câu từng lời của nó và người đàn ông, đều được truyền tải tới chiếc xe của cậu, không thiếu một chữ. Trên con đường nhỏ, người lái xe tăng tốc liên hồi, người thiếu niên giậm giữ phát điên.

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Như Hai Người Lớn Với Nhau

Chiếc xe phanh gấp ở đường cái, từ phía sau, người thiếu niên nhanh chóng lao ra, rẽ vào xóm nhỏ tồi tàn.

Căn nhà cũ kỹ, cửa ngoài hơi hé. Cậu cẩn thận đẩy vào. Tiếng van xin, khóc lóc vang ra từ phía phòng ngủ, tiếc là căn phòng đó lại khóa rất kỹ. Biết sức mình không thể phá cửa, Thế Hiển cố giữ bình tĩnh, cậu gõ ba tiếng:

-“Ai?”

Phía ngoài không có ai trả lời, tiếng gõ vẫn vang lên.

-“Ai? Nói mau!”

Có thể là mẹ Sen về sớm được không nhỉ? Nếu thật là mẹ Sen, bà ta sẽ bù lu bù loa lên chứ, tính cách bà ta, lão Tùng hiểu quá mà? Vậy thì là ai?

Đại thiếu gia nín thở, giữ yên lặng, nếu lên tiếng bây giờ, hẳn biết là ai, sẽ làm liều với Sen trong đó.

Lão Tùng định làm ngơ, nhưng tiếng gõ tăng dần, mạnh dần, hẳn chột dạ, nghi vấn đi ra. Khi cánh cửa vừa bật ra, hẳn chưa hoàng hôn, bóng người kia đã nhanh chóng lao vào phòng.

-“CẬU!”

Sen mếu máo, khóc như mưa, vừa mừng vừa vui vừa tủi thân.

Đại thiếu gia lau nước mắt nước mũi cho nó, vỗ về bé con.

-“Tưởng ai tới thăm, hóa ra là thiếu gia nhỏ?”

Hắn vừa nói, vừa cười khẩy, một đứa trẻ nhãi ranh, hắn có đủ tự tin để cho ra bã. Thế Hiển quay người, máu dồn hết lên đỉnh đầu, chỉ muốn nện cho thằng khốn này một trận. Tiếc là dù sao so với hắn, cậu cũng chỉ là một đứa bé lớp 7. Đại thiếu gia chỉ đập hắn được duy nhất một phát, còn lại, tên cáo già tha hồ bắt nạt hai đứa trẻ.

Sen đứng sau, sợ hãi run rẩy.

-“Không được đánh đại thiếu gia...”

-“Cậu ơi, cậu về đi, đừng ở đây nữa...”

Đại thiếu gia cương quyết ôm Sen rất chặt khiến cho lão già phát điên. Không tách được hai đứa này ra lão còn làm ăn cái gì nữa? Cứ tưởng hôm nay được mồi non, ai dè, chưa hưởng được tý nào đã thế này? Rất bực mà.

Con bé dựa sát vào tường, cả người thằng bé thì che cho nó nên lão chỉ có thể đánh được thằng bé.

-“Khôn hồn thì bỏ ra, cút xéo đi, không thì đừng trách tao ác...”

-“Cậu ơi em xin cậu...”

-“Mày im ngay!”

Thằng ranh này, đích thị là con trai Hoàng Thế Lâm, mang hết sức lực ra đánh nó, nó vẫn trơ như đá, nhất quyết không bỏ con kia ra. Hắn bực, hắn đã cho chúng cơ hội rồi, đây là chúng tự chuốc thôi. Hắn liếc quanh phòng, với con dao gọt hoa gần đó.

-“Mày bỏ ra đi về hay để tao rạch cho mày vài phát?”

Sen khóc thét, Hiển thì bình tĩnh hơn.

-“Tôi khuyên ông chân thành, nếu ông hối hận bây giờ, may ra còn kịp, còn không, tôi cũng không biết hậu quả như nào đâu!”

-“Oắt con mà cũng dọa bố mày à?”

Hắn cười khẩy, tay hắn nắm chặt con dao, đôi mắt bùng bùng đặc chí. Nhưng tiếc cho hắn, lái xe của cậu ở đằng sau, đã kịp thời nện cho hắn một trận.

Căn ngõ bé xíu, mấy cái nhà thì giống giống nhau, cũng quá là phức tạp chủ, sao có thể nhớ được đích xác nhà nào? Lại còn chạy nhanh thoăn thoắt, khiến cho anh không thấy chủ phải tự tìm một mình. Lái xe nện xong, nhìn đại thiếu gia, trong lòng cũng thấy có lỗi lắm, tới sớm hơn thì cậu đã không phải chịu thiệt thòi.

Anh giữ hai tay con cáo già, giọng khẩn khoản.

-“Cậu chủ, cậu muốn xử hắn như nào?”

-“Gọi người tới coi, chúng ta về nhà trước đã.”

-“Dạ.”

Sen bên cạnh giờ mới hoảng hồn, người nó run rẩy, chân mềm nhũn. Cậu nhìn nó, trong lòng tràn ngập xót xa, sửa lại chiếc áo cho ngay ngắn, cậu ôm nó về.

Trong xe, những tiếng nắc nẻ quăng, khuôn mặt bé con gầy gò, xanh xao, ướm nhem, như một phản xạ tự nhiên, nó vẫn còn rất sợ, sợ mọi thứ, nó chỉ biết ôm chặt lấy cậu, nép vào người cậu.

-“Không sao, không sao!”

-“Cái người đó...không phải người tốt...”

Sen lấp bắp.

-“Tao biết, tao đã cảnh báo rồi, MÀY NGU...”

Thế Hiển hơi điên, nhưng nhìn Sen giờ tàn tạ quá, cậu đành phải nhin.

-“Còn đau không?”

Sen lắc đầu.

-“Ông ta...em trốn vào gầm giường rồi mà ông ta vẫn lôi em ra, ông ta nhất định muốn sửa lại cúc áo cho em, em không cho...ông ta đánh em... xong rồi cậu tới...”

Đúng là Sen ngốc, bị kinh hãi rồi. Cũng may, nó ngây thơ quá, cũng không biết chuyện mình vừa phải chịu đựng, đích thực là gì. Cậu thở phào.

-“Cậu...cậu có đau không?”

Điên quá giờ mới nhớ ra, thực ra cũng khá là đau, nhưng cậu cười.

-“Có đau gì đâu.”

-“Thật á, em thấy ông ấy đánh mạnh lắm mà!”

-“Tao tập thể dục thường xuyên, không thấy gì cả!”

-“Thế thì tốt quá...”

Sen khẽ reo, rồi nó mệt quá, ngủ thiếp trên vai cậu.

.....

Ông bà chủ cũng từ công ty về nhà ngay tức khắc. Bà chủ nghe kể lại sợ suýt ngất, không ngừng tự trách bản thân. Ông chủ thì vốn nóng tính, tên

cáo già trước khi giao cho cảnh sát bị chuyển qua nhà, được đích thân ông chủ dậy dỗ, đúng là “đẹp” cho đời hẳn.

Sau vụ đấy, hẳn phải vào tù, nghe nói cũng khá là nhiều năm. Còn mẹ Sen, nghĩ tới đã khiến bà chủ điên cả tiết. Hóa ra là bà nhầm, trên đời hóa ra vẫn còn những loại người như thế! Bà muốn đánh, muốn cấn xé cô ta thành trăm mảnh, nhưng nghĩ cho cùng, cũng là mẹ Sen, sau này con bé biết được, liệu nó còn nhìn mặt bà?

Trước kia bà là tiểu thư bốc đồng, nhưng giờ có bọn trẻ, cái gì cũng phải nghĩ trước nghĩ sau. Bà hẹn gặp cô ta.

-“Giờ cô muốn sao?”

-“Xin bà, xin bà tha cho, tôi sai rồi, xin bà...”

-“Người cô xin không phải là tôi, mà là đứa con gái đáng thương do cô sinh ra!”

-“...”

-“Tôi không hiểu, nó là con gái cô dứt ruột đẻ ra cơ mà, sao có thể? Loại cầm thú!”

-“Tôi biết rồi, bà tha cho tôi với, tôi hứa từ giờ sẽ đối xử tốt với nó!”

-“Chó chết, còn mở mồm được à? Tốt cái khi, biến đi, từ giờ đừng hòng mà động tới một sợi tóc của nó...”

Bà chủ cầm xấp tiền, vứt thẳng vào người trước mặt.

-“Nghe đây, cô còn dám tới gần nó, tôi cho người đánh chết không tha, tiền này coi như là công cô sinh ra nó, cũng đủ để cô bắt đầu cuộc sống mới, giờ thì biến đi...”

Mẹ Sen luôn miệng cảm ơn, gom những đồng tiền xung quanh, ánh mắt sáng rực. Hình ảnh đó ám ảnh tâm trí bà chủ, đau lắm, rất đau! Đứa trẻ tội nghiệp, sao có thể có người mẹ thương “tiền” hơn thương nó.

.....

Sen trở lại căn phòng màu hồng, con bé bị mất sức, gầy quá, lại cộng thêm bệnh đau đầu nó vẫn mắc phải, nó hôn mê mấy ngày liền. Nó khóc rồi lại giật mình, cứ như vậy, cả nhà đứng ngồi không yên.

Ông bà chủ thường về nhà sớm, cậu đi học về thì ở nhà luôn, cũng không đi bơi nữa, các bác thi thoảng làm việc lại vào ngõ.

Ngày nó mơ màng mở mắt, cũng là ngày nụ cười trở lại trên môi mọi người. Xung quanh nó, ông chủ, bà chủ, cậu chủ, bác Hồng, bác Súng, anh Sên, anh Tuấn, chị Na, chị Mít, bác Lựu...nhiều người quá, toàn người nó nhớ ới là nhớ.

Ai ai cũng muốn nhìn Sen.

-“Giãn giãn ra cho con bé còn thở...”

Mọi người nghe bà chủ quát, mới tản ra dần dần.

Ôi cái đại gia đình của nó, ai cũng yêu quý nó hết cả, vậy mà nó lại quyết định ra đi không thềm suy nghĩ, nó thật đáng chết.

Ngày tháng hạnh phúc, lại bắt đầu, căn nhà thơ bé, căn phòng hồng rực, đã trở lại. Bà chủ nói với nó về mẹ, bà bảo mẹ đi làm ăn xa rồi, bà khuyên nó nên ở nhà bà thôi, bà không cần khuyên thì nó cũng muốn ở lại đây, nó chắc là đứa con bất hiếu, nó muốn ở với bà chủ hơn với mẹ, nó hình như, yêu thương bà chủ hơn yêu thương mẹ nó...

Ông bà chủ ngày nào cũng xuống chơi, bà chủ sai sắc thuốc bổ, tự tay bà cho Sen uống. Ông chủ thì trêu Sen cười.

Các bác thì hầm gà, hầm chim bồ câu...chút chút lại mang lên, Sen đang được chăm sóc chẳng khác gì công chúa cả. Nó cười tít hết cả mắt.

Anh Tuấn, anh Sên chiều nào cũng ghé qua, làm cho bé con bao nhiêu đồ chơi, thích lắm. Các chị cũng sang tám chuyện với Sen suốt nha.

Cuộc sống, vui vẻ quá, nhưng hình như vẫn thiếu cái gì đó nhỉ?

Đại thiếu gia, đúng rồi, cậu đâu rồi? Lúc nó mở mắt, vẫn thấy cậu đứng đó với mọi người mà, mấy hôm nay, cậu biến mất tiêu đi đâu rồi?

Sen khỏe, nó xuống bếp hỏi các bác.

-“Bác ơi đại thiếu gia có nhà không ạ?”

-“À, cậu đi học mà con!”

-“Dạ!”

Quên mất nhỉ, cậu phải đi học mà, Sen nghỉ học nhiều hôm rồi, mấy hôm nữa không biết có theo kịp không?

Nó về phòng, đợi cậu, muốn gặp cậu lắm, hôm đó không có cậu chắc nó tiêu đời rồi.

6 giờ chiều, cậu vẫn không về. Thăm nghĩ chắc cậu đi bơi.

Rồi khuya lắm, đợi mãi không thấy cậu, nó ngủ quên mất. Tới sáng hôm sau nghe các bác kể lại, cậu về rồi nhưng lại đi học sớm.

Nó dặn các bác, bảo cậu lần sau cậu về thì nhớ vào chơi với nó một chút, nó đang ngủ cũng không sao, bảo cậu cứ gọi nó dậy.

Ai ngờ, hôm đó cậu cũng không gặp Sen, nghe các bác truyền đạt lại là cậu mệt, muốn về phòng luôn.

Sen buồn thiu, nó nhớ cậu quá! Mười giờ tối, cậu vẫn chưa về, nó vào phòng cậu, nó nhất quyết phải đợi được cậu. Nhưng muộn quá à, Sen lại ngủ mất. Đại thiếu gia trở về, thấy “vật thể lạ” trên giường, thì ôm trả về nơi sản xuất.

Sáng ra, Sen lại thấy mình nằm ở phòng mình rồi, tiu ngiu hết chỗ nói.

Nó kêu bác Hồng cho nó uống thật nhiều cà phê. Nhưng bác không cho, nó đành uống trộm, nhất định hôm nay phải thức đợi cậu.

Nó cũng không ngồi trên giường nữa, mà trốn sau tấm rèm cửa của cậu.

11h30.

Sen cuối cùng cũng thành công.

Đại thiếu gia vào phòng, nằm trên giường, mệt mỏi. Mấy hôm nghe người giúp việc nói, có đứa muốn tìm cậu, tự dưng lại chạnh lòng, cũng muốn gặp nó lắm, nhưng mà cậu còn đang giận.

Cậu đi bơi ở câu lạc bộ, ăn uống tắm giặt học bài ở đó luôn.

Hôm qua, nó ngủ trên giường đợi mình, đã thấy mềm lòng lắm rồi, nhưng con này, không dậy cho bài học thì không nhớ đời. Bây giờ về, giường trống trơn, lại thấy hơi thất vọng, Sen bỏ cuộc nhanh quá.

Cậu uể oải tỉnh dậy thay áo quần. Sen ở sau rèm, hơi hé hé ra nhìn trộm. Nó chết sốc, lưng cậu, tím cả một mảng, nó nhớ lại hình ảnh người đó đánh cậu rất mạnh, thế mà cậu bảo với nó là cậu không đau sao?

Nó không kiềm được, òa khóc.

Đại thiếu gia bị giật mình, mau chóng mặc nốt cái áo, rồi nhìn quanh phòng, mới phát hiện chỗ rèm cửa đung đưa, tiếng khóc phát ra từ đấy.

-“Ra mau!”

-“...”

-“Tao nói mày ra mau!”

-“...”

-“Nín ngay!”

-“...”

-“Tao đếm từ một tới ba...”

-“Em ra, em ra!”

Nó ra, dối hờn.

-“Cậu nói dối em!”

Tới lượt nó dối chắc?

-“Biến ra khỏi phòng tao.”

-“Cậu sao vậy? Rõ là cậu có đau mà, lưng cậu có đau.”

-“Biến!”

-“Sao lại thế, cậu tránh mặt em mấy hôm rồi!”

-“Không nói nhiều...”

-“Cho em ở đây, một chút thôi!”

-“Ra ngoài!”

-“Không...”

-“Mày ra hay tao lôi mày ra?”

Sen biết điều, kéo tay cậu, giọng ngọt ngào.

-“Đại thiếu gia đẹp trai, yêu quý, tốt bụng nhất trên đời, cậu giận em cái gì à, cậu đừng giận em nữa nha, cậu đối xử với em như trước đi mà, cậu đừng tránh mặt em nữa, em buồn lắm...”

-“...”

-“Em xin cậu đấy! Hôm nay chơi với em một tý đi mà, cậu dạo này toàn về muộn...”

Ánh mắt to tròn long lanh, lại cái ánh mắt đấy. Cậu đại ghét cái ánh mắt này, vì cứ nhìn vào nó, là cậu lại không kiểm soát được.

Cậu quay mặt, lấy lại bình tĩnh, rồi tổng Sen ra khỏi phòng, khóa cửa.

-“Cho em vào đi!”

-“...”

-“Cậu giận em cái gì cậu phải nói ra chứ!”

-“...”

-“Em đợi cậu ngoài đây đấy!”

-“...”

Hai mươi phút sau.

-“Em vẫn đợi cậu nè!”

-“Cút về mau!”

-“Cậu không mở cửa em đứng đây cả đêm luôn!”

-“...”

-“Cậu ơi!”

-“...”

-“Cậu ơi!”

-“...”

-“Đại thiếu gia ơi!”

-“...”

Nghe tiếng Sen gọi, bà chủ đang ngủ tỉnh dậy, xuống vẫy vẫy con bé, Sen đi tới phía bà, ấm ức kể lẽ sự tình, bà cười tủm. Bà thì thầm vào tai Sen, dặn nó phải thực hiện đúng như vậy.

Bà về phòng, Sen vâng lời bà, lại đứng trước phòng cậu khóc lóc như thật.

-“Ngoài này lạnh quá cậu ơi...”

-“...”

-“Trời ơi cậu ơi em đau đầu quá à, không hiểu sao em đau đầu kinh khủng, em chết mất...”

-“...”

-“Huhu, đau quá, đau quá...”

-“...”

Cậu bên trong, lòng như lửa đốt, rớt cuộc cũng chịu mở cửa. Vừa mở, đã bị con bé nào ôm chầm lấy.

-“Đừng giận em nữa!”

-“Đầu mày làm sao? Hôm nay không uống thuốc à?”

-“Em uống rồi nhưng mỗi lần cậu lạnh nhạt như này làm em thêm đau đầu, cậu càng giận, em càng đau tợn...huhu...”

Nó nói y như bà dặn, cậu thì nghĩ Sen ngây thơ, nên tưởng nó nói thật.

-“Em đau quá à...huhu...”

-“Vào đây!”

Cậu kéo nó vào giường, ngồi đối diện cậu, cậu xoa đầu cho nó. Nhìn cậu tận tình, lo lắng, nó chẳng nỡ nói dối nữa, nó bảo hết đau rồi. Nó gặng hỏi cậu.

-“Cậu giận gì em cậu phải nói ra chứ!”

Cậu bực mình nhìn nó, rồi cậu kéo nó ra bàn, hai đứa ngồi đối diện nhau, cậu bảo.

-“Được rồi, hôm nay chúng ta sẽ nói chuyện, như hai người lớn với nhau!”

-“Dạ?”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Nghe Lời Bà

-“Trước tiên, tao cho mày 5 phút để suy nghĩ xem mày sai ở đâu?”

-“Dạ, vâng ạ!”

5 phút sau.

-“Thế nào?”

-“Em...em nghĩ rồi, nhưng mà...cậu có thể gợi ý một chút được không?”

Đại thiếu gia nhìn nó, chán nản, ngán ngẩm.

Thôi, nó mà nghĩ ra nó đã không phải con Sen, cậu hơi ngả vào chiếc ghế đằng sau, lên tiếng.

-“Vấn đề thứ nhất.”

-“Dạ...”

-“Tao nói với mày họ là người xấu, mày không nghe, tức là mày không tin tưởng tao...”

-“Không phải, không phải...”

-“Im ngay, còn cãi à?”

-“Dạ!”

-“Vấn đề thứ hai, tao bảo mày đừng đi, nhưng mày vẫn đi, mày đâu có để ý tới cảm nghĩ của tao?”

-“Vâng...”

-“Vấn đề thứ ba, tao đã xuống nước năn nỉ, vậy mà mày...”

Nghĩ tới đây, cậu giận điên cả người.

-“Vâng, tại em không tốt, em xin lỗi...”

-“Mày rất là coi thường tao!”

Sen run cầm cập, lí nhí rồi lại chẳng dám đổ thêm dầu vào lửa nữa. Ngồi ngoan ngoãn nghe cậu phân tích hết tất cả các vấn đề.

Cuối cùng, cậu kết luận, một tràng dài.

-“Mày là con ngu có một không hai trên cái cuộc đời này, bị bọn chó đó đánh thì phải kể với tao chứ? Bị bắt nạt như thế, bị bắt làm việc như thế, cũng im như hến...đần thối ra! Rồi hôm ấy, tao chỉ cần tới chậm một phút thì đời mày coi như xong rồi con ạ...Hoặc là con gấu bông hồng đó, tao đưa cho mày mượn một tý, thôi...”

Sen ngẩn cả người, nó ngạc nhiên hỏi.

-“Em gấu bông hồng thì liên quan gì ạ?”

Đúng là đầu óc đơn giản mà, nó vẫn nghĩ cậu tới cứu nó, là tình cờ hay sao? Cậu thờ dài, chẳng thèm giải thích.

-“Mà cậu ơi, hôm nào mua em em gấu khác được không, giống hệt em gấu đó ý, lúc em tỉnh dậy, không thấy nữa, rơi mất đâu rồi...huhu...”

-“Sao tao phải mua cho mày?”

Cậu nóng, Sen hốt hoảng.

-“Em biết em sai rồi, em ngu em dốt em sai, từ giờ ai bắt nạt em em cũng báo cậu đầu tiên, em xin lỗi cậu, cậu ơi cậu đừng giận em nữa, đại thiếu gia, em lạy cậu luôn, em buồn lắm, em năn nỉ cậu đấy!”

-“Dễ thế hả?”

-“Dạ?”

-“Đi về phòng đi, tao sẽ quan sát mày, khi nào tao thấy được cái thái độ hối cải của mày, chúng ta nói chuyện tiếp...”

-“Vẫn nói chuyện như hai người lớn à cậu?”

-“Không.”

-“Sao lại thế ạ?”

-“Nói chuyện như một người thông minh và một con lợn...”

-“Dạ?”

-“Dạ dẫm gì, biến về phòng mày!”

-“Vâng, em chào cậu, em chúc cậu ngủ ngon.”

.....

.....

Căn phòng màu hồng ấm áp, thơm ơ là thơm. Sen ngủ, rất ngon lành, dạo này ngủ nhiều quá, nên nó thức dậy rất sớm. Hôm nay nó thấy khỏe lắm rồi, nó xin phép ông bà chủ cho nó đi học.

Nó hớn hờ lên phòng cậu, thực hiện kế hoạch hối cải.

-“Đại thiếu gia, dậy thôi, tới giờ rồi...”

-“...”

-“Cậu ơi dậy đi học!”

-“...”

Cậu mở mắt, quát nó tránh ra, không thèm dùng kem đánh răng nó chuẩn bị, không thèm rửa bằng khăn mặt nó đã xấp nước. Sen phụng phịu nhìn cậu.

Cậu để nó đi học một xe, cậu đi xe khác. Ôi, làm thế nào để cậu thấy nó hối cải đây?

.....

Sen buồn thiu, tới lớp, cậu vẫn ngồi với bạn Ánh Tuyết bàn trên, đau khổ quá à. Cậu bỏ mặc Sen thật rồi.

Giờ ra chơi, Sen lấy tiền bà chủ cho, đi mua nước và đồ ăn vặt, ngoan ngoãn đem cho cậu. Chẳng ngờ bạn Tuyết cũng đi mua, chẳng ngờ hơn cậu lấy đồ từ tay bạn ấy, lơ Sen.

Lúc về nhà, Sen phải cầu xin chú lái xe nhiều lắm, mới cho nó trốn dưới gầm ghế, lúc cậu lên, xe chạy, mới chui ra.

-“Em chào cậu!”

-“Mày...mày...”

-“Để em chăm sóc cho cậu nhé, cậu đi học hôm nay có mệt không ạ?”

Nói rồi dấm lưng bóp vai cho cậu. Đại thiếu gia không đũa, nhưng cũng không nói chuyện với Sen. Nó lẻo đẻo mè nheo, theo cậu tới hẳn câu lạc bộ

bơi lội.

Mấy người bạn của cậu, thấy Sen tới liền hỏi.

-“Em bé đi theo là ai vậy?”

Sen ngoan ngoãn đỡ lời cho cậu.

-“Em...là em họ anh Hiến...”

-“Ơ thế à, xinh quá, chưa bao giờ nghe Hiến nói cả...”

-“Hiến này, cho tôi làm em rể nha!”

-“Em tên gì, xuống bơi cùng không?”

-“Em không biết bơi...”

-“Không sao, không biết thì anh dạy...”

Sen đang định dò la ý tứ cậu, ai dè nhìn mặt cậu đã hầm hầm giận dữ. Cậu sai lái xe, chở Sen thẳng về nhà, mặc nó xin xỏ. Trời ơi, bao nhiêu công, cậu lại giận thêm rồi, thật khổ cái thân Sen mà.

Mấy hôm trôi qua, cậu lạnh lùng thấy sợ, không nói, không cười, coi Sen như không khí luôn!

Nó ở trong phòng, buồn thối ruột.

Bác Hồng sang chơi với nó, nghe nó giải bày tâm sự, bác an ủi.

-“Cậu thế thôi, cậu là thương Sen nhất đấy!”

-“Không phải đâu bác ạ...cậu chẳng thương con tý nào ý...”

-“Bậy bạ, lúc con hôn mê, cậu ở với con suốt, từ bé tới lớn, lúc nào con ốm cậu chả sốt sắng....”

-“Cậu trả vờ đấy!”

Sen nhăn mặt, bác Hồng cười nó.

-“Trẻ con quá.”

-“Bây giờ cậu không thềm chơi với con rồi, cậu không thềm nói chuyện với con luôn ý bác ạ...”

-“Cậu không nói chuyện thì con viết thư thử xem?”

-“Dạ...ơ thế mà con không nghĩ ra...”

-“Viết hay vào, tình cảm mùi mẫn vào, kiểu gì cậu cũng động lòng.”

-“Vâng, vâng, con viết đây, xong bác mang lên phòng cho cậu nhé!”

-“Ừ!”

Sen lấy bút lấy giấy, cầm cúi cầm cúi viết lách, sửa xóa xóa sửa.

Rồi một tiếng sau, đại thiếu gia nhận được một bức thư chan chứa “tình cảm”.

” Gửi đại thiếu gia,

Em là Sen đây, tên họ đầy đủ là Trương Ngọc Uyển Nhi. Mấy hôm nay cậu không nói chuyện với em, nên em mới phải viết thư này để giải bày với cậu. Em biết tội em đáng chết, em biết tội em chât cao như núi, to hơn cả biển. Em là vậy đó, ngu xuẩn không biết điều, để cậu phiền lòng. Cậu có thể nào làm ơn, độ lượng tha thứ cho em được không? Cậu không biết chứ,

không có cậu, em cảm thấy trống trải lắm, chơi một mình không vui gì hết, cậu ngồi bàn trên thân với bạn Tuyết, em không thích đâu.

Đại thiếu gia, em lạy cậu! Cậu đẹp như ánh bình minh, thông minh không ai bằng, cậu đừng chấp nhặt đứa trẻ con như em được không?

Em biết cậu thương em, em cũng thương cậu lắm, cậu đừng giận em, tổn hại sức khỏe, em xót ruột lắm.

Cậu ơi, cậu ơi, cậu ơi, cậu à...Đừng giận em nữa, em buồn lắm, tội nghiệp em, xin cậu đó!

Kí tên: Sen hồng!

”

Đại thiếu gia vừa đọc, khóe miệng cười túm, con Sen này, ngọt miệng thì không ai bằng nó rồi.

Cậu lòng như nở hoa, nhưng lại thích trêu Sen, cậu gọi nó lên phòng, quát.

-“Viết có một bức thư thôi mà sửa tùm lum, bần bần thiủ thiủ. Mà coi tao là cái gì hả? Biến về phòng!”

Sen rơm rớm, hết rồi, nó dùng hết cách rồi.

Cậu lạnh như băng vậy, cậu giận lâu quá à!

Cả ngày hôm sau, nó nghĩ nát óc...chợt nó nhớ ra. Sung sướng quá, lúc đi học về, nó rón rén lên phòng bà chủ.

.....

-“Hoàng Thế Lâm, tôi không cần biết, anh mà không vác cái mặt về nhà trước 7 giờ thì đừng trách tôi ác...”

-“Em bình tĩnh, em phải hiểu đây là làm ăn, anh có đi chơi đâu?”

-“Thôi đi, anh là chủ tịch cơ mà, không cử người khác đi thay được à?”

-“Như vậy là không tôn trọng họ...”

-“Tôi không nói nhiều với anh nữa, được, anh đi đi, tối khỏi cần về nhà, và tôi nói cho anh biết, tôi cũng đi làm ăn...đi mấy ngày luôn!”

Bà chủ tức giận đập máy, vứt điện thoại xuống giường. Nóng hết cả người, bỗng nhìn thấy con bé con thập thò ngoài cửa, liền giữ bực tức, tươi cười vẫy nó vào.

-“Sao vậy con?”

Sen ngồi trong lòng bà, mếu máo ảm ức kể lể.

Nghe xong bà bảo.

-“Ta sẽ bày cách cho, nhưng con phải hứa, chỉ được dùng cách này khi ta cho phép!”

Chuyện thì dễ ợt, nhưng bà tất nhiên không muốn con trai yêu quý của mình bị lừa nhiều lần, nên mới bắt Sen hứa.

-“Dạ, con hứa!”

Nghe nó hứa, bà yên tâm, kéo Sen về phòng. Bà trang điểm nhẹ cho Sen, nhưng không đánh phấn hồng như mọi khi, mà là kem trắng thêm ít màu xanh tím. Rồi bà sai người, lấy đá bảo Sen chườm.

-“Na, cậu đâu rồi?”

-“Dạ cậu ra ngoài từ chiều bà ạ!”

-“Gọi cậu về, nói Sen không khỏe.”

-“Dạ...”

.....

Chưa đầy ba mươi phút sau, xe của cậu đã về tới nhà. Sen nhớ lời bà dặn, lập tức nhắm mắt.

-“Mẹ, mẹ...nó làm sao vậy mẹ...”

Bà chủ nước mắt ngấn nước mắt dài.

-“Mẹ cũng không biết nữa, xuống đã thấy nó bất tỉnh, trời ơi là trời, Sen ơi là Sen, sao lại yếu thế chứ...”

Bà phẩy tay, bác sĩ bên cạnh làm đúng theo kế hoạch.

-“Con bé là bị căng thẳng quá, dẫn tới hôn mê...”

Đại thiếu gia như hóa đá, cậu hỏi.

-“Thế bao giờ nó tỉnh?”

-“Cũng không biết cậu ạ, nếu quá căng thẳng, có thể sẽ không bao giờ...”

-“Ông nói vợ vẫn...”

Ánh mắt cậu rực lửa. Đồng hồ chỉ 6 giờ 55 phút, ông chủ đã về, vội vã gặp bà chủ báo cáo. Nhìn thấy bộ dạng bà chủ, lại nhìn thẳng con mình, chỉ biết lắc đầu. Con ơi là con, mà bị mẹ mà qua mặt rồi con ạ!

Ông chủ, bà chủ, mọi người ra ngoài, để lại mình cậu chủ với Sen. Cậu kiểm tra mặt mũi chân tay nó, tím tái, lạnh như đá, lòng cậu cũng lạnh theo. Nó vì sao mà căng thẳng? Chính là do cậu sao?

Cậu chỉ muốn trêu nó thêm một chút thôi mà, cảm giác được nó nịnh, cậu cũng thích nữa. Ngờ đâu hại nó ra nông nổi này, cậu nắm chặt bàn tay nó, giờ thì tới lượt cậu buồn.

Sen nằm trên giường, thấy tỉnh lặng quá à, muốn mở mắt ra lắm rồi. Nó cảm nhận cậu vẫn bên cạnh, cậu hết xoa trán, rồi lại kéo chăn kín mít cho nó. Con bé chỉ muốn vùng dậy gào thét to. “Cậu ơi em nóng lắm, lúc này là do bà chủ bảo em chườm đá đấy, chứ em nóng lắm, em nóng phát điên rồi...huhu...”

Một lát, cậu thấy người Sen vã mồ hôi. Con này, lúc lạnh lúc nóng, cậu sốt ruột quá, lại vắt khăn ướt lau mặt cho nó. Cậu ngồi cạnh, chẳng biết làm gì ngoài nhìn ngắm bàn tay nó.

Mãi sao cậu không nói gì cơ chứ? Sen sốt ruột quá, định mở mắt tí hí nhìn trộm cậu, ai ngờ đâu, bắt gặp ánh mắt cậu nhìn nó chăm chăm, cậu khẽ reo.

-“Tỉnh rồi à?”

Sen luống cuống.

“Sen nhớ nhé, trong trường hợp con không diễn được mà mở mắt rồi thì cũng chưa được mở miệng, cứ im cho ta tới sáng mai, mọi chuyện sẽ đầu vào đấy, từ từ thì khoai mới nhừ.”

Con bé nhớ lời bà, ngẩn ngơ ngẩn ngơ.

-“Sen, tao đang gọi mày đấy!”

-“...”

-“Mày làm sao thế?”

-“...”

-“Sen ơi, Sen ơi...mày nói gì đi!”

-“...”

Cậu bị Sen dọa một phen, cuống quýt bảo người gọi bác sĩ, bác sĩ khám xong, chỉ bảo nó căng thẳng quá, thoải mái hơn sẽ nói được. Cậu đau lòng.

Đại thiếu gia cũng Sen ra ngoài vườn hóng mát. Nó ngồi trên lưng cậu, sung sướng. Bà chủ tài thật đấy, nó làm mọi cách cậu không hết giận, vậy mà làm theo cách của bà, cậu bên nó không rời.

Ngoài vườn có cái xích đu ở gần cây xoài. Cậu đặt nó lên đó, đung đưa. Ngày bé bọn họ cũng hay chơi ở đây, nhưng toàn là nó đẩy xích đu cho cậu thôi à, bây giờ lại có diễm phúc được cậu phục vụ.

-“Thấy thoải mái không?”

A, muốn nói là em vui lắm, em thích lắm, mà không được nói.

Cậu xoa xoa đầu nó, mặt cậu buồn buồn, làm nó cũng buồn theo.

-“Ăn gì không? Tao bảo nhà bếp làm cho mày...”

Cậu tự nói, rồi lại tự kêu bác Súng làm bát cháo thịt băm. Cậu đút cho Sen ăn hết, rồi cậu ngồi xuống bãi cỏ, nó thì vẫn đang ngồi trên xích đu. Cậu và Sen, đối diện nhau, nắm tay nó, cậu bảo.

-“Tao xin lỗi, đừng vậy nữa, mày nói một tiếng xem nào?”

Trời ơi, Sen được đại thiếu gia xin lỗi nha! Phúc phận ở đâu mà nhiều vậy, nhìn cậu khẩn khoản, nó muốn mở miệng lắm rồi, thật là, không muốn đợi tới ngày mai tý nào. Phải làm sao đây?

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Em Sắp Chết Rồi Cậu A!

Sen cứ suy tính suy sính mãi, cuối cùng mãi suy tính, tới lúc cậu đưa nó về phòng đã chẳng kịp nói câu nào.

Sáng hôm sau, vừa mở mắt, giật nảy cả mình.

-“Thích không?”

Cậu đưa con gấu bông hồng, huơ huơ trước mặt nó.

-“A, em thích, em thích...”

Sen reo hò vui sướng.

Lát sau nó mới nhớ, nó hớ rồi, nói rồi. Cậu cười tươi rạng rỡ, nó còn thấy cậu thở phào.

-“Thích thì cho mày!”

-“Dạ!”

-“Đánh răng rửa mặt đi!”

Nó vào nhà tắm, kem đánh răng đã có người lấy sẵn, khăn mặt cũng có người xấp nước hộ. Ngó ra nhìn trộm cậu đang ngồi đợi, vui quá à.

Sen bước ra, cậu đã kéo ghế sẵn cho nó. Hai bát phở bốc khói nghi ngút trên bàn.

-“Hôm nay cậu ăn sáng với em à?”

-“Nhìn rồi còn hỏi?”

Ặc, giọng cậu lại lạnh lùng rồi, khác hẳn tối hôm qua, nhưng mà chẳng sao cả, thế mới là cậu chứ.

Cậu vắt chanh, rắc hạt tiêu vào bát cho nó. Cậu cướp việc của nó à? Nó nhận bát phở từ tay cậu, vừa ăn vừa lăm lét nhìn. Đại thiếu gia đang định cắt ớt vào bát cậu thì Sen thắc mắc.

-“Cậu sao không cắt ớt cho em?”

-“Mày có ăn được đâu?”

-“Cứ cắt cho em đi!”

Cậu hơi sốc.

-“Em thích giống cậu, em sẽ tập ăn...”

Thôi thì mới ồm dậy, cậu cũng chiều con bé. Và rồi, nó hứng chí đưa thìa đầu tiên vào mồm, ôi trời, đỏ mặt tía tai.

-“Aaaa...”

Nước mắt chảy tèm nhem, nhè ngay thứ cay xè trong miệng ra bát phở đang ăn.

-“Em không ăn được thật...huhu...”

-“Cái tội không nghe lời!”

-“Em biết lỗi rồi...”

Cậu nhìn nó, mỉm cười. Đẩy bát của cậu còn chưa kịp bỏ ớt sang cho nó. Sen hơi hối hận, cảm động nhận lấy. Rồi nó lại sức nhớ ra.

-“Cậu, thế cậu ăn gì? Để em xuống bảo bác Súng nấu cho cậu bát khác nhé!”

-“Không cần!”

Đại thiếu gia đáp tình bơ, ăn bát phở còn lại. ‘Cậu ơi, cậu quên em vừa nhõ vào bát ấy à, oa oa’.

-“Nhìn gì? Mau lên muộn học rồi!”

-“Dạ!”

Cắm cúi ăn, thôi chắc cậu quên thật rồi, kệ cậu!

.....

.....

Tới lớp, Sen thấy cậu để balô bàn trên thì phụng phịu, lòng khó chịu. Cậu và bạn Ánh Tuyết nói chuyện với nhau, chuyện bài tập, chuyện thi đua của lớp, chuyện này, chuyện kia.

Nó ngồi dưới, buồn bã chán nản, không biết làm gì ngoài nghịch thước, thỉnh thoảng chọc chọc vào lưng cậu. Thế mà cậu không để ý, cậu cười rất sáng khoái. Với nó, cậu có bao giờ cười như thế đâu, cậu thích bạn Ánh Tuyết thật rồi.

Sen sắp có cô chủ mới rồi!

Giờ ra chơi, chán cảnh cô chủ cậu chủ tình cảm tình cảm, nó đành xuống căng tin, gọi một lon nước táo, tu hết một hơi.

Ai đó cũng lặng lẽ đi theo Sen, ngồi cạnh nó, hỏi han.

-“Mày làm sao thế?”

Ngớ người, cậu không ở trong lớp với người cậu thích hả? Ra đây làm gì cơ chứ?

-“Em buồn!”

Nó đáp.

-“Sao mà buồn?”

-“Tại cậu đó!”

Đại thiếu gia, thực ra cũng muốn ngồi cùng Sen rồi, nhưng cậu là ai? Cậu là đại thiếu gia, tự nhiên chuyển xuống, mất mặt lắm. Cậu dành cả buổi nói chuyện thân ái với đứa bên cạnh, kích tướng đứa bên dưới, chẳng ngoài dự liệu, đứa bên dưới bị kích thật rồi. Cậu giờ chỉ việc trả vờ hỏi.

-“Sao lại tại tao, tao không hiểu?”

-“Em thích ngồi cùng cậu ý, nhưng cậu lại thích ngồi cùng bạn Ánh Tuyết ý...thôi, em về lớp đây!”

Nó nói một mạch, rồi bỏ đi. Sen là thế, không biết giữ ý giữ tứ gì cả.

Con bé đi rất nhanh rồi, mà cậu vẫn đuổi kịp nó.

-“Thế giờ mày muốn sao?”

-“Em muốn mà được chắc?”

-“Cứ nói ra xem nào?”

-“Em nói rồi, em muốn ngồi cùng cậu!”

-“Ý mày là muốn tao chuyển xuống ngồi với mày?”

-“Đúng ạ!”

-“Nhắc lại xem?”

-“Em muốn cậu chuyển xuống ngồi với em...”

Nó nói đồng dạc, đại thiếu gia từ tiết sau lập tức mang đồ xuống ngồi cùng Sen, Kiều Trang lên ngồi với Ánh Tuyết. Sen sửng phát điên, con bé gốc đâu có biết, cậu xin cô chuyển chỗ từ lâu rồi!

Kiểm tra Toán một tiết, Sen nghỉ học lâu lâu, chẳng biết chữ mù gì, đành phải âm thầm năn nỉ cậu cho chép bài.

Tình thế bắt buộc, cậu đành phải cho nó chép. Nhưng cậu cực kì dị ứng với mấy chuyện gian lận, vì thế, từ tối hôm đó, chế độ gia sư bắt đầu được thiết lập lại.

.....

.....

8 giờ tối.

-“Đại thiếu gia, em đã có mặt!”

Cậu uống cốc nước, hất hàm ra lệnh cho nó vào chỗ.

-“Học hình trước nhé cậu nhé, em thích học hình lắm ý!”

-“Thì học hình...viết đi, cho tam giác ABC...”

-“Dạ.”

Cậu đọc đề bài, nó chép xong thì chăm chỉ vẽ hình.

-“Cậu ơi đề bài sai rồi!”

Mịa con điên, chưa nghĩ nó đã phát ngôn rất hoành tráng. Đại thiếu gia kiên nhẫn nghe con bé trình bày.

-“Bài này bảo chứng minh hai tam giác bằng nhau đúng không ạ? Nhưng mà em vẽ hình xong em chẳng thấy nó bằng nhau gì, nói chung là sai rồi, mình làm bài khác đi ạ...”

Chỉ muốn bố ra xem đầu con này chứa gì? Cậu nóng cả mắt, quát.

-“Vẽ cái hình cũng sai kia kìa, tam giác cân ở C mà mày vẽ cân ở A kìa, ngu nó vừa thôi...”

-“Hả...chết rồi...chết rồi em vẽ lại...”

-“Bao giờ cho khá lên được?”

-“Cậu bớt giận...bớt giận...”

.....

-“Em làm xong rồi, mời đại thiếu gia xem!”

-“Sen!”

-“Dạ?”

Dạ ngây thơ quá, cậu phát sặc. Nguyên văn nó trình bày trong chứng minh: “Xét hai tam giác bên trên, sau khi dùng thước đo độ đo ta có, các góc của tam giác lần lượt là 30, 60, 90. Vậy hai tam giác bằng nhau theo trường hợp g.g.g.”

-“Có trường hợp góc góc góc hả?”

Cậu hỏi.

-“Vâng có chứ ạ...cậu mở sách ra mà xem...”

-“Tay tao đau, không mở được, mày mở cho tao xem với!”

Nó hồn nhiên tưởng tay cậu đau thật, nó mở mở tìm tìm, hả? Sao mãi không thấy có vậy, một hồi, nhìn cậu áy náy.

-“Không có cậu ạ!”

-“Cái gì mà dùng thước đo độ ta thấy? Tao tới lạy mày rồi Sen ạ! Đổ cơm cho con MiLu ăn đi, đừng ăn nữa...”

-“...”

-“Khóc lóc cái gì?”

-“...”

-“Ngu quá thôi!”

Sen âm ức, khóc nước nỡ. Cậu đành lấy khăn mặt, lau nước mắt cho nó, nhẹ giọng.

-“Ngoan, gạch đi, làm lại...”

-“Vâng!”

.....

.....

Cả tuần, tối nào cũng như tối nào, chủ tớ học hành phải tới 12 giờ. Nghe thì ghê gớm, nhưng ước mong của cậu, chỉ đơn giản là, nó có thể nắm vững kiến thức cơ bản thôi.

Một hôm, cậu đợi mãi, chẳng thấy nó đâu. Bực mình xuống phòng thì thấy nó chùm chần kín mít.

-“Sen!”

-“Dạ...”

Giọng nó run run.

-“Mày làm sao đấy?”

Nó òa khóc, rấm rứt, khổ sở.

-“Em sắp chết rồi cậu ạ!”

-“Mày nói ba lăng nhăng cái gì đấy?”

-“Em nói thật, em sắp chết rồi! Em sắp không được gặp cậu, gặp ông bà chủ, gặp các bác nữa rồi...huhu...”

-“Mày dở hả?”

-“Tiền bà chủ cho em, em để lại cho cậu, cậu nhớ bảo mọi người chôn em gấu bông hồng theo em nhé!”

Cậu nghe nó nói mà rợn người, ngay lập tức kéo chăn của nó ra. Trên tấm đệm màu hồng hồng là vài vết máu loang lổ. Sen nhìn theo ánh mắt cậu, buồn rầu. Nó bị thế từ hôm qua rồi, nhưng hôm qua ra ít máu, nó nghĩ không sao, hôm nay thì càng ra nhiều. Trên phim có ra tý máu đã chết, giờ nó chắc chắn không sống nổi.

Nó lại khóc, bi ai, thảm thương.

Mặt cậu cũng đỏ bừng, nhưng thay vì gọi người giúp việc, cậu nán lại, hỏi nó.

-“Dù sao cũng sắp chết rồi, có thể nói thật không?”

-“Dạ?”

-“Thằng Tuấn, Sên và tao, mày quý ai nhất?”

Sen mếu máo, trả lời không cần suy nghĩ.

-“Em quý cậu nhất!”

Cậu hơi cười.

-“Thế trên đời này, mày quý ai nhất...”

Cái này thì nó phải nghĩ một chút, có nhiều người thân quá, cân đo đong đếm mãi không ra.

-“Thế giờ cho mày sống ở hoang đảo, chỉ được đem theo duy nhất một người, mày chọn ai để sống cùng?”

-“Cậu...”

-“Thôi thế thơm vào đây một cái coi như tạm biệt nào!”

Sen thơm vào má cậu, đại thiếu gia xem chừng rất hài lòng, xoa xoa đầu nó, cười tủm tỉm.

-“Được rồi, mày yên nghỉ đi!”

Con bé khóc toáng, hét ầm.

-“Em ghét cậu, ghét cậu, ghét cậu...”

Cậu ngạc nhiên lắm, nó nói không ngừng.

-“Nếu biết cậu chết, chắc chắn em sẽ khóc nhé, kiểu gì em cũng buồn, còn cậu, cậu biết em chết, cậu còn cười, thế mà ai cũng bảo cậu thương em, toàn là nói dối cả...”

-“Ừ, nói dối đấy!”

Đại thiếu gia thêm dầu vào lửa, quay người bước đi.

-“Cậu đi đâu đấy?”

-“Mày hỏi làm gì?”

-“Cậu không ở bên em những giây phút cuối cùng à?”

Đại thiếu gia mím môi, cố nén cười.

-“Không Sen ạ, giờ thần chết sắp bắt mày đi rồi, tao mà ở đây ông ta cũng bắt tao thì sao?”

-“Cậu...cậu là đồ nhát gan, em rút lại, em không quý cậu nữa...”

-“Ừ!”

-“Cậu đi thật à?”

-“Ừ!”

-“Cậu ơi...liệu có chữa được không? Nhờ may bác sĩ chữa được thì sao? Em không muốn chết...huhu...”

Sen sợ, nó chạy theo, bám lấy cậu, cậu ôm nó về giường, an ủi.

-“Ngoan, bệnh này nặng lắm rồi, tao nghĩ là hết cách. Tao đi bàn bạc với quản gia lo việc hậu sự cho mày...”

Sen khóc ròng, chưa bao giờ nó tuyệt vọng tới vậy. Cậu đi rồi, nó chỉ biết chui đầu trong chăn khổ sở.

Một lát, bác Hồng vào với nó, giải thích cụ thể.

Và giờ, Sen đã biết thêm định nghĩa của từ “kinh nguyệt”. Đại thiếu gia đáng ghét, còn trên nó à.

Bà chủ về, thấy có lỗi với Sen lắm, Thế Hiển thì đã cho học giáo dục giới tính rồi, nhưng Sen thường ngày gây thơ ngốc nghếch, cứ nghĩ nó còn nhỏ quá, nên định đợi thêm thời gian nữa. Mà nghe kể lại chuyện Sen sợ chết, cả nhà họ Hoàng, chủ tớ ai nấy đều cười lăn cười bò.

Thấm thoát tới sinh nhật Sen, từ năm ngoái tổ chức sinh nhật, Sen và Thế Hiển đều không mời bạn cùng lớp, căn bản hai đứa nói dối là anh em họ, mời thì sợ lộ.

Nhưng không vì thế mà không khí bớt vui, người ra người vào cứ gọi là tấp nập.

Hôm nay, Sen lại thêm một tuổi rồi, thật thích nha, ai cũng tặng quà Sen cả. Căn phòng màu hồng của nó chật ních. Nó đi ra đi vào, sung sung sướng sướng. Bà chủ còn mua cho nó một bộ váy rất rất đẹp, mặc vào xinh như công chúa.

Tiệc bắt đầu, năm nay tổ chức trang trọng hơn mọi năm thì phải. Ông bà chủ bước vào, bà chủ gõ ly, thu hút sự chú ý của mọi người.

-“Cảm ơn tất cả vì đã tới dự sinh nhật của Sen, nhân tiện hôm nay, mình cùng chồng cũng muốn thông báo một tin vui, bọn mình quyết định muốn nhận Sen làm con gái...”

Phía dưới vỗ tay chúc mừng, bà chủ quay xuống hỏi Sen.

-“Con có muốn gọi ta là mẹ không?”

Sen thích quá, gật đầu lia lịa. Bà chủ vui mừng thông báo.

-“Vây từ nay, chúng ta có thêm một cô con gái, Thế Hiển cũng có thêm một người em gái...”

Tất cả cùng hạnh phúc, chỉ riêng một người...đại thiếu gia, đã đứng dậy, mặt cậu hầm hầm tức giận.

-“Con không đồng ý!”

-“Thế Hiển, sao vậy?”

Bà chủ ngạc nhiên thôi rồi, bởi bà nghĩ, Hiển rất thương Sen.

-“Không bao giờ con chấp nhận...”

-“Con làm sao thế?”

-“Nếu ba mẹ nhận nó làm con gái, thì con sẽ không làm con của ba mẹ nữa!”

Khách khứa xì xào, Hoàng Thế Lâm nóng mặt, chỉ thẳng vào Hoàng Thế Hiển.

-“Con trai của tao không có chuyện nói xong thì bỏ đi hay dỗi hờn như thế, có gì nói thẳng ra!”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Chị Sen

Mọi ánh nhìn đổ về mình, đại thiếu gia sững người.

Đúng lúc đó, Sen ở bên cạnh níu tay cậu, ngọt ngào.

-“Đại thiếu gia nhận em là em gái đi nha, dù em có là em gái cậu rồi thì cậu nói gì em cũng nghe, em sẽ là một cô em gái thật tốt, thật ngoan...”

-“Mày im mồm!”

Sen sợ, hơi run. Thế Hiển quay sang ba cậu, nói rõ ràng.

-“Ba mẹ nghĩ mà xem, nó cũng đâu có coi trọng và yêu quý ba mẹ đâu? Ngày trước, mẹ nó tới đón là nó ra đi không cần suy nghĩ luôn...”

-“Đợt đó em sai rồi, em xin cậu!”

-“Chưa tới lượt mày lên tiếng! Mày có tư cách gì mà làm em gái tao? Học hành thì lúc nào cũng bét lớp, so về độ ngu thì không ai bằng, mặt thì xấu như mặt quỷ, cái miệng thì lúc nào cũng leo lẻo. Ba mẹ muốn kiếm em gái cho con thì đề nghị ba mẹ kiếm đứa nào thông minh, xinh đẹp một tý. Còn con này, con không chấp nhận được!”

Ông chủ tức điên, may cho đại thiếu gia được mẹ chiều chứ không với cái tội làm hỏng cả một buổi tiệc như thế này chắc nát đòn.

Bà chủ sốc nặng, đáng nhẽ nên hỏi Thế Hiển trước, thường ngày nó quan tâm Sen nhiều, lại do bà chủ quan quá rồi, đến hôm nay, vẫn không ngờ con trai mình có tính xấu là xem trọng hình thức như vậy? Bà từ bé đã

dậy nó, tâm hồn mỗi con người, mới là thứ trân quý nhất, chả nhẽ nó không hiểu?

Con mới cái, ngày bé thì bám mẹ như ranh, nói gì cũng nghe, giờ lớn rồi, dần trưởng thành, có thể giới riêng của nó. Lúc trước, vẫn nể nang người mẹ đẻ ra Sen, nhưng từ ngày gặp, biết rõ nhân cách cô ta, bà thấy hối hận. Từ lúc đón con bé về, bà đã luôn muốn nhận nó làm con gái.

Chỉ tội cho Sen, bị cậu mắng trước bao nhiêu người mà không dám nói gì, chỉ chạy về phòng đóng cửa khóc thút thít. Sinh nhật Sen, rớt cuộc lại vắng mặt con bé.

.....

-“Sen, mở cửa cho ta!”

Tiếng bà chủ bên ngoài, nó vội lau nước mắt, đứng dậy mở cửa.

Bà chủ nhìn nó, âu yếm, còn có ông chủ nữa.

-“Con bé hư này, phải thay con tiếp khách cả tối nhé, thật mệt quá...”

-“Con, con xin lỗi...”

Bà chủ kéo nó vào lòng, xoa đầu nó.

-“Thông cảm cho ta nhé, dù gì cũng có mỗi một mình nó, chiều nó quen rồi, giờ nó trái tính trái nết.”

Ông chủ bồi thêm.

-“Bây giờ mới biết hả?”

Bà chủ hơi lờm, ông chủ trở về lặng thinh.

-“Con không được giận nó, biết chưa?”

-“Dạ!”

-“Cũng không được nghe lời nó nói mà buồn, con là đứa trẻ đáng yêu, cũng rất xinh xắn nữa, nó không làm anh trai con là thiệt cho nó...”

-“...”

-“Sen này, ba người chúng ta cùng giữ một bí mật nhé!”

-“Dạ?”

-“Con nhận chúng ta là ba mẹ được không?”

-“Dạ...nhưng...cậu...”

-“Kệ nó, trước mặt nó và người khác thì đừng gọi ba mẹ, nó biết thế nào được?”

-“Dạ...nhưng...”

-“Sao? Chê ông bà già này hả?”

-“Không...không đâu ạ...”

-“Vậy gọi ta nghe thử xem!”

Sen run lảo, nhìn ánh mắt ông bà chủ chờ mong, nó hít thở, lấy lại tinh thần, cất tiếng gọi.

-“Ba...mẹ...”

-“Vào đây mẹ ôm nào!”

Nó ôm mẹ, từ nay nó có thêm một người mẹ nữa rồi, thật lòng, nó yêu người mẹ này, hơn cả người mẹ đẻ ra nó. Nó khóc, mẹ nó giờ cũng khóc. Ba nó tới bên, ôm mẹ con nó vào lòng.

Ôi, cái hạnh phúc gia đình, cái cảm giác được ba mẹ nâng niu, sướng tưởng như đang mơ vậy. Gian phòng ba người, ngập tràn tiếng cười. Từ ta, sorry tất cả mọi người nhưng dạo này tình trạng lấy cắp không hỏi ý kiến quá nhiều, truyện chỉ được đăng duy nhất và cập nhật nhanh nhất trên watsapp.

Tối hôm đó, nghe nói các bác kêu cậu bực tức, đi ra ngoài chơi. Sen cũng không quan tâm nhiều lắm, nó bóc quà mọi người cho, xếp cẩn thận. Sau đó nó mặc bộ đồ ngủ màu hồng mới toanh, chui vào cái chăn màu hồng, hạnh phúc đi vào giấc ngủ.

Trong mơ, nó thấy ba mẹ, ba người đi cắm trại vui lắm. Ba dựng lều, hai mẹ con nó nướng gà, mùi thơm phưng phức. Họ đang trò chuyện rất vui thì đại thiếu gia đi tới, đại thiếu gian mặt mày xăm xì, mẹ nó phải chạy theo đỡ dành cậu, rồi ba chạy theo mẹ.

Thế là mọi người đi hết, bỏ mặc Sen một mình, Sen buồn, sợ, nó giật mình mấy cái. Lúc bừng tỉnh, thấy ánh sáng nhẹ chiếu vào phòng, căn phòng của nó mờ mờ ảo ảo, nó sợ quá, muốn chui vào chăn, lại phát hiện bàn tay mình bị cái gì đó giữ, rất lạnh, nhìn lên, có một cái bóng đen đen.

-“MA...Aaaaaa....aaaa....”

Nó kêu, nó khóc, rồi nó giãy giụa.

-“Đừng bắt tao mà, tao xin mà...huhu...”

Sen sức nhớ ra, hình như ngày xưa cậu có bảo, ma thích bắt những con béo như nó. Khổ, nó cũng có đợt gầy đấy chứ, nhưng từ đợt về nhà, ăn uống thả phanh, lại béo quay rồi. Nhưng làm cách nào mà lừa được con ma bây giờ, nó nghĩ, rồi nó nhắm mắt, run rẩy nói.

-“Tao...thực ra tao cũng không béo lắm đâu...mày thấy đấy...nhìn thế này nhưng mà cân lên cũng được ít lắm...”

Con ma yên lặng từ nãy, giờ lại lên tiếng.

-“Ai mà tin mà không béo? Mà xem má mà phúng phính, tay thì mập thế này?”

Hả? Ma cũng nói được à? Sen càng sợ, quay mặt úp xuống gối, khóc lóc.

-“Mày nghĩ vậy thôi, không béo thật mà...”

Con ma không tin, vòng tay lên má nó, véo một phát thật dài. Cái má của nó, đúng là toàn thịt với thịt. Bàn tay con ma lạnh ngắt, Sen sợ, mồ hôi đổ ra như nước.

-“Rồi...rồi, tao công nhận tao béo, nhưng thịt tao ăn đặng lắm, mà đừng bắt tao đi...”

-“Nhưng tao đói rồi, không bắt mà thì bắt ai bây giờ?”

Sau một hồi suy ngẫm, Sen trả lời con ma.

-“Bắt cậu chủ nhà tao ý!”

Thực ra nó cũng không có ác ý gì đâu, chỉ là cậu từng nói, ma phải sợ cậu chứ cậu làm gì mà sợ ma, nó tin cậu sẽ trị được con ma này.

-“Cậu ở nhà trên, mà lên đó mà bắt, giờ không biết cậu đi chơi đã về chưa, mà cứ đợi tý...”

-“Được, tao sẽ lên ăn thịt nó ngay bây giờ!”

Nghe con ma nói thế không hiểu sao Sen lại thấy run, nhờ nó ăn cậu thật thì sao? Thì chết à? Không có cậu thì buồn lắm, dù cậu có mắng có đánh nhưng hình như cậu vẫn rất quan trọng với nó thì phải?

Sen hít một hơi, can đảm nói.

-“Bắt tao đi, thực ra thịt tao thơm hơn thịt cậu chủ!”

Con ma đang tức giận, nghe nó nói lại buồn cười. Lập tức Sen bị con ma vác trên vai, bắt đi. Trời tối đen như mực, nó đau lòng gần chết, thế nào mà vừa nhận ba mẹ xong, thì nó đã không còn được sống trên cõi đời này rồi? Sao mà oái oăm tới thế?

Nó khóc, khổ sở.

Con ma đưa Sen tới một chỗ thì dừng, bỗng dừng đèn sáng bừng lên. Sen nhìn, vườn nhà nó đây mà? Thì ra con ma này lâu nay vẫn ẩn mình trong vườn nhà nó?

Nến kìa, lung linh quá, lại còn bao nhiêu hoa nữa. Và một việc rất quan trọng, khi nó nhìn xuống, chiếc quần bò của con ma này quen quá, cái áo này cũng quen. Nhìn lên...cái mặt này...c...ậ...u...

-“Ngu mà, đúng là ngu mà!”

-“Cậu lừa em, cậu còn giả giọng ma lừa em!”

Sen âm ức.

-“Mày không ngu thì ai mà lừa được, mày xem mày lớp mấy rồi? Lớp 7 rồi mà còn tin ma quỷ, đúng là hết thuốc chữa!”

-“Rõ là cậu bảo là trên đời có ma mà, tại cậu ý!”

Cậu cười, cậu nhại lại lời nó.

-“Tao...thực ra tao cũng không béo lắm đâu...mày thấy đấy...nhìn thế này nhưng mà cân lên cũng được ít lắm...”

Nó xấu hổ, tức anh ách, đang tính bỏ đi thì bị cậu kéo lại.

-“Nhìn xung quanh xem!”

Nó nghe lời, cẩn thận nhìn lại, mới thấy những ánh nến kia xếp thành chữ “SEN HỒNG”. Nói thật là thích, thích phát điên ý chứ! Nhưng có chút thắc mắc.

-“Cậu!”

-“Gì?”

-“Vì sao cậu ghét em mà lại làm cái này cho em?”

-“Ai nói tao ghét mày?”

-“Thì lúc đó cậu nói em ngu, xấu...”

-“Thì mày vốn ngu và xấu mà!”

-“Đó!”

-“Đó đó gì? Nhưng tao có nói tao ghét mày không?”

-“Không ạ...”

Đại thiếu gia nói, Sen chẳng bắt bẻ được.

-“Tặng sinh nhật mày!”

Cậu đưa cho nó một chiếc gối trái tim, màu hồng. Sen bảo.

-“Qua sinh nhật em rồi mà!”

Đại thiếu gia cười, lại để đồng hồ ra trước mặt Sen, mới 11 giờ 30 phút. Vẫn chưa qua sinh nhật nó.

-“Em cảm ơn cậu, em tưởng cậu không tặng quà em luôn rồi cơ.”

Nó và cậu cùng ngồi trên xích đu, nó ngắm nghía con gấu, hỏi cậu.

-“Sao trên này lại thêm ba chữ HYN hả cậu?”

Đại thiếu gia đỏ mặt nhìn nó, giải thích:

-“À, là tên nhãn hiệu sản xuất cái gối mà!”

-“Dạ vâng.”

Đúng là con Sen rồi, đủ đầu óc luận ra đã không phải là Sen.

Cái gối cậu mua rất mềm, rất xốp, rất êm. Sen lúc nào cũng thích ôm.

Một tháng nữa cũng là tới sinh nhật đại thiếu gia, nó cũng muốn tặng quà cho cậu như cậu tặng cho nó vậy, Sen sinh tháng 11, đại thiếu gia sinh tháng 12, đều là vào mùa đông cả.

-“Bác Hồng bác Súng chị Na ơi!”

Sen gọi tíu tít.

-“Gì con?”

-“Sắp tới sinh nhật cậu rồi, con chẳng nghĩ ra tặng cậu cái gì, mọi người nghĩ cho con với...”

-“Mọi người nghĩ đi, con làm cho...”

Mấy người giúp việc đăm chiêu, lại nhìn con bé bê rổ rau nhạt, vừa nhạt vừa hát thì phì cười.

-“Gớm, trông con kìa, lúc nào cũng như con nít, sinh trước người ta một tháng, mà cứ như kém người ta cả chục tuổi...”

-“Dạ? Ai cơ ạ?”

Nó ngạc nhiên lắm.

-“Ờ hay, con sinh trước đại thiếu gia còn gì?”

-“Dạ?”

Sen đơ cả người, ừ đúng rồi nhỉ. Đúng là nó sinh trước cậu một tháng rồi. Vậy mà hỏi nó bé xiu, lúc đi theo cậu, hình như cậu có nói rằng.

‘Tao sinh tháng 12, mà sinh tháng 11, 12 thì lớn hơn 11, cho nên tao hơn tuổi mà, hiểu chưa?’

Thật không ngờ, đại thiếu gia cũng có lúc ngốc nghếch như vậy. Cậu còn không biết tính tuổi nữa, sinh tháng thấp hơn thì thực tế tuổi sẽ lớn hơn. Sen cứ nghĩ cậu thông minh, nên tin cậu, từ đó không thêm suy nghĩ nhiều, vẫn cứ tưởng mình kém tuổi cậu cơ.

Nó vội vã chạy lên phòng cậu.

-“Đại thiếu gia, đại thiếu gia...”

-“Làm gì mà loạn cả lên!”

-“Có chuyện...có chuyện...”

Con bé thở hỗn hển.

-“Em...em...cậu...nhầm rồi...Em sinh trước cậu một tháng, nghĩa là em hơn tuổi cậu đấy!”

Đại thiếu gia nhìn nó, hơi nheo mắt.

-“Ai bảo mà thế?”

-“Thì đúng là thế mà, em nói cho cậu nghe nhé, không phải vì 12 lớn hơn 11 nên em kém tuổi cậu đâu, thực tế là em hơn tuổi cậu đó...”

Không lừa nó được nữa, cậu đành âm ừ.

-“Cậu phải gọi em là chị đi, chị Sen, em hơn tuổi cậu đấy!”

Nó hào hứng, còn mặt cậu đã tối đen rồi.

-“Chị Sen, cậu giờ phải gọi chị Sen giống như cậu gọi chị Na, chị Cúc vậy!”

-“Biến!”

-“Cậu sao thế?”

-“Biến ngay cho tao!”

Cậu nóng, Sen sợ quá, lùi.

Ngày hôm sau, trên đường đi học, trong xe, cậu phân tích.

-“Mày là sinh tháng 11, nhưng mẹ mày đẻ non, người ta mang thai 9 tháng 10 ngày, nhưng mày thì 7 tháng đã chui ra rồi, nên tính ra vẫn kém tuổi tao...”

-“Dạ? Thật ạ?”

Cậu thì biết sao được, cậu bịa thôi, nhưng mặt tinh bơ.

-“Ừ, thật.”

-“Cứ tưởng, chán!”

-“Thích làm chị tao hả?”

-“Dạ...cũng...hơi...thích...”

-“Hôn phát tao gọi mày là chị!”

Sen nhìn cậu, đồng dạc nói.

-“Đừng nghĩ em ngu mà lừa đi, bà chủ đã dạy em rồi, dạy hết mọi thứ về người lớn rồi, khi người ta yêu nhau mới hôn nhau thôi!”

Ặc, mẹ dạy nó kinh nguyệt thì dạy, dạy thêm mấy chuyện đó làm gì cơ chứ? Làm cậu mất cả hứng. Tới lớp rồi, cậu vẫn mặt nặng mày nhẹ, không thèm nói chuyện với nó.

Sen trực nhật xong rồi, cũng đi chơi. Tới lúc trống vào, ban sao đỏ kiểm tra. Lớp nó bị trừ 2 điểm thi đua vì tội lau bảng bẩn. Không thể nào, Sen lúc này lau sạch thế cơ mà? Lạ quá. Nó bảo cậu, cậu chỉ đá đểu nó hay quên.

Rồi tới tiết ba, cô giáo kiểm tra bài tập về nhà, Sen cũng tìm mãi không thấy vở đâu cả.

-“Hay mày để quên ở nhà rồi?”

-“Không mà, em lúc nào cũng soạn sách mấy lần!”

-“Đầu óc mày thì biết thế nào được?”

Sen lại ăn con 0 tròn trĩnh. Thực là ầm ức mà.

Dạo này đi học Sen đúng là rất đen đui. Có hôm Kiều Trang mất cục tẩy, bạn ấy tìm mãi, tìm mãi, cuối cùng thì lại ở ngăn bàn Sen, mọi người nhìn nó bằng ánh mắt...thực rất coi thường, nó chẳng nói được gì. May mà có cậu quát.

-“Nhìn gì mà nhìn, mượn rồi quên chứ sao?”

Con bé quay sang, giải thích.

-“Em thề, em thề mà, em không có mượn gì hết, tẩy bà chủ mua cho em, đủ màu đủ loại, em lấy làm gì cơ chứ?”

-“Mày chắc quên rồi, không làm sao cục tẩy tự dưng bay xuống đây?”

-“Cậu chẳng tin em gì cả?”

-“Học bài đi!”

Kì lạ thay, từ đó mỗi lần bạn học trong lớp mất cái gì, đều quay xuống chỗ Sen tìm đầu tiên, mà hầu hết là tìm thấy. Lâu dần, nó bị mọi người ghét, rồi cuối cùng, cậu bắt nó ra chơi không được đi đâu, chỉ ở nguyên trong lớp. Nó nghe lời, tình trạng mới được cải thiện.

Cuối tuần giờ sinh hoạt, đột nhiên Ánh Tuyết đứng dậy thưa cô giáo mất tiền. Sau khi tra vấn nặng nề, không tìm ra hung thủ, cô giáo đành phải dùng biện pháp cuối cùng là tra balô của bọn học trò. Người thực hiện không ai khác chính là lớp trưởng.

Thế Hiển đi kiểm tra từng bạn, vẫn chưa có kết quả. Balô của cậu thì cô giáo tra. Tới balô của Sen, thấy gói nhỏ màu tím hơi lạ. Chưa kịp hỏi nó thì Ánh Tuyết đã kêu.

-“Cô ơi, tiền của em, cũng để trong gói màu tím giống thế ạ...”

Lớp trưởng gần như không tin nổi, cậu miễn cưỡng mở ra, đúng là rất nhiều tiền. Cậu trợn mắt hỏi Sen.

-“Tiền này của mày!”

Nó lắc đầu.

-“Thế sao lại ở trong cặp mày?”

Các bạn học bắt đầu xôn xao, xì xào. Trong mắt họ, Sen đã là đứa ăn cắp vặt rồi, giờ cũng chẳng có gì là lạ cả.

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sen Béo Giảm Cân

-“Các trò trật tự, bạn Uyển Nhi nói cho cô nghe xem nào?”

Giọng cô giáo nghiêm khắc. Con bé sợ hãi, cậu cũng lườm nó.

-“Em...em...”

Nó cố hết sức, mà lại thấy không phải. Đột nhiên một bạn học bàn cuối đứng lên, thưa cô giáo.

-“Thưa cô lúc nãy em thấy bạn Nhi lục cặp sách của bạn Tuyết!”

Tất cả dồn về Sen, nó nhìn Ánh Tuyết, cực kì kinh ngạc.

Rồi lại nhìn cậu, hình như đang thất vọng về nó.

-“Em, em nói chuyện riêng với cậu được không?”

Con bé nói rất nhỏ, dường như chỉ hai người họ nghe thấy. Lớp trưởng xin phép cô giáo cho ra ngoài nói chuyện riêng năm phút. Cô giáo đồng ý.

.....

Ngoài hành lang.

-“Có gì nói mau! Mà lục cặp nó lấy tiền làm gì?”

-“Em...em...”

-“Em cái gì mà em? Mà thiếu tiền hả? Hay mẹ mà lại xuất hiện rồi? Lại cần tiền đưa cho bà ta?”

-“Không mà.”

-“Thế sao?”

Đại thiếu gia lườm nó, có vẻ rất nóng tính rồi.

-“Cậu đừng nói cho ai nhé!”

-“Lắm chuyện, nói đi.”

-“Lúc đó, bạn Tuyết, bạn ấy bảo em là anh trai bạn ấy mới đi du lịch về, mua quà cho bạn ấy, bạn ấy chỉ muốn cho mình em thôi, nên bảo lúc ra chơi, bạn ấy cùng mọi người đi uống nước, em cứ tự ý lấy trong cặp để tránh các bạn trong lớp ghen tỵ...nhưng không biết sao túi đó lại biến thành tiền...em thật không biết...”

Cậu nhìn nó, chán nản lắc đầu.

-“Thế lúc nó nói câu ấy với mày, mày có mang theo con gấu bông hồng tao cho không?”

-“Gấu ạ?”

Sen đơ ra một lúc, mới nhớ hôm nay để quên gấu ở nhà. Cậu tức điên người.

-“Mày ngu quá đấy, đi, vào lớp, bảo với cô giáo những gì xảy ra...”

-“Đừng cậu, nhớ các bạn ghét bạn ấy thì sao?”

-“Mày là con người hay con bò vậy?”

-“Dạ?”

-“ĐẶN. Rõ ràng như thế rồi, nó gài bẫy chơi mày, con hâm, ngu, mau, mau vào lớp nói hết ra cho tao...”

Bị cậu ép, con bé đành vào lớp kể lẽ sự tình. Trớ trêu thay, đôi khi sự thật, trắng đen lẫn lộn, Ánh Tuyết nhất định không thừa nhận. Các bạn trong lớp thì nghĩ Sen đã ăn cắp rồi lại la làng, ngoại trừ cậu, chắc không ai tin nó cả.

Một đứa là học sinh xuất sắc của lớp, một đứa thì ngây ngô khỏi nói, người giám hộ lại là chủ tịch của CL Group, cũng không có lý gì để đi ăn trộm. Giờ mỗi đứa nói một kiểu, hơn nữa, bọn chúng vẫn còn quá nhỏ. Cô giáo suy nghĩ hồi lâu, rồi cuộc cô nói.

-“Trong chúng ta, đã có ai mà chưa từng mắc lỗi? Người phạm tội không đáng ghét, đáng ghét là không biết nhận sai, sửa đổi. Bây giờ bạn Tuyết cầm lại tiền của mình, sự việc hôm nay, cô cho hai trò suy nghĩ, ai cảm thấy mình mắc lỗi thì lên thú nhận với mọi người, sẽ được khoan hồng. Hạn là giờ sinh hoạt tuần sau, còn nếu không có bạn nào nhận, có lẽ cô sẽ mời phụ huynh và các chú công an vào cuộc.”

.....

Sáng thứ hai đầu tuần, Sen bỏ gấu bông vào túi áo, tìm gặp Ánh Tuyết, thực hiện đúng kế hoạch của đại thiếu gia. Nó cũng chẳng biết vì sao phải nói thế, vì sao phải mang em gấu, nhưng cậu dặn thì cứ làm thôi.

-“Tuyết à, nói chuyện với mình nhé!”

-“Được thôi!”

-“Hôm đó, rõ là bạn bảo mình lấy gói màu tím đó trong cặp bạn mà, bạn nói với cô giáo được không?”

-“Bạn nhầm à? Sốt à? Tôi nói thế lúc nào?”

-“Bạn nhớ lại đi mà...”

-“Sự việc không xảy ra thì việc gì phải nhớ?”

Ánh Tuyết nhìn Sen khinh thường, rồi bỏ đi. Nó tiu nghỉu về chỗ cậu, đang định báo cáo tình hình thì cậu đã gạt phắt.

-“Tao biết rồi, mịa con cáo già!”

Đại thiếu gia tưởng lừa được Ánh Tuyết kể ra sự thật, ai ngờ ngoài dự đoán. Sen thì vừa cầm gấu bông vừa buồn rầu.

-“Có khi bạn ấy chưa nhớ ra, để em đi hỏi bạn ấy lần nữa!”

-“Đứng lại cho tao, con ngu kia!”

-“Dạ?”

-“Được rồi, cho nó ăn cơm thì nó không nghe, kiểu này chắc thích ăn c... rồi...”

-“Ặc, cậu nói bậy nhé!”

-“Im mồm, tao đang điên đây!”

Câm lặng không dám nói. Thế nào mà từ tiết sau, cậu lạnh nhạt hẳn với Sen. Vâng, tới bây giờ thì cả cái lớp này, ai ai cũng lạnh nhạt với nó.

Đại thiếu gia, có thể thay đổi thái độ nhanh như vậy sao?

Cậu gom đồ, chuyển lên bàn trên ngồi cùng bạn Tuyết, không phải cậu tin nó ăn trộm rồi chứ? Không phải cậu ghét nó rồi chứ?

-“Cậu...cậu đi đâu đấy?”

Sen rơm rớm.

-“Bỏ ra, tao không thích ngồi với mày nữa!”

-“Sao lại thế?”

-“Không thích là không thích!”

Cậu lờm, cậu nặng lời, Sen tủi thân chết đi được. Cả buổi buồn nẫu ruột. Về nhà cậu cũng không nói lời nào với nó, làm nó tinh thần xuống dốc còn nhanh hơn lúc bị nghi ăn trộm.

Rồi trên lớp thì bạn Hiền bạn Tuyết, suốt ngày dính với nhau như sam, tin đồn lan khắp cả khối. Bạn Hiền thì tâm lý thôi rồi, mua cho bạn Tuyết bao nhiêu quà đẹp, còn mời bạn Tuyết đi xem phim nữa chứ.

Thứ tư, đôi bạn tốt đang ngồi uống nước ở căng tin, bạn Sen từ đâu xuất hiện, mếu máo.

-“Cậu...cậu giận em cái gì cậu nói ra đi!”

Bạn Hiền chỉ nhấp ngụm cacao, thản nhiên không nói gì.

-“Em không chịu được đâu, cậu nói đi...”

-“VỀ LỚP!”

Bị quát, đành phải về, ấm ức không thể tả. Ánh Tuyết bên cạnh, vỗ về lớp trưởng.

-“Cần gì phải tức vì một con hầu...”

Ánh mắt Hiền hơi lạ, nhưng rồi lại nhanh chóng vui vẻ. Cô bé thờ phào, chuyện Sen là người hầu nhà họ Hoàng, cô cũng vừa mới biết thôi, là do có người bạn của mẹ hôm đó được mời đi sinh nhật Sen tiết lộ.

Vậy mà giả đò anh em họ, rồi bám lấy Thế Hiền, lại còn vì nó mà Hiền không ngồi cùng bàn với cô nữa, rất bực mình. Nhưng thôi, dù sao cũng chỉ cần vài tiểu xảo, mọi chuyện cũng đâu vào đấy rồi còn gì?

-“Thực ra nó cũng đáng thương lắm!”

Thế Hiển chậm rãi nói.

-“Vì mẹ đẻ nó cứ đòi tiền nên nó phải đi vào bước đường cùng...”

-“Vậy sao?”

-“Ừ...Nhưng bạn biết không? Nó rất sợ mình, chỉ cần nó không dám động vào đồ của mình thì mình không bao giờ ghét nó cả...”

Ánh Tuyết mím môi, Hiển thì vẫn cười nói như thường.

Buổi chiều, giờ ra chơi, lớp trưởng cố ý để ví của mình trong ngăn bàn, huy động cả lớp ra chơi trò chơi mới.

-“Bạn không đi hả Tuyết?”

-“Đợi mình tý, mình cất sách đã...”

-“Ừ, nhanh lên nhé, không có bạn mất vui!”

Hiển vui vẻ ra trước, Tuyết trong lớp, cố gắng nín thở. Chỉ cần lần này, nốt lần này thôi, trong mắt Hiển, Sen sẽ hoàn toàn là cỏ rác. Cô bé cầm chiếc ví, nhanh nhẹn bỏ vào balô hồng bàn dưới.

Đoạn, khi vừa mới ra sân trường, ra chỗ Sen, nói thầm.

-“Sen ơi cô giáo tìm bạn trong lớp ý sao?”

Sen ngu, cứ thế đi vào lớp, không thấy ai, lại ngơ ngác đi ra. Hiển nhìn theo, nhếch mép cười. Trống điểm, lớp trưởng vào lớp trước, gỡ máy quay giấu sẵn ở mép bảng, sau đó điềm nhiên về chỗ.

Cả giờ học, chẳng thấy Hiển kêu mất đồ, Tuyết đành gọi ý.

-“Hình như lúc này mình thấy ví bạn để đây thì phải, giờ đâu rồi?”

Thực ra trò này khá là thú vị nhỉ? Lớp trưởng cười.

-“Chắc mình để trong balô rồi!”

-“Chắc không? Bạn tìm lại xem, lớp mình có trộm mà...”

Tuyết vừa nói, vừa liếc xuống bàn dưới. Hiên nhìn theo, khinh bỉ, trả vờ lục balô, cậu nói.

-“Có lẽ mất thật rồi!”

-“Lúc này mình thấy Sen vào lớp làm gì đó...”

Đoạn Tuyết đã hô hào, cả lớp đều biết lớp trưởng mất ví, ồn ào cả lên, cô giáo bước vào mãi mà không ổn định trật tự được.

Biết chuyện, cô hỏi.

-“Thế Hiên mất ví à?”

Chưa gì, mấy đứa bạn gái đã xông vào lấy balô Sen, lục tung ra, tìm được thứ cần tìm thì sung sướng lắm.

-“Có phải ví cậu không? Ở trong balô Nhi này?”

Sen sốc khỏi phải nói, nhìn cậu, xua xua, muốn giải thích, mặt phụng phịu, nước mắt đầm đìa.

-“Đúng là ví tớ, nhưng là tớ tặng Nhi mà!”

Mọi người kinh ngạc nhìn lớp trưởng, nhất là Tuyết, thấy Hiên nói thế nên cô giáo cũng không truy xét.

Hôm sau, đại thiếu gia xin gặp riêng cô giáo, nộp cuốn băng băng chứng. Chiều thứ sáu, cô gọi Tuyết tới nói chuyện. Lúc đầu Ánh Tuyết không nhận, nhưng về sau cô nói cho xem một đoạn phim ngắn, mặt cô bé bỗng trắng bệch, sợ sệt.

Cô giáo dọa thêm.

-“Cô còn có nhiều chứng cứ hơn nữa, nếu trò không thành thật, cô sẽ nhờ tới công an...”

Hai cô trò nói chuyện gần một tiếng, rốt cuộc cô bé cũng phải thành thật khai hết. Giờ sinh hoạt, trước mặt cả lớp, đứng lên xin lỗi Uyển Nhi, tự thú nhận mọi trò ăn cắp vặt trước giờ đều do mình làm. Mọi người sốc lắm, cảm thấy có lỗi với Nhi, các bạn học cũng lần lượt xin lỗi con bé.

Cô giáo cũng hứa, chuyện này chỉ trong nội bộ lớp biết, sẽ không nói tới phụ huynh hay nhà trường, đối với cô, quan trọng nhất là học sinh có thể nhận thức được lỗi sai và hối cải.

Trống trường điểm.

-“Thế Hiển, đứng lại!”

-“...”

-“Là do bạn bày trò phải không? Bạn lừa mình?”

-“Tôi không phủ nhận!”

-“Nhi biết không?”

-“Nó không cần phải biết!”

-“Ha...từ trước giờ mình vẫn luôn không hiểu vì sao Nhi lại ngu thế... hóa ra...”

-“Im mờm, có tư cách gì mà nhắc tới nó?”

-“Dù sao mình cũng sẽ chuyển trường, ba mẹ mình muốn cho mình ra nước ngoài học từ lâu rồi, chẳng qua là vì bạn...”

-“Vậy tôi phải xin lỗi bạn hả?”

-“Cho nên mình sẽ nói thật, bạn và Nhi...không có hi vọng đâu...và sự thực, vì sao nó ngu, tất cả là vì bạn đó, nó sống trong một cái lồng, được bạn bao bọc...thực ra bạn mới chính là người hầu của nó đấy...haha...”

-“Chỉ sợ người như bạn, muốn được nhốt trong lồng cũng không ai chịu nhốt!”

Thế Hiển nói rồi đứng đĩnh vào trong xe, để lại ai đó, không chọc giận được đối phương, tức lộn tiết.

Sau vụ đấy, cậu lại thân thiết với Sen, con bé chẳng biết gì, nó lại nghĩ đơn giản là cậu biết nó không ăn trộm đồ nữa nên quý nó như xưa.

Sinh nhật cậu, nó nghĩ mãi không biết mua cái gì, thế rồi cuối cùng bắt chiếc cậu, mua một cái gối trái tim tặng cậu.

Đại thiếu gia nhận quà, quắc mắt.

-“Gối rẻ rách, mà xem, tao tặng quà mà, có hẳn thương hiệu HYN, mà tặng tao, chẳng biết xuất xứ từ đâu...”

-“Vâng, em xin lỗi, thế để em đi tìm mua gối HYN cho cậu.”

-“Thôi, khỏi cần, mà tự làm cái thương hiệu vào đây cũng được!”

-“Thương hiệu gì ạ, làm sao làm được ạ?”

-“Thêu vào, thêu chữ vào.”

-“Dạ?”

-“Chẳng phải mày khoe các chị dạy mày thêu còn gì?”

-“Vâng vâng đúng rồi, hay quá, thế mà em không nghĩ ra, để em thêu chữ HYN vào gối cho cậu nhé!”

-“Con hâm!”

Cậu lờm, không bằng lòng.

-“Thế sao ạ?”

-“Thêu thương hiệu NYHTĐ, tao thích thương hiệu đó hơn.”

-“Thương hiệu ấy nổi tiếng hơn ạ?”

-“Ừ, nói nhiều, về thêu đi...”

Thêu mất thời gian nên sáng hôm sau cậu mới nhận được quà, qua ngày sinh nhật rồi, nhưng cậu vẫn sượng.

.....

.....

Thấm thoát cũng tới mùa hè.

Ba mẹ nuôi đi du lịch châu Âu rồi, Sen thì đi máy bay cứ bị nôn, choáng váng, ba mẹ hỏi Hiến có đi không, Hiến không đi. Thế là hai đứa ở nhà thôi.

Sáng cậu hay đi chơi với bạn, Sen thì ở với các bác, học làm món ngon, học cắm hoa, học tía quả, nói chung cả ngày không thấy chán.

Một hôm, nhóm bạn của đại thiếu gia đi thuyền chơi, gặt đầm sen thơm ngát, mỗi ông làm một bó.

-“Mày cũng mua đi!”

-“Làm gì?”

-“Cho mẹ, cho chị, cho bạn gái, cho cô hàng xóm, đẹp thế này, ai chả thích...”

Nghe bạn rủ rê, cậu cũng làm một bó to không kém.

Trên xe, đại thiếu gia đã phải suy nghĩ rất nhiều.

‘Tao hôm nay đi gặt đầm sen đẹp, lấy về cho mày, mày có thích không?’

Không được, dài dòng quá.

‘Tặng mày này, thực ra trong lòng tao, mày cũng giống đóa sen này, trong sáng, ngây thơ, vì vậy tao mới gọi mày là Sen.’

Không được, sến quá.

‘Bọn bạn tao không cần, tao nhạt về!’

Không được, thế nó lại tưởng cho nó đồ vứt đi.

.....

Vò đầu bứt tai, không biết về tới nhà từ bao giờ. Cậu vừa vào sân, gặp con Sen đang nhặt rau ở hiên bếp dưới. Đại thiếu gia gọi.

-“SEN!”

Nó loăng quăng chạy tới, nhìn thấy cậu, mặt hớn mày hở.

-“Cho em hả?”

Cậu hơi ngại.

-“Ừ!”

-“Cảm ơn đại thiếu gia, đại thiếu gia muôn năm!”

Cậu còn chưa kịp nở mặt nở mày thì nó đã giật đánh phụt một phát, cầm cái bắp sen chạy vào bếp reo hò.

-“Chị Na ơi, ăn bắp sen đi...”

Để lại ai đó, mặt ngẩn tũn ngẩn nhìn bó hoa trong tay. Cả bó hoa đẹp như này, tự dưng lòe đầu ra một cái bắp? Mà con ranh này, sao mặt nó tỉnh thế hả?

-“Cậu tốt quá, bắp sen non ngọt quá, mai em phải bảo các bác đi chợ mua cho em mới được!”

Đưa thì phờn phờn, đưa thì tức xì khói, vứt cả bó hoa xuống đất, bực mình đi lên nhà.

Buổi tối, tình cờ cậu lại thấy nó nhặt bó hoa sen, nâng niu, tự dưng mát lòng mát dạ. Khoan đã, gì thế kia? Nó bóc hết lớp cánh màu hồng, sau đó từ từ ăn phần màu vàng bên trong. Nhìn cậu, nó giật nảy.

-“Mày làm cái gì thế?”

-“Em thèm quá à, mà tối rồi không đi mua được, nhưng ăn cái này cũng ngon lắm...”

-“ĂN. ĂN. ĂN...Mày chỉ biết ăn thôi...”

Đại thiếu gia giận, vứt bó hoa vào thùng rác. Sen ấm ức nhìn theo.

-“Mày tự vào cân xem mày và con Milu đứa nào nặng hơn?”

-“...”

-“Nhanh!”

Tưởng cậu nói đùa, ai ngờ là thật, Sen mếu máo xách cân, gọi em Milu vào cân, em ấy nặng 30kg. Sen đứng lên cân, nó nặng 56kg.

-“Mịa, nặng gần gấp đôi con chó!”

-“Có phải tại em đâu?”

-“Cái mồm mày không ăn thì thịt nó tự nở ra được hả? Trông kìa, mới lớp 7 mà nhìn sệ như mẹ của mấy đứa con rồi kìa...”

-“Sao cậu bảo thích em béo?”

-“Tao nói thế mà mày cũng tin hả?”

-“Cậu đều!”

Cộng vụ tức lúc này, cậu càng bêu giếu thân hình Sen, bêu giếu thậm tệ. Đêm đó, lòng tự ái bị tổn thương, Sen khóc sưng hết cả mắt. Sáng hôm sau, quyết định giảm cân.

Kế hoạch của nó, là chỉ uống nước lọc thôi.

Tối chiều tối, người hoa hết cả lên, nhưng hình như nó thấy má nó hơi xanh thì phải, không hồng như mọi khi, hình như gầy ý sao. Đứng lên cân, giờ còn có 55.8kg thôi. Trời ơi sướng quá, cứ đà này hết hè là thân hình xinh đẹp ngay.

Thấy tiếng xe ngoài cửa, vội vàng ra khoe cậu.

-“Cậu...cậu thấy em khác gì?”

-“Khác gì?”

-“Em gầy đi đấy!”

Cậu nhìn nó, ngán ngẩm.

-“Ừ, sút phải tới chục cân ý nhỉ, trông thon thả quá!”

Sen không biết cậu nói đùa, giải thích.

-“Không không, chỉ sút 2 nạng thôi, đã đẹp ra chưa cậu?”

Cậu đi đằng trước, nó lẻo đẻo đằng sau, khoe khoang khoe khoang. Một lúc, tự nhiên không khí yên lặng. Cậu nhìn lại, sững người, mặt tái mét.

-“Sen!”

-“Sen, mà sao vậy?”

-“Sen, tỉnh lại đi...”

-“Con hâm, mà đừng có dọa tao thế!”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Người Hầu Mới

Mọi khi cậu gọi, nó đã mau mồm mau miệng, có em. Giờ cậu gọi, chẳng thấy nó nói gì, người nó lạnh, tái mét. Đúng là nó đã dọa được cậu rồi.

Bác sĩ khám xong, truyền nước cho nó rồi dặn dò vài câu. Đại thiếu gia ngồi bên cạnh, bao nhiêu cảm xúc đan xen.

Thương? Có!

Xót? Có!

Hối hận? Có!

Bực mình? Có!

Điên tiết? Có!

Cứ như vậy, ba tiếng sau, con hầu béo của cậu mới lười lười mở mắt, to tròn ngây thơ.

Con bé chả nhớ gì cả, hình như đang đi khoe cậu thành tích giảm cân cơ mà, sao lại như thế này? Nhìn quanh phòng mình, nó sồn da gà, đồ đạc sao vứt lung tung vậy, vỡ nát hết cả.

CHOANG!

Chiếc bát trên bàn bị đập tan tành, người đập, chẳng ai khác ngoài cậu.

-“Đại...thiếu...gia...”

Sen sợ hãi gọi.

-“Vẫn mở miệng được hả? Tao tưởng mày chết luôn rồi!”

-“Sao em lại chết?”

-“Ngu thì chết!”

-“Em không hiểu...”

Lại một vật nữa bị ném, lần này là mấy em gấu bông của Sen.

-“Cậu giận gì à?”

Cậu nhìn nó, mắt tóe lửa, nhanh chóng tới chỗ con bé, đưa tay lên bịt mũi và miệng nó.

-“Muốn chết thì để tao giết mày luôn...”

-“A...ừm...ừ...”

Nó chẳng nói nổi, khó thở giằng co, mãi về sau thấy nó mồ hôi lấm tấm, mặt trắng bệch, đại thiếu gia mới tha. Sen bị cậu bắt nạt, ầm ức, nước mắt giàn giụa. Nó trùm chằm lên đầu, nức nở.

-“Còn oan hả mà khóc?”

-“Em chả oan thì thôi à!”

Vừa tức tưởi vừa cãi cậu.

-“Vác cái mặt ra đây!”

-“Không!”

-“Mau!”

-“Không!”

-“Đừng làm tao điên!”

-“Cậu muốn em chết cơ mà, cậu còn muốn nhìn mặt em làm gì?”

-“Tao đếm tới ba...MỘT...HAI...”

Vẫn rất hiệu nghiệm, con bé thò mặt ra, nấc lên từng tiếng.

-“Ai bảo mày giảm cân?”

-“Cậu!”

-“Tao bảo lúc nào?”

-“Cậu chê còn gì?”

-“Chê là việc của chê. Ai dạy mày giảm cân? Giảm cân mà uống nước lọc không hả? Ngu thế?”

-“Em đoán thế...”

-“Đúng rồi, cách của mày ba năm sau là giảm được 45kg...”

-“Thật á?”

Sướng, nó hò reo, nhưng sao thế? Giảm 45kg thì còn có tầm 11kg thôi à, thế thì thành cái gì?

-“Đúng, uống nước lọc xong thì tối đa ba ngày là chết, sau ba năm xác phân hủy thành xương, cân lên được từng đống...”

-“Eo ôi...kinh quá...cậu đều...”

-“Mày có biết theo thống kê, đã có bao nhiêu đứa chết vì giảm cân thiếu khoa học chưa?”

-“Em chưa...”

Ngây thơ quá, khiến cậu phát bực. Nhà bếp thấy Sen tỉnh, chí chóc với cậu, cũng chuẩn bị thức ăn mang lên rồi. Cậu chán không muốn đôi co, chỉ kết luận một câu xanh rờn.

-“Tóm lại, từ nay tao cấm mày giảm cân, hiểu chưa? Mày còn giảm cân thì tao giết mày trước.”

Nó bặm môi, sợ hãi gật đầu.

-“Dậy ăn đi!”

-“...”

-“Thôi nằm đấy, tao lấy cho mà ăn!”

Hôm đó, Sen được cậu đút cho, ăn hết một bát bào ngư, hai bát yến hầm bồ câu. Con bé thể chất cũng tốt thật, ăn xong một lúc, mặt mũi đã hồng hào, trắng trẻo trở lại. Cậu nhìn nó, mỉm cười, véo cái má phúng phính một phát rồi bảo.

-“Ngủ đi!”

-“Dạ!”

-“...”

-“Cậu ơi!”

-“Sao?”

-“Em béo...xấu lắm à?”

Con ranh này, lại còn cố hỏi. Sợ nó làm liều, cậu đành đáp.

-“Không xấu...”

Hai chữ đó, cậu nói rất to, Sen yên tâm ngủ, mấy chữ sau, cậu nói nhỏ hơn, cũng chẳng biết Sen có nghe thấy hay không nữa. ‘Xinh nhất trên đời!’

.....

Mùa hè nóng nực, Sen béo, càng nóng.

May quá, hôm nay đúng là ngày cắt tóc rồi. Nó lò dò xuống nhà làm đẹp. Nhà này cách nhà dưới nó ở một vườn hoa quả. Mẹ nuôi Sen vốn thích làm đẹp, thích nhuộm tóc các màu khác nhau, trung bình hai ngày thay một kiểu đầu, hàng ngày đều thích chăm sóc da, matxa thư giãn.

Mỗi lần mẹ nuôi đi làm đẹp đều mất nửa ngày, ba nuôi không thích, thế cho nên, ba nuôi xây hẳn một cái nhà hai tầng, rộng rãi, thuê thợ làm đầu, thợ chăm sóc sắc đẹp về. Mẹ nuôi thích thì làm lúc nào cũng được. Ba mẹ nuôi dễ tính, mỗi tháng người giúp việc được xuống đây xả stress một lần, chỉ có điều phòng vip ghế vip của ba mẹ và cậu chủ thì không ai được động vào thôi.

Đúng là ngày xả hơi, nhà làm đẹp tập nập chị em, tám sôi tám nổi. Sen vừa tới, mọi người đã gọi tíu tít.

-“Vào đây, hôm nay chị Cúc làm kiểu đầu xoắn tí thò lò nhé, con thử không?”

-“Không...không ạ...”

Sen chối ngay, cậu khó tính lắm, chỉ thích nó để tóc dài thẳng mượt, không cho ép, không cho làm xoắn. Việc này thì Sen khổ hơn mọi người. Thịnh thoảng chỉ được cắt tý thôi.

-“Ôi trời, ông Lựu...haha...”

-“Haha...”

Bác Lựu quản gia đi ra, hùng dũng như một người mẫu thời trang. Kiểu đầu trên xanh dưới đỏ giữa vàng của bác khiến cả nhà cười bò.

-“Đẹp không mọi người?”

Chị Liên, thợ làm tóc nháy mắt, mọi người khen lấy khen để. Bác lúc đầu cũng sướng, xong thì thấy lạ, soi gương mới la toáng lên.

-“Con kia, tao bảo mày nhuộm tóc bạc mà?”

-“Vâng, thì nhuộm tóc bạc còn gì? Bác xem đầu bác giờ còn cái tóc bạc nào nữa đâu?”

Cả nhà rúc rích một hồi. Sen thì ngoan lắm, không dám cười bác, thành ra mím môi phồng hết cả má, nhìn điệu bộ con bé, ai nấy đều đau ruột, chính bác Lựu cũng không nhịn được cười.

Lại nói tới nhân vật chính ngày hôm nay, anh Sên, vừa đi thi đại học về, ai cũng hỏi thăm tới tấp. Anh ấy học giỏi nên bác Súng đặt nhiều hi vọng lắm.

Kiên nhẫn trả lời hết mọi người, anh mới ra chỗ Sen chơi. Lúc này số người đợi cắt tóc còn đông, nên anh Sên bảo anh gọi đầu cho Sen trước.

Chị Liên là cháu bác Súng, là chị anh Sên nhé, nên anh cũng học được kha khá các mách. Sen nằm trên ghế gọi đầu, êm lắm, anh bắt đầu xả nước, gọi cho nó.

-“Eo, anh giỏi y hệt chị Liên ý!”

-“Ngại ghê, cô quá khen!”

Bàn tay anh chuyên nghiệp lắm, matxa vùng quanh, nó thấy nhẹ hết cả người.

-“Thơm thế, anh cho gì đây?”

-“À, gọi cho Sen bằng vỏ bưởi với lá sả đấy, chút bồ kết nữa, còn tốt hơn cả dùng dầu gội đầu...thích không?”

-“Có ạ...Anh ơi, nếu anh đỗ đại học thì sang năm anh không ở đây nữa à?”

-“Ừ, sao? Nhớ anh à?”

-“Vâng...”

Anh mỉm cười, vẫn ấn đầu nó đều đều, lực tay rất vừa phải, sau đó rửa mặt cho Sen luôn. Hôm nay Sen được gội đầu lâu hơn thường ngày, chủ yếu là matxa, nó thích lắm, ngưỡng mộ anh lắm.

-“Anh tuyệt thật đấy!”

-“Có muốn học không?”

-“Dạ có, anh dạy em á?”

-“Ừ!”

Thế là đổi chỗ, nó gội đầu và matxa cho anh Sên. Anh hướng dẫn nó từng tý một, lúc đầu Sen hơi vụng, làm dính nước lên mắt anh, sau rồi cũng quen, rất chuyên nghiệp.

-“Sen sau này làm thợ cũng được đấy!”

Anh Sên khen ngợi nó.

-“Thật ạ?”

-“Ừ!”

Sen sướng, càng cố gắng phát huy. Đúng lúc này, anh Tuấn sang chơi. Ngày làm đẹp nhà này đông vui quá, nên anh cũng thích cắt tóc ở đây, thấy Sen làm việc chăm chỉ, anh Tuấn cũng nể.

-“Sen, tý gọi cho anh luôn nhé!”

-“Vâng ạ!”

Có thêm một con chuột thí nghiệm, con bé càng thích. Không khí đang nhộn nhịp vui vẻ bỗng dừng trầm xuống.

Phía xa, cách chỗ đó chừng 5 mét thì phải, đại thiếu gia đang đứng như trời chõng, chỉ thiếu bốc khói trên đầu thôi. Mọi người ai nấy biết điều yên lặng, các bác thì nháy nháy Sen, nó lập tức giở giọng ngọt ngào.

-“Cậu cắt tóc ạ? Cậu gọi đầu không, em gọi cho cậu nhé!”

Gương mặt Thế Hiển hình như hơi giãn ra rồi, thế nào mà anh họ cậu lại chen ngay một câu.

-“Chưa được, anh tới trước, em gọi cho anh trước rồi mới tới lượt nó!”

Oa oa, tới giờ thì mặt cậu đã méo lắm rồi, bưng bưng sát khí. Cậu ném cái túi trên tay, bấp sen từ đó rơi lả tả rồi không nói nhiều, đi thẳng về biệt thự.

Sát khí nặng quá à...Đã thành lệ rồi, mỗi lần cậu điên như này, người ra trận hiển nhiên là Sen, để tránh than hồng ủ lâu thành lửa lớn, con bé nhanh chóng xả nước cho anh Sên, nhật đồng bấp sen, lấm lét đi theo cậu.

Cốc...cốc...cốc...

-“Cậu ơi mở cửa cho em!”

-“...”

-“Cậu ơi!”

-“...”

-“Ở cửa không khóa, em tự vào nhé!”

-“...”

-“Cậu không nói gì là đồng ý nhé!”

.....

Cậu đang ngồi chơi điện tử, dường như không chú ý tới nó. Sen nín thở, tới bên cạnh, bóp vai bóp đầu cho đại thiếu gia, nịnh nọt.

-“Cậu làm sao thế? Đứa nào làm cậu tức?”

Bùm...Bùm...

Cậu vẫn tập trung việc của cậu, nó tập trung việc của nó.

-“Bắp Sen cậu mua cho em à, em vừa ăn thử một ít, ngon lắm...”

-“...”

-“Em xoa bóp như thế này cậu thấy dễ chịu hơn không ạ?”

-“...”

-“Đứa nào bắt nạt cậu, cậu nói cho em biết, em đánh cho nó một trận...”

-“...”

-“Em nói thật chứ, trông em như này nhưng có ích lắm, cậu cứ nói cho em đứa nào gây phiền nhiễu cho cậu, em không đánh được nó thì em đè nó chết luôn, đảm bảo thịt em mà đè lên, bọn chúng tắc thở...”

Cậu cuối cùng cũng lỡ cười. Nhưng rất nhanh, lấy lại phong độ, cậu hỏi.

-“Mày là người hầu của ai?”

Tuy được nhận làm con nuôi rồi, nhưng mẹ bảo giấu cậu, mẹ còn bảo vẫn nghe lời cậu như xưa, nên Sen nhanh nhẩu.

-“Của cậu ạ, tất nhiên là của cậu rồi!”

-“Thế mày vừa làm gì?”

-“Em...em...gọi đầu...”

-“Cho ai?”

-“Cho...anh Sên...ạ...”

-“Rồi, mày nhắc lại các câu trả lời của mày đi!”

-“Em là người hầu của cậu và em gọi đầu cho anh Sên ạ!”

Nó nói rất nhanh, rất to rõ ràng. Nói xong mới biết mình nói hớ. Chết rồi, mặt cậu lại đen kịt rồi.

-“Ừ, người của tao, nhưng lại đi phục vụ thằng khác...mày biến đi!”

-“Dạ, không phải đâu ạ, anh Sên dạy em, mới cả anh ấy gọi đầu cho em nên em cũng muốn gọi lại cảm ơn...”

Sen vội vã giải thích.

-“WHAT? Mày nhắc lại?”

-“Anh ấy...gọi đầu cho em...”

Sen sợ rúm, lấy cốc nước cho cậu hạ hỏa, ai ngờ cậu ném vỡ choang, đuổi nó về phòng.

-“Cậu sao vậy?”

-“Biến cho tao!”

-“Em xin mà, em làm gì sai cơ chứ?”

-“CÚT!”

-“Sao cậu quá đáng thế? Có gì cậu phải nói ra chứ?”

-“XÉO!”

-“Em ghét cậu thật đó, cậu đúng là khó tính, không ai muốn ở gần cậu cả!”

-“Mày nhớ những gì mày nói!”

Cánh cửa đóng sầm, Sen tiu nghỉu về nhà dưới, nghe nói hôm đó cậu rất khó ở, làm khổ bao nhiêu người. Đại thiếu gia cũng thật, tính tình rất thất thường.

Ngày hôm sau, bác Lựu theo lời cậu, đi tìm một người giúp việc mới. Sen nghe mấy bác nói, bạn này tên là Huệ, bằng tuổi Sen và cậu. Nhà bạn ấy nghèo, lại đông con, nên từ bé đã phải phụ gia đình bán đậu, nuôi các em, giờ tìm được công việc lương cao gấp chục lần, lại nhàn, gia đình bạn ấy biết ơn bác Lựu lắm.

Cũng chính vì thế, Huệ rất nghe lời cậu chủ. Sen giờ là người thừa rồi, so ra, Huệ nhanh nhẹn và thông minh gấp mấy lần nó.

Cậu cho Huệ đi chơi cùng nha, đi tới cầu lạc bộ bơi cùng, cậu đi đâu là Huệ theo đó, cậu chỉ cần liếc mắt một phát là bạn ấy hiểu ý liền cơ. Sen thì vẫn làm công việc hàng ngày, học thêm, học cắm hoa, học nấu cơm...có điều nó thấy buồn lòng hơn thì phải, giờ buổi tối cậu không xuống làm phiền nó nữa, cậu có người mới rồi mà, Sen thất nghiệp rồi.

Mọi khi ước cậu dễ dãi một tý, giờ cậu dễ quá, lại buồn.

Hôm đó trời nắng, cậu đi tập thể thao về, người nhễ nhại mồ hôi. Buồn cười là có đứa cứ ngóng từ trong bếp ngóng ra, thấy cậu về, lập tức lấy cốc nước lạnh đem đến, toe toét đưa cậu.

Thường nó đưa là cậu uống ngay, giờ nó quên, cậu còn có người khác, Huệ lấy cho cậu một cốc nước sấu dầm nha, ngon hơn nước lọc của nó. Đại thiếu gia không suy nghĩ, lấy ngay nước từ tay Huệ, uống một hơi rồi lên nhà với nhau, đi qua Sen, hình như là không nhìn thấy Sen thì phải.

Buổi tối, 10 giờ, sau khi Huệ được lái xe đưa về nhà, Sen mới dò dẫm lên phòng đại thiếu gia, mếu máo.

-“Cậu, không cần em nữa à?”

-“...”

-“Đại thiếu gia có người hầu mới, bạn ấy thông minh hơn em, cậu thích bạn ấy rồi à?”

-“...”

-“Cậu bỏ mặc em à?”

-“...”

-“Được rồi, em chúc cậu và bạn ấy có cuộc sống hạnh phúc vui vẻ vậy, cứ quên em đi vậy!”

Bên trong vẫn yên lặng, nó ngồi dựa vào cửa phòng cậu một lát, xong rồi về phòng, nằm trong chăn, con bé chảy nước mắt. Nó cũng không hiểu nữa, chỉ là muốn khóc thôi!

Sen thuộc tuýp người dễ béo cũng dễ gầy. Ví dụ gần đây nhất là từ khi về nhà với cậu, nó ăn như lợn, tăng cân chóng mặt. Giờ có chuyện buồn, ăn cũng chẳng thấy ngon, thân hình không giảm cũng cứ thế mà gầy.

Chiều chiều, nó đều xin các bác việc quét sân, chẳng qua là muốn thấy cậu một tý, nên một cái sân, nó quét rất lâu. Ngày nào cũng phải đợi được cậu và Huệ đi chơi về, lên nhà trên, nó mới ỉu xìu xuống nhà dưới.

Hôm nay, cậu vẫn đi qua nó như mọi ngày, tự dừng lại quay lại.

Tay cậu hơi nâng cằm nó, quát.

-“Mày giảm cân?”

Lâu lắm rồi cậu mới nói chuyện với mình, Sen mừng huýnh, vội vàng giải thích.

-“Không...không...cậu ạ, em có giảm gì đâu....tự thế đó...”

Cậu hơi nheo mắt, xem xét, bạn Huệ bên cạnh lên tiếng.

-“Cậu ơi lên ăn tối và tắm giặt ạ, tối nay cậu còn hẹn đi xem phim với các bạn...em sợ không kịp...”

Đúng là người hầu mới, biết xếp sắp hơn Sen rất nhiều, khôn hơn nó, biết điều hơn nó, người lớn hơn nó nữa. Sen nhìn Hiền và Huệ, mắt một bóng nước, nó vút cán chổi, tui thân chạy về phòng khóc nức nở.

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đại Bàng Đen Kéo Bướm Hồng

Thế Hiển chơi bida, cậu thấy chán.

Xem phim chưởng, cũng chán nốt.

Chơi game, càng chán.

Trong đầu cứ lờn vờn hình ảnh con bé phụng phịu dỗi hờn chạy về phòng. Đầu óc thì lý trí, chân thì chỉ muốn chạy ngay xuống xem nó như thế nào?

Cậu suy, rồi cậu nghĩ! Cậu là đại thiếu gia cơ mà? Nó cũng chỉ là một con hầu, tại sao cậu lại phải đánh mất sĩ diện của mình như thế? Cậu đi chơi, mua bắp sen cho nó, tự tay lựa chọn, lúc mang về lòng còn phẫn khởi thì lại chứng kiến cái cảnh mùi mẫn mùi mẫn của nó là đứa khác, hỏi thế có đáng giận không?

Đại thiếu gia ghen ư? Không, có gì mà ghen. Cậu khẳng định cậu không ghen!

Cậu là cậu chủ, cậu muốn bao nhiêu người giúp việc chả được. Chẳng phải trong mấy đứa quản gia chọn, cậu hài lòng nhất với đứa này sao? Nó rất thông minh, rất hiểu chuyện, sao vẫn không làm cậu vui được?

Hoàng Thế Hiển hất hàm, Huệ cũng biết điều đi xuống. Mấy ngày hôm nay cậu chủ đều thế, nó cũng chẳng biết cái con bé nhà này có cái gì hơn nó? Chẳng qua là tới sớm hơn chứ gì?

Cũng là người giúp việc thôi mà, lại còn béo quay béo cút, trông đã thấy xấu, người ngòm thì chậm chạp, lại còn hay dỗi cậu chủ. Vậy mà hôm nào,

cậu cũng sai Huệ xuống phòng Sen tới chực lần, xem Sen làm gì, như thế nào, buồn không?

Mọi khi đi, ngó vào cửa sổ là được, hôm nay Sen đóng cửa kín, Huệ đành phải gọi.

-“Sen, Huệ nè, cho vào nhé!”

Sen trong phòng, nước nở mãi mới ra mở cửa.

-“Đại thiếu gia gọi mình à?”

Vì cậu đã dặn phải bí mật không cho ai biết, nên Huệ đánh trống lảng.

-“Không, không gọi! ”

Huệ chăm chú nhìn Sen, nó đã xịu mặt ngay rồi. Hôm nay mới có dịp ngắm kĩ phòng Sen, quả là người hầu hạng sang, một màu hồng rực rỡ, gấu bông xếp đầy một tủ, giường ngủ cũng là mô hình lâu đài thu nhỏ, có rèm ngủ đung đưa.

Nhìn góc học tập kia, toàn truyện mới đẹp ơi là đẹp, giá sách và bàn học được thiết kế liền nhau trông giống một khu rừng cổ tích, bên trên giá còn có bao nhiêu món đồ đẹp lung linh.

Chẳng bù cho mình, phòng thì chia với mấy đứa em, vôi trắng còn tróc ra rồi, huống chi là màu sắc rực rỡ như này. Cô bé bỗng thấy chạnh lòng, nếu như Sen bị đuổi việc, cô sẽ được thay Sen, làm người giúp việc ở lại ban đêm, liệu cô có được ở trong căn phòng này không?

Như thế chẳng phải rất tuyệt hay sao? Cô sẽ xin cậu chủ đưa các em mình tới đây ngủ, bọn chúng chắc sướng điên...

-“Này, Huệ ơi...”

-“...”

-“Huệ!”

-“...”

-“Huệ ơi!”

Huệ giật mình, đáp.

-“Ơi, mình đây!”

-“Nghĩ gì vậy?”

-“À, không có gì...Mình phải lên nhà trên đây, xuống chơi với bạn tý thôi mà...”

-“Ừ! Huệ ơi, nhờ bạn một việc được không?”

-“Việc gì?”

-“Bạn hỏi cậu xem cậu giận mình chuyện gì được không?”

-“Được rồi!”

Huệ định đi, thì thấy có một anh lớn tuổi vào chơi với Sen, anh ấy rất cao, đẹp trai nữa.

-“Anh Sên...à...đây là Huệ...”

-“Ừ, có nghe mẹ anh nói rồi, chào Huệ!”

Anh nở nụ cười, ngọt ngào đến chết người, bàn tay anh, to hơn bàn tay cô bé, cái bắt tay, thật là ấm áp, làm má cô đỏ phừng phừng.

-“Em...chào....anh...ạ...”

-“Ừ, đi thả điều không Sen?”

-“Thật ạ?”

Sen đang buồn thiu, nghe rủ rê tỉnh cả người.

-“Thật chứ không à? Mua sẵn cho cô nè!”

Con bướm màu hồng, nhỏ xinh, cực đẹp.

-“Ừây, thích thế...thích quá...”

-“Thay đồ đi, nhanh không tối!”

Anh Sên bảo, Sen hào hứng vui vẻ, một lúc, nó quay lại.

-“Anh Sên cho bạn Huệ đi với, Huệ đi thả điều không Huệ?”

Huệ lấp bắp từ chối rồi sức nhớ đại thiếu gia đang đợi mình, chạy nhanh lên phòng. Cậu đang ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt đã khó coi lắm rồi.

-“Cậu ạ!”

-“Sao rồi?”

-“Dạ?”

Đại thiếu gia hơi nheo mắt, Huệ mới sức nhớ chuyện, báo cáo.

-“Lúc đầu thì buồn nhưng giờ thì vui rồi ạ!”

Cậu mỉm cười.

-“Thế thì tốt! Mang cái này xuống cho nó ăn, nhưng cấm bảo tao sai!”

-“Dạ, tối mang được không ạ?”

-“Sao?”

-“Dạ...Sen...Sen đi thả diều...với anh Sên rồi ạ!”

CHOANG!

Cái bát yến hằm bị đại thiếu gia ném một phát ra ngoài cửa. Cũng may không ai đi qua, không thì trọng thương rồi. Huệ nín thở sợ hãi, cậu lại cúi rồi đây!

-“Đi!”

-“Dạ?”

-“Đi thả diều, tao với mày cũng đi thả diều!”

-“Cậu không đi xem phim với các bạn nữa ạ?”

-“Không!”

Cô bé tuân lệnh theo, chợt nhớ ra cái gì đó, hỏi han cậu.

-“Cho em của em đi theo được không? Chỉ cho một đứa thôi ạ!”

-“Được, nhưng bảo người khác đón nó, chúng ta đi trước!”

-“Vâng ạ!”

Huệ khẽ reo lên. Cô cùng đại thiếu gia ra sân cỏ Bảo Tố, sân cỏ này rất đẹp, xanh mướt, một vùng trời rực rỡ sắc màu của những cánh diều.

-“Cậu ơi chỗ này trống, thả chỗ này nhé!”

Đại thiếu gia không nói, hình như cậu vẫn đang tìm kiếm cái gì đó. Cô chỉ còn biết đi theo.

-“Chị...chị...”

Giọng bé nào mà quen thế nhỉ? Chẳng phải là thằng Hiếu nhà cô sao, vội vã ôm em vào lòng, thơm chụt vào cái má đáng yêu, Huệ bế em theo cậu.

Phải mất một lúc lâu, đại thiếu gia mới xác định được chỗ cho ba người chơi. Ba con đại bàng màu đen dần dần được thả lên, nổi bật cả một góc. Con đại bàng của cậu là bay lên nhanh nhất, đúng là đại thiếu gia, cái gì cũng giỏi. Nhưng từ đã, tại sao con điều của cậu bay lạ vậy?

Không phải là bay cao lên, mà cậu đang xoay người, điều khiển cho nó chệch sang phải, cẩn thận, chính xác, tiến tới gần con bướm màu hồng nào đó, để vướng dây vào nhau. Đại thiếu gia làm một cái giật, thật mạnh, con đại bàng đen cùng con bướm hồng cùng tử trận. Ánh mắt cậu đặc thẳng, ánh mắt chủ nhân con bướm kia thì bi ai, ảm ức...mà chẳng phải...là Sen đó sao...

-“Chị ơi, chị ơi!”

Huệ quay sang, chết đứng, con điều của đại thiếu gia to quá, một làn gió mạnh thổi qua, thằng Hiếu nhỏ bé đang bay dần lên, cô khóc thét.

Giây phút đó, sợ gần chết, tim tưởng đã rụng ra rồi. May mắn thay, người thanh niên cao to đã kịp kéo chân thằng bé lại, cả người cô thả lỏng.

-“Trẻ nhỏ thì nên thả điều nhỏ thôi...”

-“Anh Sên...cảm ơn anh...”

Trong một ngày, mà tim cô rụng tới hai lần, nhưng lần này, cảm xúc hình như khác lần trước thì phải. Em Hiếu khóc sướt mướt, anh Sên đỡ dành em, rồi kiệu em trên vai, cho thả chung điều của mình, hình ảnh đó, người con trai này, có lẽ mãi mãi cô bé không thể nào quên.

Một phía khác, có hai đứa dường như không biết chuyện gì xảy ra.

-“Cậu, sao cậu lại làm thế?”

-“Cái đấy thì phải hỏi mày trước chứ?”

-“Sao lại hỏi em, em không hiểu gì cả?”

-“Ừ, chơi vui vẻ thế thì còn hiểu gì?”

-“Chơi vui thì liên quan gì tới chuyện cậu làm hỏng con điều của em?”

-“Liên quan đấy, thế mới hay chứ!”

-“Thế cậu hết giận em chưa?”

-“Mày là cái gì mà tao phải giận mày?”

Sen đôi co với cậu một lúc, thấy bên cạnh thiếu thiếu, đưa mắt đi tìm anh Sên, thấy anh đang cõng em bé nào đó, Huệ cũng đi bên cạnh.

-“Đấy là em cái Huệ!”

-“Vâng.”

-“Sao, tiếc hả?”

-“Tiếc gì ạ?”

-“Anh Sên của mày kiệu em nó, không kiệu mày, mày chắc đang ghen lắm à?”

-“Ặc, sao em lại ghen với con nít, cậu hay thật!”

Thế Hiển không nói nhiều nữa, có một việc mà cậu vẫn luôn muốn làm từ lâu. Cậu lấy một con điều khác đặt vào tay Sen, rồi ngồi xuống.

-“Lên!”

-“Lên gì ạ?”

-“Lên tao kiêu...”

-“Thôi...thôi...em béo lắm, mới cả em lớn rồi, ngại lắm...”

-“Mày mà cũng biết ngại hả?”

-“Có chứ!”

Con bé chần chừ mãi, cuối cùng cậu chịu thua, không thềm đôi co, cậu đưa tay ra, ôm lấy chân nó, rồi nhấc bổng lên.

-“Á....á....á....á....á....”

-“Thả điều lên đi!”

Sen giờ đầu óc hỗn loạn hết cả, cậu ra lệnh như thế nào thì biết làm theo thôi, ngoan ngoãn buông dây dần dần.

-“Nhẹ quá, tao đã cấm mày giảm cân rồi cơ mà?”

-“Em có giảm đâu mà! Tự nó thế mà...”

-“Điều toa!”

-“Nói thật mà, mấy hôm nay em không ăn được! Ăn không thấy ngon...”

-“Sao mà không ăn được, cẩn thận con điều kia, mày sắp để nó mắc vào điều của người ta rồi...”

-“Con điều này nặng quá à...”

-“Sao mà không ăn được?”

-“Thì tại cậu giận em còn gì? Cậu không thèm nhìn mặt em nữa luôn...”

Sen khai thật thà, tự dưng Hiền thấy lòng mình ấm áp tới lạ.

Nặng chiều dần tắt, cậu nói.

-“Thu điều đi!”

-“Vâng.”

Đại bàng hạ cánh rồi, nhưng Sen thì vẫn chưa được xuống đất.

-“Đi về thôi...”

-“Cứ thế này mà về ạ?”

-“Mày không thích?”

Thực sự thì thích quá chứ nì, bao nhiêu ngày đại thiếu gia giận, buồn chết đi được. Nó lắc đầu, cậu bế nó, cứ thế đi. Cậu bằng tuổi nó mà giờ nó nhìn lại, mọi người nói cũng không sai, bên cậu, nó đúng như một đứa trẻ vậy.

-“Ờ, không vào xe à cậu?”

-“Thôi xe cho con Huệ với em nó, cả thằng Sên đi, tao với mày đi bộ về nhà!”

-“Dạ?”

Cậu huyết sáo, không thèm để ý ánh mắt ngạc nhiên của Sen. Còn Sen thì, choáng.

-“Cậu không mỏi tay ạ? Em nặng mà...”

-“Nhà mình cũng gần đây mà!”

Gần đâu mà gần, Sen chẳng thấy gần gì ý.

Phía xa xa, có em bé vẫn ngây thơ thả diều, có chàng trai nhìn theo hai đứa nọ, ánh mắt thoáng nét buồn. Lại có cô gái nhìn tất cả bọn họ, bỗng thờ dài. Số phận, cùng là người giúp việc, sao khác nhau tới thế?

.....

.....

Đại thiếu gia và Sen cuối cùng cũng về tới nhà, nó thì lo cậu mệt, cậu thì vẫn cười rất tươi. Cậu gọi người làm đồ ăn cho nó. Chỉ làm một bát canh hầm thôi, để giữa bàn, chủ tớ ngồi đối diện.

-“Ăn đi...”

Sen ngửi mùi thơm, bụng tự dưng thấy đói. Chẳng hiểu luôn, có cậu ở cạnh, y như rằng nó thấy ngon miệng hơn.

-“Cậu ơi Huệ tìm cậu!”

Chị Na thông báo.

-“Hôm nay cho nó nghỉ việc sớm đi!”

Cậu ra lệnh, rồi cầm thìa xúc ăn cùng Sen, nó trợn tròn ngạc nhiên.

-“Sao? Không cho tao ăn hả?”

-“Không không, cậu ăn đi ạ!”

Hai đứa đánh chén, tý là hết.

-“Mày luôn vô duyên như thế!”

Cậu thờ dài. Sen ngây ngô.

-“Sao vậy cậu?”

-“Mày xem, cả bát canh, ăn với mày, tao chỉ ăn được một chút, còn mày ăn tham chén hết phần của tao!”

-“Để em bảo nhà bếp làm cho cậu bát khác nhé!”

-“Thôi, khỏi cần!”

-“Vâng!”

-“Mà nghe nói mày học nấu ăn hả?”

Cậu hỏi thăm, con bé vênh váo.

-“Ôi, em đã biết nấu ăn từ ngày em ở với mẹ em ý, chẳng qua giờ là củng cố thêm thôi, em nấu ngon cực luôn ý!”

-“Tinh tướng!”

-“Thật mà!”

-“Nấu thử xem!”

-“Cậu thích ăn gì? Em làm bánh bao cho cậu nhé, các bác ủ bột sẵn rồi...”

-“Cũng được!”

Sen háo hức lắm, nó đi luộc trứng cút, ngâm mộc nhĩ, nấm hương, chuẩn bị cả thịt xay nữa. Vừa làm vừa hát, cậu cũng chẳng đi đâu, ngồi nhìn nó nấu, ánh mắt hơi bị trĩu mẩn nha.

Khá lâu sau đó, cậu mới được ăn bánh bao do Sen làm. Ăn một miếng, thấy tạm được, ăn miếng thứ hai, cũng ngon, ăn miếng thứ ba, òa, cực ngon. Đây gọi là tình thiếp bỏ trong món ăn, chàng thưởng thức mãi không chán đó nha!

-“Sen này, chỉ được làm bánh bao cho tao ăn thôi!”

-“Vâng!”

-“Từ giờ không được đi với thằng Sên nữa!”

Sen giật mình, hỏi lại.

-“Sao lại thế à cậu?”

-“Tao không thích!”

-“Nhưng anh Sên tốt bụng mà, toàn giúp em nữa, sao cậu lại không cho em chơi với anh ấy!”

-“Tao bảo mày có nghe không?”

Sen phụng phịu, chưa kịp trả lời thì cậu đã cáu.

-“Kính thưa, luyện tiếc ghê nhỉ, xem ra tao chia rẽ chúng mày rồi, được, thích thì cứ chơi, nhưng tao không chơi với mày nữa!”

-“Sao cậu vô lí thế?”

-“Mày chọn như nào?”

-“Anh Sên chẳng bao giờ bắt em chọn khó như cậu cả!”

-“Còn tâng bốc nó nữa, haha...yêu quý nhau quá nhỉ?”

-“Em...em...”

-“Thôi, mày không phải chọn nữa, từ mai cứ đi chơi vui vẻ với nó đi!”

Cậu giận, về phòng! Vừa mới được vài phút hạnh phúc, cậu đã lại giận rồi, buồn quá à.

Hôm sau, Sen ra sức nhờ Huệ làm gián điệp, đưa đồ nịnh cậu, mà vô ích. Nó cảm thấy rất khó chịu, cậu bảo hôm qua là thật ư? Bây giờ nó không đi với anh Sên nữa, cậu sẽ thân với nó như xưa ư?

Nhưng tự dừng lại đoạn tuyệt anh Sên như thế, anh có buồn và ghét Sen không? Hix. Tính đi tính lại, thôi thì anh Sên có thể cũng sắp đi học đại học rồi, cũng không được gặp nhiều, nhưng cậu thì khác.

Lại cân đo đong đếm tình cảm của mình, chơi với cậu vui hơn mà, nó viết vào tờ giấy, gửi Huệ đưa cho cậu, nói chọn cậu.

Cả ngày Sen hồi hộp chờ tin tức.

-“Mình đưa rồi nhưng đại thiếu gia nói ghét bạn, từ giờ không nhìn mặt bạn nữa!”

Lời Huệ nói ra, Sen ngổ lòng nặng trĩu.

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tuyển Nước Bọt Thần Kỳ

Sáng sớm, nó đã lên phòng cậu, nghe tiếng động bên trong, nghĩ cậu đã dậy rồi, bèn gọi.

-“Đại thiếu gia!”

-“...”

-“Cậu ơi, mở cửa cho em!”

-“...”

-“Cậu!”

-“...”

-“Sao cậu vô lí thế hả cậu? Em đã không chơi với anh Sên rồi mà, sao cậu còn ghét em cơ chứ? Cậu khó tính quá à!”

Bên ngoài mè nheo, âm ức, tức tối, cuối cùng cửa cũng mở.

-“Mày làm loạn cái gì?”

-“Hôm qua em gửi tờ giấy cho Huệ, cậu đọc chưa?”

-“Rồi!”

-“Thế sao cậu vẫn ghét em?”

-“Mày là cái gì mà tao phải ghét, tao chẳng ghét ai cả!”

-“Thế em vào chơi với cậu nhé!”

-“Về phòng đi!”

-“Sao thế? Em chơi với cậu mà...”

-“Gớm, mày phải suy nghĩ cả thế kỉ mới chọn được, đau khổ day dứt quá, tao không cần, mày thích chơi với ai thì chơi!”

Có việc nhỏ nhoi yêu cầu, mà nó suy nghĩ dữ tợn vậy, đại thiếu gia thấy bực, bảo nó không chơi với thằng Sên thôi mà nó cũng phải trăn trở bao lâu, xem chừng tình cảm tốt đẹp quá cơ, cậu càng điên. Cậu không tin, không có nó cậu vẫn có thể sống tốt, đợi mà xem!

Sen lò dò xuống cầu thang, gặp Huệ, đau khổ kể lể sự tình.

Huệ khuyên nó, chân thành.

-“Con trai ý, cậu càng bám theo bọn họ càng kiêu thôi, tốt nhất là lờ họ đi...”

-“Thật á?”

-“Ừ, bạn biết cách hiệu nghiệm nhất là gì không?”

Sen mắt long lanh, hỏi lại ngay.

-“Là gì?”

-“Là bạn trốn thật kĩ vào, không tìm được bạn, đại thiếu gia sẽ nhớ bạn, rồi hết giận ngay...”

-“Thật không?”

Huệ hơi cười, Sen mà trốn đi thì sao nhỉ? Thường nghe người lớn bảo, trốn việc sẽ bị ông chủ phạt, còn có thể bị đuổi việc nữa, nếu lần này Sen

trốn lâu lâu, liệu có bị đuổi không? Liệu cô bé và các em có được ở căn phòng cổ tích màu hồng đó không?

Nghĩ mà hưng phấn quá, cô liền thủ thủ vào tai bạn, dặn dò mấy lời, rồi kết luận.

-“Tùy bạn, muốn thực hiện thì thực hiện, nhưng phải bí mật, không được khai ra mình đâu đấy nhé!”

-“Ừ!”

-“Thề đi!”

-“Xin thề...”

Sửng quá, Sen tung tăng đi tìm chỗ trốn.

Huệ thì gõ cửa, vào phòng nghe cậu sai vặt. Vừa mới vào cậu đã hát hàm, biết ngay cậu muốn gì mà, cô bé trả vờ đi xuống nhà dưới, rồi lại đi lên, báo cáo.

-“Không thấy cậu ạ!”

Đại thiếu gia giật mình.

-“Nó đi đâu? Vừa ở đây cơ mà?”

-“Em không biết ạ, em xuống mà không thấy ạ!”

-“Hôm nay không phải theo tao nữa, mà ở nhà đi.”

-“Vâng!”

Hơi chán, dù sao đi tới câu lạc bộ thể thao cùng đại thiếu gia và các bạn vẫn vui hơn, hôm thì được chơi thả diều, hôm thì chơi đua xe, hôm thì điều khiển mô hình máy bay từ xa...

Lúc đầu Huệ còn thắc mắc sao hôm nay cậu lại không đem nó đi cùng. Sau thì mới vỡ lẽ, cứ 20 phút cậu lại gọi về nhà, mục đích duy nhất, chỉ là để hỏi, con bé đó ở đâu.

Còn ở đâu nữa? Chẳng biết trốn ở chỗ nào rồi.

Cô bé đành trả vờ cậu đợi em tý, lại trả vờ cúp máy, mấy phút sau giọng ngọt ngào, em không thấy.

Mọi khi đại thiếu gia đi chơi rất lâu, hôm nay 11 giờ cậu đã về nhà rồi. Sắc mặt không được tốt lắm. Nơi đầu tiên cậu tới là phòng con bé, không thấy nó.

Cả nhà họ Hoàng, mười mấy người giúp việc, bị xả một trận lôi đình.

-“Mau...tìm nó về, mau lên!”

-“...”

-“Cho các người ba mươi phút, không tìm được nó thì nghỉ việc!”

-“Đi mau...ai tìm được nó lương tháng này tăng gấp đôi...”

....

Trời ơi, cậu chủ thường ngày trông vậy mà lúc cáu lên phát sợ, giờ Huệ mới thấy uy lực khủng khiếp của đại thiếu gia. Mọi người bỏ hết việc đang làm, nháo nhác đi tìm Sen.

Một tiếng trôi qua, chẳng ai tìm thấy cả.

Chán quá, lúc này Huệ hỏi Sen chỗ nó trốn thì tốt, bây giờ có phải sướng không, đợi lâu lâu không ai tìm được, cô sẽ vờ đi tìm rồi chỉ cho cậu, nó tha hồ hứng đòn, chuẩn bị tâm lí mà nghỉ việc, còn cô, vừa được phòng đẹp, vừa được lương gấp đôi nữa chứ, thích thật!

Hai tiếng sau.

-“Cậu ạ, mấy người tìm hết các góc ngách rồi mà không thấy!”

-“Còn chị?”

-“Cậu ơi, tôi cũng không thấy ạ... cả nhà làm đẹp và ngoài vườn đều không có ạ!”

-“Cậu cứ bình tĩnh ạ, chắc nó đi đâu chơi thôi, tỳ nó về ạ...”

-“Hỏi Sên chưa?”

Bác Súng từ đâu đi lên, tay vẫn còn run.

-“Không ạ, hôm nay Sên nhà tôi đi chơi với bọn bạn cấp 3 ạ, đi từ sáng sớm, lên tận Hòa Bình cơ ạ!”

-“Thế còn thằng Tuấn?”

Quản gia Lựu lập tức báo cáo.

-“Nó không có ở nhà cậu Tuấn cậu ạ!”

-“Thế thì nó chẳng thể đi đâu được nữa, tìm lại một lần nữa, các người tìm kỹ lại một lần nữa...”

Huệ đứng cạnh, hơi mỉm cười, bỗng bị cậu quát.

-“Mày cũng thế, đi tìm đi, đứng đấy ăn hại làm gì?”

Lầm lũi đi tìm Sen, chính mình bảo nó trốn đi, giờ chính mình lại đi tìm nó, đúng là điên đời mà!

Đại thiếu gia tức!

Không thể hiểu nổi, không thấy nó trong tầm mắt, cậu lại bức bối tới vậy?

Mới hồi sáng, cậu còn oai hùng lắm, còn nghĩ nó không là cái gì cả, vậy mà bây giờ, không thấy nó, lòng bức bối khó chịu, y như có trăm ngàn con kiến giày vò.

Con ranh con có thể đi đâu được chứ?

Cậu hít thở, cậu cố gắng suy nghĩ, cố gắng nhớ lại...

Từ bé, nếu nó không vui, nó sẽ đi đâu? Nó chẳng đi đâu cả, chỉ chui vào phòng khóc thôi.

Sen béo, Sen thối, Sen ngu...Con Sen đáng chết này!

Khoan đã, hình như có lần chơi trốn tìm với cậu, nó cũng trốn không ai thấy thì phải? Hình như là trốn ở cái hang đá mãi phía cuối vườn hoa quả. Nhưng làm sao có thể chứ? Bây giờ hang đá đó ba cậu đã cho lấp gần hết, muốn trốn thì chỉ có thể chui vào cái lỗ bên trên, nhưng càng không khả thi vì cao lắm, nó sao lên được đấy?

Nghĩ ngợi, sốt ruột, cuối cùng cậu nóng lòng ra vườn.

Đi thẳng tới chỗ hang đá, cất giọng bá đạo.

-“Sen, mau xuống đây!”

Cũng chẳng biết nó có ở đây không, nhưng cậu vẫn quát, nó nghe được, với tính cách con này, chắc chắn sẽ sợ, kiểu gì cũng lộ.

-“Tao biết là mày ở trên đấy rồi, mau lên!”

-“Đừng để tao phải trèo lên tận trên đấy! Để tao mà thấy cái mặt mày thì mày no đòn con ạ!”

-“...”

-“Bây giờ mày lên tiếng hay để tao sai người lấp luôn cái lỗ đó lại, chôn sống mày luôn?”

Sen đúng là ở trong hang thật, nghe cậu nói, sợ run hết cả người, không may chân đạp phải viên đá nhỏ, làm nó rơi bụn xuống đất.

Đại thiếu gia bên dưới nhìn thấy thì cười mỉm, con này cũng giỏi thật, cầm tinh con vượn mới đúng, cao ngất như này mà cũng leo lên được. Ngay lập tức, cậu nghiêm giọng.

-“May quá ông Lữ đây rồi, ông cho người lấy đá lấp cái hang này lại cái! Có con chuột chết bốc mùi thối quá!”

Ồ, đại thiếu gia nhầm hả, Sen ngây thơ thò đầu ra.

-“Làm gì có con chuột chết nào đâu?”

Cậu đang khoanh tay, dựa cả người vào cây ổi, nhìn nó. Mặt cậu rất là biểu cảm nhé, nó nhìn quanh, làm gì có bác Lữ ở đây? Ngộ ra bị cậu lừa, thì đã quá là muộn!

-“Cậu toàn lừa em thôi!”

Hậm hực nói.

-“Mày rồi việc hả? Mò lên đấy làm gì?”

-“Cậu không chơi với em cơ mà, cậu không quan tâm em cơ mà?”

-“Lắm mồm!”

-“Em lên đây chơi...”

Cậu với một quả ổi nhỏ, rồi ném thẳng lên chỗ nó, quát.

-“Xuống ngay!”

Thực ra cú ném vừa rồi Hiền đã nhắm chuẩn, chắc chắn là sượt qua bên phải người Sen rồi bay vào hang đá. Ai ngờ nó ngu quá, phản xạ nghiêng đầu tránh, thế là trúng đạn luôn...giữa trán. Nó run, chân tay loạng choạng, tý nữa thì lăn xuống, hại ai đó bên dưới mặt tái mét.

-“Vác xác mày xuống đây!”

-“Không, cậu đang câu lăm, em không ngu đâu!”

-“Xuống đi, rồi tao không phạt mày, không câu với mày!”

-“Thế có giận em nữa không?”

-“Không!”

-“Cậu phải hứa cơ!”

-“Ừ, tao hứa!”

Sen mừng lắm, nó lò dò tìm đường xuống. Chân đạp, đá rơi lả tả, nhìn cảm giác nó có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, cậu bên dưới hãi hùng.

-“Mau lên đi, không xuống nữa!”

-“Sao ạ?”

-“Ở yên trên đấy cho tao!”

Cậu bực mình ra lệnh, chạy vào nhà sai người lấy thang, rồi mới lên đưa nó xuống.

-“Em tự xuống được mà, cậu bày vẽ thế làm gì?”

Con bé chẹp miệng, đại thiếu gia điên.

-“Tao biết mày giỏi rồi, tập trung vào, trèo cho nó cẩn thận...”

-“Ôi trời, đá thế kia em còn trèo được nữa là thang...dễ ợt ý à...”

Cái con ranh này, lăm mồm thật đấy, Thế Hiển hít hơi, cố nhịn nhục, một tay ôm chân nó, vác trên vai, nhanh nhẹn đi xuống.

-“Em đã nói em trèo được rồi mà...”

-“...”

-“Cậu ơi thả em ra đi!”

-“...”

-“Cậu ơi em chóng mặt quá à...”

Vì cậu vác Sen, chân nó thì ở phía trước người cậu, đầu nó thì ở phía sau, theo tư thế đâm thẳng xuống đất.

-“Cậu ơi em hoa mắt lắm, như bị chòng cây chuối ý, cậu ơi...em xin...tha cho em...”

-“Cho máu chảy một ít vào não mày, không mày ngu quá!”

-“Rồi rồi, từ nãy tới giờ chảy bao nhiêu máu rồi, em thông minh lắm rồi!”

Van xin rồi rít, rớt cuộc cậu cũng tha, ném một phát con bèo vào giường của nó. Sen vừa nằm xuống đã cuộn chẵn tròn được rồi, trời đất thoải mái chết đi được, cả buổi nó ngồi trên hang, đau hết cả lưng.

Tiếng bụng hai đứa, không hện mà cùng kêu.

-“Á, cậu đói kìa?”

-“Đúng rồi, tao đói, mày không đói nhi?”

-“Có có...em đói...em đói...tối giờ ăn trưa chưa cậu?”

-“Qua lâu rồi!”

Đoạn, cậu sai người mang thức ăn lên, nào là gà rang muối, nào là thịt bò xào dưa, nào là cua hấp bia. Sen đói hoa cả mắt, lưỡi liếm môi thèm thưỡng, cậu thì ngồi ăn ngon lành, tỉnh bơ.

-“Cho em ăn với!”

Cậu ban đầu định phạt nó, nhưng nhớ ra nó đói thì nguy cơ xiu rất cao, nên chỉ gạt đầu, Sen rón rén tới gần, bốc lấy bốc để.

-“Con gái con nứa, dùng đũa đi!”

-“Ôi dào, bốc tay cho nhanh cậu ạ!”

-“Vô duyên!”

Nó kệ, xé thịt nhai nhồm nhoàm.

-“Cậu xem, em ăn ba miếng rồi cậu mới xong một miếng...”

-“Mày thì giỏi rồi!”

-“Thật á?”

Tối lúc ăn cua, đại thiếu gia ngại dùng tay, nên toàn bộ để Sen phục vụ hết. Có ai đó đứng ngoài cửa sổ nhìn lén, thấy rất không công bằng mà. Mọi khi đại thiếu gia ăn, cô phải đeo găng tay vào mới được xé đồ ăn của cậu, còn Sen kia, nó không cần đeo, nó lại còn bỏ một miếng vào mồm nó, một miếng vào mồm cậu, vậy mà cậu cũng không chê bẩn, lạ thật đấy!

-“Đau không?”

Hiển hỏi, mắt nhìn chăm chăm vào vết sưng trên trán Sen. Giờ nó mới nhớ, đau thật.

-“Cậu ném chuẩn quá! Em có đau, nhưng không sao.”

-“Có muốn hết đau không?”

-“Tý em xoa dầu là khỏi.”

-“Có cách không cần dầu xoa vẫn khỏi đau...”

-“Thật ạ?”

-“Ừ, nhắm mắt vào...”

Sen béo nghe lời, thấy trán mình tự nhiên ươn ướt, nó giật mình mở mắt to tròn xoe, thấy cậu mặt đỏ bừng như cà chua chín, con bé lấp bắp.

-“Cậu...cậu...làm gì thế? Bà chủ bảo yêu nhau mới được hôn cơ...”

Cậu ngượng, cậu quát.

-“Hôn đâu mà hôn, hôn là môi chạm môi, đấy là thơm, thơm chữa đau, không cần yêu cũng có thể thơm, mà chẳng biết cái gì cả...”

-“Thật ạ? Sao thơm lại chữa đau ạ?”

Ngây ngô hỏi, cậu cũng nhanh trí không kém.

-“Vì tuyến nước bọt có chất giảm đau, mà không thấy hết đau hả?”

Sen tự cảm nhận lại, lúc nãy cậu thơm lên trán nó, nó thấy tim đập hơi nhanh, má cũng hơi đỏ, ừ nhỉ, quên đau rồi, cậu siêu thật đó, cái gì cũng biết à!

-“À à, em hiểu rồi, giờ nếu đau em chỉ cần bảo người khác thơm lên chỗ đau là được...”

Mặt cậu tối sầm, đen xì, mắng một trận.

-“Ngu, chỉ có tuyến nước bọt của tao mới hiệu nghiệm thế thôi! Của người khác thì không khỏi được đâu...”

-“Thật ạ?”

-“Lừa mày làm gì? Lợi lộc gì?”

-“Vâng!”

Nghe lời cậu, ngoan ngoãn ăn tiếp. Một lát, lại thấy cậu chìa tay ra trước mặt nó.

-“Sao vậy cậu?”

-“Tay tao đau!”

-“Sao lại đau ạ?”

-“Lúc nãy trèo lên đón mày, bị đá làm xước...”

Sen nhìn, cũng có vết xước thật. Nó nghĩ một lát rồi chân tình bảo cậu.

-“Cậu thơm lên tay cậu đi, nước bọt của cậu thần kì thế cơ mà...”

-“Tao tự chữa cho mình thì không hiệu quả!”

-“Thế em lấy thuốc cho cậu nhé!”

-“Cũng không hiệu quả đâu.”

-“Thế giờ phải làm sao ạ?”

-“Mày thơm lên đi.”

Cậu nói, tỉnh bơ. Sen thì ngơ ngác.

-“Sao cậu vừa bảo chỉ mình cậu thơm mới hiệu nghiệm mà...”

-“Của mày cũng hiệu nghiệm! Nhanh lên, tao đau quá...á...á...á...”

Thấy cậu vậy, Sen sốt ruột quá, không nghi ngờ gì mà chọt lên một phát.

-“Đỡ chưa cậu?”

-“Thêm phát nữa đi, vẫn còn đau lắm!”

-“Vâng...”

Vài phát nữa, cậu hết đau thật, Sen khoái lắm. Nó định đi khoe mọi người, may mà cậu giữ nó lại, giảng giải cho nó, cái thơm của nó, chỉ có duy nhất với cậu là có tác dụng thôi. Cũng như nếu nó bị đau, chỉ duy nhất cậu thơm mới hết đau.

Lẳng nhẳng, nhức đầu quá cơ. Cậu bảo thôi Sen đừng nghĩ nữa, để bao giờ lớn cậu sẽ giảng thêm cho mà hiểu.

.....

.....

Từ đợt Sen trốn, đại thiếu gia không an tâm, ngày nào cũng phải trông thấy nó mới được, cho nên đi đâu cũng mang theo.

Huệ đau buồn lắm, đúng là người tính không bằng trời tính. Con béo thì làm cái gì, có làm cậu cũng không cho nó làm...giờ chẳng phải cô là chân sai vặt của cậu với cả nó luôn hay sao?

Sen thì gặp Huệ là xúm vào nói chuyện, cảm ơn không ngớt, lúc nào cũng tíu tít, nhờ có Huệ mà cậu lại chơi với nó mà. Nó còn đem tặng Huệ mấy con gấu.

Có hôm buổi chiều nhàn rỗi, cậu đem hai đứa đi câu cá. Tất nhiên ra ngoài thì đều nhận làm em họ cậu rồi. Hiển dặn hai đứa ngồi chỗ mát trông đờ, còn cậu đi ra ngoài chỗ ao xa, chỗ đó mới nhiều cá.

Tự nhiên mọc ra hai em, một em tuy béo nhưng trắng bóc, một em thân hình mảnh khảnh, xinh như hoa, bọn bạn cậu hứng chí, nhân lúc Hiển đi vắng, thi nhau trêu chọc.

Đùa dai nhất là Long, cậu tới chỗ hai đứa con gái, thờ hớn hên, nói.

-“Trời ơi anh họ hai người đang câu cá bị trượt chân ngã xuống ao rồi, hình như bị chết đuối rồi ý sao ý!”

Huệ nhăn mặt, coi cái bộ dạng tên này, đã biết là không tử tế gì. Với cả, đại thiếu gia ngày nào cũng đi bơi, huy chương bơi lội thì xếp đầy ở tủ, cậu chết thì ai còn sống? Nghĩ vậy, cô bé cười khinh.

Sen thì khác, không được thông minh như thế. Nghe tin sét đánh mắt rơm rớm, rồi òa khóc, vội vã lao đi. Nó cứ đi, đi mãi miết tìm đại thiếu gia, nó sợ lắm, cậu, cậu không thể nào mà chết được. Nhất định, cậu phải sống. Cậu nhất định phải đợi nó, nó sẽ tới cứu cậu.

Tìm loanh quanh mãi mà không thấy, đúng rồi, cậu bị ngã cơ mà, làm sao mà ở trên bờ được? Cậu bị chìm dưới nước rồi, Sen hãi quá, nó đâu có biết bơi đâu, nhưng nó cũng không thể bỏ mặc cậu được, đành nhắm mắt hít thở, nhẹ nhàng đưa một chân xuống nước, rồi lại đưa chân nữa xuống.

Chỗ nó xuống ban đầu nước nông, may quá! Nó khua khoắng, mò tới mò lui, di chuyển dần dần ra xa hơn, tới lúc nước lên ngang bụng vẫn chưa thấy cậu. Mấy người trên bờ thì cứ thế đứng cười nó, cả Huệ cũng tới đây

rồi, cũng cười. Nó xin mọi người, bảo mọi người xuống giúp một tay, mà chẳng ai thèm nghe, ai cũng cười nghiêng ngả.

Thật là, toàn là bạn của đại thiếu gia, Huệ còn là người hầu của cậu, sao không lo lắng chút nào chứ? Sen bắt đầu cảm thấy ghét họ, chán nản, nó mặc kệ, tiếp tục việc của mình.

Thế Hiển câu cá ở mạn xa, câu được kha khá, đang định quay lại khoe Sen hồng, thấy đám đông bu quanh một khúc ao, cười đùa vui vẻ, cậu cũng tò mò tiến lại.

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Có Chết Tao Cũng Lôi Mà Theo Cùng

-“Hiển, Hiển ra đây mà xem này, hay lắm Hiển...”

-“Mau lên mau lên...”

-“Haha...ha...ha...”

Mọi kế hoạch vui chơi đều là do đại thiếu gia tổ chức, cậu cũng được xem như là người cầm đầu, có chuyện vui, tất nhiên ai mà quên được, đám đông thi nhau lôi kéo nịnh hót.

-“Nhìn kìa, tức cười không cơ chứ?”

Thế Hiển liếc theo tay người đó chỉ, là một bóng dáng, rất quen. Cái khuôn mặt kia, dù có đắp bao nhiêu bùn thì cậu cũng nhận ra mà thôi, ánh mắt cậu bỗng dừng sắc lại.

-“Mày biết không, thằng Long mới nói mày bị chết đuối, thế mà nó khóc lóc rấm rứt đi tìm mày đấy!”

-“Xem kìa, nhìn nó mò kìa, con em họ mày cũng ngốc thật...”

Mỗi đứa thi nhau một câu, rồi chủ trò đùa, Long lúc này mới tự đắc lên tiếng.

-“Em ơi lên bờ đi, anh Hiển nhà em chết thật rồi, mò tới tối cũng không thấy đâu...”

Mặc kệ bọn họ, Sen bên dưới nhích từng tí, đi xa hơn. Cả lũ lại được dịp cười âm. Vừa cười vừa để ý cái người ở giữa, lạ quá, hình như cậu ta

không vui thì phải. Chết thật, hình như không chỉ là không vui đâu, mà là cực cực cực kì không vui.

-“Tao xem hôm nay đứa nào mới là người chết thực sự!”

Một tay đại thiếu gia đã túm cổ áo Long, mặt nóng phừng phừng, Huệ lập tức hiểu ra, vội vàng lùi khỏi, mong là cậu sẽ không nhìn thấy mình vừa tham dự trò vui này.

Cô bé đi được vài bước, nghe thấy tiếng bùm vang trời, ngoảnh lại nhìn trộm, tên Long đáng thương bị cậu ném một phát bay xuống ao, hai thằng cười to nhất ăn đập tới méo mặt, bọn còn lại sợ quá chạy gần hết. Huệ run rẩy tái xanh, nhanh chóng chuồn.

Sen dưới ao thấy tiếng động lạ, ngơ ngác nhìn quanh, chẳng phải là Long à? Lúc này còn cười nó nữa, bây giờ bò lổm ngổm dưới đây là sao?

Còn nữa, ai đứng sừng sững trên bờ thế kia?

Nó dụi mắt, rồi lại dụi mắt.

Biết chắc là không hoa mắt, sững quá, hét toáng lên.

-“A, cậu...cậu ơi...”

Con bé vừa hét, nước mắt vừa chảy.

-“Cậu không chết à, may quá, cậu ơi...em sợ...”

-“Mau lên đây!”

Đúng là đại thiếu gia rồi, đúng là giọng quát bá đạo của cậu đây rồi. Sen thấy hạnh phúc, người nó cứng đờ, chẳng hiểu sao chân tay run rẩy, chỉ biết khóc thôi.

-“Tao bảo mày vác xác lên đây!”

-“Dạ! Em lên ngay đây!”

Sen ở bên dưới, mực nước gần tới vai nó rồi, lúc này tìm cậu thì quyết tâm hùng hực, ra tới đây nhanh thế, giờ thấy cậu rồi, thở phào nhẹ nhõm rồi, người lại yếu, đi khó thế cơ chứ?

-“Như rùa bò thế?”

-“Cậu đợi tý!”

Sen mếu máo.

-“Con kia, mắt mày để sau lưng à?”

-“Đâu có đâu cậu?”

-“Sao đi giật lùi thế kia?”

-“Đâu, rõ là em đang đi lên mà!”

Hình như cậu nói đúng, sao nó càng cố lên bờ mà nước càng cao so với người nó thế này? Mồ hôi lấm tấm, Sen cũng khá mệt, mắt hoa lên, người lả lả.

-“Sen!”

-“...”

-“Sen!”

-“...”

-“Mày câm hả?”

-“Không cậu ạ.”

Nó tiếp tục từng bước khó nhọc, ngó lên trên, cậu đã xuống nước từ lúc nào.

-“Đại thiếu gia ơi, cậu lên bờ đi, nghe lời em đi mà...”

-“...”

-“Cậu ơi, cậu lên mau lên, kéo ngã...nhanh lên đi mà...”

Thế Hiển nghe giọng Sen nghẹn ngào, thấy nó lo cho mình, vừa cảm động, lại vừa buồn cười. Cậu đi một đoạn, cố ý đập nước thật mạnh rồi ngồi thụp xuống.

Sen nhìn đại thiếu gia, hình như bị ngã xuống nước rồi, gọi mãi mà không được cậu. Đấy, nó nói có sai đâu mà, cậu chỉ được cái ngang bướng mà thôi.

-“Cậu ơi...cố gắng chịu đựng nhé, em tới đây!”

-“...”

Bùn đất dưới đáy ao trơn quá, bước lên rồi lại bị trượt xuống, Sen mãi mà không di chuyển được mấy. Nó sốt hết cả ruột, cộng thêm lo lắng nữa chứ, cuống hết cả.

-“Cậu ơi cậu đâu rồi? Em đã nói rồi mà cậu có nghe lời em đâu, cậu hư quá...”

Con bé đang mãi khóc lóc oán hờn thì tự nhiên thấy ngựa ngựa, chân ngựa, tay ngựa. Nó ức điên người, hét càng to hơn.

-“Đấy, bây giờ em còn bị con gì nó đốt đây này, em bực cậu quá thôi...”

Càng hét, càng bị “con gì” đó đốt mạnh. Nhột người, tức, định lấy tay bóp chết “con gì”, ai dè bị tay cũng bị nắm chặt, chưa kịp sừng sốt, từ dưới nước, cái con khi gió đó đã ngoi lên, cười ha hả.

-“C...ậ...u....”

-“Ừ, tao đây!”

-“Cậu, cậu có sao không? Có đau ở đâu không, đưa em xem nào...”

Có ai như nó không? Lẽ thường con trai trêu con gái, con gái sẽ giận dữ rồi dỗi hờn, Sen thì ngược ngược quá, ngược tới mức không biết mình bị trêu luôn. Nó khiến cậu đơ cả người.

-“Cậu lên em công về!”

Hả? Con điên này?

-“Hồi bé em công cậu rồi mà, lên em công đi, không lại ngã...”

-“Ốc chưa mang nổi mình ốc thì đừng mang cọc cho rêu!”

Đại thiếu gia dí tay vào đầu Sen. Nó thì hốt hoảng.

-“Sao tự nhiên cậu lại nói chuyện ốc rêu gì thế? Hay lúc này cậu ngã lâu quá, bị nước thấm vào não rồi?”

Ngán ngẫm với con hâm này, cậu chỉ còn biết bế nó lên, mặc cho nó phản đối rầm rầm.

-“Cậu...cậu...”

-“Nói nhiều quá đấy!”

-“Nhỡ cậu trượt chân thì biết làm thế nào?”

-“Câm mồm không tao tát cho rụng răng bây giờ!”

Sen bĩu môi, ngoan ngoãn ôm cổ cậu. Tờì bờ, nó lại hỏi.

-“Cậu à, sao bạn cậu bảo cậu chết đuối mà cậu lại ở trên bờ, sao cậu ngã rồi mà lại xuất hiện ở chỗ em thế?”

Thế Hiển nhìn Sen, thở dài, nói.

-“Nguyên nhân đơn giản lắm.”

-“Vì sao ạ?”

-“Vì mày ngu quá!”

Cậu mắng, Sen hơi buồn, nó nằm trên cỏ, quay mặt nhìn mông lung, ánh nắng chiều dịu nhẹ chiếu trên khuôn mặt ửng hồng. Vài vết bùn đất còn sót lại trên làn da trắng như tuyết khiến nó trông chẳng khác nào một con mèo lem luốc đáng yêu, rồi nó nhú mào, buột miệng.

-“Lúc này em mò mãi...mà không thấy cậu!”

Con bé thở dài thườn thượt, mắt hơi lim dim, nó không biết rằng, trái tim cậu chủ nó, đang lạc mất một nhịp rồi. Cậu không còn cảm thấy tức tối với nó nữa, đại thiếu gia ngồi xuống bên cạnh, cậu đưa tay sờ trán nó, ân cần bảo.

-“Đầu hơi ấm ấm, nghỉ một lát rồi về không ốm!”

-“Em chỉ thấy buồn ngủ thôi!”

-“Tay làm sao thế này?”

-“Bị cua cắn ạ...ao này có cua đấy cậu ạ!”

Cậu lại thơm lên tay Sen, thơm chữa đau thôi, nhưng mỗi lần như vậy, không chỉ giảm đau mà Sen còn thấy nóng tai nóng mặt. Cậu bảo.

-“Chúng nó trêu mày thôi!”

-“Vậy cậu không bị ngứa ạ?”

-“Ừ, mai sau nếu có việc tương tự thì cứ ngồi yên đó, không phải đi tìm tao!”

-“Em phải tới cứu cậu chứ!”

Nó nói, rất tự nhiên, nó thấy cậu mỉm cười. Cậu mỉm cười, thực sự là đẹp trai nhé, đẹp trai cực kì luôn.

-“Không cần cứu.”

-“Nhỡ cậu chết thì sao? Em buồn lắm!”

-“Yên tâm, có chết tao cũng lôi mày theo cùng!”

-“Dạ?”

-“Mày không muốn à?”

-“Em không biết...nhưng em thích sống hơn à...”

-“Kệ mày, tao vẫn lôi mày theo!”

Sen nghĩ, rồi nó nhoen miệng đáp.

-“Thôi cũng được, dù sao ở với cậu cũng không có thiệt thòi gì cả!”

-“Khôn đấy!”

-“Cậu câu được nhiều cá không?”

-“Nhiều, nhưng lúc này điên quá tao không biết để đâu rồi!”

-“Sao cậu điên?”

-“Không có gì, về thôi!”

Đại thiếu gia búng mũi Sen béo, rồi lôi nó dậy, hai đứa vui vẻ ra xe về nhà. Huệ đã đợi sẵn ở cửa xe, thấy cậu, cô bé hốt hoảng gọi.

-“Hai người sao vậy? Sao ướt hết cả thế?”

-“Mày vào xe trước!”

Đại thiếu gia chỉ thẳng, Sen lầm lũi nghe lời, chẳng biết bên ngoài cậu với Huệ có chuyện gì giấu nó nữa, có chút ghen ghen nha.

Ở một góc khuất, Huệ ân cần hỏi han cậu chủ.

-“Cậu có mệt không ạ?”

-“Biến!”

-“Dạ?”

-“Tự mày biết, đừng tưởng chuồn nhanh là thoát tội!”

Huệ khóc lóc xin xỏ, khổ nỗi vô tác dụng, nó hối hận thì đã muộn rồi.

Trên đường về nhà, hai chủ tớ nhà nọ trò chuyện.

-“Huệ đi đâu rồi? Không về cùng à? Cậu và bạn ấy làm gì đấy?”

-“Nhà nó có việc nên từ giờ nghỉ, chỉ mình mày là người hầu của tao thôi!”

-“Vâng.”

-“Mặt đần thế? Đừng nghĩ nhiều làm gì!”

-“Cậu quý em hơn hay quý Huệ hơn?”

Đại thiếu gia choáng quá, cũng hơi sững sững nữa, giọng rất đều.

-“Tất nhiên là quý con Huệ hơn rồi.”

Mặt con bé ngồi cạnh tự dưng nhăn lại, khiến ai đó nhìn chỉ muốn cắn cho một cái. Nó ầm ức.

-“Không công bằng!”

-“Sao không công bằng?”

-“Em quen cậu trước, em ở với cậu nhiều hơn, em tốt với cậu hơn mà...”

-“Ừ, nhưng tao vẫn quý nó hơn!”

Cậu làm nó buồn thiu, chẳng thèm tranh luận nữa, quay ra đằng cửa kính, ngắm cảnh lung tung. Một lát lại thấy động động đằng sau, bàn tay cậu đang luồn vào gáy nó, tay kia cầm khăn bông lau tóc cho nó.

-“Cậu đi mà làm cho Huệ ý, em không cần!”

-“Tóc nó không ướt!”

-“Em ghét cậu!”

Đại thiếu gia đằng sau, cười. Sen càng nóng, nó nói một tràng.

-“Em nói thật nhá, em quý ông bà chủ nhất, rồi tới anh Sên, rồi tới anh Tuấn, rồi tới chị Na, rồi tới bác Hồng,, rồi tới bác Lựu,, rồi tới em MiLu, ...rồi cuối cùng là ai cậu biết không? Là cậu đó. Lêu lêu...”

Con này, láo thật. Biết là nó cố tình kích mình mà mặt mày đại thiếu gia vẫn đen sầm đen xì, tay không ngừng tăng lực.

-“Á, đau quá, cậu lau tóc hay cậu giật tóc em đấy?”

-“Ngồi yên không tao cạo trọc đầu mày luôn giờ!”

Sen bị dọa, phải ngồi yên thật!

.....

.....

Mùa hè của họ rồi cũng yên ả trôi qua. Sen và cậu chủ của nó, năm nay đã lên lớp 8 rồi. Lớp 8, lớn thật rồi đấy!

Thì cậu vẫn dậy nó học bài, nhưng năm nay mức độ cáu nhặng của cậu nhiều hơn rất nhiều. Lý do chẳng phải cậu thay tính đổi nết, mà đơn giản là vì, Sen càng ngày càng ngu.

-“Hai tam giác này có cạnh nào bằng nhau đâu mà đồng dạng hả cậu?”

-“Mày điên à? Đồng dạng mà cũng cần cạnh bằng nhau à?”

Cậu véo tai nó một phát, nó mệt mỏi giờ lại sách, ừ, đúng là không cần thật.

...

-“Phân tích gì thế này hả Sen?”

-“Phân tích đa thức thành nhân tử mà cậu?”

-“Mày thử nhắm nghiệm xem...”

-“Vâng, nghiệm là 2 đấy ạ...”

-“x bình phương trừ 1 bằng 0 mà có nghiệm là 2 à, cả hằng đẳng thức đáng nhớ nữa, mà không thuộc nổi à?”

-“Em học rồi, nhưng cứ quên ý...”

Lại bị cậu mắng, lại rơm rớm. Sen cũng không biết nữa, dạo này nó hay bị đau đầu lắm. Hồi đầu năm học thì bị đau một lần, rất đau, nó vẫn uống thuốc mọi khi. Rồi sau đó, những cơn đau tới nhiều hơn một chút, riêng tháng này nó đã bị đau tới ba lần, học cái gì quên luôn cái đó.

Đại thiếu gia có nghe Sen bảo đầu nó đau, nhưng trước giờ đầu nó vẫn hay bị đau mà, nên chỉ lấy thuốc cho nó uống mà không chú ý lắm.

-“Em vào nhà vệ sinh tý cậu nhé...”

Hiển ừ, Sen vừa chạy vào thì nôn thốc nôn tháo, mặt nó xanh lét, nước mắt nước mũi chảy đầm đìa. Cậu đứng ngoài, nóng ruột không kém.

-“Đi bệnh viện nhé!”

-“Thôi cậu ạ, chắc do em ăn nhiều không tiêu được...”

-“Ừ, thế không học nữa, vào đây tao xoa bụng cho!”

-“Vâng...”

.....

.....

Dạo này Sen ở trên lớp còn không nhìn rõ bảng nữa, nó lúc nào cũng phải quay sang chép bài cậu.

-“Kiểu này cuối tuần phải đi cắt kính, có khi mà bị cận đấy...”

-“Vâng ạ...”

Cô giáo viết xong đề mục, bắt đầu giờ danh sách lớp.

-“Trương Ngọc Uyên Nhi lên bảng, chữa cho cô bài tập về nhà số 2 hôm qua!”

-“Dạ.”

Hôm qua cậu đã dạy bài này rồi, thế nào mà Sen hôm nay quên sạch, đầu óc nó cứ như một tờ giấy trắng vậy, nó cũng không biết nó phải viết cái gì lên bảng, làm cái gì nữa.

Nó ăn một con 0 tròn trĩnh, con 0 thứ 5 trong tháng. Cậu giận lắm, lúc về cậu dọa.

-“Tao mà bảo với mẹ tao thì mày nghỉ học con ạ!”

-“Thôi mà, em xin, em xin mà...lần sau em sẽ cố gắng...”

-“MÀY...NGU...XUÂN...”

-“Rồi, em ngu, em xin...đừng nói với bà chủ....”

-“Không nói thì cuối tháng đi họp phụ huynh mẹ tao cũng biết thôi.”

-“Thì lúc đó tính sau, từ giờ em sẽ cố gắng!”

Cậu bỏ đi đằng trước, cứ nghĩ Sen vẫn lẻo đẻo theo sau. Ngờ đâu, tới lúc quay lại, chẳng thấy nó, lại thấy các bạn học bu đông lại một chỗ.

-“Thế Hiển, Hiển...em họ cậu làm sao kìa?”

Chuyện là đợt Ánh Tuyết chuyển đi, có bị Hiển dọa, nên mọi người vẫn nghĩ Hiển là anh họ Sen. Cậu nghe Trang gọi, giật bản mình, chạy ngay tới. Con béo nhà cậu, nó nằm im thín thít dưới sân trường, gọi nó mãi mà nó không nghe thấy, mặt nó trắng bệch, mặt đại thiếu gia cũng tím tái theo.

.....

.....

Ngoài cửa phòng bệnh, từng lời từng lời của bác sĩ đều khiến cậu run rẩy. Cậu chưa bao giờ thấy mẹ mình khổ sở như thế.

-“Em giết, em tìm được cô ta thì em giết, chỉ tại con chó đó...”

-“Mình bình tĩnh nào, chắc gì đã phải tại cô ta, bệnh này còn nhiều nguyên nhân mà.”

Ba cậu trấn an, nhưng cũng không giảm được không khí nặng nề.

-“Nguyên nhân khi gì? Đã bị đẻ non còn bị vút sọt rác lạnh lẽo, đứa nào chịu được...Cả ông nữa, ngày đó ông đã bảo nó khỏi rồi cơ mà, sao giờ tự dưng lại bị thế?”

Bác sĩ vẫn cố gắng giải thích, ba cậu cố kiềm nén, mẹ cậu vẫn khủng hoảng. Nhưng cậu, còn chấn động hơn rất nhiều. Cậu đâu có biết, từ bé tới lớn, nó hay bị đau đầu, mẹ cậu bảo là con gái hay bị đau đầu, nó uống thuốc hàng ngày, mẹ cậu nói là thuốc bổ vừa giảm đau, vừa giúp cho nó thông minh hơn, vậy mà cậu cũng tin.

Cánh cửa phòng từ từ đẩy ra, người thiếu niên cắt ngang cuộc trò chuyện bằng giọng nói run run.

-“Rốt cuộc thì nó còn sống được mấy ngày nữa? Nó sẽ chết phải không? Các người nói cho con cụ thể thì bao giờ nó chết?”

-“Hiển...con...”

Mẹ cậu nhìn cậu, nước mắt rơi. Ba cậu nóng quá, quát.

-“Thằng này, con trai mà đứng ngoài nghe trộm hả? Biến ngay cho tao!”

Lần đầu tiên trong đời, Hoàng Thế Hiến, dám cãi lại Hoàng Thế Lân, rành mạch từng chữ.

-“CON...KHÔNG...BIẾN!”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Quý Mèo Hờn Hay Quý Người Hờn?

-“Con nó lớn rồi, mình cứ để nó ở đây cũng được...”

Mẹ cậu lên tiếng, tránh hai cha con đụng độ.

Lúc trước, bà rất căng thẳng, mà bây giờ, nhìn Thế Hiển mất kiểm soát, chính bà cũng phải cố gắng kiềm nén, động viên con.

-“Mọi chuyện không nghiêm trọng tới vậy đâu con ạ, chẳng qua Sen còn nhỏ quá, ba và mẹ lo lắng thôi...”

Bác sĩ cũng bổ sung.

-“Như tôi đã nói với anh chị rồi, nghe u não quả thật đáng sợ, nhưng bé là bị u màng não, là u lành tính thôi...”

-“Lành tính là không sao rồi phải không? Bao giờ được xuất viện?”

Đại thiếu gia sốt sắng.

-“Nói là u lành tính, nhưng tất nhiên vẫn phải điều trị, với trường hợp của bé, phương pháp tốt nhất chắc là phẫu thuật...”

Vị bác sĩ già phân tích tường tận mọi thứ, tai cậu nghe ù ù, phẫu thuật, trước giờ mới xem phim người ta đi phẫu thuật thôi. Nghe nói là kinh khủng lắm, ai mà muốn phẫu thuật cơ chứ? Ai mà muốn để người ta động dao kéo vào người mình? Lại càng không muốn người ta động dao kéo vào người...nó.

Ba mẹ vẫn tập trung bàn bạc với bác sĩ, cậu rời đi từ lúc nào, bước chân tới trước cửa phòng bệnh, từ bao giờ, cũng không biết nữa.

Nó nằm đó, ngu ngơ, như một thiên thần. Nó đâu có biết, có người vì nó mà đang rất rối bời?

-“Con ngu nhà mày!”

-“Mày đúng là con ngu...”

-“Mày đã biết mày ngu tới mức nào chưa?”

-“Mày hỏi ngu thế?”

-“Ngu như con lợn!”

-“Vừa ngu vừa dốt...”

.....

Trong đầu cậu, vang lên từng lời của chính mình. Trong suốt bao năm qua, hình như câu mở miệng của Hoàng Thế Hiến là chữ Sen ngu thì phải? Giờ đây, lòng nôn nao thấy lạ, một chút hối hận, một chút tự trách, một chút đau lòng, một chút khổ sở...

Ngón tay mập mập trắng trắng cựa quậy trong lòng bàn tay mình, đại thiếu gia giật mình. Con bé cuối cùng đã tỉnh, đôi mắt lim dim mệt mỏi, cái miệng nhỏ xinh hỏi han.

-“Cậu?”

-“Ừ!”

-“Sao em lại ở đây? Ở? Ở đâu thế cậu?”

-“Mày bị chóng mặt, đây là bệnh viện, ở đây nghỉ một chút!”

-“Vâng.”

Đau đầu, buồn nôn, thị lực bị giảm, trí nhớ và nhận thức kém...biểu hiện rõ ràng như vậy, cậu cũng không mảy may nghi ngờ, còn suốt ngày mắng nó, nạt nó.

-“Cậu ơi! Cậu làm sao thế?”

Sen quan sát Hiến, lo lắng hỏi.

-“Sao gì mà sao?”

-“Có mà, mắt cậu đỏ kìa?”

-“Mày điên hả, lo chuyện không đâu, vớ vẩn...”

-“Đúng rồi, đúng đứa nào bắt nạt cậu rồi!”

-“Không có, mày ngủ đi!”

-“Em không tin, cậu nói cho em, đứa nào bắt nạt cậu, em sẽ cho nó một trận. Cậu, cậu nói cho em biết đi, đừng chịu ấm ức một mình...”

Sen cứ mè nheo, Hiến càng bị kích động. Nó chẳng hiểu sao đại thiếu gia hôm nay lại lạ thế, lúc này còn nhìn thấy mắt cậu hơi hơi đỏ thôi, giờ là thấy nước mắt chảy xuống rồi, trời đất ạ, đại thiếu gia của nó...khóc!

Hình như ngoài ngày bé cậu giả đò làm nũng mẹ, đây là lần đầu tiên thì phải?

Cậu chạy ra khỏi phòng, Sen đuổi theo, không đuổi được. Nó tiu ngiu về giường nằm, cậu làm sao không biết? Ai làm cậu giận rồi? Cậu giận, Sen cũng chẳng vui vẻ gì nhé!

Mãi một lúc sau, Sen còn đang suy nghĩ mông lung, cậu mới quay lại. Chẳng nói chẳng rằng, cậu ghì chặt lấy nó, rất chặt.

-“Em...em...”

-“...”

-“Em đau quá à...”

Đại thiếu gia thở dài, nói lỏng ra, đầu cậu gục vào vai nó, lặng thinh.

-“Cậu buồn gì cậu phải nói ra chứ?”

-“...”

Hiển chẳng khá lên tí nào, Sen đành phải nịnh, nó nhắc lại nguyên văn lời các bác hay bàn tán về đại thiếu gia.

-“Cậu nghĩ mà xem, cậu con nhà giàu nhé, ba mẹ có mỗi cậu là con một, cậu được chiều, đi học cậu cũng giỏi nhất, cậu còn rất đẹp trai, được bao nhiêu người yêu quý, đấy, cậu xem cuộc đời này có số ai tốt như số cậu không? Cậu phải tươi cười lên chứ...”

-“HAHAHAHA....hahaha....”

Cậu cười hai tràng dài, nhưng sao nó thấy lạ lắm, cười to mà trông chẳng vui gì cả? Chẳng giống mấy lần cậu trêu nó rồi tùm tùm, trông lúc ấy rạng ngời lắm!

-“Tao có nuôi một con mèo nhỏ, rất béo, rất xinh xắn...”

Cậu nói, Sen sốc nặng.

-“Hả? Cậu nuôi bao giờ thế? Sao em không biết?”

-“Ừ, tao nuôi ở chỗ câu lạc bộ thể thao, không mang nó về nhà nên mày không biết...”

-“Thế á? Nó có đáng yêu không cậu?”

-“Đáng yêu lắm!”

-“Hôm nào mang về cho em chơi với, nhé.”

-“Ừ.”

Mặt cậu vẫn đen tối, u ám quá, Sen cứ phải vỗ vai cậu động viên thôi.

-“Tao hay mắng nó lắm, tao hay chửi nó ngu, mà tao không biết con mèo của tao bị bệnh, chứ không phải nó ngu, nếu nó không bệnh, có khi nó lại là một con mèo thông minh nhất trên đời...chắc nó ghét tao lắm...”

Sen nghe cậu nói, nó phì cười.

-“À, em biết lý do cậu buồn rồi. Cậu sợ mèo con ghét cậu à? Yên tâm đi, nó không ghét cậu đâu!”

-“Sao mày biết?”

-“Thì em đây, em cũng bị cậu mắng nhưng em có ghét cậu đâu!”

-“Thật hả?”

-“Thật chứ sao không?”

-“Con mèo của tao ngoan lắm, nó rất nghe lời tao. Nhưng giờ nó bị ốm rồi, ốm nặng lắm, tao sợ nó chết!”

Trời ơi, cậu kể chuyện làm Sen rơm rớm, nó cũng thương con mèo đó quá thể luôn.

-“Đưa đi bác sĩ chưa cậu?”

-“Đưa rồi, đưa rồi mới biết là bệnh nặng...”

-“Nếu nó không khỏi, thì hay là cậu nuôi con mèo khác?”

Sen nói ra câu đó, mới nhận thấy mình lỡ lời. Cậu giận lắm, còn quát ầm ỹ.

-“TAO CHỈ THÍCH CON MÈO ĐÓ THÔI!”

-“Rồi, rồi, cậu hạ hỏa...thế đưa đi bác sĩ xịn, kiểu gì nó cũng khỏe thôi...cậu lạ quá à, cậu làm em ghét con mèo đó luôn rồi đấy!”

Hiển ngạc nhiên nhìn, Sen giải thích.

-“Em là người còn chẳng bao giờ được cậu thương như thế, nó lại chỉ là một con mèo? Xi!”

Cậu cười. Từ nãy tới giờ cậu mới cười. Lúc Sen dỗ thì cậu mặt đen tối, lúc nó bực bực thì cậu lại cười, đại thiếu gia, đúng là khó chiều mà.

Vừa hay, mọi người cũng vào thăm Sen. Mẹ bảo mấy bác làm cho Sen bao nhiêu món ngon nha, trước mặt cậu vẫn phải gọi mẹ là bà chủ, ghét thật đó!

.....

.....

Ngày phẫu thuật của Sen đã được định là Thứ Năm tuần tới, mọi người từ bác quản gia tới chị Na, chị Cúc, ai cũng lo lắng cho nó. Có mỗi con bé thì vẫn nhớn nhở. Mẹ bảo nó là nó béo quá, lượng mỡ nhiều không tốt cho sức khỏe, ở lại viện theo dõi mấy hôm, rồi sau đó, các bác sĩ sẽ điều trị cho nó, tác động vào phần đầu để làm bớt béo đi.

Lúc Thế Hiển nghe mẹ cậu giảng giải cho Sen tý thì sặc, đúng là con Sen, trên đời chỉ có mình nó mới tin được thôi!

Anh Sên đi học xa, nghe tin vợ vã bắt tàu về thăm Sen. Nó gặp anh, mừng lắm. Nói chuyện với anh cả buổi vui vẻ, thấy bóng cậu ngoài cửa lờ lờ thì sợ phát khiếp.

-“Anh, anh...anh đừng giận nha, em hứa với đại thiếu gia là không chơi với anh nữa...”

-“Được rồi, không sao, nghỉ ngơi đi!”

Anh không hề làm khó cô bé, không phải bởi vì anh sợ Hiển, mà bởi vì, anh chưa thể mang lại hạnh phúc cho cô. Nắm bàn tay thật chặt, anh bước qua thẳng nhai đó, chào hỏi có lệ, rồi lại lạnh lùng bước đi. Cô bé của anh, hãy đợi một ngày, anh ra trường. Hãy đợi một ngày, anh thành công, anh sẽ đường đường chính chính lo cho em!

-“Cậu lại giận rồi hả?”

Thế Hiển đặt âu canh hầm, giọng bình thản.

-“Có gì mà phải giận?”

-“Thôi mà, mặt cậu khó coi quá à!”

-“Ừ, mặt tao nó xấu thế thôi, mặt anh Sên của mày mới đẹp!”

-“Đâu có, cậu mà cười thì đẹp trai hơn anh ấy mà!”

Sen nhận xét rất tự nhiên, cậu cười thật.

-“Mày chỉ được cái giỏi nịnh! Ăn nào.”

-“Thơm quá!”

-“Ừ, ăn nhiều vào nhé!”

-“Ờ nhưng em đang ở viện giảm béo, ăn nhiều quá có sao không ạ?”

-“Không sao cả, cứ ăn đi!”

-“Thế con mèo của cậu đã khỏi bệnh chưa, nó có chết nữa không?”

-“Cũng chưa biết thế nào, mà mày bảo ghét nó cơ mà?”

-“Thế cậu quý ai hơn, em hơn hay nó hơn?”

-“Bằng nhau!”

Sen húp canh, xỉ mặt, đại thiếu gia trêu nó.

-“Mày còn quý con chó hơn cả tao cơ mà? Làm gì mà thái độ thế?”

-“Là em nói trêu cậu thế thôi, còn cậu nói thật! Nên em buồn!”

-“Sao mày biết tao nói thật?”

-“Thế cậu nói đùa hả? Cậu quý em hơn hả?”

-“Không! Bằng nhau!”

Sen thấy, âm ỨC thật đấy, rõ là con mèo bé tí, thế mà địa vị lại bằng nó, bực quá!

-“Mày ghen hả?”

-“VÂNG !”

Đại thiếu gia cười, véo má nó một cái, giờ mới nhớ, cậu hay ở đây với nó lắm nhé, cậu dạo này chẳng thể thao gì cả, chắc cũng chẳng đi học thêm nữa, tự dừng lại cảm động.

-“Em thấy hình như là cậu quý em hơn quý con mèo đó? Vì cậu ở bên em nhiều hơn nó!”

-“Người ta yêu nhau đâu nhất thiết ở bên nhau?”

Ặc, Sen hết đường suy đoán!

.....

.....

Gần tới ngày phẫu thuật, Sen phải trải qua một việc khủng khiếp, đó là phải cạo hết tóc. Ca này khó, mẹ nó chưa biết làm sao để lừa nó cả. Con gái mà phải cạo đầu thì rất kinh khủng rồi, không biết con bé sẽ phản ứng ra sao nữa?

Còn đang băn khoăn, thì Thế Hiển đã đứng ra nhận lo vụ này.

Ngày hôm đó, Sen vừa ngủ dậy, bắt gặp bóng người bên giường, nó sợ hãi, hét toáng.

-“AAAA....aaaaa.....”

Người đó vẫn không di chuyển, còn nắm tay nó, sau vài phút định thần, nó mới kịp nhận ra...c...ậ...u...!

Sen sốc quá, tý thì ngất.

-“Cậu à? Phải cậu không?”

-“Không tao thì ai?”

-“Sao thế, tóc cậu đâu hết rồi?”

Đại thiếu gia bắt đầu buồn rầu diễn kịch.

-“Mày đừng động vào nỗi đau của tao nữa!”

-“Cậu buồn thế? Cậu sao vậy?”

Đôi mắt long lanh của nó làm cậu cuống quá cơ, chuẩn bị bao nhiêu tình tiết quên sạch, đành phải bịa bừa.

-“Hôm qua tao đi đá bóng, bị ngã vào đồng c... bò, gọi đầu mãi không hết mùi nên cạo trọc luôn cho nhanh!”

-“HẢ? Cậu phải xịt nước hoa vào chứ?”

-“Xịt cái gì mà xịt!”

Đại thiếu gia làm bộ khổ sở, Sen đứng ngồi không yên.

-“Giờ cả thế giới chê cười tao, mọi người tẩy chay tao, còn nói tao là kẻ lập dị...”

Con bé ôm lấy cậu, dỗ dành.

-“Em thương cậu mà, cậu đừng buồn nữa...cũng tại con bò đáng ghét, ị đâu không ị, lại ị đúng chỗ cậu đá bóng chứ...huhu...”

-“Tao không muốn sống nữa mày ạ, chẳng ai như tao cả, chẳng ai cạo trọc đầu như tao, chẳng ai xấu xí như tao cả...”

-“Có nhà sư mà...”

-“Nhưng những người không đi tu quanh mình thì chẳng ai như thế, tao chết đi cho rồi, ở trên đời này đau đớn quá...”

-“Cậu, cậu đừng nghĩ linh tinh nữa mà.”

-“Mày có ở trong hoàn cảnh của tao đâu mà hiểu được...trời ơi là trời, đất ơi là đất, sao số tôi lại nhọ thế cơ chứ?”

Sen hốt hoảng quá, lo quá, rồi nghĩ qua nghĩ lại, nó can đảm nói.

-“Em sẽ cạo trọc đầu cùng cậu, cậu đừng tự ti nữa!”

-“Mày không phải tốt thế với tao đâu!”

-“Có gì đâu mà, chỉ là mái tóc thôi, sẽ mọc nhanh mà, tóc em và tóc cậu thì xem ai mọc nhanh hơn nhé...”

-“Mày làm tao cảm động quá!”

Thế là tối hôm ấy, Sen cạo trọc đầu thật. Xong nó còn soi gương, tự tin bảo đầu nó láng mịn hơn đầu cậu. Rồi nó nhân cơ hội, hỏi.

-“Bây giờ thì cậu quý em hơn hay quý con mèo của cậu hơn?”

-“Bằng nhau!”

-“GHÉT CẬU! Em nói cho cậu biết, con mèo đó sẽ không bao giờ hi sinh vì cậu mà để người ta cạo trọc lông của nó đâu!”

Đại thiếu gia nhìn Sen tức, lại khẽ mỉm cười!

.....

.....

Ngày Sen phẫu thuật, Thế Hiển xin nghỉ học sớm, tình cờ đi qua phòng bác sĩ, thấy ba cậu đang kí tờ giấy gì đó.

Lúc lại gần, đôi mắt cậu như nhòe đi. Cái gì mà kí giấy cam kết, cái gì mà các trường hợp xấu có thể xảy ra sau khi phẫu thuật? Cái gì mà mất trí nhớ, suy giảm chức năng hoạt động...cái gì mà...tử vong...???

-“Hiển, con bình tĩnh, đây chỉ là thủ tục thôi...”

Ba mẹ cậu và bác sĩ nói gì, căn bản cậu không nghe thấy, lúc đó, chỉ biết chạy thật nhanh tới phòng bệnh của nó.

Gặp Sen, đại thiếu gia bảo.

-“Sen này, tao quý mày, hơn con mèo đó! Quý mày rất rất rất nhiều, nên mày phải cố gắng, nhớ chưa?”

-“Dạ?”

Sen còn ngây thơ lắm. Hiên đây nghiêm túc, nhìn thẳng vào mắt nó, cậu đồng dục tuyên bố.

-“Trương Ngọc Uyển Nhi, tao thích mày!”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Sen Gầy Xinh Ngất Ngây Nha!

-“Vâng!”

-“Mày có nghe tao nói gì không thế?”

-“Em đang nghe mà!”

-“Tao bảo...TAO THÍCH MÀY!”

-“Vâng!”

Trong khi đại thiếu gia đã đỏ bừng hết cả người thì Sen vẫn điềm nhiên, ngây thơ như thế. Nó khiến cậu, vừa thương vừa bực.

-“Thế mày thì sao?”

-“Em thì làm sao?”

-“Mày...mày...có...thích tao không?”

Cậu hỏi, giọng run rẩy thấy rõ.

-“Có chứ, em tất nhiên là thích cậu rồi!”

Thế Hiển cười, nụ cười tỏa nắng. Tuy nhiên, mấy giây sau thì tắt ngấm khi nghe nó nói.

-“Em đã nghi cậu thích em hơn thích con mèo đó mà, nhưng cậu nói ra, em nghe vẫn sướng hơn. Em cũng thích cậu nhiều lắm, nhiều hơn mọi người thích cậu cơ...”

-“Mày có hiểu từ “thích” nghĩa là gì không?”

-“Thì...thích...nghĩa là...thích...mà?”

Ngõ quá, hại ai đó thờ dài, chán nản. Thôi không nói cái vấn đề “to tát” ấy với nó nữa, cậu cầm tay Sen, dặn dò.

-“Sen này, mày hứa là mai mày phải hát cho tao nghe nhé!”

-“Sao không là hôm nay mà phải là ngày mai? Mà cậu chê em hát không hay cơ mà?”

-“Tao thích thế, mày hứa đi!”

Cậu ra lệnh cực kì kiên quyết, Sen đành hứa.

-“Hè sang năm chúng ta đi du lịch nhé, đi biển, đi núi...mà thôi, mày thích đi đâu thì đi đấy!”

-“Thật ạ?”

-“Ừ, mày hứa đi với tao nhé!”

-“Tất nhiên rồi!”

-“Rồi khi nào lớn, chúng ta tổ chức đám cưới cùng ngày nhé!”

Đề nghị của cậu hơi khó hiểu, Sen hỏi.

-“Nhờ may chồng em không đồng ý thì sao?”

-“Chồng mày to hơn hay tao to hơn?”

Cậu sao nóng thế, Sen ngậm ngùi.

-“Cậu!”

-“Đùa thế thôi, kiểu gì chồng mà cũng đồng ý!”

-“Rồi, em hứa!”

-“Khi nào tao già, tao bị đau lưng, thấp khớp, mà phải ở bên xoa bóp cho tao nhé!”

Đại thiếu gia làm sao vậy chứ? Hôm nay cậu toàn tính chuyện xa xăm không à? Sen biết làm sao đây, cậu mong chờ thế, mà việc cũng không có gì khó khăn cả, nên nó ngoan ngoãn thề thốt.

-“Rồi mà nghỉ ngơi đi!”

-“Vâng!”

Thế Hiển vừa khép cửa phòng, mà nóng ruột quá, cậu quay lại, chần chừ bảo.

-“Sen này...”

-“Dạ?”

-“Mai sau tao sẽ mua một cái nhẫn, nhưng tao không muốn giữ nó, mà có thể giữ giùm tao được không? Giữ suốt cuộc đời luôn?”

-“Sao cậu phải lằng nhằng thế? Cậu để trong phòng cậu là an toàn rồi, không ai lấy mất đâu!”

-“Nhưng tao không yên tâm! Mà có làm không thì bảo?”

-“Rồi...rồi...em giữ, em giữ là được chứ gì? Cậu còn cái gì thì cậu dọn dò hết đi xem nào!”

-“Tạm thời thế thôi.”

Đại thiếu gia mỉm cười, xoa đầu Sen, rồi lại xoa đầu mình, bóng quá, trơn nhẵn, giống nhau quá, đúng là “perfect couple” đây mà, tự dưng thấy ấm lòng!

.....

Thời gian con bé ở trong phòng phẫu thuật, cả nhà họ Hoàng, từ quản gia tới đầu bếp, từ thợ làm đẹp tới thợ tĩa cây cảnh, ngồi chật kín cả hành lang bệnh viện.

Ai cũng hoang mang, lo lắng, hồi hộp.

Các bác nhìn nhau buồn phiền. Bà chủ chỉ biết nhắm mắt cầu nguyện, ông chủ ngồi bên cạnh nín thở đợi chờ.

Đại thiếu gia một mình một góc, cậu đứng gần phòng phẫu thuật nhất, chỉ đứng ở đó, dựa vào tường, nặng nề, mệt nhọc. Sen đã hứa rồi, chẳng phải nó đã hứa rồi sao, nó hứa mai hát cho cậu nghe, nó hứa hè đi du lịch, nó hứa cưới cùng ngày, nó còn hứa giữ nhẫn của cậu suốt đời...

Nó tuy ngốc, nhưng nó nói gì nó sẽ làm. Nó nhất định sẽ làm. Sao mà cậu vẫn thấy nôn nóng, sợ hãi tới thế?

Mười phút...hai mươi phút....nửa tiếng...

Thời gian tích tắc trôi, từng giây, từng giây hôm nay, có sao dài đằng đẵng?

Để rồi khi cánh cửa ấy mở ra, khi ông bác sĩ tháo chiếc khẩu trang, khi giọng nói trầm ấm vang lên, cả nhà từ lớn tới bé thở phào nhẹ nhõm. Những giọt nước mắt rơi xuống, là nước mắt của hạnh phúc!

Ca phẫu thuật thành công! Cậu biết mà, vậy là Sen đã giữ lời.

Từ giờ Hiền sẽ không bắt nạt Sen nữa đâu, cũng chẳng bao giờ chửi Sen ngu nữa!

Cậu đi qua đi lại, cậu cười, rồi lại không cười, rồi lại cười, chân tay cảm giác luống cuống, thừa thãi quá, cảm giác hạnh phúc, là như thế này sao? Sen còn đang ngủ, chắc nó mệt lắm, nhìn nó ngủ bình an quá, đáng yêu quá!

.....

.....

Con bé tinh, cả nhà cuống quít hỏi thăm. Ai cũng cứng cũng nựng. Nó ngoan lắm, nó nói nó không đau, nó nói nó khỏe rồi! Mọi người đều vì thế mà yên tâm.

Chỉ tới khi tối muộn, còn mỗi cậu ở bên mình, nó mới lí nhí hỏi.

-“Người ta hút hết mỡ của em ra chưa?”

Hiền nhìn Sen, tý thì cười.

-“Hút rồi!”

-“Em còn béo không?”

-“Không, gầy xinh lắm!”

Thực ra Sen dạo này nằm viện, người cũng gầy đi không ít, nhưng nói thật, cậu không thích thế, cậu thích nó mập mập, tràn đầy sức sống hơn là gầy khô gầy khố!

-“Em nói thật nhé, em đau lắm...”

Sen rơm rớm.

Nó làm cậu mắt đỏ hoe theo, cầm tay con bé, đại thiếu gia nịnh.

-“Tao biết, cố gắng nhé!”

Sen nghe lời, cậu dìu nó dậy, phần đầu không đau, nó dựa vào người cậu. Tắm gạc trắng bị vướng vướng chút máu, cậu muốn chạm vào đó, mà lại sợ nó đau, nên thôi, tay cứ lóng ngóng hoài.

-“Cậu không về à? Mai còn đi học!”

-“Mẹ tao định hôm nay ở lại, nhưng tao bảo tao ở thay rồi.”

-“Thế đêm nay cậu ở viện à?”

-“Ừ ...”

-“Bà chủ với các bác về nhà rồi ạ?”

Ba mẹ cậu vì không yên tâm nên ở phòng nghỉ cho người nhà dưới tầng 1, nhưng Hiến sợ Sen lại nghĩ linh tinh, rồi nó lại tưởng nó bệnh nặng nên chỉ gật đầu.

-“Lần sau em không hút nữa nữa đâu, đau lắm! Em không bao giờ hút nữa ý!”

-“Ừ, không hút nữa!”

-“Em khó ngủ quá à!”

Đại thiếu gia xót ruột, cậu xoa lưng cho con bé, cho nó uống một viên thuốc giảm đau, rồi bảo.

-“Kể chuyện nhé!”

-“Vâng!”

-“Ngày xưa ngày xưa, có một hoàng tử rất đẹp trai...”

-“Cậu kể chuyện cổ tích à? Em lớn rồi mà!”

-“Thế mà không nghe nữa chứ gì?”

-“Em có nghe!”

Thế Hiển tiếp tục.

-“Hoàng tử chơi rất thân với công chúa Ngọc, công chúa của một nước láng giềng xa xôi, được cha mẹ hoàng tử nhặt về nuôi. Hoàng tử hay nạt nộ công chúa, hay trêu công chúa lắm...”

-“Sao truyện nghe quen thế cậu? Cậu kể cho em bao giờ chưa?”

-“Mới kể lần đầu!”

-“Vâng...”

-“Nhưng thực ra hoàng tử rất là thương công chúa, công chúa bị bệnh, hoàng tử buồn lắm! Người ta nói, có thể từ giờ công chúa sẽ không được như bình thường nữa, nhưng hoàng tử thực sự không cần, điều duy nhất, hoàng tử mong là hàng ngày nàng có thể nói chuyện với hoàng tử....Sen này...”

-“...”

-“Sen này...”

-“...”

-“Sen!”

-“...”

Ngó xuống, con bé đã ngủ từ lúc nào rồi! Cái mặt đáng ghét này, thế mà nó kêu khó ngủ cái nỗi gì cơ chứ?

.....

.....

Sau khi xuất viện, Sen vẫn phải ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian. Mẹ nói, nó sẽ không học cùng lớp, cùng trường với cậu nữa mà chuyển sang trường mới.

Thực chất, là con bé chuyển tới trường của những đứa trẻ giống như nó. Lượng kiến thức của một đứa trẻ bình thường đối với Sen giờ là quá tải. Nó không muốn chuyển trường, nhưng gan cãi mẹ thì không có, nên là, chỉ dám thổ lộ với một người mà thôi.

-“Cậu à, nghĩ cách giúp em đi!”

-“Cách gì?”

-“Đang học cùng cậu vui mà, sao lại phải chuyển ạ?”

-“Mẹ tao chưa nói lý do cho mày hả?”

Cậu hỏi, nó nũng.

-“Nói rồi, nhưng mà bảo là trường đó tốt hơn, tốt hơn sao không chuyển cậu sang đó luôn cùng em?”

-“Thế sao mày không thắc mắc?”

-“Em...không...dám...”

Ca này đúng là khó rồi, cậu cũng phải vò đầu gãi tai. Tình huống cấp bách, đại thiếu gia chém tới chém tấp.

-“Chuyện là thế này, mẹ tao cũng bảo tao chuyển sang trường đấy học cùng mày...”

-“Vâng!”

Mắt long lanh to tròn đợi câu trả lời.

-“Nhưng mà từ ngày mày hút mỡ xong ý, gầy đi, xinh đẹp quá, mỗi lần tao ngắm mày lại ngây hết cả người, chẳng tập trung được gì cả, tao sợ lâu dần điểm số đi xuống, lại làm ba mẹ tao thất vọng...”

Sen được khen, sướng hết cả người, má đỏ hồng hây hây, bẽn lẽn hỏi.

-“Em xinh lên thật á?”

-“Ừ, xinh như thiên thần luôn, xinh ngắt ngây, cho nên mày phải thông cảm cho tao nhé!”

-“Vâng, vâng...em thông cảm, cực kì thông cảm ạ...”

-“Ừ, về sau nếu đi học thì vẫn đi chung xe, chúng ta chỉ không gặp nhau trong thời gian học thôi...”

Thế là cả ngày vẫn được gần cậu nhiều nhiều, con bé nhoẻn miệng cười. Được một lúc, nó lại băn khoăn.

-“Cậu ơi, nhưng mà em xinh đẹp thế này, nếu chúng ta đi học cùng xe, nhờ hình bóng em cứ theo tâm trí cậu suốt cả buổi học thì làm thế nào? Liệu có ảnh hưởng không ạ!”

Nó vừa nói xong, đã thấy cậu ho tới tấp. Đại thiếu gia phải cố nín cười, nâng cằm nó lên, làm điệu bộ nghiêm trọng.

-“Ừ nhỉ, thế mà tao không nghĩ ra, hay thế này đi, mai sau mày đi học trở lại, mày cứ gục mặt vào vai tao là được, tao đỡ phải nhìn khuôn mặt

thiên thần này, đỡ bị ảnh hưởng...”

-“Vâng, cậu thông minh quá, cứ thế đi ạ!”

-“Ừ!”

Sen dạo này được cả nhà chiều thì không phải bàn cãi rồi. Trước nay ai chả chiều nó, chỉ có điều, thái độ của cậu, khiến nó thực sự choáng váng.

Sáng cậu dậy trước cả nó, xấp nước khăn mặt, lấy sẵn kem đánh răng.

Ngày có ba bữa ăn, lúc nào cũng là ăn cùng cậu. Ăn xong ai đó lại tận tay lau miệng giúp con bé.

Tối ngủ thì kể chuyện nó nghe, mãi mới về phòng cậu.

Sen kiểu đúng dạng “khổ quá sướng không nổi”...chịu đựng một thời gian, nó lân la hỏi.

-“Cậu ơi, cậu làm sao thế?”

-“Sao là sao?”

-“Cậu lạ quá à!”

-“Lạ gì?”

-“Thì cậu tốt với em quá...đã nhiều ngày lắm rồi, chẳng thấy cậu mắng em gì cả?”

-“Từ nay tao sẽ không bao giờ mắng mày nữa!”

-“Vâng!”

Vâng là vâng thế thôi, tiếp tục trải qua hai ngày làm “bà hoàng”, Sen thực sự thấy bí bách, rấm rứt trong người.

-“Em không ăn cái này, em không thích!”

-“Ừ! Thế ăn chút canh nữa nhé!”

-“Em cũng không thích!”

-“Thế giờ làm sao?”

-“Em thèm ăn bim bim.”

-“Được rồi...chị Na...”

-“Không, em thích tự cậu mua cho em cơ!”

Nó trả vờ làm mình làm mấy, thế mà cậu vẫn không hề cáu, cậu ngay lập tức đi mua cho nó thật.

Hai mươi phút sau, Sen ăn miếng bim bim mà thấy nghèn nghẹn, cậu nhà nó, bị bệnh rồi, bị bệnh nặng rồi, có khi bị con ma nào nó nhập vào người cũng nên! Nó phải giúp cậu trở về đúng là cậu mới được.

-“Cậu xấu trai quá, sao hôm nay trông cậu xấu thế!”

Mặt cậu hơi buồn, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

-“Ừ, tao xấu!”

-“Đã xấu trai còn xấu tính!”

-“Ừ, tao xấu tính, uống thuốc này!”

-“Em không uống, đừng lảm!”

Nói đoạn, vứt thuốc xuống đất. Hiền kiên nhẫn lấy thuốc khác, nhẹ nhàng tới bên đỡ dành.

-“Thôi mà, uống cho khỏe, nhé, biết là đang rồi, cố uống nhé!”

-“Không đâu...”

Không không mấy phút, tay cậu đã bóp miệng nhét thuốc, rót nước, có đũa thất bại.

-“Đi ngủ đi, khuya rồi!”

-“Em không ngủ, em thích chơi!”

-“Ngoan đi, ngủ muộn không tốt đâu!”

-“Em ghét cậu!”

-“Rồi, mà ghét tao, giờ mà ngủ ngon là được!”

Trời đất ạ, đại thiếu gia, điên rồi! Sen mím môi, nó không thể bỏ cuộc được, nó sẽ ra chiêu cuối cùng vậy. Mọi khi nhắc tới hai cái tên này, cậu đều tức, hôm nay không biết còn tác dụng không nữa.

-“Em nói cho cậu biết một sự thật nhé, em...em thực sự nhớ anh Sên quá à, cả anh Tuấn nữa, các anh ấy đi học xa, em buồn muốn chết...”

CHOANG!

Mấy cái cốc trên bàn vỡ tan. Cỗ kiềm nén cơn giận, đại thiếu gia gần giọng.

-“Mày nhắc lại tao xem?”

-“Em nhớ hai anh ấy, nhớ điên cuồng lên ý...”

-“Trương Ngọc Uyển Nhi, mày có tin là tao bóp chết mày luôn bây giờ không?”

Ừay, cuối cùng cũng được cậu mừng rồi, đây mới là cậu nhà nó. Lâu lắm rồi mới được nghe cái giọng bá đạo quen thuộc này, mừng quá, hạnh phúc quá, con bé bỏ nhào ra ôm lấy cậu nức nở. Thế Hiển mặt méo xệch, chẳng hiểu cơ sự ra làm sao???

.....

.....

Thời gian thấm thoát trôi, cái việc mà Hiển định ninh rằng, còn lâu sẽ tới, thì nay đã gần trong gang tấc. Việc cậu tốt nghiệp cấp hai sẽ phải đi du học là chuyện hiển nhiên. Ba mẹ đã định sẵn, và cũng nói kế hoạch đó cho cậu từ rất lâu rồi.

Lúc trước vẫn nghĩ đơn giản, giờ lại càng ngày càng không muốn đi. Một bận, sau khi đã suy nghĩ chín muồi, cậu tìm mẹ nói chuyện.

-“Việc sang Mỹ, để lên đại học được không mẹ?”

-“Sao vậy con, đây là ước nguyện của cụ nội trước khi nhắm mắt mà, con cũng đồng ý rồi, sao giờ lại thế?”

-“Con...con...”

Đối diện với mẹ ruột, chẳng thể nào mà bịa linh tinh được. Cậu thành thật đề nghị.

-“Con...có thể cho nó...đi cùng con được không?”

-“Nó nào?”

-“Dạ...Sen...ạ...”

Mẹ cậu không khỏi ngạc nhiên.

-“Con biết thừa em bệnh mà, sao có thể chứ?”

-“Con sẽ chăm sóc cho nó!”

-“Con chăm sóc thế nào? Con còn phải đi học, qua đó không phải như trong nước, có rất nhiều bạn giỏi, con càng cần cố gắng!”

-“Thì thuê thêm người giúp việc chăm sóc cho nó là được!”

Ai đó nhìn thật sâu vào mắt con trai mình, đột nhiên, bà hỏi.

-“Hoàng Thế Hiển, con...đừng nói với mẹ là...con thích em nhé...Con thích Sen phải không?”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Điều Ước Năm Xưa

Trời ơi, giật mình! Tại sao mẹ có thể nhìn ra cơ chứ?

Hoàng Thế Hiển căn tội, ở cùng với một con nghiện phim tình cảm sến súa lâu năm, nên giờ cũng hơi chột dạ. Nó vốn chỉ là con hầu thôi, còn nhà cậu, cậu cũng chẳng biết gia thế tới mức nào, nhưng chắc cũng giàu, liệu chuyện này lộ ra, có gây bất lợi gì cho nó không?

Liệu có như trên phim, bọn chúng sẽ bị cấm đoán?

-“Con...mẹ nói linh tinh gì vậy?”

Cậu trả lời, sau khi đã suy nghĩ, hết sức là “chính chắn”.

-“Không thích thì lôi nó đi Mỹ cùng làm gì?”

Mẹ cậu lại hỏi.

-“Thì để có người hầu con.”

-“Mẹ thuê người khác cho bảo bối, nhé!”

-“Không, con quen nó rồi, chỉ muốn nó thôi.”

-“Úi trụi ui...bảo bối của mẹ...bảo bối vừa bảo chăm em...xong giờ bảo bối lại bảo em hầu...câu trước với câu sau đánh nhau bôm bốp...thế rốt cuộc là bảo bối muốn sao đây?”

Thôi, đã bị mẹ cậu tóm đúng chỗ hiểm. Đại thiếu gia chỉ biết cười trừ, sơ xuất tới thế là cùng!

-“Con...con...chả muốn sao cả...”

-“Thế bảo bố thích em Sen hả?”

Hoàng Thế Hiển đỏ bừng, một mực phủ nhận. Mẹ cậu cũng không có gì là vội vã, giọng đều đều nói.

-“Ừ, vậy thì may quá, cha đẻ của Sen vừa mới liên lạc, định đón Sen về ở cùng, ông ấy là người có tấm lòng nhân ái, không như mẹ Sen, nên mẹ đang định tháng sau gửi nó về sống với cha nó...”

-“CÁI GÌ VẬY MẸ?”

-“Làm gì mà sừng sốt thế? Liên quan gì tới con?”

Ánh mắt mẹ cậu, rất chân thật, dọa ai đó sợ tái mặt.

-“Nhờ may ba nó là người xấu thì sao ạ? Khổ thân con bé, nhờ nó lại bị ba nó bắt nạt thì sao ạ?”

-“Không sao đâu bảo bố, lần này mẹ cho bác Hồng đi cùng, không ai bắt nạt được Sen cả.”

-“Nhưng nhà mình nuôi nó từ bé, tốn cơm tốn gạo, mẹ phải giữ nó lại phục vụ cho gia đình mình chứ, cho đi dễ dàng thế à?”

-“Tiền cơm tiền gạo là của ba mẹ, ba mẹ không tiếc thì ảnh hưởng gì tới bảo bố đâu?”

-“Con...con...”

-“Thôi, đi về phòng con đi, hay hôm nay lại quý mẹ thế hả?”

Đấu với mẹ mà ỳ à? Còn non lắm con ạ, xem kìa, mới bịa tí chuyện cha đẻ đòi đưa con bé về nhà mà thằng bé đã xoắn hết cả quấy rồi kìa, haha!

Người mẹ ngồi thư thả, khẽ cười mỉm, ép đứa con trai duy nhất phải lộ bộ mặt thật.

-“Thôi được rồi, nhưng mẹ phải hứa không được làm gì nó!”

Ai chà chà, con với chả cái. Mới tý tuổi ranh đã giữ “người thương” như giữ ngọc thể này?

-“Thế bảo bố nói xem tôi làm được gì nó?”

-“Con...con...”

-“Con làm sao?”

-“Con...thích...”

-“Thích ai? Đàn ông đàn ang, thích gì ghét gì thì đường hoàng mà nói!”

-“Rồi, con thích nó, được chưa? Trương Ngọc Uyển Nhi, con thích nó, vô cùng, vô cùng thích. Mẹ cho nó sang Mỹ với con!”

Mẹ mày đã biết từ lúc mày bước vào phòng đề nghị cơ con ạ, chỉ muốn trêu mày chút thôi. Bà chủ bình thân.

-“Đã hiểu, giờ mời bảo bố về phòng, tôi sẽ cân nhắc!”

Hoàng Thế Hiển đóng cửa phòng, mẹ cậu bên trong cười như nắc nẻ. Cái ông tướng con, trông “nạnh nùng” thế mà “nguy hiểm”. Tốt quá, người ta chẳng lo mẹ chồng nàng dâu chiến nhau sao, nếu Sen mà là con dâu á? Quá tốt, vừa xinh xắn, vừa đáng yêu, vừa biết nghe lời. Ôi trời ơi, phúc khí ở đâu mà dồn lên hết cái nhà này thế này? A a, giờ mới hiểu, vì sao nó không cho mình nhận con bé làm con nuôi, hóa ra...hóa ra...

Mừng thì mừng được một lúc thôi, nhưng còn chuyện cho Sen sang Mỹ thì vẫn không thể đồng ý được. Thứ nhất, việc Thế Hiển đi du học, mẹ cậu

cũng cực kì không thích, chẳng qua là vì nguyện vọng trước lúc mất của bà nội Hoàng Thế Lâm thôi. Có mỗi thằng con quý, ai mà thích xa. Giờ con Sen cũng đi nốt, nhà trở thành cái viện dưỡng lão mất. Không thể, không thể nào!

Phận làm mẹ di cư theo con á? Càng không, CL Group, ai quản lý? Mà Hoàng Thế Lâm ở trong nước, vợ hẳn thoát được ra nước ngoài chẳng? Mơ đi! Bình thường thì hẳn yêu chiều vậy thôi, chứ chuyện quan trọng thì khởi nghĩa mười năm cũng còn lâu mới thắng được! Với lại, ai đó làm sao có thể để ông xã đào hoa ở nhà một mình?

Thứ hai, không nói tới nhớ tới nhưng, giả sử cứ thế cho con bé đi, sang đó ai chăm sóc nó, thằng bé thì mới tiếp thu môi trường mới, còn phải thích nghi, Sen sang đó một mình, lại còn ngốc nữa, tiếng Anh mù mờ, liệu học ở trường nào cho được? Chả nhẽ nó cứ suốt ngày ở nhà với giáo viên dạy riêng, người giúp việc...Nó khéo mắc thêm bệnh tự kỉ mất thôi!

Thứ ba, Hoàng Thế Hiển không biết có được hưởng cái gien chơi gái tùm lum như ba nó không? Nếu vậy thì chắc Sen khổ chết mất, mà con bé dâu có mạnh mẽ, lúc đó ai ở bên, nhờ nó nghĩ bậy bạ thì sao?

Thứ tư, ...

Thứ năm,...

.....

Mấy chục cái lí do hết sức chính đáng cứ luẩn quẩn trong đầu, thằng con trai thì khó thuyết phục rồi, rốt cuộc bà quyết định tấn công vào đứa con gái, rất có thể còn là “con dâu tương lai”!!!

.....

.....

-“Mẹ, mẹ chưa ngủ ạ?”

-“Làm gì thế con?”

-“Con xem phim!”

-“Còn đau đầu không?”

-“Hôm nay hết đau rồi mẹ ạ!”

-“Tốt, mẹ nằm với...”

Mẹ nằm trong giường với nó, có mẹ ở cùng, nó chẳng thấy phim hay nữa, thích nói chuyện với mẹ hơn à, mẹ Sen giỏi lắm, cái gì cũng biết, kể chuyện gì cũng hay.

-“Lớn rồi còn thích nằm giường lâu dài nữa không con? Nếu không muốn thì mẹ mua giường khác cho, nhé!”

-“Không không không...con vẫn thích lắm, con mãi mãi thích luôn, nằm giường này thích lắm, giống như công chúa vậy!”

-“Ừ, Nhi xinh như công chúa vậy!”

-“Thật á mẹ, cậu cũng khen con xinh nha, từ ngày con hút mỡ hình như con xinh ra thì phải...”

Mẹ nhìn con gái nuôi, cái vẻ ngây thơ của nó, nghĩ tới cái lần phẫu thuật đáng sợ kia, mẹ mắt đỏ hoe.

-“Mẹ sao vậy? Con là công chúa, mẹ là hoàng hậu, mẹ xinh đẹp nhất, mẹ đừng buồn nha!”

-“Ừ, Uyên Nhi mà xa mẹ thì mẹ buồn lắm!”

-“Sao con lại xa mẹ? Con sẽ luôn ở bên mẹ!”

-“Hiển sắp đi Mỹ, nó muốn mang con đi theo...”

-“Dạ?”

-“Nhưng mà nếu con đồng ý, chỉ có con và Hiển đi thôi, sẽ xa gia đình, xa tất cả mọi người, tới đó, Hiển còn phải đi học, cũng không chơi được với con, mẹ chỉ sợ con buồn thôi...”

Cậu phải đi du học nhỉ? Đúng rồi, học hết lớp 9 là cậu phải đi du học, không nhắc thì nó cũng quên. Sen yêu mẹ, yêu ba, yêu các bác, yêu căn phòng này, ngôi nhà này. Mọi người cũng rất quý nó nữa, sao nó có thể rời xa nơi đây?

Nó ngốc nghếch lắm, nó căn bản cũng không biết nước Mỹ rất xa, nó lại cứ nghĩ cậu cũng chỉ đi học giống anh Sên thôi, rồi lúc nào được nghỉ, cậu lại về với nó mà! Vì vậy, nó không ngần ngại mà quyết định luôn.

-“Con sẽ ở nhà với mẹ, con không đi theo cậu đâu!”

-“Ừ...”

Mặc dù đạt được mục đích, nhưng mẹ nó xem ra cũng không vui vẻ lắm. ‘Bé con à, xin lỗi nhé, chỉ lần này thôi, sau này lớn rồi, tự chăm lo được bản thân rồi, mẹ sẽ không can thiệp vào việc của các con nữa!’

Hoàng Thế Hiển hôm nay vui lắm. Việc này, tới 90% sẽ thành công rồi, Sen mà, Sen kiểu gì cũng nghe lời cậu thôi. Cậu chạy rất nhanh, khuôn mặt rạng ngời chưa từng thấy.

-“Sen...Sen...”

-“Dạ!”

-“Mở cửa!”

Chưa kịp dậy thì cậu đã đập cửa rồi, cậu đúng là...bá đạo mà!

-“Sen, tao hỏi mẹ tao rồi, mà đi Mỹ với tao nhé!”

-“Em...em...”

-“Nước Mỹ đẹp lắm, tao sẽ đưa mà đi chơi nhiều nơi!”

Sen đã chuẩn bị tình huống này, tập luyện rất nhiều lần, nhưng đứng trước mặt cậu, sao khó khăn thế nhỉ?

-“Em, em không muốn đi đâu!”

-“Mày điên hả?”

-“Em ở nhà, nhé!”

-“Mày nói lằng nhằng gì thế?”

-“Em nói thật!”

-“Mày nằm mơ hả?”

-“Không...em tỉnh mà...cậu cứ đi học đi, em ở nhà...”

-“Mày là đang cãi tao đấy phải không?”

-“Không mà, em sẽ nhớ nhà lắm, nhớ ba mẹ, các bác, các chị,...”

-“Chả nhẽ tao không quan trọng như thế? Mày tính toán lại xem?”

Cậu hỏi Sen, ánh mắt rất chân thật. Sen ngây ngốc, rồi Sen tính, tính xong đường hoàng trả lời cậu.

-“Đi với cậu, thì có mỗi mình cậu... còn ở nhà... em đếm sơ sơ thôi cũng mấy chục người rồi... rõ ràng mấy chục người phải lớn hơn một người chứ, cậu học toán giỏi thế cơ mà?”

Con bé vừa dứt lời thì cậu đã đi thẳng. Cậu, hình như rất giận thì phải.

.....

Tưởng chuyện cứ thế là xong, ai ngờ cậu vẫn không hề bỏ cuộc, đợt Sen nhập học trường mới, cậu chăm sóc nó rất tử tế, hàng ngày, ở bên cạnh nó nhiều nhất có thể, cậu khơi gợi, cậu kể bao nhiêu chuyện tốt đẹp ở nước Mỹ xa xôi, cậu tận dụng mọi cơ hội lấy lòng.

Tiếc là, cậu dù sao cũng chẳng thể cao tay bằng mẹ cậu, Sen vẫn không lay chuyển.

Rồi cậu đánh đòn tâm lý, cậu hỏi Sen, Sen nhớ xa cậu ư?

Sen không biết trả lời ra sao cả? Đại thiếu gia lại bảo, từ giờ tập xa nhau, nghĩa là hai người sẽ không gặp nhau nữa, xem Sen thấy sao?

Qua một tuần, đại thiếu gia nóng lòng phát điên. Khi đồng hồ chỉ 8 giờ, chính là thời điểm bọn nó hẹn nhau, cậu chạy như bay xuống phòng nó, thực sự là rất nhớ, rất khó chịu.

-“Sen!”

Hiển gọi, tim còn run lắm. Ngờ được đáp lại tiếng Sen, cũng ngọt ngào, cũng thốn thức y như mình, ai dè, Sen đang xem phim. Trông nó vẫn rất vui tươi, rất bình thản. Lòng tự ái của cậu bị tổn thương ghê gớm.

Từ đó, cậu cũng chẳng thêm nịnh nọt nó nữa, cậu ghét Sen, cậu thề cậu sẽ cho nó nếm mùi khổ sở là gì. Tất nhiên là không phải bây giờ, sắp xa

nhau rồi, bây giờ mà cách mặt nó khác gì làm khổ chính mình, để sau đi, con này, sẽ xử nó sau!

.....

.....

Ngày Hoàng Thế Hiến bay, cả nhà làm cơm rộn ràng.

Trong căn phòng xa hoa ở biệt thự phía trên, có ai đó đang quát ai đó.

-“Nhanh cái tay lên!”

-“Rồi, em đang xếp đây mà!”

-“Làm mới chả ăn, chậm chạp!”

-“Sao cậu không bảo các bác ý, em chậm cậu còn bảo em xếp làm gì?”

-“Cái mồm, cái mồm kìa, cãi cứ nhem nhem nhem nhem!”

-“Em có cãi đâu, em nói thật mà!”

-“Mày tập trung vào! Tao lại tấn cho một trận giờ!”

Sen xỉ mặt. Đại thiếu gia bị làm sao không biết? Áo quần giặt là thơm tho gấp sạch sẽ rồi cậu lại ném lung tung, bắt nó gấp lại từng cái một.

-“Mày lơ là gì thế? Mày phải đặt tình cảm vào đấy, hiểu không?”

Hả? Gấp quần áo mà phải đặt tình cảm vào hả? Có chuyện lạ đời thế hả? Sen trợn tròn.

-“Đặt như thế nào hả cậu?”

Tâm trạng Hiền hôm nay rất không tốt, nhưng cậu vẫn kiên trì ngồi xuống trước mặt Sen, cầm tay nó, dạy nó đặt gần trái tim, rồi lại tay cùng tay, vuốt từng mép vải.

-“Thế này? Biết chưa?”

-“Rồi, dễ ợt ý mà!”

Sen học nhanh lắm, trước khi lấy mỗi chiếc áo, nó đều chạm tay lên ngực, sau đó mới cẩn thận gấp gấp. Cuối cùng, nó xếp sấp vào vali cho cậu.

-“Đặt cả cái gối NYHTD vào nữa!”

-“Cái gối ấy to lắm, không đủ vali đâu, gối thì mua ở đâu chẳng được, bà chủ dặn rồi, quan trọng là cậu phải mang sấu, me, ớt, muối tôm, măng khô...những thứ đó bên Mỹ khó kiếm, mà có kiếm được thì hương vị cũng không bằng ở mình đâu ạ!”

-“CÂM MỒM!”

Sen giật cả mình, chẳng hiểu sao, chẳng hiểu nữa, chẳng hiểu làm gì mà khiến cậu phát điên lên như thế? Dù sao đại thiếu gia cũng sắp đi rồi, nó tới gần cậu, nịnh ngọt.

-“Cậu đừng buồn mà! Cậu sao vậy? Ai bắt nạt cậu? Ai bắt nạt cậu thì nói với em nào?”

Cậu ngồi yên lặng, khuôn mặt nhìn về phía cửa sổ xa xăm. Nhìn cậu, lòng nó cũng thấy lạnh lạnh theo. Nó khẽ lại trước mặt cậu, khẽ ngẩng lên, làm bộ dạng thật đáng yêu, năn nỉ.

-“Đại thiếu gia đẹp trai ơi, đừng thế nữa mà, vui lên chứ!”

Sẽ không được nhìn thấy khuôn mặt trắng ngần này hàng ngày, đôi mắt long lanh này nữa, cả đôi môi đỏ mọng, cả giọng nói ngọt như mía lùi

này...Ai đó càng dễ dàng, lòng ai đó lại càng trống trải.

Để rồi, trong một giây bốc đồng, cả người cô bé bị nhấc bổng. Quần áo xếp gọn bay tứ tung, có thằng bé, điên tiết ném con bé trên tay vào chiếc vali trống.

-“Cậu...cậu...”

-“Im miệng!”

-“Thả em ra...cậu...làm gì thế?”

-“Tao nghĩ rồi, tao không cần gì hết, chỉ cần mang mày thôi!”

-“Em đau lắm, cho em ra đi mà...”

Mặc cho cô bé van nài, cậu chủ vẫn một mực không tha, cậu cương quyết ấn nó lại.

-“Khó thở lắm, đừng nhốt em...em sợ tối lắm...xin cậu đấy!”

-“Tất cả là tại mày đấy, ai bảo mày đáng yêu quá làm gì cơ chứ?”

Chiếc khóa kéo lên, tiếc là kéo mãi không thể hết, bên trong, con bé tội nghiệp bị ngạt, ho sặc sụa. Lúc cậu bất lực mở ra, nhìn thấy nó mặt tái mét, cả người cũng bàng hoàng theo.

Thế Hiển ngồi một chỗ, khổ sở thở dài. Cậu chắc hóa điên mất. Có sao lại suy nghĩ như một thằng ngốc không biết gì vậy? Cho dù nhét nó vừa cái vali đó, thì nó có thể đi theo cậu sao? Không, chẳng thể nào!

Giờ mới thấy thấm thía cái câu, con người một khi vạn bất đắc dĩ có thể làm ra nhiều chuyện ngu xuẩn!

Ở trong nhà vệ sinh, Sen vừa nãy bị một hồi khó chịu, còn đang nôn thốc nôn tháo, đại thiếu gia đứng sau, khẽ đập vào lưng nó, nói vồn vện một câu.

-“Xin lỗi!”

.....

.....

Rồi chiếc máy bay cũng cất cánh! Người đi thì đi, người ở lại vẫn ở lại.

Mười tiếng sau khi cậu đi, Sen cảm thấy rất trống vắng, nó bảo mẹ muốn gọi điện nói chuyện với cậu. Mẹ bảo, cậu vẫn ở trên máy bay. Sen ngạc nhiên lắm, nó chưa bao giờ nghĩ ra, nước Mỹ lại xa tới vậy, mười tiếng rồi, cậu đi mười tiếng rồi mà vẫn chưa tới nơi!

Cuộc điện thoại đầu tiên cậu gọi về nhà, nói chuyện với mấy người, nhưng không hề nhắc tới Sen. Mẹ nhắc khéo cậu, nhưng đại thiếu gia một mực từ chối.

Bốn ngày, bốn ngày trống vắng tới lạ kì. Trước kia từng chơi trò xa nhau một tuần, nó thấy rất bình thường, còn bây giờ, mới bốn ngày thôi, sao cảm thấy kinh khủng tới thế?

Có phải chẳng trước kia nó biết chắc cậu ở trên phòng, cách nó rất gần? Còn bây giờ, cậu...xa quá!

Thời gian của nó dường như dài vô tận, trước kia anh Sên đi học, nó đâu có cảm thấy buồn nhiều như vậy?

Cuộc điện thoại thứ hai, nghe nói cậu đã ổn định được nơi ở, đã tới nhập học.

Cuộc điện thoại thứ ba, thấy bảo cậu đăng kí mấy câu lạc bộ thể thao bên đó.

Cuộc điện thoại thứ tư...

Cuộc điện thoại thứ năm...

...

Cuộc điện thoại thứ mười...là Sen nhờ mẹ gọi điện, Sen muốn nói chuyện với cậu. Nhưng cậu dập máy luôn, cậu không hề muốn nói chuyện với nó!

Cậu quên Sen rồi sao? Nó làm gì mà cậu ghét nó vậy? Nó nhớ cậu tới buồn thiu, còn cậu thì có vẻ như rất vui với cuộc sống bên đó! Con bé lên phòng cậu nhiều hơn, loanh quanh, loanh quanh, nó thực sự muốn tìm kiếm hình bóng cậu nơi đây.

Bàn học, giường ngủ, tủ sách, không biết nó đã lau mấy trăm lần? Lau tới sáng bóng rồi! Cậu biết chắc sẽ khen nó chứ?

Sách cũ của cậu, nó cũng mang ra xếp sắp cẩn thận. Đột nhiên, nó thấy một mảnh giấy nhỏ gấp vuông vẫn rơi ra, nét chữ trên đó rất nắn nót, cẩn thận.

“Điều ước ở lễ hội thả đèn.”

-“Đưa đèn đây!”

....

-“Mày không phần tao cái nào hả?”

-“Dạ? Cậu cũng cần ước ạ?”

-“Con hâm này, thôi được, để tao mua cái khác...”

Ký ước hiện về, có chỗ nó nhớ, có chỗ nó không, nhưng hình như hồi đó nó dùng hết cả đèn ước của cậu thì phải. Đây là điều ước năm xưa của cậu sao? Sen biết nó xấu tính, nhưng nó tò mò không chịu nổi rồi, nó nín thở, hồi hộp mở ra...

“Hoàng Thế Hiển ước mai sau được lấy Trương Ngọc Uyển Nhi làm vợ!”

HẾT PHẦN 1.

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đợi Em Tra Từ Điện

“Hoàng Thế Hiến ước mai sau được lấy Trương Ngọc Uyển Nhi làm vợ!”

“Hoàng Thế Hiến ước mai sau được lấy Trương Ngọc Uyển Nhi làm vợ!”

“Hoàng Thế Hiến ước mai sau được lấy Trương Ngọc Uyển Nhi làm vợ!”

....

Sen nhìn đi nhìn lại. Nó đọc xong, nó không dám chắc, lại đánh vắn lại từng từ. Tim nó đập rất mạnh, cảm giác hai má nóng ran, loại chuyện này, cũng không hiểu là gì nữa???

Chỉ muốn, ngay lập tức bây giờ được gặp cậu.

Muốn hỏi cho thật rõ ràng.

Việc này, nó rối trí quá à.

Con bé chạy ngay tới chiếc điện thoại bàn, run rẩy, hồi hộp bấm một loạt số, cái số mà nó thuộc từ lâu lâu lâu lâu, cái số mà chẳng bao giờ thèm nghe điện thoại của nó cả.

Tút...tút...tút...

Sau một hồi chuông, cuối cùng cũng có tín hiệu nhắc máy. Nó nghe tiếng cậu, ngọt ngào quá, thân thuộc quá, mừng phát khóc.

Nhưng Sen sợ, sợ cậu còn ghét Sen, tạm thời chẳng biết nói gì, cũng chẳng dám lên tiếng!

-“Ba à...?”

-“...”

-“Mẹ à?”

-“...”

-“Ai vậy? Sao không nói gì?”

-“...”

Sen cứ muốn nghe mãi, nghe mãi, vì nó nhớ cái giọng nói này quá cơ, mà người đầu dây bên kia lặng yên rồi, nên đành phải nhe nhào.

-“Là em...Sen...”

Không gian yên lặng tới thế? Nó còn nghe thấy cả tiếng thở của cậu, nhẹ nhàng, gần gũi, cứ như cậu đang ở ngay bên nó vậy.

-“Cậu, cậu có khỏe không?”

Tút...tút...tút...

Đáp lại lời hỏi thăm của Sen, là dập máy, dập máy không thương tiếc!

Mặt con bé tối đen, ỉu xìu.

Đi học trường mới này, Sen đứng nhất lớp luôn nhé, các bạn đều giống Sen, ai cũng yêu quý nó. Cậu không ở nhà, chẳng ai quát mắng. Cậu đi Mỹ, nhà trên nhà dưới ăn chung một bàn ăn, toàn bộ sự chú ý của ba mẹ, các bác, mọi thành viên từ lớn tới nhỏ đều hướng vào Sen.

Nó bây giờ ngoài cậu phớt lờ thì trở thành trung tâm của vũ trụ rồi. Vậy tại sao mà vẫn thấy buồn thế? Buồn nẫu cả ruột cả gan...

Vừa mới về phòng ngủ một lúc thì mẹ gọi.

-“Nhi!”

-“Dạ con đây mẹ!”

-“Tối nay mẹ ngủ ở đây nhé!”

-“Ba lại làm việc có lỗi à mẹ?”

-“Đúng vậy, lần này phải trị cho ba con biết lễ độ...”

Mẹ thật, Sen thấy ba tốt ời là tốt rồi ý, ba Sen ý à, bá đạo lắm, có lần Sen được mẹ đưa tới công ty nha, ai cũng sợ ba cả ý. Nó ngây ngô thắc mắc.

-“Tất cả mọi người sợ ba, nhưng ba lại sợ mẹ!”

Mẹ nở nụ cười đầm thắm, ôm nó vào lòng, mẹ bảo.

-“Đó không phải là sợ, mà là yêu?”

-“Yêu ạ?”

Nhìn con gái mắt ngây thơ tròn xoe, người làm mẹ tự dưng thấy trách, đúng rồi, con bé này gốc là thế mà chưa dạy nó tý gì, thế này thì con trai mình mai sau chắc thiệt thòi chết mất. Thôi được rồi bảo bồi của mẹ, mẹ thay con hành đạo vậy!

-“Năm xuống đây, mẹ bảo Nhi cái này...”

-“Dạ!”

Sen ôm mẹ, mẹ vừa xoa đầu vừa dạy bảo.

-“Thế đã ai bảo thích Nhi bao giờ chưa?”

-“Có rồi ạ, cậu bảo!”

Thằng này, cũng nhanh thật đấy. Mẹ cười mỉm, mẹ hỏi tiếp.

-“Thế Nhi trả lời ra sao?”

-“Con cũng thích cậu mà, con thích hết mọi người trong nhà mình nha, thích mẹ nhất...”

Cái mồm, dẻo quá. Nhưng mà nghĩ lại, cũng thương thằng con mình thật, người ta đi tỏ tình hoặc thất bại, hoặc thành công, đây cái người mà nó tỏ tình còn chẳng biết đang được tỏ tình...haizza...

-“Cậu nói với con, là ý khác!”

-“Khác gì ạ?”

-“Con nghe này, với mọi người, là tình cảm giữa người thân và người thân. Còn cậu với con, là tình cảm nam với nữ...”

-“Dạ?”

-“Như mẹ nói với con, người ta yêu nhau, hôn nhau, con nhớ không?”

-“Có ạ!”

-“Khi mà nói với người thân, mình nên dùng từ quý, còn ai đó nói với con, từ thích, nghĩa là họ đặc biệt để ý tới con...”

-“Dạ?”

Khổ, con bé ngây ngô quá, mất công mẹ nó phải đào tạo gần hai tiếng đồng hồ, chỉ dẫn từng chi tiết cơ bản nhất.

-“Rồi giờ nhé, đó là thích, rồi tới yêu nhé, mẹ sẽ nói biểu hiện nhé...”

-“Vâng!”

Chủ đề mới lạ quá, Sen chăm chú lắng nghe, mắt tròn mắt dẹt.

-“Và khi con thực sự yêu ai, con sẽ trao cho đó nụ hôn đầu tiên...và cả, nếu hợp nhau các con sẽ lấy nhau, sinh con, xây dựng gia đình...”

-“Sinh con ạ?”

-“Ừ!”

Tối hôm đó, mẹ đã dậy Sen, làm thế nào để có em bé. Dù sao nó cũng lớp 10 rồi, nên mẹ dạy dỗ rất cẩn thận. Mẹ nói, con gái phải biết kiêu ngạo, không xinh thì phải sạch, phải thơm. Không được quá nhu nhược, phải có khí chất, bọn bạn trai không được tin ai cả, không được nghe chúng dụ ngọt, phải giữ cái quý giá nhất cho người con trai mà trân trọng mình.

Sen nghe mẹ nói mà mặt mũi phải gọi là đỏ bừng tía tai. Có những thứ, đúng là không thể ngờ được, ngại quá, xấu hổ chết mất luôn ý!

Hai mẹ con đang bận rộn thì có tiếng gõ cửa âm ầm.

-“Nhi, mở cửa cho ba!”

Sen thấy mẹ mỉm cười, nhưng mẹ lại nói thầm, mẹ dặn dò Sen, con bé nghe lời mẹ lắm, ngay lập tức vùng dậy, chạy ra cửa mếu máo.

-“Ba ơi, mẹ làm sao ý, người mẹ lạnh toát à, mẹ ốm rồi ý sao!”

Ba nghe thấy thì tái mét mặt, chạy vội vào giường nó. Mẹ đang nằm cười thầm trong bụng, tự thấy mình sáng suốt, may mà từ bé đã nuôi dạy Sen theo một cách hoàn toàn khác, nên giờ lớn lên nó mới ngoan ngoãn đáng yêu như này. Chứ ngộ như không bắt nó làm quen với cuộc sống nhà

dưới một chút, chiều như công chúa từ bé khéo lại những nhiều đong đánh thì chán.

Tất nhiên, ngoài mặt mẹ vẫn nhăn nhó khó chịu, lộ rõ vẻ mệt nhọc.

-“Bà xã, bà xã sao thế?”

-“...”

-“Thôi mà, anh sai rồi, anh xin đấy.”

-“Tối nay tôi ngủ với con, tôi sống chết như nào anh không phải quan tâm!”

-“Anh xin, anh xin...trời ơi, mình thế này anh khổ sở lắm...”

Thế rồi, ba nháy mắt, Sen biết điều lượn chỗ khác. Nó biết đi đâu đây? Hôm nay tạm ngủ ở phòng cậu vậy.

Đắp chăn của cậu, thật thơm, cảm giác giống cậu bên mình, nghĩ mông lung những lời mẹ nói, phân tích cảm xúc của chính mình. Sau suốt gần một đêm, Sen phát hiện ra một điều cực kì quan trọng, trời ơi, Sen thích cậu, thích cậu thật rồi, thích đúng như cái kiểu mà mẹ bảo đó!

Càng nghĩ, tim càng đập mạnh, người càng đỏ bừng bừng, nhớ cậu chết mất. Mong đến Tết quá luôn à!!!

Tết đến, tin sốc như chưa bao giờ sốc hơn. Đại thiếu gia không về nhà!

Mẹ điên lắm, mẹ bảo Sen yên tâm, mẹ sang Mỹ lôi cậu về! Thế là mẹ đi thật. Thực ra từ hồi đó tới giờ mẹ cũng sang đấy ba lần rồi chứ, chỉ tại Sen lên máy bay là đầu óc quay cuồng, người lại ốm tới mấy tuần nên mẹ không cho đi thôi.

Rồi mẹ về, mẹ lần đầu tiên không thành công. Mẹ bực lắm, đưa cho Sen một chiếc điện thoại mới, bảo có gì muốn nói với cậu thì dùng.

Sen gọi chẳng được, nó bắt đầu mày mò nhắn tin.

“Cậu khỏe không?”

Đợi mãi, điện thoại vẫn yên lặng. Sen gửi tiếp.

“Em khỏe lắm!”

“Sao Tết cậu không về?”

“Cậu bận học à?”

“Cậu ăn ngủ có được không?”

“Cậu có nhiều bạn bên đó không?”

.....

Mãi, mãi mà vẫn không hồi âm. Nhưng Sen là đứa cực kì kiên nhẫn, hàng ngày vẫn nhắn tin chúc ngày mới tốt lành, rồi chúc ngủ ngon. Lúc nào gặp cái gì hay đều nhắn tin khoe cậu hết à.

Một ngày, rảnh rang quá, nó viết.

“Em thích cậu, cậu ạ! Thích theo cái nghĩa nam nữ mà mẹ cậu dạy em ý!”

“Em nghĩ mãi mới nhận ra đó, em nhớ cậu nhiều lắm, và thích cậu cực kì luôn, cậu không thể nhắn tin lại à?”

Một phút...hai phút...ba phút...

Mười năm phút...

Ngay khi nó hết hi vọng lắm rồi, thì điện thoại rung. Trời ơi, phải gọi là sung sướng gần chết luôn ấy, nhảy múa quanh phòng luôn!

Hồi hộp mở ra, hồi hộp đọc.

“Tao ghét mày!”

Hả? Mặt con bé ngẩn tũn, cố gắng nhẫn lại lý sự.

“Thế sao cậu còn bảo thích em, đọt gì đó? Em còn nhớ được điều ước của cậu đấy, cậu nói cậu muốn lấy em làm vợ, giờ cậu ghét em là sao?”

Một lúc, tin nhắn tới.

“Ngày đó tao trẻ trâu biết gì đâu. Giờ tao ghét mày, đừng nhắn tin nữa, phiền lắm!”

Ai đó bị ai đó làm cho buồn phát khóc, từ hôm ấy, không dám nhắn tin nữa.

Cuộc sống không có cậu quá là thảm, nhưng nó biết làm sao giờ? Cậu thấy nó phiền như thế, nó đành phải chịu thôi.

Thế mà một buổi chiều hè, chiếc điện thoại mốc meo lại đổ chuông. Là cậu, Sen tưởng nó mơ cơ chứ.

-“CẬU! Là cậu à?”

-“Không tao thì ai?”

-“Cậu hết ghét em rồi ạ?”

-“Vẫn ghét...”

Sen còn chưa biết nói gì thì đã có cánh tay vẫy vẫy ở cửa, nó theo phản xạ kêu lên.

-“Anh Sên, anh nghỉ hè sớm thế? Đợi em tí em đang nói chuyện điện thoại...”

-“MÀY BIẾN ĐI!”

Giọng đầu dây bên kia đến là giận dữ. Tiếng tút tút lại vang dài, hại Sen ngờ chẳng hiểu gì? Anh Sên mua cho nó một đồng quà, Sen mãi nghĩ chuyện của cậu, chẳng khá khẩm lên nổi.

.....

Thời tiết nóng nực, không có việc gì làm nên Sen thường ngủ trưa xuyên chiều luôn. Một hôm, nó có một giấc mơ rất đẹp, mơ gặp đại thiếu gia, mơ thấy cậu xoa mặt mình, thấy cậu khen nó xinh.

-“Vẫn béo như thế! Trông này, vẫn như lợn nái luôn!”

-“Cậu vừa khen em xinh cơ mà?”

-“Tao khen mày xinh lúc nào?”

-“Có mà, vừa thấy khen xong!”

-“Mày mơ hả...”

-“Đâu...đâu...thật...mà...”

Con bé ú a ú ở, cái miệng chóp chép. Hại cậu nhà nó bực mình, vừa lôi dậy vừa quát ầm ã.

-“Cậu?”

-“Em đang mơ hay là thật thế?”

Cái giọng ngái ngủ yếu chết mất, bị ai đó búng cho một phát vào mũi.

-“Á...cậu...thật hả...cậu về bao giờ đấy! Sao em không biết? Sao không gọi em dậy? Trời ơi em xem nào? Sao hôm nọ cậu đập máy, uầy sao cậu đẹp trai ra nhiều thế? Sao cậu cao thế? Trời ơi, em nhớ cậu gần chết rồi đây này!Á...Em đi khoe các bác...à...ba mẹ biết cậu về chưa...?”

Sen sững, làm ầm ĩ cả lên.

-“Cậu, cậu đánh em phát đi, em sợ là ảo giác lắm!”

Biểu cảm của nó làm cậu cũng phải phì cười, nhưng cậu không đánh nó, chỉ là ghé sát, cắn vào vành tai nó, không quá đau, nhưng cũng đủ để nó biết, cậu thực sự, đã về!

Sen tự dưng đỏ ửng, ấp a ấp úng, rồi ngượng quá, ngồi đơ luôn.

-“Đi!”

-“Dạ?”

-“Đi biển!”

-“Sao ạ?”

-“Tao nói đi biển chơi!”

-“Vâng! Để tối em chuẩn bị áo quần!”

-“Đi ngay bây giờ!”

-“Nhưng...ba mẹ cậu...em...”

-“Ba mẹ đi chơi rồi, chỉ tao với mày đi thôi!”

-“Dạ?”

-“Có đi không?”

-“Có...có chứ...em đi...em đi...”

Sen cười thật tươi, gần một năm, hôm nay mới có cảm giác vui sướng như vậy. Nó cứ riu rít như con chim non cả một chặng đường. Có một người ngồi nghe nó nói, rất chăm chú, rất kiên nhẫn, thi thoảng đưa nước nó uống, thi thoảng vén lại mấy sợi tóc xõa trên trán nó, thi thoảng dựa vai nó cười mỉm.

Bữa tối, cậu đưa Sen tới một nhà hàng khá sang trọng.

-“Mày ăn gì?”

-“Em á, vâng đợi em tý!”

Sen nhìn thực đơn một hồi, rồi thản nhiên gọi.

-“Em ăn cua rang muối, tôm hấp bia, mực xào dứa...., chả mực, hến hấp lá chanh...., sò điệp nướng tóp mỡ...nộm sứa hoa chuối, cá thu sốt cà chua, cá hồi chiên vàng...thêm nước dừa nữa...rồi, xong, thế cậu ăn gì?”

Hiển nhìn Sen, rồi lại khẽ ra hiệu cho người phục vụ đi chuẩn bị.

-“Sao cậu không gọi ạ?”

-“Không muốn ăn!”

Sen nghe cậu nói thì bê ghế sát sàn sạt cạnh cậu, cuống quýt hỏi thăm.

-“Ơ, thế sao được? Cậu có mệt lắm không?”

-“Hơi mệt!”

Nó tự xưng thấy xót, nó lên máy bay tý đã choáng, đằng này cậu phải ngồi trên đây bao nhiêu tiếng, rồi lại đi ra biển luôn với nó.

Sen chủ động cầm lấy tay cậu, xoa bóp nhiệt tình, hi vọng cậu sẽ mau khỏe. Lúc thức ăn được dọn ra, chẳng hiểu sao người cậu chủ nhà nó yếu lảm luôn, tay cậu run không cầm được đũa thìa, Sen thương cậu quá, đành bóc hải sản cho cậu.

-“Thôi, không ăn nổi!”

-“Ăn nữa đi mà, em đã bóc rồi mà, ăn cho có sức khỏe, nhé!”

-“Con tôm đó to lắm, tao không ăn nổi!”

-“Thế em cắn một ít trước nhé, con tôm sẽ bé đi, rồi cậu ăn nhé!”

-“Cũng được, tao nể mày lắm đó!”

Sen tự cười, cậu chủ ngốc nghếch thật, cậu bị nó lừa nhé, thực ra con tôm này to thật, nhưng rồi nó cho cậu ăn hai nửa con tôm, thì cộng lại cũng là một con tôm mà. Cậu khờ quá, cậu lại cứ tưởng nó cắn một miếng rồi, cậu sẽ ăn ít đi.

-“Cậu ăn chả mực không?”

-“Thôi!”

-“Thôi ăn đi mà cậu, mỗi người ăn một miếng nhé!”

-“Không muốn!”

-“A...há mồm...em dứt cho...”

-“Rồi, tao nể mày đấy!”

Người khôn làm nũng lên làm nũng xuống, hại người ngốc dễ dành môi cả miệng, rốt cuộc, cũng ăn xong.

-“Cậu hết ghét em rồi nhỉ? Cậu lại thích em rồi phải không?”

-“...”

-“Sao cậu không nói gì vậy?”

-“...”

-“Cậu lại giận gì à?”

-“Ừ, rất giận!”

-“Em làm gì sai à?”

-“Mày quá đáng!”

-“Dạ?”

-“Lúc nãy ý, mày lừa tao, tao đã nói không thích ăn nhiều tôm, tao định chỉ ăn nửa con, nhưng mày không coi tao ra gì cả, mày ngọt nhạt làm tao ăn gần hết nửa đĩa...”

Sen hoảng hốt giải thích.

-“Không phải em không coi cậu ra gì, mà là em lo cho cậu mà.”

-“Tao không cần biết!”

Cậu dối, cậu đi trước, Sen khổ sở chạy theo sau.

-“Thôi, đừng giận em nữa, mất cả vui!”

-“Nhưng tao đau lòng!”

-“Giờ em phải làm sao?”

-“Mày tránh ra đi!”

-“Thôi mà, em phải làm gì bây giờ?”

Hiển bỗng dừng đứng lại, cậu nghiêm nghị.

-“Mày nói thế chứ nếu tao yêu cầu thì chắc gì mày đã làm?”

-“Không, không, nhất định em sẽ làm mà, nhất định luôn!”

-“Thế thơm vào đây một phát đi!”

Sen chững lại một lúc, thấy đại thiếu gia định bỏ mặc nó rồi, nên vội vàng kiễng chân, thơm lên má cậu một cái. Con bé đỏ bừng, thấy cậu cũng đỏ không kém à!

Cậu cười, đẹp trai mê li luôn. Rồi cậu dẫn nó đi dạo. Biển rất đẹp, trăng sao đều rất sáng, không khí trong lành thanh mát đến dịu dàng.

-“Cậu lạnh không? Em chạy vào kia lấy thêm áo cho cậu nhé!”

Hiển nhìn Sen, nhẹ nhàng khoác qua vai cho nó.

-“Thôi, không cần.”

-“Dạ?”

-“Ngoan, nghe lời!”

-“Vâng, nhưng cậu có lạnh không?”

-“Ở cạnh mày thì không!”

-“Dạ?”

-“Dạ dẫm gì, đi thôi!”

Hiển dẫn Sen đi một đoạn, thì nó bắt đầu nhìn thấy những ánh nền rất lung linh được xếp trên cát. Nhìn qua, nó có thể đọc được nền xếp thành chữ Trương Ngọc Uyên Nhi, hoa hồng rải từng cánh xung quanh, tuyệt đẹp.

Sen không khỏi trầm trồ, nhưng cái chữ tiếng anh kia là gì nhỉ? Quen quá, mà không thể nào mà nghĩ ra được?

Nó biết chữ WILL, của thì tương lai đây mà, vừa mới ôn bài hôm nọ. YOU, you là bạn. ME, me là tôi. Thế còn cái chữ ở giữa kia là gì thế? MARRY, trông quen thế? Mà sao nó không thể nghĩ được ra nữa luôn.

Đại thiếu gia đang nhìn nó, ánh mắt cực kì trông chờ, khiến con bé càng rối. Trời ơi sao nó ngu thế này cơ chứ?

-“Sen!”

-“Dạ?”

-“Mày...mày...nghĩ sao?”

Ôi em có hiểu cậu định nói gì đâu mà nghĩ sao? Cậu cầm tay nó, tay cậu run thấy rõ luôn. Nó sợ quá, đành phải khai thật.

-“Cậu, đợi em một tý nhé!”

-“Còn phải nghĩ à?”

-“Em...em lấy điện thoại tra từ điển, chữ “marry”, em không biết nghĩa...”

Nói xong, nhìn cậu lăm lét. Sờ tay vào túi, không thấy điện thoại đâu, chết chắc luôn rồi!

-“Đợi em tý, em chạy ra xe xem có không? Rất nhanh thôi...cậu đừng giận nhé!”

Mặt cậu đã tối xanh tối đen, hận chỉ muốn vứt nó xuống biển ngay lập tức.

-“Đứng lại!”

-“Dạ?”

-“Lấy tao!”

-“Dạ? Lấy...cái...gì...ạ?”

-“Trương Ngọc Uyển Nhi, tao bảo mày lấy tao!”

Sen ngớ hết cả người, cậu đã tới bên cạnh nắm lấy tay nó.

-“Làm vợ tao, nhé!”

Sao lại thế? Hôm nọ mẹ vừa mới dạy độ tuổi kết hôn cơ mà, hình như nó và cậu chưa đến tuổi thì phải, Sen hơi choáng, tạm thời chỉ có thể thốt lên.

-“Mẹ bảo...à, mẹ cậu bảo...à mà...pháp luật không cho phép đâu ạ...”

-“Tao biết!”

-“Dạ?”

-“Nhưng giờ tao cầu hôn mày trước, khi nào đủ tuổi thì cưới!”

-“Dạ?”

-“Dạ dấm gì, để mày ở nhà, tao không yên tâm, thế nào? Mày có lấy tao không?”

A, cậu hỏi dồn dập quá, hại con bé lóng nga lóng ngóng.

-“Mày có đồng ý hay không thì bảo đây? Trả lời mau đi! Tao đếm từ một tới ba thôi MỘT...HAI...”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hiệp Ước Vợ Chồng

-“Ừầy cậu từ từ nào...em rồi quá à...”

-“Có gì mà rồi?”

-“Thì em...em...”

-“Mày lắm chuyện!”

-“Cho em thời gian suy nghĩ được không?”

-“Cần gì thời gian? Tao không tốt ở điểm nào? Có gì không xứng đáng làm chồng mày?”

-“Cậu tốt...”

-“Hay mày không thích tao?”

-“Em thích cậu!”

-“Thế sao?”

-“Em...em...”

-“Thôi được, nếu mày không đồng ý thì tao đi cầu hôn con khác vậy!”

Hả? Sao có cái lý đấy được cơ chứ, Sen hoảng quá, hỏi.

-“Thế nghĩa là bạn ấy sẽ làm vợ cậu hả?”

Con này, con bé đáng ghét này! Có biết cậu đang run điên lên rồi không? Xa nó, có biết khó chịu thế nào không? Cậu đã từng nghe giọng nó hàng ngày, từng sai người lắp máy quay ở phòng nó, những tưởng mọi thứ sẽ dễ dàng hơn. Nhưng không, nhìn thấy nó càng khiến cho cậu cảm giác muốn nổ tung, muốn bay ngay về gặp nó.

Khổ nỗi mẹ cậu phát hiện, mẹ cậu cho rằng việc đó là không tôn trọng Sen, một phần nữa vì càng trông thấy cái mặt đáng yêu đó, càng dễ phát hỏa, vì vậy nên cậu lại cho người tháo máy quay, thậm chí lừa Sen vứt cả con gấu bông hồng đi, cậu muốn tập một cuộc sống không có nó, một cuộc sống vốn chẳng dễ dàng gì!

Cậu biết, nó nhớ cậu! Cậu cũng chẳng dễ chịu là mấy, nhưng Sen ngốc lắm, nếu nó không trải qua, nó sẽ không hiểu. Một lần này, để cho nó sợ tới già luôn, những quyết định mai sau, đừng bao giờ nghĩ tới việc xa cậu!

Mặc dù nó còn ngu tới nỗi chẳng biết hai nước chênh múi giờ. Lúc nó nhắn tin chúc ngủ ngon, thì cậu còn đang đi học, nhưng mỗi một tin nhắn ấy, cậu lưu giữ cẩn thận, cậu đọc lại không biết bao nhiêu lần? Cậu trêu nó, nói ghét nó, việc cậu thích nhất là trêu nó!

Rồi một ngày, nhớ nó không chịu được, gọi điện về, thế nào mà lại thấy anh Sên đáng ghét của nó loanh quanh lớn vờn rồi, cậu nóng hết cả máu. Đáng nhẽ ra ở lại liên hoan cuối năm, hai tuần sau mới về nhưng nghe vậy, không yên tâm mà hủy hết, giờ đây, đang đứng với nó, chỗ này!

Nhìn thẳng vào mắt Sen, cậu trả lời.

-“Ừ, tao mà lấy đứa khác, sẽ không có thời gian chơi với mày đâu, vì tao tính rồi, tao lấy ai thì toàn bộ tâm trí tao sẽ chỉ đặt cho người ấy thôi, lúc đó mày hồi cũng không kịp đâu!”

Chết, thế thì không được. Cậu mà không ở bên cạnh thì buồn chết à, Sen sợ quá, gật đầu lia lịa.

-“Vâng, vâng, em đồng ý!”

-“Nói to lên! Đồng ý cái gì?”

-“Em đồng ý, đồng ý lấy cậu, đồng ý làm vợ cậu!”

-“Em nào? Cậu nào? Nói ra cả họ tên ra!”

-“Em, Trương Ngọc Uyển Nhi, đồng ý lấy cậu, Hoàng Thế Hiến!”

Đại thiếu gia cười, bình thường Hiến chỉ hay cười mỉm thôi, rất ít khi Sen thấy cậu cười tươi, rạng rỡ như vậy, đẹp đẽ tới mê hoặc. Cậu nắm tay nó, rất chặt, tim nó như muốn chảy ra rồi.

Cánh môi của cậu, lướt nhẹ qua cánh môi nó, là hôn! Nụ hôn phớt vô cùng dịu dàng khiến đôi gò má nó phấm hồng, màu hồng của cánh sen, ngây thơ, thuần khiết. Cậu nhìn nó, nó nhìn cậu, hai đứa nhìn nhau hồi lâu, rồi cười bẽn lễn.

-“Mặt mày nóng hết lên rồi này!”

-“Mặt cậu cũng thế mà!”

-“Đi về thôi, khuya rồi, gió lạnh...”

-“Đợi tí, phải dọn đồng nển kia chứ ạ?”

Đại thiếu gia méo mặt, đúng là vợ ngoan!

-“Tao thuê người dọn, mình về trước!”

-“Vâng ạ!”

Màn đêm buông xuống, cả người Sen né sát vào cậu, chưa bao giờ cảm thấy gần gũi đến thế.

Về tới phòng, cậu đã sai người mang giấy bút, đặt trước mặt, bảo.

-“Giờ chúng ta làm hiệp ước vợ chồng, mày viết những thứ mày yêu cầu tao, còn tao viết những thứ tao yêu cầu mày, rồi đối phương phải thực hiện, OK?”

-“Dạ!”

Hai đưa cầm cúi suy nghĩ.

Ba tiếng sau, giấy được trao đổi.

Của Sen ngọc, có mỗi một tờ, trên đó có một dòng.

“Dù thế nào cậu cũng không được ngó lơ em nữa, em buồn lắm!”

Còn của cậu, Sen đọc mà hoảng.

“Điều 1: Đi học không được liếc trộm bạn khác phái.

Điều 2: Thấy bạn trai là phải tránh xa 5m

Điều 3: Được rồi, chồng cho phép vợ chơi và nói chuyện với thằng Sên, nhưng không được quá 3 câu mỗi lần.

Điều 4: Lúc chồng sang Mỹ ngày nào cũng phải nhắn tin chúc chồng ngủ ngon, chúc chồng ngày tốt lành, nói nhớ chồng!

Điều 5: Trong trái tim vợ, chồng là số một, là số hai,...là tất cả, những người khác thì vợ chỉ được phép chứa trong một phần bé tí như hạt cát thôi.

Điều 6: Vợ không được động hóa chất vào mái tóc, tóc phải để đen dài suôn mượt tự nhiên như bây giờ.

Điều 7: Không được giảm cân, chồng thích vợ béo xinh.

Điều 8: Không được mặc đồ quá là bắt mắt, ra ngoài đường thì mặc quần áo cũ, về nhà tha hồ diện váy diện đồ hiệu!

Điều 9: Việc chúng ta đã ngầm lấy nhau phải giữ bí mật, không được nói cho ai kể cả ba mẹ, đợi tới ngày chồng học xong, kiếm được việc thì tha hồ nói, lúc đó dù ba mẹ có không đồng ý mà đuổi đi, chồng vẫn có thể nuôi được vợ.

Điều 10: Nếu đau đầu phải nhắn tin hoặc gọi điện ngay lập tức cho chồng đầu tiên.

Điều 11: Trên đầu giường của vợ phải đặt ảnh của chồng.

....

....

....

Điều 100: Vợ đi học để biết thêm kiến thức, để đỡ tụt hậu với xã hội, nhưng việc quan trọng nhất vẫn là ăn ngủ nghỉ giữ gìn sức khỏe, mai sau việc đi làm đã có chồng lo, vợ làm người hầu của chồng như bây giờ, chồng sẽ vẫn trả lương đầy đủ. Chồng hứa nhất định vì vợ, chồng sẽ phấn đấu, cố gắng hết mình trong sự nghiệp!

...

Điều 109: Mai sau sinh con gái thì chồng đặt tên, con trai thì cho vợ đặt tên.

...

Điều 120: Lúc nào cũng để điện thoại trong người, chồng gọi là phải nghe ngay, nhắn tin thì nhắn lại luôn.

Điều 121: Nếu ở bên nhau thì buổi sáng phải chủ động thơm má chồng!

...

...

Kí tên: Hoàng Thế Hiến.

”

Oài oài, đọc mãi đọc mãi, đọc mãi mới hết. Mệt điên người luôn.

-“Làm sao mà em nhớ được chứ? Cậu viết nhiều quá à!”

-“Cứ giữ lấy, học thuộc dần dần!”

Rồi hai đứa kí tên tới xoẹt phát, hiệp ước vợ chồng được thông qua!

Cũng tối muộn, cậu tạm biệt Sen, về phòng mình. Trước khi đi, còn được Sen dạy cho trò trẻ con nữa, Sen bảo Sen học được trong phim, hơi sến, nhưng vì Sen, cậu vẫn làm nhiệt tình. Hai đứa đan tay vào nhau, rồi đồng thanh nói.

-“Nắm tay nhau, đan tay nhau, sống hạnh phúc với nhau tới già!”

-“Ồ, cậu nói nhanh hơn em rồi!”

-“Mày nói chậm quá thì có...nào, bắt đầu lại...”

-“Hai ba...**NẮM TAY NHAU, ĐAN TAY NHAU, SỐNG HẠNH PHÚC VỚI NHAU TỚI GIÀ!**”

-“Rồi, vợ Sen béo ngủ ngon!”

-“Vâng, em chúc cậu...chồng ngủ ngon!”

.....

.....

Sáng sớm, Sen còn đang ngái ngủ thì đã bị cậu lôi dậy.

-“Mau, mau về thôi!”

-“Dạ?”

-“Mẹ tao đang phát hỏa rồi, không về thì chết chắc!”

-“Ồ, sao lại thế...cậu bảo ba mẹ đang đi chơi mà...”

-“Tao xạo đấy, để rủ mày đi thôi!”

-“Thế sao mẹ lại giận?”

-“Con trai mày mai sau đi du học một năm mới về nhà, vừa về tới nhà đã mang người giúp việc đi biển, không thèm chào mày lấy một câu thì mày có giận không?”

-“Em...em...”

-“Nhanh!”

Hai đứa trẻ đáng thương gấp gáp quay về!

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Lần Đầu Hẹn Hò

Không khí trong nhà họ Hoàng cực kì u ám. Mẹ tức chặc lên tới đỉnh điểm rồi. Đồ đạc vỡ loảng choảng, bay tứ tung.

-“Mẹ ạ!”

-“Anh còn nhớ tôi hả?”

-“Mẹ nói gì vậy, con không nhớ mẹ thì còn nhớ ai cơ chứ!”

Sen lấm lét đứng sau, tất cả chỉ có thể trông chờ vào cậu mà thôi!

-“Anh nói thì hay lắm!”

-“Trời ơi hôm qua con về, nhưng con bay từ Mỹ vội quá không mua được quà gì, nghe nói vùng biển này người ta mới khai thác được loại ngọc trai quý hiếm, nên con mới lập tức tới mua về cho mẹ, mẹ của con là nhất. Thế rồi gặp con Sen giữa đường nên cho nó đi luôn mà...”

Đoạn cậu lấy chuỗi ngọc trai ra, Sen mắt tròn mắt dẹt nha. Cậu mua từ lúc nào không biết, đúng là cao thủ mà.

-“Mẹ xem, ngọc này không phải ngọc bình thường đâu, mẹ nhìn này, đẹp long lanh luôn, mẹ mà đeo lên trẻ ra tới chục tuổi ý chứ, con với mẹ đi cùng người ta lại tưởng đôi uyên ương...”

-“E hèm...”

Ba cậu khó chịu ra mặt. Mẹ nghe thấy, dù biết thừa thẳng ranh phét lác, nhưng ngọt quá, ai mà không mùi lòng được.

-“Rồi, anh đi tắm rửa đi, con Sen ở lại!”

Thế Hiển nhìn con bé đầy lo lắng, mẹ cậu hơi tự ái, nhưng vẫn lên tiếng.

-“Yên tâm, một sợi tóc cũng không mất!”

.....

-“Nhi Nhi, kể mẹ nghe đi, thế nào, vui không? Nó đưa đi đâu? Nó có làm gì lãng mạn không?”

Còn đang tưởng bị mẹ mắng à, thấy mẹ hỏi thế, Sen thở phào cả người. Từ từ kể hết, chỉ trừ việc cầu hôn là không dám nói, tại sợ vi phạm hiệp ước vợ chồng mà!

Mẹ nghe thì thích thú lắm, liên tục gật đầu, liên tục lườm đều ba, ra điều, ông phải học con dài dài.

Bữa cơm hôm đó chỉ thêm duy nhất một người, mà sao vui vẻ rộn ràng tới vậy, cậu cứ như ánh bình minh của cái nhà này ý!

Ăn xong, cậu đi theo Sen về phòng, nói chuyện chán chê, cậu bảo.

-“Mai mình hẹn hò!”

-“Hẹn hò là sao ạ?”

-“Là ăn mặc trang điểm thật đẹp, tới một chỗ hàn huyên, địa điểm là cái bàn trắng ngoài vườn ổi, đằng sau nhà làm đẹp ý một đoạn ý, buổi sáng chắc không ai ra đó đâu!”

-“Dạ!”

-“Rồi, tạm biệt em bé Sen béo nhé!”

-“Vâng ạ!”

-“Mày lại quên gì rồi?”

Sen nghe lời, thơm vào má cậu, cậu thơm lên trán nó. Hai đứa đan tay vào nhau, đồng thanh nói.

-” NẮM TAY NHAU, ĐAN TAY NHAU, SỐNG HẠNH PHÚC VỚI NHAU TỚI GIÀ!”

Sen nghe anh gì trong phim bảo, mỗi khi hai người chào nhau, làm như vậy tình cảm sẽ bền lâu nhá! Hai ngày vừa qua thật hạnh phúc quá à!

.....

.....

Gà mới bắt đầu gáy, trong những vòm lá, giọt sương sớm đọng lại, long lanh như những hạt ngọc tròn trịa, đẹp tới lạ lùng. Có con bé thức dậy từ rất sớm, đi dạo loanh quanh, lung tung. Nó có rất nhiều điều băn khoăn nha, làm thế nào để thật xinh đẹp đây? Còn trang điểm nữa chứ?

Nó suy, nó tính, rồi nó thập thò ở phòng mẹ.

Nó đợi, hồi hộp lắm.

Mãi đợi trời sáng hơn, mới dám gọi.

-“Dậy sớm thế con?”

-“Mẹ ơi!”

-“Sao?”

-“Mẹ có phấn không? Có son không? Cho con mượn nha!”

-“Hả?”

Con bé bẽn lễn kể lại sự tình. Mẹ cười tùm cười tùm, theo nó về phòng.

-“Đi rửa mặt sạch sẽ rồi xuống bếp lấy cho mẹ quả trứng gà và hai cái bát.”

-“Dạ? Sao ạ?”

-“Cứ lấy đi!”

-“Vâng!”

Rất nhanh nhẹn, đã có trứng mang lên.

-“Bây giờ tách riêng lòng đỏ và lòng trắng, cho vào hai cái bát, con đánh lòng trắng cho sủi bọt lên...”

Sen làm theo rồi ngồi ngoan ngoãn chờ đợi, nó tò mò quá à, mẹ định làm gì không biết đây?

Mẹ bôi một ít lên da tay Sen, rồi hỏi nó.

-“Có ngứa không con?”

-“Không ạ!”

-“Vậy bõm tóc lên!”

-“Dạ!”

Mẹ vừa xoa hỗn hợp lòng trắng trứng lên da mặt Sen vừa bảo.

-“Lớn rồi nên từ bây giờ mẹ sẽ dạy dần nhé, không nên dùng mỹ phẩm con ạ, cực kì độc hại. Cứ dùng các sản phẩm từ thiên nhiên là tốt nhất, trước tiên là mẹ dạy con về mặt nạ trứng gà nhé, nếu không bị dị ứng thì mặt nạ này có tác dụng diệt vi khuẩn, giúp da sạch sâu dưới da, se khít lỗ chân lông, ngừa mụn nữa...”

-“Dạ!”

-“Có cảm thấy nó hơi khô khô lại rồi không?”

-“Có ạ, thích thích ý mẹ ạ!”

-“Ừ!”

Sen cười tí.

-“Bà ơi cậu chủ tìm bà!”

Chị Na thông báo, mẹ gật đầu rồi quay sang dặn dò Sen.

-“Con đợi 20 phút rồi rửa mặt với nước ấm, sau đó thoa lòng đỏ lên da mặt, đợi mười phút nhé, lòng đỏ có tác dụng làm ẩm da, rồi rửa với nước lạnh nhé, làm xong con sẽ thấy mặt trắng ra, con gái thì mặt mộc hồng hào tự nhiên là xinh xắn đáng yêu nhất, rõ chưa?”

-“Vâng ạ!”

-“Rồi, bye bye con gái yêu.”

-“Bye bye mẹ...à mẹ ơi...có cần sức nước hoa không ạ?”

-“Không, người con thơm sẵn rồi!”

-“Dạ!”

.....

Trong căn phòng khác, quần áo bày bừa lung tung, ai đó đang ngồi bất lực.

-“Mẹ, mẹ giúp con với, xem con mặc bộ nào đẹp!”

Người làm mẹ tý nữa thì sặc, nhưng vẫn phải cố nén, đi vào tìm bộ áo quần thích hợp, đưa cho đứa con trai thử.

-“Thế nào mẹ?”

-“Đẹp trai!”

-“Thử cái áo phong tím mẹ xem!”

-“Vâng.”

...

-“Rất đẹp trai! Thử áo sơ mi xanh kia đi!”

...

-“Quá đẹp trai! Mặc áo có in chữ New York xem nào!”

...

-“Ừầy, con nhà ai mà đẹp ngất ngây thế này!”

...

...

-“Mẹ, rốt cuộc là như nào, sắp muộn giờ của con rồi, bộ nào đẹp?”

-“Con trai mẹ đẹp trai sẵn rồi mặc bộ nào cũng đẹp hết, thế đi đâu mà chuẩn bị kĩ vậy?”

-“Con đi có việc.”

-“Việc gì?”

-“Con lớn rồi, mẹ hỏi nhiều làm gì!”

Ai chà chà, ông tướng con, mẹ mà chẳng biết thừa rồi nhé, chẳng thèm vạch mặt mà thì thôi.

-“Được rồi, thấy bộ đang mặc được nhất, bộ ấy trông bảo bối như tài tử điện ảnh ấy!”

-“Thật ạ?”

-“Thật thà gì, mau đi đi...”

-“Vâng!”

.....

.....

Ai đó làm theo lời mẹ nói, xong xuôi soi gương, thấy mặt căng bóng hồng hào thì vui lắm, vận chiếc váy hồng thắt nơ xinh, bẽn lẽn tới địa điểm hẹn hò.

Từ xa xa, đã thấy bóng dáng quen thuộc ngồi đợi, mặt bỗng chốc đỏ như cà chua cuối mùa.

Đại thiếu gia đứng dậy, lịch thiệp bê ghế cho nó.

-“Cậu...cậu ra vườn lâu chưa?”

-“Vừa ra!”

Hai đứa ngồi đối diện, run run thấy lạ. Mọi khi gặp cậu, Sen nói như chim hót, thế mà hôm nay, cứ lạ lạ kiểu gì ý, xấu hổ quá à.

-“Mày...mày...”

-“Dạ?”

-“Tối qua mà ngủ ngon không?”

-“Em ngủ ngon ạ!”

Dừng một lúc, mãi mới nghĩ được câu hỏi.

-“Mày ăn sáng chưa?”

-“Em chưa ạ!”

-“Ừ thế tí ăn!”

-“Dạ!”

-“Tối qua ngủ ngon không?”

-“Ờ cậu vừa hỏi em mà?”

-“Ừ, tao quên! Mày thấy không khí ngoài này thế nào?”

-“Dạ tốt ạ!”

...

Cách đó chừng vài mét, ngoại trừ bác Súng buồn vì vụ muốn Sen làm con dâu, còn lại, già trẻ gái trai, từ người làm bếp tới thợ tía cây cảnh, cầm đầu là bà chủ, tất cả thập thò thập thò. Phải nói, đội ngũ hóng hớt nhà họ Hoàng là số một luôn nha.

-“Năm tay nhau đi chứ!”

-“Bé bé cái mồm thôi!”

-“Trời ơi, cậu cũng biết ngượng kìa, yêu quá!”

-“E hèm...cậu thì cũng là người chứ sao?”

Bà chủ lên tiếng bênh vực con trai.

-“Ừầy Sen ngố tồ quá cơ!”

-“Đúng, khổ thân cậu...”

.....

-“Trời ơi cả nhà ơi...sắp kiiiiiiissss....nóng quá, nóng quá...”

Đám đông nín thở, hồi hộp chờ đợi. Ánh mặt nhè nhẹ chiếu lên hai khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, cánh môi kia sắp chạm vào nhau rồi...thêm chút nữa...chút nữa thôi...sắp rồi...

RẦM!

Bà chủ vì rớt chân cao quá mà hụt, hại ông chủ ngã lên người bà chủ, bác Lựu đứng sau ngã dúm về phía ông chủ, cứ thế, chị Na ngã lên người bác Lựu, chị Lụa ngã lên người chị Na..., bác Hồng ngã lên người chị Cúc...

Cảnh tượng, mấy chục người nhà họ Hoàng bành trướng cái vườn ổi, đến dờ khóc dờ cười. Hoàng Thế Hiển quay lại, mặt mày xám xịt.

-“Hi, con trai yêu của mẹ!”

-“Hi, con trai ba!”

Giúp việc cũng nhanh nhẹn bắt chước ông bà chủ, nở nụ cười méo xệch.

-“Hi, chào buổi sáng cậu ạ!”

-“Chúc cậu buổi sáng tốt lành...”

Trong khi đại thiếu gia máu nóng dồn hết lên đỉnh đầu thì Sen hồng
ngây thơ dễ sợ.

-“Ồ, mọi người...mọi người...bị ngã có đau không?”

-“Không sao, không sao...”

-“Con vào lấy dầu gió cho mọi người nhé!”

-“Lấy lấy cái gì, đi theo tao! Không thể chịu được cái nhà này nữa!”

Hiển cầm tay Sen, kéo đi. Con bé chỉ kịp ngượng ngùng nói.

-“Con...đi trước nhé!”

-“Quan tâm tới tao đây này!”

-“Dạ?”

-“Đi thôi.”

-“Đi đâu ạ?”

-“Chỗ nào chỉ có tao và mày!”

-“Vâng!”

Thế rồi hôm đấy từ hẹn hò trong vườn ổi, đổi thành hai người đi chơi
công viên nước, đi xem phim, đi ăn nhà hàng, tất cả đều là cậu lo, Sen chỉ
việc đi theo và hưởng thụ thôi, sướng điên luôn ý!

Những ngày hè, trôi qua, êm ái, hạnh phúc, ngọt ngào. Để rồi, tới cái
đêm trước khi cậu phải lên máy bay quay lại trường, con bé khóc sừng cả
mắt. Quyết tâm trốn trong chăn khóc, không ra ngoài.

-“Sen!”

-“...”

-“Sen!”

-“...”

-“Đếm từ một tới ba, mà không quay ra tao lập tức đi! MỘT...HAI...”

Sựt xịt bỏ chần ra.

-“Cậu ý, cậu đi là cậu lại không thèm liên lạc với em, lại giận em, khổ em lắm...”

-“Mày hâm à, vợ chồng rồi còn trẻ con đâu mà giận?”

-“Thật không?”

-“Thật...ngày nào tao cũng gọi về cho mày!”

-“Cậu nhớ đấy nhé!”

-“Ừ!”

Vừa nói xong, ai đó đã cúi xuống cắn nhẹ môi xinh, làm người kia xấu hổ gần chết.

-“Gớm, cứ như lần đầu!”

-“Kệ em...”

-“Thôi, chồng phải đi rồi, vợ ở nhà, đừng ra tiền, vợ đi tiền là chồng không đành lòng lên máy bay đâu. Chồng sẽ cố gắng học hành chăm chỉ, mai sau kiếm nhiều tiền nuôi vợ!”

-“Vâng, vợ cũng học chăm...cho bằng với chồng...”

-“Ừ, nhớ giữ gìn sức khỏe đấy!”

-“Dạ!”

-“Cái này, đặt làm nhưng chưa được ưng ý lắm, khi nào cưới nhau sẽ mua cho vợ cái đẹp hơn...”

-“Nhẫn à, đẹp thế, đẹp rồi, em thích cái này thôi!”

-“Ừ, giữ lấy, giữ suốt đời nhé, hứa rồi mà!”

-“Vâng!”

.....

.....

Cuộc sống cứ thế trôi, cậu và Sen, hai người hai khoảng trời nhưng cũng không thể ngăn cách được tình yêu của họ. Tình yêu thời niên thiếu, ngây thơ, trong sáng, đẹp để lạ thường.

Vốn tưởng đó là một câu chuyện cổ tích với kết thúc có hậu, vốn tưởng sau khi cậu tốt nghiệp, có thể cưới nó. Nhưng cuộc đời, nào ai nói được chữ ngờ?

Vào một ngày hè của hai năm sau đó, là ngày mà Hoàng Thế Hiển cực kì phấn chấn, cầm lá thư thông báo được nhận học bổng toàn phần ngành kinh tế tại Havard, vội vã vượt mấy nghìn cây số về khoe người thương, ngờ đâu, đập vào mặt là hình ảnh, người ấy, với một người con trai khác, đang khóa môi, hết sức say đắm.

Giây phút đó, cậu chỉ muốn hóa đá!

-“Em...em...và anh Sên, yêu nhau!”

-“...”

-“Đúng vậy, Sen lớn rồi, nó nhận ra người nó yêu đích thực là tôi, chứ không phải cậu...”

Thế Hiển muốn nói một điều gì đó, mà không nghĩ ra là có thể nói gì? Cậu quay mặt, đi thẳng.

Để lại hai người, một người nức nở, một người thờ dài.

-“Bình tĩnh nào, chẳng phải em đã quyết định rồi sao?”

-“Nhưng mà...vẫn thấy...anh ạ...”

Sen nấc lên từng hồi. Tưởng tượng bộ dạng của đại thiếu gia, càng xót xa hơn gấp bội.

-“Là em nghĩ cho nó mà, bây giờ hai đứa còn chưa tiến sâu quá thì rút ra vẫn còn kịp...ngộ nhớ sau này, mọi chuyện sẽ càng khó khăn hơn...”

-“...”

-“Khóc đi, khóc nốt hôm nay thôi nhé...anh sẽ luôn ở bên...”

.....

Đó là một ngày cực kì khó khăn với Trương Ngọc Uyển Nhi, cái đôi mắt đầy kinh ngạc kia, khắc sâu trong tâm trí, chỉ một từ...đau thương.

Cánh cửa phòng hé mở, rất nhẹ nhàng. Bóng dáng quen thuộc này, tiếng bước chân này, làm trái tim thấy nhức nhối.

-“Giải thích!”

-“...”

-“Tao biết mày chưa ngủ!”

-“...”

-“Nói đi, mày định trêu tao hả?”

-“Em không có trêu...”

-“Thế là sao?”

-“Cậu nhìn mà không biết à? Em yêu anh ấy, yêu thật lòng...”

-“Thế mày còn hứa lấy tao?”

-“Ngày đó em trê trêu, biết gì đâu?”

-“MÀY...”

Hận, hận không thể bóp chết được nó. Sen trở mình, chiếc nhẫn trong lòng bàn tay bị vứt không thương tiếc ra ngoài cửa sổ, hành động của cô đã mang tình hình lên tới đỉnh điểm.

-“Trương Ngọc Uyên Nhi, mày nghe rõ đây. Mày. Sẽ. Phải. Hối. Hận.”

Đại thiếu gia đi ra khỏi phòng, mạnh mẽ, dứt khoát, giống như cậu mọi khi vậy. Cô cứ nghĩ, từ giờ chỉ cần dõi theo cậu, chúc phúc cho cậu, mà không ngờ được rằng, suốt bảy năm sau đó, ngay cả cơ hội được nhìn thấy cậu, cô cũng chẳng hề có.

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bảy Năm Sau

-“Cảm ơn cô, chúng tôi quyết định sẽ hợp tác với CL.”

-“Đó là vinh dự của tập đoàn chúng tôi chứ ạ! Để tôi tiễn ngài!”

....

Bóng người đàn ông cùng hai trợ lý xa dần, Trương Ngọc Uyển Nhi từ từ bước lên xe của mình.

-“Ồn chứ cháu?”

-“Dạ, ồn mà bác!”

Bác Lữ cười, con bé này, giỏi thật, khách hàng khó tính tới mấy, vào tay nó, cũng giải quyết được hết. Đúng là đệ nhất dẻo mồm. Ông bà chủ cho nó làm đại diện hình ảnh của công ty quả là sáng suốt.

-“Sao lại đi đường này vậy bác?”

-“À, bác Hồng vừa nhắn tin, bảo bác đi mua cá bông lau, nhưng bác đâu có biết phân biệt đâu, cháu đi chọn giúp bác luôn nhé!”

Cá bông lau? Có một người, một trong những món khoái khẩu là cá bông lau kho tộ. Mà cô nghĩ đi đâu vậy? Người ấy, cả đời này, còn có thể gặp lại sao?

-“Nhi này...”

-“Dạ bác!”

-“Cậu Hiền, tối nay, 6 giờ, cậu ấy sẽ về!”

Ai đó tai như ù đi, cả người cứng đờ, một giọt nước mắt khẽ chảy. Là cái cảm xúc gì đây? Xúc động? Hạnh phúc? Vui mừng?

Cái cảm giác mong đợi một thứ gì đó quá lâu, rồi giờ nó thành hiện thực, là như thế này ư? Chính cô cũng không biết mình đang ra sao nữa, chỉ muốn trốn vào góc nào đó, thật yên tĩnh.

-“Cháu không sao chứ?”

-“Dạ, không sao ạ!”

-“Trước đây...hai đứa...”

-“Vâng, đó là chuyện xưa rồi mà bác, cháu giờ vẫn là người giúp việc của cậu ấy, mọi thứ vẫn bình thường...”

-“Thật không?”

-“Vâng, cậu vẫn gọi cho cháu thường xuyên mà!”

Bác gật đầu, cô nuốt nước mắt vào trong. Đó là lời nói dối, mà cô luôn phải nói trong suốt bảy năm vừa qua. Một lời nói mà ngay sau khi thốt ra, cảm giác đau lòng không thể nói được thêm những lời khác. Cô tới siêu thị cùng bác, chọn con cá ngon nhất. Về tới nhà, cũng chính cô đánh vẩy, bổ khúc, giã giềng, nêm gia vị, ...cô muốn chính tự tay mình làm tất cả.

Nhà họ Hoàng lâu lắm rồi mới nhận nhíp như này, tiếng chày cối rộn ràng, tiếng nói cười vui vẻ. Gắn bó với nhau đã lâu, họ đều thương cậu và Nhi như con ruột, bảy năm qua, ông bà chủ còn được sang thăm cậu, chứ họ đâu có nhìn thấy cậu, họ cũng nhớ cậu lắm chứ!

Nhi ngồi trong bếp, cô nhặt từng cánh củi nhẵn bỏ vào đồng lửa. Nghe nói cá kho bằng củi nhẵn là ngon nhất, người ấy không thích ăn cá quá khô,

chỉ cần kho hai tiếng là đủ rồi. Cô cứ ngồi như vậy, bần thần, suy tư, lơ đãng...

-“Nhi, Nhi ơi...”

-“Chị Na, sao vậy ạ?”

-“Trời ơi...cậu về...cậu về...nhanh...nhanh...xe cậu đẹp ơi là đẹp luôn ná, người yêu cậu cũng xinh cực kì luôn...”

-“Em...em...”

-“Chị xin lỗi, chị nhớ nhầm rồi à?”

-“Không, có gì đâu, cậu có người yêu là chuyện hiển nhiên chứ, cậu nhà mình hoàng tráng như thế cơ mà!”

-“Ừ...”

-“Vâng, hì hì...chúng ta ra chào cậu!”

Nở nụ cười rạng rỡ nhất có thể, cô theo bước chị. Chuyện cô là con nuôi, vẫn được giữ kín đến giờ, tuy nhiên đã không ai gọi cô là bé Sen nữa rồi, vì mẹ bảo tên đó nghe quê. Cô cũng tốt nghiệp, làm việc tại công ty của gia đình, nhiệm vụ của cô chỉ là đi với các giám đốc hoặc trưởng phòng, mềm mỏng thương thảo với khách hàng, một công việc chẳng cần giỏi giang, chỉ cần xem qua tài liệu cộng với bản năng dẻo miệng, khéo léo thuyết phục là được.

Thế còn cậu, cuộc sống của cậu thay đổi ra sao? Chắc là nhiều lắm nhỉ?

Thời khắc chạm mặt cậu, trái tim như muốn ngừng đập!

Cậu mặc áo phong xám, quần jeans hàng hiệu, kính râm màu nâu thẫm. Người con gái đi cùng cậu, rất đẹp, mái tóc xoăn bồng bênh, đôi mắt bồ câu

đen huyền bí, và đặc biệt, khi cô ấy cười, rất đặc biệt, rất quyến rũ. Cô ấy với cậu, cứ như bức tranh hoàn hảo đầy sắc màu, thật đẹp!

Mọi người chào, cậu cũng gật đầu nhẹ nhàng, sau đó, hai người tay nắm tay lên ra mắt ba mẹ, các bác các chị cũng dần về vị trí chuẩn bị cho bữa tiệc. Có một người duy nhất, cô cứ đứng như vậy, đờ đẫn, lặng lẽ... Rồi, chẳng phải cô mong gặp cậu lắm mà? Chẳng phải cô muốn đứng sau chúc phúc cho cậu cơ mà? Nói nghe dễ dàng quá, đối diện mới thấy khó khăn khôn tả...

Bàn ăn lớn ngoài vườn dần được hoàn thiện, ánh đèn sáng lấp lánh lung linh, ông bà chủ ngồi chính giữa, bên cạnh là cậu chủ và người yêu cậu.

Bà chủ cất lời.

-“Giới thiệu với con, đây là đại gia đình nhà họ Hoàng nhà ta, bác Lựu, bác Súng, bác Hồng, ..., cô Liên, chị Na,..., cuối cùng là Uyên Nhi, bằng tuổi con...”

Rồi bà quay sang, trịnh trọng tuyên bố.

-“Còn giới thiệu với mọi người, đây là Ngọc Nhi, người yêu của Thế Hiền!”

-“Dạ, con rất vui vì được làm quen với gia đình nhà mình ạ, lâu lắm rồi con mới được ăn bữa cơm đầm ấm như này đây ạ, con xin kính mọi người ly này!”

Ngọc Nhi, cũng cùng là tên Nhi, cũng có chữ Ngọc, nhưng cô ấy lộng lẫy hơn nhiều, cậu chủ nhìn cô ấy, bằng ánh mắt trù mến, có lẽ cậu yêu cô ấy nhiều lắm. Mọi người cũng vui vẻ tiếp nhận cô ấy, Uyên Nhi biết sẽ có ngày hôm nay, chỉ là...sao rượu, sao đồ ăn hôm nay đăng vậy???

Nước Mỹ, thật nhiều chuyện mới lạ, Ngọc Nhi trò chuyện không ngắt, khiếu hài hước của cô khiến ai ai cũng cười nghiêng ngả, không khí bữa tiệc thực sự rất tốt.

-“Ừm, món cá này ngon quá, anh yêu, ăn thử xem...”

-“Ngon thì các con ăn nhiều vào!”

-“Vâng ba ạ, ở bên Mỹ anh Hiền và con thường đi tới quán người Việt, lần nào anh cũng gọi món này, nhưng chỉ ăn một ít thôi, anh ấy nói không ngon...lúc đầu con cũng thấy lạ, nghĩ anh ấy khó tính, nhưng giờ mới biết, cá kho nhà mình mới là cực phẩm đó ạ!”

Đoạn, Ngọc Nhi quay sang, cầm đũa gắp thêm miếng cá, nở nụ cười tươi tắn, đút cho người yêu.

-“Ừ, cá là do Uyên Nhi làm đấy!”

-“Thật á? Bạn giỏi ghê!”

Khụ!

Tiếng ho từ phía trên thu hút sự chú ý của mọi ánh nhìn, cậu từ tốn tổng miếng cá ra chiếc khăn giấy, rồi nói lãnh đạm.

-“Tôi không sao, mọi người ăn tiếp đi.”

-“Sao vậy anh?”

Ngọc Nhi đưa nước cho người yêu, ân cần hỏi han, tay không ngừng xoa lưng tình cảm, cậu trả lời cô ngọt ngào.

-“Anh ổn, em yêu, em ăn đi, không ngại giờ!”

-“Thôi, em lo cho anh lắm!”

-“Anh đã nói anh không sao mà, em không muốn ăn thật hay bắt anh dứt vậy?”

-“Được thế thì còn gì bằng, dứt em đi...A...A...A...”

Đôi trai gái trẻ tự nhiên quá, khiến cả bàn ăn ngưng chín người...khiến tim ai đó quặn thắt, cổ uống vài ly rượu, cổ lấy tay che mắt, cố để mình không nấc lên, cố gắng gượng...

-“Nhi này!”

Cậu gọi một câu, lại khiến cả hai người con gái giật mình.

-“Cơm dính vào miệng em kìa, xấu quá thôi!”

-“Lau cho em, mau!”

-“Đợi anh chút!”

Phải rồi, cậu gọi Nhi của cậu, là Ngọc Nhi, không phải Uyên Nhi. Đầu óc trống rỗng, hai bàn tay run rẩy, cô khẽ đứng dậy, bình tĩnh xin phép.

-“Con ăn no rồi ạ, con xin phép mọi người về phòng trước!”

-“Mới ăn tí mà Nhi?”

-“Em không khỏe chỗ nào à?”

-“Ta lấy thuốc cho cháu nhé!”

-“Dạ, không sao đâu ạ, lúc chiều cháu ăn ở công ty rồi nên vẫn còn thấy đầy bụng quá ạ!”

Nói thật nhanh rồi quay người, chân chạy mãi miết, chỉ mong được về phòng thôi, về phòng, có thể tha hồ, thoải mái mà khóc rồi.

Mình làm được mà, mình có thể làm được! Cô đã nhớ cậu thế nào cơ chứ? Cô đã dặn mình, cô đã lên kế hoạch cả cho cảm xúc của mình, cơ sao? Cơ sao cô lại cư xử kém cỏi tới thế? Cơ sao, cô không kiềm nén nổi???

Cánh cửa phòng khẽ mở, có bóng người đi vào.

Người đó đặt nhẹ bàn tay lên trán cô.

-“Không sốt, con buồn à?”

-“Không mẹ ạ, con mệt thật mà!”

-“Mẹ xin lỗi...”

Người mẹ thân thờ nhìn đứa con gái, chuyện cũng nhiều năm rồi. Đợt đó, đột nhiên con trai nhất định không chịu về nhà, bà có sang tận nơi, chỉ thấy nó đứ đờn hôn hít mấy con tóc vàng tóc xanh, nhìn mà ghê cả người. Bà đánh nó, mắng nó, nói nó là kẻ phản bội, nói nó làm sao bỏ mặc Nhi, nó cũng chẳng thèm đáp.

Rồi hai mẹ con chiến tranh lạnh, rồi cuối cùng, vì bà có một thằng con trai, bà thua, bà làm lành trước, bà từ từ hỏi nó, cũng chỉ được một câu trả lời đầy tính “trách nhiệm”: “Nó vừa béo vừa xấu, con chán!”.

Bà thử nó, trả vờ nói Nhi bệnh, nó cũng chẳng quan tâm.

Vậy là, cái điều bà lo lắng luôn tới, nó rốt cuộc thừa hưởng tính dê già trắng hoa của thằng cha nó, trời đất ạ, bao nhiêu tính tốt đẹp, nó không hưởng, nó lại hưởng cái tính đó. Bà đau lòng, bà thấy có lỗi với Nhi, một thời gian dài còn không dám đối mặt với con bé nữa.

-“Nhi à, mẹ...chuyện hai con không thành nhưng dù thế nào, con cũng là con gái mẹ, mẹ thương con nhất, nhưng con thông cảm cho mẹ, cô bé đó, là người Thế Hiển yêu, con biết rồi đó, mẹ sợ nhất nó dẫn đứa nào ngoại

quốc về, vì mẹ sợ khác biệt văn hóa, lần này, người yêu là người Việt Nam, gia thế cũng tốt, mẹ biết mẹ ích kỉ, nhưng con có thể nào chấp nhận và yêu thương Ngọc Nhi như chị dâu không?”

Lời mẹ nói, nước mắt cô rơi. Cô khóc, không phải vì cô gái đó, mà lần này khóc, là vì mẹ. Mẹ đã bị cậu gạt rồi, mẹ luôn thấy hối lỗi, nếu mẹ biết, người chấm dứt mối quan hệ trước là cô, chứ không phải cậu...không tưởng tượng được...mẹ sẽ ghét cô như nào?

Còn cô, một đứa nhát gan, sợ sệt, vì đã mất cậu rồi, ích kỉ không muốn mất luôn ba mẹ, mất luôn mái nhà duy nhất, cho nên...cô đã lựa chọn giữ yên lặng. Đã bao lần muốn thú nhận, mà không dám cất lời? Phản bội, lừa dối, làm tan nát trái tim đối phương, tội đó dành cho cô mới đúng.

Tới nước cuối cùng, cậu vẫn cho cô, một con đường sống!

-“Mẹ đừng nói vậy, con mệt thôi mà, con vẫn rất yêu quý ba mẹ, cậu, cả cô Ngọc Nhi nữa, con sẽ chăm sóc cho cô ấy!”

-“Được rồi, đến với nhau hay không là duyên phận con ạ, dù sao con trai mẹ thì mẹ yêu thương, nhưng thực tình nó lãng nhãng như vậy, nếu yêu nhau, mai sau chưa chắc con đã sướng...con à, mẹ sẽ tìm cho con một chỗ dựa tốt, cứ tin mẹ nhé!”

-“Dạ.”

Hai mẹ con nói chuyện một lúc thì mẹ đi dạo với ba, lúc này, chị Na mới dám gọi cô.

-“Nhi à, Nhi à...”

-“Sao chị?”

-“Cô Ngọc Nhi muốn xoa bóp chân, nhưng mà cô ấy chỉ đích danh em làm...em có lên đó không...hay là chị nói dối em ồm nhé!”

-“Thôi chị ạ, em làm được!”

Cô đỡ đỡ nghề từ tay chị Na, bước từng bước lên phòng cậu, muện phiền, nặng nề. Cửa phòng cậu không khóa, cô cũng không cố ý nhìn, chỉ là, hình ảnh họ hôn nhau, cứ thế đập vào mắt.

Cái cảm giác này, có giống cái cảm giác cậu phải chịu đựng khi cô hôn anh Sên không? Khi đó, cậu có thấy khó thở như cô bây giờ không?

-“Vào đi!”

Tiếng cậu, lãnh đạm, lạnh lùng!

-“À, bạn tới rồi à, nghe bảo tài matxa của bạn rất giỏi, bạn giúp mình nha, mình hơi mỏi chân!”

-“Ừ, để mình giúp...”

-“Chú ý cách ăn nói!”

Cậu khẽ nhắc nhở, Uyển Nhi sửa lại.

-“Vâng, cô chủ...để em làm ạ...”

Ngọc Nhi hơi đỏ mặt, quay sang trách yêu.

-“Anh này kì quá à, xưng hô thế nào chả được!”

-“Nó là người giúp việc thì là người giúp việc, em để ý làm gì?”

-“Dạ!”

Ai đó bặm môi, cô hòa tinh dầu thơm và vài cánh cánh hoa hồng cùng muối khoáng vào nước, quỳ xuống giúp cô chủ tháo dép, đặt chân vào chậu ngâm, từ từ matxa. Tất cả, đều làm rất chuyên nghiệp.

-“Dễ chịu quá, anh Hiến, anh cũng matxa đi, thích lắm, Uyên Nhi khéo lắm.”

-“Thôi!”

-“Đi mà...đi mà...nghe em đi mà!”

Bị người yêu đột kích thơm vào má, cậu đành phải chiều, cậu nói không cần thay nước mới, hai cô cậu dùng chung một chậu là được.

Rồi cô chủ cậu chủ chân vờn chân trong nước, cười đùa rúc rích, những giọt nước không biết bị vô ý hay cố tình, bắn tung tóe lên người hầu đang quỳ trước mặt. Cũng tốt, nước có thể che đi nước mắt, cô ngồi đó, như một khúc tượng, lặng thinh.

-“Uyển Nhi!”

-“Uyển Nhi!”

-“Dạ cô chủ, cô có gì sai bảo ạ?”

-“Em đem nước xuống đi, chúng tôi muốn nghỉ ngơi!”

-“Dạ!”

-“Trời ơi anh này, đùa kinh quá, người em ấy bị ướt hết rồi...”

-“Người nó bẩn quá, thêm ít nước cho sạch...tao nói có đúng không?”

-“Dạ!”

-“Có hay không?”

-“Dạ có!”

Hít một hơi thật mạnh, dùng hết sức kiên nhẫn để trả lời cậu.

RÀO!

Cả chậu nước ngâm chân đổ ào lên người cô hầu bé nhỏ. Là cậu. Cô chủ bên cạnh chỉ hơi cười.

-“Không trách tao chứ? Chỉ là cho mày sạch sẽ chút thôi mà!”

-“Dạ!”

Chậu nước đâu có lạnh lắm đâu, mà sao cô cảm thấy người mình tê buốt đến thế? Cô rùng mình, run rẩy, cẩn rắng dọn dẹp phòng cậu.

-“Cô cậu còn gì sai bảo không ạ?”

-“Em lau chân giúp cô nhé!”

-“Mày không nghe thấy hả? Nhanh chân nhanh tay lên.”

-“Dạ...em làm luôn đây ạ!”

...

Vậy là buổi tối đầu tiên cậu về, trôi qua như thế đó, rồi sẽ có thêm một cô chủ mới, xinh đẹp. Uyên Nhi lững thững cầm điện thoại ra vườn, ở trong này, có rất nhiều ảnh của cậu, đó là những bức ảnh tự sướng hồi đó cậu gửi. Cậu bây giờ, nhìn trưởng thành hơn rất nhiều, nam tính hơn, cao hơn nữa.

Cô khẽ sờ những ngón tay lên khuôn mặt ấy, thực sự...là rất nhớ!

Tiếng chuông điện thoại kêu réo rắt, Uyên Nhi mở máy.

-“Em đây!”

-“Em có sao không?”

-“Em ổn!”

-“Ừ, anh mới tìm thấy có chỗ bán thuốc bắc tốt lắm, hay anh mua em uống, nếu khỏi thì tốt!”

-“Thôi anh ạ...”

-“Cố lên em, đừng bi quan thế!”

-“Cảm ơn anh, anh Sên!”

-“Gọi tên thật đi nào!”

-“Hi...em thích gọi anh là anh Sên...”

-“Muộn rồi, em ngủ đi!”

-“Vâng!”

Từng làn gió thổi qua, khiến cho lớp áo quần còn ướt dính vào người, lạnh quá, nhưng cũng chẳng lạnh bằng lòng cô bây giờ!

Những ngày sau cũng không khá khẩm là mấy, cô chủ cậu chủ, quần nhau như đôi chim non, và đặc biệt...quần Uyên Nhi. Hễ cô đi làm về là y như rằng có lệnh từ nhà trên.

-“Em ơi mang cho cô cốc nước!”

-“Em ơi gọt cho cô quả xoài!”

-“Em ơi đi dạo với cô!”

-“Em ơi đi shopping với cô!”

-“Em ơi pha nước tắm cho cô!”

...

Ty tở các việc, từ nhỏ tới lớn, người giúp việc nhà họ Hoàng hình như chỉ có mỗi Uyên Nhi có tác dụng thôi hay sao? Ông bà chủ đi chơi xa, quyền hành lớn nhất nhà nằm trong tay cô chủ cậu chủ, ai dám cãi.

-“Mày nấu ăn thế này hả?”

-“Dạ...em...em làm lại ạ!”

-“Không cần!”

Một tay cậu cầm đĩa, tất cả thức ăn, đổ hết lên người cô.

Có bạn khác, cô pha nước cam, cô chủ uống ngon lành, nhưng cậu thì không vừa miệng, cũng cứ nhắm người trước mặt mà đổ.

Lúc cậu đọc tài liệu, có cái cậu không vừa ý, cũng ném thẳng vào cô.

Dạo này, trong mắt cậu, cô là cái thùng rác thì phải?

.....

-“Sai mày đi lấy có ấm nước thôi mà làm gì lâu vậy?”

-“Dạ, cô cậu thông cảm ạ, tại em định đun sôi lại để cô cậu dùng trà!”

-“Lý sự cái gì?”

-“Dạ, em xin lỗi!”

-“Mày chỉ biết xin lỗi thôi hả? Không còn lời nào khác hay ho hơn hả?”

-“Dạ...”

CHOANG!

Lại một lần nữa cậu nổi giận, tay cậu hất, cả ấm nước sôi bắn tung tóe, Uyên Nhi mất đà cũng ngã theo, có vài chỗ hơi rát vì nước nóng, có vài chỗ bầm dập tím, có chỗ lại rơm rớm máu...Cô thần thờ nhìn một lượt, theo những vết thương của mình, lạ thật, cô chẳng thấy đau gì hết.

-“Em...em xin lỗi, cậu có cần ấm khác không em đun!”

-“Mày cút ngay đi cho tao!”

-“Dạ!”

Cậu đuổi, mà mười phút sau cậu lại gọi.

Trương Ngọc Uyên Nhi, cứ như con thoi chạy tốc độ cao, hai người kia đôi khi sai làm những món ăn mà họ chẳng động đũa, sai mua những thứ mà họ còn chẳng dùng!

Hôm nào cũng gần hai giờ sáng mới được đi ngủ, năm rưỡi đã phải dậy, vì không quen nên cô hầu nhỏ chỉ trụ được năm ngày. Sang ngày thứ sáu, cảm giác đã bắt đầu khác, đầu đau, chân tay loạn choạng, đặc biệt là mồ hôi toát ra không ngừng, có lau cũng không hết.

-“Nhi, cậu nói em nấu phở cho cô cậu kia, nước xương chị ninh từ hôm qua để tủ lạnh rồi nhé!”

-“Dạ em biết rồi!”

Mắt đờ đẫn, ai đó cố xuống bếp nấu nướng. Khi bát phở nghi ngút hoàn thành, cũng là lúc cô ngã gục!

.....

.....

-“Sao lại là chị?”

-“Dạ, hôm nay tôi chăm sóc cô cậu thay nó nhé!”

-“Trả lời đúng trọng tâm!”

Cậu quát, chị Na chỉ thấy run cầm cập, đành tóm tắt ngắn gọn.

-“Nhi sốt cậu ạ!”

Chưa bao giờ chị thấy ánh mắt cậu lạnh thế, dọa chị phát sợ. Cậu ném đĩa đang cầm, đi thẳng lên phòng, đóng cửa đánh sầm một cái.

Một lát sau, lại thấy cậu ra khỏi phòng, gấp gáp xuống nhà dưới.

Nhìn xuống, thấy cậu...vào phòng Nhi.

Nửa mê nửa tỉnh, Uyên Nhi thấy một bóng dáng rất quen, ngồi bên cạnh. Mùi hương cũng quen lắm, nhưng sự thật đang tiếp diễn, khiến cho cô nghĩ là mình chỉ gặp ảo giác, thấy tay mình được tay ai đó nắm, thật thích. Thấy đôi môi khô khốc của mình được một cánh môi mềm mại bao phủ, thật ngọt ngào. Lại thấy cơ thể đang rét run của mình, được một cơ thể khác ôm lấy, thật ấm áp!

Cả ngày hôm đó, cô đã chìm vào một giấc ngủ, rất sâu, rất ngon!

Sáng hôm sau tỉnh dậy, căn phòng trống trơn, lại nhớ giấc mơ hôm qua, một giấc mơ thật đẹp.

Nghe các bác nói, cô chủ Ngọc Nhi đã về Mỹ, cô ấy còn vài giấy tờ cần kí.

Các bác cũng bảo, cậu từ hôm nay sẽ đi làm, bắt đầu là nhân viên tập sự ở công ty, ngoài những lão thành cấp cao, thì thân thế của cậu sẽ được giữ kín, cậu sẽ làm ở mỗi phòng ban một tuần trước khi nhận chức chính thức.

Cô khẽ cười, cảm thấy mình đỡ đỡ, các vết thương trên người cũng được băng bó cẩn thận, có lẽ chị Na giúp cô. Nhi mở tủ quần áo, những bộ cánh lung linh có rất nhiều, nhưng cô luôn chọn một bộ giản dị nhất. Thật buồn cười, tính cô hay quên, nhưng hiệp ước vợ chồng thì luôn nhớ.

Trong hiệp ước có quy định, đi ra ngoài người vợ không được diện đồ đẹp. Cô hay chọn những bộ giản dị nhất, như một thói quen, mặc dù bây giờ, đã chẳng còn chút quan hệ gì với cậu!

Công ty hôm nay rộn ràng hơn bình thường, mọi người bàn tán xôn xao cả lên.

-“Nhi Nhi, vào đây vào đây!”

-“Ừây, bà biết tin gì chưa? Mới có một anh cực kì đẹp trai, mỹ nam luôn, chuyển tới làm việc ở bộ phận của giám đốc Quả!”

-“Bà mà nhìn thì chết mê luôn đó...”

Hoa từ đâu chạy tới, suýt suýt.

-“Trật tự, chúng mày trật tự hết, thông tin mật, mỹ nam đang đi về khu nhà C.”

-“Đi thôi, đi thôi...nhanh...nhanh...”

Chưa kịp định hình thì cô đã bị hội bà tám trong công ty kéo đi. Cũng giống như cô đoán, là cậu. Cậu hôm nay mặc áo sơ mi, quần tây sơ vin gọn gàng. Cậu mới chỉ là nhân viên thực tập, mới chỉ tới công ty chưa đầy hai giờ, mà fan đã đông thế này... chắc khi mọi người biết cậu là con trai ruột của chủ tịch tập đoàn, fan xếp dài mấy hàng lang mất!

-“Anh đẹp trai nhìn chúng mình bọn mày ạ!”

Đúng là cậu nhìn về phía bọn cô thật, Uyên Nhi cố tránh, mong sao cậu không nhìn thấy mình!

-“Chào các em, anh đang đi tìm văn phòng giám đốc Lúa, em nào biết chỉ cho anh với!”

-“Em...em biết!”

-“Em biết!”

-“Em đi, em làm ở chỗ giám đốc Lúa mà!”

Hoàng Thế Hiển dăm chiêu một lúc, rồi chỉ thẳng tay vào cô gái ăn mặc quê mùa nhất, như một sự vô tình.

-“Em này đi!”

Trương Ngọc Uyên Nhi giật nảy mình! Hả? Cô có nói dẫn đường cho cậu sao? Bao nhiêu ánh mắt nhìn ghen tỵ, đành đi thật nhanh thôi!

Mang tiếng dẫn đường, mà cậu cứ phăng phăng đi trước, cô lèo đèo theo sau. Cậu không biết đường thật chứ? Cậu là có ý gì đây?

-“Khỏi chưa?”

-“Dạ!”

-“Tao hỏi mày khỏi ốm chưa?”

-“Dạ!”

-“Dạ cái gì?”

-“Em...em khỏi rồi ạ!”

Vô thức, cậu đưa tay sờ trán cô, rồi cậu lại quát.

-“Khỏi cái gì mà khỏi, nóng hầm hập lên đây này! Đi về nhà đi!”

-“Em khỏe rồi mà!”

-“Công ty không có mày cũng không sập được đâu!”

-“Em biết!”

-“Biết sao còn đi làm?”

-“Em...em...”

Cứ đi theo cậu, lên sân thượng lúc nào không hay? Thôi, là cậu không biết đường thật. Cô đành lên tiếng.

-“Cậu ơi, văn phòng giám đốc Lúa không phải ở trên này!”

-“Tao biết! Mày ngồi xuống!”

-“Dạ?”

-“Ngồi yên đấy!”

-“Vâng!”

Cậu đi một lát, mang về tách trà nóng, theo phản xạ, cô hơi nghiêng người, cũng không trách được, ai bảo cậu có cái gì là toàn đổ lên người cô.

-“Uống đi!”

-“Dạ?”

-“Trà thuốc, tốt, uống đi!”

Giọng cậu, đúng kiểu ra lệnh, theo thói quen, cô chẳng dám cãi.

-“Mày ốm mà người yêu mày không hỏi thăm à?”

Hoàng Thế Hiển hỏi băng quơ, Trương Ngọc Uyển Nhi tạm thời không hiểu.

-“Dạ?”

-“Thì trưởng phòng bộ phận Thịt, anh Sên thì phải, nếu tao nhớ không nhầm?”

-“Dạ...vâng, anh ấy hỏi thăm rồi ạ!”

-“Tốt đẹp ghê nhỉ?”

-“Dạ, tốt ạ!”

Một lời thốt ra, hại cái tách trà bay thẳng vào sọt rác, cậu xuống tầng, không quay đầu lại! Cũng từ hôm đó, nhìn thấy cô, dù ở công ty hay ở nhà, cậu cũng chỉ coi là không khí mà thôi, có khi cũng chẳng bằng không khí.

Đôi khi cô lại ước, giá kể cậu cứ làm khó cô đi, cứ trút giận đi, thế lại hay hơn chẳng? Bây giờ, cả cơ hội tới gần cậu, cô cũng không có!

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Là Tên Của Người Tôi Hận

Thời gian thấm thoát trôi, sau nhiều tuần luân chuyển hết phòng ban này tới phòng ban khác với thành tích dày đặc được mọi người công nhận, cộng với cổ phần cụ nội để lại, Hoàng Thế Hiến chính thức nhận chức Phó Tổng Giám Đốc CL, vào đúng ngày sinh nhật của mình.

Thân phận của Phó Tổng cũng vì thế mà bại lộ.

Còn một điều đặc biệt hơn, hình như Phó Tổng và trưởng phòng bộ phận Thịt có giao tình? Sau khi thăng chức, Hoàng Thế Hiến lập tức đặc cách anh ta lên làm giám đốc bộ phận Phân Bón, vị trí đang còn chờ người bởi giám đốc Phân xin nghỉ hưu.

Công ty vì thế mà hôm nay tổ chức ăn mừng cho tân trưởng phòng Thịt, tân giám đốc và tân Phó Tổng. Luật bất thành văn, sau khi ăn uống no nê, các thành phần lãnh đạo thường rủ nhau tụ tập đi hát karaoke.

-“Em có thể không đi, nếu ngại!”

Nghe tiếng nhắc nhở phía sau mình, Uyển Nhi nghĩ một hồi, rồi nói.

-“Em đi! Em đi chúc mừng anh chứ!”

Miệng nói vậy, lòng lại nghĩ khác. Đã lâu lắm rồi chỉ dám nhìn trộm bóng lưng người ấy, cô thực sự rất nhớ, muốn nhân cơ hội được gặp lâu lâu một chút. Chẳng cần người ta để ý tới mình, chỉ cần ngồi một góc khuất khuất, nhìn người ta...là quá đủ!

-“Vậy mình đi thôi!”

-“Dạ!”

.....

.....

Buổi karaoke nào của cái tập đoàn CL này cũng cực kì vui và bựa, nó bựa không phải vì bản chất nó bựa, mà vì MC của cái cuộc ăn chơi này, giám đốc Lúa...đích thị là một thằng bựa.

Không chỉ vậy, còn quái nữa.

Màn giới thiệu của hẳn, bao giờ cũng là màn nói đều các nhân vật được giới thiệu.

-“Alo alo....xin chào...xin chào toàn thể quý bạn và các vị đến với cuộc vui ngày hôm nay, xin giới thiệu thành phần khách VIP của chúng ta, đầu tiên là giám đốc Phân đi, tên ở nhà là Sên, anh cao một mét bảy tám, xin anh cho cảm nghĩ của mình ạ!”

Phía dưới vỗ tay rào rào, nhân vật được nhắc tới đành phải lên tiếng.

-“Vâng, trừ cái tên thật bị mất vĩnh viễn thì tôi rất vui, tiện đây, cảm ơn Phó Tổng đã cân nhắc!”

Có vài tiếng cười tùm tùm, MC tiếp lời.

-“Tiếp theo là người mới thăng chức trưởng phòng Thệt, cô Phạm Thanh Hiền, tôi thì tôi không biết tên ở nhà của cô này, nhưng tôi nghĩ chắc là Phạm Đan Đá đấy, cô cao mét sáu tư, thân hình chuẩn, xin cô nói đôi lời ạ!”

-“Cảm ơn anh “em si”, tôi tự nhận mình đan đá, nhưng chưa đan đá bằng anh đâu ạ!”

-“Vâng, ai đánh đá hơn ai thì mọi người tự biết, giờ là tới đại diện hình ảnh của công ty, cô cao một mét sáu tám, là baby girl điển hình, vòng nào ra vòng đó, gương mặt đáng yêu như búp bê, quên, tên cô là Trương Ngọc Uyển Nhi, bí mật động trời của người đẹp là cô đã từng nặng tới 56 cân khi học cấp hai, cô có thể tiết lộ bí quyết giảm cân cho các chị em ở đây được không ạ?”

Ai đó đỏ bừng, lí nhí.

-“Không có bí quyết gì ạ, tự nó thế ạ!”

Câu trả lời không được nhiều người hài lòng lắm, tiếng phản bác rầm rầm, ép baby girl rồi quá đành phải ấp úng khai.

-“Được rồi, được rồi, em chịu thua mọi người luôn...Ngày xưa...ngày xưa...là có người cứ mang đồ ăn cho em, em ăn nhiều quá nên béo, giờ không ăn nữa thì gầy thôi...”

-“Thật không?”

-“Em thề!”

Uyển Nhi ở công ty mọi người đều biết tính, trước giờ ít khi nói dối, nên tạm được tha. Chỉ là phía đối diện, có ánh mắt đang nhìn cô, rất kì quái.

.....

.....

-“Vâng, giới thiệu các người làm miệng tôi mỗi gần chết đây, người cuối cùng, Phó Tổng CL, tên thật là Hoàng Thế Hiển, cao một mét sáu tám!”

Hả? Gì vậy trời? Ai cũng mong tới màn giới thiệu này mà? Sao tự dưng lại ngăn gọn quá vậy? Tên này ai hăn cũng dám chơi xỏ mà, chả nhẽ lại có ngoại lệ. Trước ánh mắt ngờ vực, MC e hèm lên tiếng.

-“Các bạn đoán rất chuẩn, tôi đúng là có hơi sợ Phó Tổng!”

Nói xong cười hehe, Phó Tổng ngồi yên lặng từ nãy giờ, nhưng lực hút vẫn không có xu hướng suy giảm, các nàng, có cơ hội là liếc mắt đưa tình triệt để.

-“Trò chơi đầu tiên, các bạn viết ra tên loài hoa mình yêu thích, sau đó nếu nam và nữ có cùng đáp án, sẽ được ghép thành cặp thi đấu, những người còn lại làm ban giám khảo.”

-“Ơ thế không cặp nào trùng nhau thì sao?”

-“Thì tôi đổi luật! Tính sau!”

-“Ơ thế nếu một loài hoa có một nam và nhiều nữ thích thì sao?”

-“Thì người nam được chọn bạn chơi trong số nhiều cô nữ!”

-“Nhỡ mọi người chọn cặp được với nhau hết?”

-“Vẫn còn tôi làm giám khảo. Okie, không có câu hỏi gì xin mời viết, soạn tin nhắn theo cú pháp tên_tenloaihoa gửi tới facebook của giám đốc Lúa!”

Mười phút sau.

-“Thông báo, đã có cặp chơi, nhiều là đăng khác. Hoa hồng, chị trưởng phòng Lúa và anh giám đốc Thịt về một cặp!”

-“Hoa hướng dương, xin mời giám đốc Quả chọn, bác chọn em trưởng phòng Thịt hay em giám đốc Bò Sữa?”

-“Bò Sữa đi!”

-“Ok, rồi, em Uyên Nhi, em chọn giám đốc Phân hay chọn Phó Tổng? Chà chà, từ từ, sao hai nhân vật chính hôm nay lại cùng thích một loài hoa thế nhỉ, cho tôi phỏng vấn tý nào, giám đốc Phân, sao anh lại thích hoa sen?”

Giám đốc Phân gãi đầu gãi tai, mặt hơi đỏ.

-“Vì...là tên của người tôi yêu!”

Ngồi bên cạnh có người giật mình. MC tiếp tục lăm mồm.

-“Thế còn Phó Tổng ạ?”

Phó Tổng lạnh mặt một lúc lâu, mọi người sợ phát khiếp, định đổi đề tài rồi, ai ngờ cuối cùng anh buông một câu hững hờ.

-“Vì...là tên của người tôi hận!”

Hả, hận người lại thích hoa à? Một sự ngạc nhiên không hề nhẹ đây, phía đối diện, ai đó lăm lét nhìn trộm. Bao nhiêu năm rồi, cậu cũng có người yêu rồi, bao nhiêu ngày tránh mặt cô rồi, vẫn còn hận?

Từ xưa tới nay đã vậy, làm cho Hoàng Thế Hiển tức, thì nếu là ba mẹ, cậu ít khi để ý, nếu là người khác, thường thì chỉ bị ăn đập một trận, xong rồi thôi. Riêng với cô, thì cậu giận rất lâu, rất dai. Khổ thật đấy! Sao cậu có thể thiên vị cả thế giới, mà lại khắt khe với mình cô?

-“Biết đâu lại cùng một người nhỉ?”

MC vừa thốt lời, mặt Phó Tổng đã đen lại, đành lấp liếm ngay.

-“Em Nhi, em Nhi chọn ai?”

Chọn ai? Mặt cậu thế kia, chắc về đội anh Sên cho lành. Không ngờ chọn xong, mặt cậu càng cau có hơn.

-“Không sao, không sao, Phó Tổng có quyền đặc cách chọn lại hoa...”

-“Không cần, tôi làm ban giám khảo cũng được!”

-“Vâng, vâng!”

Các tiết mục hôm nay đều rất xuất sắc, có điều, tiết mục suất xắc nhất lại xếp thứ bét, ai ai cũng thắc mắc, chỉ có MC mới biết, chẳng hiểu cơ sự làm sao, Phó Tổng cho 0 tất cả các mục trong bảng điểm của cặp đôi đó.

Cuộc chơi tàn, Uyên Nhi nhìn cái hộp bé xíu trong tay mình, lại nhìn người ấy được vây quanh bởi bao nhiêu mỹ nhân, quà to quà nhỏ, chán nản cất lại vào túi.

-“Ngây người gì vậy? Về thôi em, anh đưa em về!”

-“Dạ!”

Anh ân cần đội mũ bảo hiểm, cài dây cho cô, anh luôn như vậy, luôn luôn là một người anh tốt!

-“Ôm chặt vào nhé, nốt hôm nay chúng ta tạm biệt em chiến hữu này.”

-“Sao ạ?”

-“À, anh dự định mua xe mới!”

-“Xe này vẫn tốt mà anh?”

-“Ừ, nhưng mua xe bốn bánh đưa em cho tiện, đỡ mưa gió!”

-“Vâng, thôi thế cũng được, nhanh nhanh kiếm chị dâu về cho em, thấy mấy bạn công ty bảo có xe ô tô để có người yêu hơn, em chẳng biết sao lại thế, nhưng anh cứ thử xem, mãi anh không có người yêu gì cả...”

Cô nói dứt lời, thì một khoảng lặng bao trùm. Cho tới khi về nhà, anh bỗng kéo tay cô.

-“Nhi!”

-“Dạ.”

-“Có điều này, lâu nay anh không dám nói, anh tự hứa với mình, phải thật thành đạt mới nói.”

-“Dạ, anh nói đi!”

-“Anh có thể chưa bằng ai cả, nhưng với vị trí hiện tại, có thể nuôi được gia đình rồi...anh...anh...”

-“Anh sao vậy?”

Chưa bao giờ cô thấy người anh thân thiết của mình run như thế, anh bị ốm sao?

-“Trương Ngọc Uyên Nhi, anh yêu em!”

Nói rồi, anh Sên, người mà cô luôn coi là anh trai, ôm chặt cô vào trong lòng. Trong phút giây ấy, có chiếc xe thể thao từ từ đổi hướng rồi lao vút về phía màn đêm hun hút.

-“Anh à, em...em...anh không để ý tới chuyện kia à? Anh là người rõ nhất mà!”

-“Dù thế nào anh vẫn yêu em, anh khác Hiễn, chuyện đó không quan trọng...”

-“Sao có thể không quan trọng?”

-“Anh nói không sao là không sao! Là bạn gái anh nhé!”

-“Em, làm em gái có được không?”

-“Em cứ từ từ suy nghĩ đi, đừng trả lời nếu câu trả lời là không nhé, nếu vậy cứ như bình thường là được, anh không muốn mất em...anh về đây...”

-“Dạ, em chào anh ạ!”

Đêm đó, có người trần trở không ngủ được thì cũng có người say sưa ở trong một quán bar vắng.

-“Hoàng Thế Hiển, về đi!”

-“Định đuổi khách?”

-“Không dám, không dám nhưng mẹ tôi gọi rồi, ngày nào ông cũng uống như uống nước thế, không tốt đâu!”

-“Tôi trả tiền là được, ông lăm lờ làm gì?”

Giật ly rượu từ tay thằng bạn thân, chủ quán làm một hơi, sau đó giăng giải.

-“Ông đúng là, sướng quá hóa rờ rời, công tử, nhà giàu, sự nghiệp thăng tiến, gái bu đầy không hết, còn chán đời cái nỗi gì?”

Rót một ly khác, Hoàng Thế Hiển tiếp tục uống, coi như không nghe thấy tâm sự của thằng bạn già.

-“Mà Ngọc Nhi nó gọi về hỏi thăm ông đấy, tôi biết ông cần thuê người yêu để làm yên lòng hai vị lãnh đạo, nhưng có nhất thiết phải thuê nó không? Nó yêu ông thật lòng mà?”

-“Có bao nhiêu diễn viên giỏi ra đấy? Sao không thuê, sao lại thuê nó?”

-“Ông quá đáng vừa thôi!”

Lèo nhèo mãi, cuối cùng cũng cậy miệng được thằng bạn quý.

-“Là em ấy tự nguyện!”

-“Tự nguyện cái gì mà tự nguyện, người ta lấy có ở bên ông đấy. Ông thì được cái gì chứ? Chẳng qua là đẹp trai, cao ráo, với nhà giàu thôi chứ gì?”

-“...”

-“Đúng là bất công mà, tôi tốt tính thế này, bản mặt cũng có thua kém ông mấy đâu, sao gái nó không bu nhi?”

-“...”

-“Ông tốt số thật!”

-“...”

-“Ông đi đâu đấy?”

-“...”

-“Về hả? Ở cái thằng này, không nói gì cứ đi thế?”

-“...”

-“Ê, tiền không nhiều thế này đâu? Không cần trả lại hả?”

-“...”

.....

.....

Nhi nghĩ thông suốt chuyện của anh Sên, cô chỉ muốn làm em gái anh thôi, ở bên anh, tim cô không tổn thức gì hết. Nghĩ xong, lại tới chuyện

của cậu, chẳng mong chờ gì, nhưng hôm nay là sinh nhật cậu, cô muốn tặng quà cho cậu!

Hồi đó, chỉ nghĩ đơn giản, không làm người yêu nữa, thì vẫn chủ tứ như thường, vẫn được ở đằng sau chăm sóc cậu, làm người hầu tốt, ai ngờ, hậu quả nghiêm trọng khủng khiếp tới vậy?

Đến giờ cậu còn ghét cô thế, làm sao mà dám đưa trực tiếp đây? Cậu ném vào thùng rác cũng nên. Nghĩ tới nghĩ lui, lại không thấy xe cậu dưới nhà, liền mò mẫm lên nhà trên. Kệ, cô cứ để trong tủ quần áo, cậu nhiều đồ thế, chắc chẳng biết được đâu.

Sự thế được tiến hành rất thuận lợi. Chỉ trừ việc, ai đó mãi mê ngắm áo quần của ai đó quá, quên cả thời gian, lúc ngẩng đầu lên đã thấy chủ nhân của căn phòng đứng dựa ở cửa.

Cậu về từ lúc nào thế? Dọa cô sợ chết luôn rồi!

-“Em...em...lên...sắp xếp lại áo quần cho cậu!”

Toi rồi, toi rồi, cậu đang tiến lại gần rồi, cố chạy, tiếc rằng không thoát, đã bị cậu đẩy vào tường, một tay đè chặt vai cô, lạnh lùng hỏi.

-“Ai mượn?”

-“Không...không ai mượn cả...em...em thích làm thôi...em về phòng ạ...”

-“...”

-“Cậu, cậu bỏ tay cho em về phòng ạ!”

Cậu không những không bỏ, lại còn giữ chặt hơn nữa chứ. Rồi cậu ghé sát tai cô, thì thầm.

-“Sen, tao mệt, thực sự mệt rồi!”

Cái tên đã lâu chẳng ai gọi, giờ nghe sao thân thương đến thế, làm trái tim cô mềm nhũn, đến nói năng cũng lắp bắp.

-“Thế...cậu...nghỉ ngơi đi ạ!”

-“TAO NÓI LÀ TAO MỆT!”

Biết làm sao đây?

-“...”

-“Mày là con hầu mà chủ mệt mày cũng không biết làm gì hả?”

-“Em, em có thể pha nước ấm cho cậu tắm, nếu cậu muốn!”

-“Còn gì nữa?”

-“Em có thể nấu ăn cho cậu.”

-“Còn gì nữa?”

-“Em có thể matxa cho cậu.”

-“Còn gì nữa?”

-“Em...em...”

-“Cái tao cần không phải là những thứ vớ vẩn đó, pha nước ấm, mày muốn tao cũng có thể pha cho mày, nấu ăn, tao cũng có thể nấu cho mày, matxa, tao cũng có thể làm!”

-“Vậy cậu...cần gì?”

Ánh mắt cậu, ai oán nhìn ánh mắt to tròn long lanh của cô, lực bất tòng tâm, rời về giường mình, để lại lời nói nhỏ.

-“Mày về phòng đi!”

Nước mắt tự nhiên rơi, cô tiến lại gần, tháo giầy giúp cậu rồi lặng lẽ về phòng.

.....

Một tuần sau.

-“Phó Tổng, lần này là dự án hải sản ở Vũng Tàu, chủ tịch muốn anh đích thân đi ký hợp đồng!”

-“Được rồi, chuẩn bị hết chưa?”

-“Rồi ạ!”

Hoàng Thế Hiển đọc qua tài liệu, lúc ra xe, lại thấy người không nên thấy.

-“Sao cô ta ở đây?”

-“Anh biết rồi đấy ạ, cô ấy là đại diện hình ảnh của công ty, việc làm ăn nào lớn lớn đều có cô ấy đi cùng, cô ấy cực kì có năng khiếu thuyết phục người khác, tỷ lệ ký được hợp đồng là 99.99%.”

Thấy Phó Tổng hơi cau mày, trợ lý sợ sệt, hỏi lại.

-“Nhưng nếu anh thấy không vừa ý, thì em có thể bảo cô ấy ở lại!”

-“Không cần!”

.....

Nhiều năm rồi mới ngồi cùng cậu trên một xe như này, cảm giác sao lạ thế. Ngày xưa thỏa thích dựa người cậu, thỏa thích nói đủ thứ chuyện. Còn bây giờ, không khí tĩnh lặng vô cùng, cậu ở gần, thấy sao xa quá?

Lần này đi bàn chuyện, Uyên Nhi cảm giác chắc chắn kí được. Ông chủ ở Vũng Tàu thấy có vẻ tốt tốt. Chẳng hiểu sao, ông ấy và cậu ra ngoài nói chuyện một tý mà vào thái độ cậu đã quay ngoắt, nhất định không chịu hợp tác, làm cô thất vọng chết mất, cũng lo cho cậu nữa, lần này ba cử đích thân cậu đi mà!

Nhi đòi vào nói chuyện lại nhưng không được, đã bị Hiền tổng ra xe về khách sạn.

-“Sao vậy cậu? Cậu không tiếc ạ?”

-“...”

-“Cậu?”

-“...”

.....

Ba mươi phút trước.

-“Này, tôi rất thích công ty các anh, chỉ là có chút trao đổi, cho tôi xin số điện thoại cô gái đi cùng anh được không? Con bé đó đáng yêu quá, tôi muốn cho nó và con trai xem mặt nhau một lần!”

Vị lãnh đạo trẻ tuổi của CL nhìn người đàn ông đối diện như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống.

-“Chỉ là xem mặt thôi mà, hai đứa mà thành về sau hai bên chúng ta càng dễ làm ăn!”

Lần này thì Phó Tổng CL đi thẳng!

.....

Họ về tới khách sạn cũng muộn muộn. Càng khổ hơn, chỉ còn mỗi một phòng, thấy họ bảo có khách VIP đặt hết tất cả các phòng rồi.

-“Hay cậu cứ ở đây, em đi tìm khách sạn khác!”

-“Chị ơi quanh đây hôm nay không còn một nơi nào trống cả đâu ạ!”

-“Thế anh ngủ ở đâu?”

Trợ lý nhanh nhẩu.

-“Em có người quen, em đi trước đây ạ!”

Giờ lại còn mỗi cô và cậu.

-“Lên phòng đã, tính sau!”

Lên tới phòng, có mỗi một cái giường, thấy cô cứ chần chừ mãi, cậu đành bảo.

-“Đó, cho mà!”

-“Cậu ngủ đâu vậy?”

-“Hành lang!”

Đơ ra một lúc, mới giật mình nhớ ra, nếu phải ngủ hành lang, thì để con hầu như cô ngủ chứ? Cậu ngủ sao được? Thế là đi tìm cậu!

Tìm mãi chẳng thấy, nghĩ cậu đi chơi loanh quanh, lại về phòng.

Hai tiếng sau, mãi không thấy cậu, gọi điện không được, ai đó lo quá, cuống hết cả lên, loạn tới nỗi, cả nhân viên khách sạn cũng phải đi tìm cùng cô.

Ở phía bể bơi, Hoàng Thế Hiển lượn lờ vài vòng, chán, vừa hay lên bờ thì phục vụ hút hải gọi.

-“Ôi may quá, anh ở đây ạ, cái chị đi cùng anh tìm không thấy anh đang khóc lóc ầm ĩ đấy ạ, anh mau về đi ạ!”

Khóe môi khẽ cười, lại nảy ra ý định trêu chọc, Hoàng Thế Hiển cho phục vụ chút tiền rồi dặn dò. Thấy tiền, mắt hấn sáng lên, rồi ngay lập tức rơm rớm, chạy tới tập về tìm người.

-“Chị ơi...chị ơi...”

-“Sao rồi, thấy người chưa anh?”

-“Có phải cao trên mét tám, đẹp trai, mặc áo sơ mi xanh không ạ?”

-“Đúng, đúng rồi...ở đâu vậy anh?”

-“Em nghe người ta bảo hình như là chết đuối ở bể bơi, mọi người cố hết sức nhưng không cứu được, giờ đang nằm ở đó, đợi người nhà tới nhận xác!”

Cả người cô tưởng như hóa đá, nước mắt cứ thế chảy không ngừng, vội vã lao ra tìm cậu. Không, là đùa thôi, cậu làm sao mà chết dễ dàng thế được, không thể nào...

Cuộc đời, sao phũ phàng đến thế? Giờ phút nhìn thấy cậu nằm bất động trên bãi cỏ, trái tim cô như vỡ vụn, cảm giác như bị ai đánh một cái, thật mạnh.

-“Cậu...cậu ơi...cậu làm sao đấy?”

-“...”

-“Đừng mà cậu ơi, cậu tỉnh lại đi!”

-“...”

-“Đừng dọa em thế chứ, em sợ lắm!”

-“...”

-“Cậu thế này em sống sao nổi?”

-“...”

-“Cậu bảo cậu chết thì cậu mang theo em cơ mà, sao giờ cậu lại nuốt lời, em bắt đền cậu đấy!”

Đang còn nức nở, lại nghe tiếng ai quen quen.

-“Tao mang mày đi thì giám đốc Phân tính làm sao?”

Giật cả mình, đôi mắt to tròn lại to tròn hơn nữa.

-“Cậu, cậu chưa chết hả?”

Người đó cầm lấy tay cô, đặt gần lên chỗ trái tim mình.

-“Còn đập không?”

Có, tiếng tim cậu, đập rất nhanh, rộn ràng giống như tim cô vậy. Và cô thật ngạc nhiên, đáng nhẽ lúc này cô phải kiểm tra xem tim cậu có đập hay mũi cậu còn thở không trước khi đau buồn toán loạn chứ?

-“Em nghe người ta bảo cậu bị chết đuối, nhưng chắc nhầm rồi, lúc đó cậu bị ngã thôi phải không? Lúc lên bờ chắc chỉ bị ngất tạm thời nên họ tưởng cậu chết, thật hại em sợ phát điên...”

Trương Ngọc Uyên Nhi buột miệng, Hoàng Thế Hiển nhìn cô, rất chăm chú. Mọi ngày thấy yên lặng tưởng khôn lên rồi, hóa ra vẫn ngu như vậy, sau bao nhiêu năm vẫn thế, vẫn dễ bị lừa như thế. Cái mặt này, chỉ muốn cắn cho một cái.

-“Tao đã nghĩ là mình là rời xa thế gian này, ai ngờ mà gọi nheo nheo nheo nheo, tao đành phải tỉnh!”

-“Cậu mà ra đi thì mọi người biết làm sao? Cậu thật là, may mà em đến kịp!”

-“Ừ, may mà mà tới kịp!”

Cậu cười, lâu lắm không thấy cậu cười tươi như vậy. Trời ơi, cậu cười đẹp trai mê hồn luôn à, hại ai đó ngây ngốc nhìn. Nhìn tới nhìn lui, bị cậu kéo mạnh, ôm chặt trên người cậu lúc nào không hay.

-“Sen hâm!”

-“Thả em ra, cậu hâm thì có!”

-“Ừ, tính sao giờ?”

-“Sao là sao ạ?”

-“Chuyện chúng ta!”

-“Chuyện gì ạ?”

-“Mà đúng là...còn chuyện gì nữa...”

Cậu hơi ngẩng, ngang ngược ngậm lấy môi cô, một nụ hôn nóng bỏng ập tới, tay cậu đan vào tay cô, nắm chặt, một tay giữ cô như sợ sẽ vuột mất...giờ phút này, trái tim cô tan chảy, từng tế bào trên cơ thể tê liệt. Cô

biết việc này là sai trái, là không công bằng với cậu...cô giãy giụa, cô cố thoát khỏi...mà sức cô, đâu thể bì sức cậu?

-“Mày có cảm thấy gì không?”

-“...”

-“Nhìn vào mắt tao, nói thật. Chỉ cần mày có một chút cảm xúc thôi, chúng ta làm lại, được không? Có thể giờ mày yêu hẳn, nhưng tao hứa, tao sẽ chăm sóc, yêu thương mày, đem lại cuộc sống hạnh phúc cho mày, không kém gì hẳn!”

-“...”

-“Nhi, nói gì đi chứ!”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tao Bỏ Cuộc

Nhiều năm về trước, có cô bé con khóc nức nở.

-“Em không muốn, không muốn chia tay đâu, em là vợ cậu ấy rồi...”

-“Nhi, bình tĩnh đi em, em phải nghĩ cho Hiền chứ. Em có yêu Hiền không?”

Nghĩ ngợi, gật đầu, có, nhớ cậu lắm, yêu cậu lắm.

-“Nếu hai đứa tiến xa hơn sẽ rất khổ, chính em sẽ đẩy Hiền vào tình thế khó khăn...”

-“Có cách gì không anh? Em không muốn chia tay...”

-“Khó lắm em ạ.”

-“Nói với mẹ nhé, mẹ nhất định biết...”

-“Không được, em càng nói càng khiến cho người ta phải khó nghĩ, khiến em trở thành gánh nặng thôi, chuyện này, nhất định chỉ hai đứa mình biết...”

Ngày đó, anh Sên cùng cô, cũng tìm mọi cách, khổ nỗi, sự đời không tươi đẹp như vậy. Tới bây giờ, vẫn vô vọng, tới bây giờ, cô cũng không dám mơ tưởng nữa.

-“Nhi, nghe anh dặn này, tính Hiền khác những người con trai khác, cậu ấy nhất định sẽ làm tới cùng, vì vậy, để chấm dứt mối quan hệ này, em phải dứt khoát...”

Chẳng còn giải pháp nào khác, đành hôn anh, trước mặt cậu. Đành nghe theo sự sắp đặt của anh.

-“Em...em không có cảm xúc...”

Giọng nói run run, lại bị cậu ép chặt hơn, ép tới nỗi lồng ngực cô nghẹn lại, hơi thở không sao mà thoát ra được, tim tưởng chừng nổ tung rồi. Không được, không thể được. Hôn nữa, chắc chắn cô sẽ ngã gục trong vòng tay cậu mà thôi...Đã tới bước này rồi, còn gì để mất đâu, đối diện với cậu, cô bình tĩnh nói, cái câu mà anh dặn cô, dùng trong trường hợp khẩn cấp nhất.

-“Em...em đã trao cho anh ấy rồi, anh Sên...”

Anh chỉ dặn cô nói thế, Uyên Nhi cũng chẳng hiểu trao là trao cái gì nữa. Anh bảo cô không cần biết, chỉ là chuyện nhỏ.

Chuyện nhỏ thật sao?

Có thật là chuyện nhỏ?

Cớ sao ánh mắt cậu muện phiến, u ám tới vậy? Cớ sao cái cách cậu nhìn cô, lại u uất như thế?

-“Cậu ơi...”

Nhi gọi, mà dường như người ấy không nghe thấy. Nỗi đau của bảy năm trước, tới nay lại tái hiện, rõ ràng hơn, sâu sắc hơn, tê buốt hơn. Thế gian này, từng có một người khiến cậu cố gắng, khiến cậu hạnh phúc, khiến cậu hi vọng, khiến cậu mơ tưởng về một tương lai tốt đẹp...nhưng cũng chính người đó, đập tan từng giấc mộng màu hồng. Thế gian này, có một người, cậu muốn trả thù, nhưng lại thương xót. Thế gian này, có một người, cậu không thể ghét, cũng chẳng thể yêu...

-“Em vẫn là người hầu của cậu, hơn nữa, cậu cũng có bạn gái rồi mà...”

Hoàng Thế Hiển cười nhạt. Cô thấy cậu xoay người, cân trọng đặt cô xuống dưới bãi cỏ, vỗ nhẹ vào má hồng, cậu đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi. Bóng dáng cậu, to lớn, cô độc. Đó là giây phút, hơn bao giờ hết, cô ước cuộc đời có phép màu, để cô đường đường chính chính chạy tới bên cậu, ôm một cái thật chặt, thật mạnh, và nói rằng. ‘Cậu ơi em yêu cậu nhiều lắm. Cả đời chỉ muốn bên cậu thôi!’

.....

Trăng lên cao, và tròn rõ, mắt ai đó sưng húp, thần thờ trở về phòng, cuộc sống sau này, cô sẽ ra sao đây?

-“Chị ơi, em đợi chị mãi, Phó Tổng dặn em đưa chìa khóa cho chị này, 5101 chị nhé!”

-“Phòng tầng 5 à? Ở chẳng phải hết phòng sao?”

Trợ lý gỡ đầu gỡ tai, cười xuề xòa.

-“Trời ơi chị ngốc thật hay ngốc trả vờ vậy? Hết phòng gì chứ, là anh ấy...”

Nhận thấy mình nhiều chuyện, hăn đành nói qua loa.

-“Thôi đây, anh Hiển ở phòng cũ, anh ấy dặn em đưa chị chìa khóa phòng mới, phòng này nhìn ra biển, cũng đẹp lắm ạ, chúc chị ngủ ngon.”

-“Cảm ơn anh!”

Cầm chiếc chìa khóa 5101, mà chân lại bước tới phòng 2074. Người cô yêu nhất, thương nhất, đang ở trong đây, cô áp tai lại, dù chỉ là một tiếng động nhỏ, cũng muốn nghe xem cậu đang làm gì?

-“Có thể nói chuyện với em được không?”

-“...”

-“Em biết cậu trong phòng mà!”

-“...”

-“Em biết em ích kỉ...nhưng có thể nào như xưa không? Có thể nào cho em tiếp tục làm người giúp việc của cậu không?”

-“...”

-“Cậu ơi...”

-“...”

-“Có thể đừng như bây giờ được không?”

-“...”

.....

Nửa đêm, ai đó khẽ mở cửa, nhìn thấy ai đó ngủ gà ngủ gật bên ngoài, vừa thương vừa hận. Đôi lúc ước, có thể ra tay, đôi lúc ước, có thể đánh cái người này cho bở tức, đôi lúc ước, có thể buông bỏ, đôi lúc ước, người ở trong trái tim bé nhỏ kia...là mình!!!

.....

.....

Bình minh ở vùng biển, rực rỡ sắc màu, những bản hòa tấu xa xa của các loài chim, thánh thót êm tai, có người giật mình tỉnh giấc. Sao lại nằm chần ấm đềm êm thế này? Rõ là hôm qua ngồi ngoài cửa phòng ai đó mà? Mắt

nhắm mắt mở chạy ra nhìn lại. 2074, đây là phòng cậu sao? Cô ngủ phòng cậu, thế cậu ngủ đâu? Mà vì sao cô có thể trèo lên giường của cậu vậy?

Cậu đi đâu rồi?

Dù sao cũng không nghĩ nhiều nữa, sáng nay cô còn việc quan trọng hơn phải làm, không có cậu, càng thuận lợi. Nghĩ vậy, Trương Ngọc Uyển Nhi vội vàng đánh răng rửa mặt, khấp khởi ủ ấp dự định.

Ba tiếng sau.

Một chiếc taxi, một chiếc ô tô sang trọng cùng tiến vào cổng khách sạn. Người từ chiếc taxi nhảy vội xuống, cầm tập tài liệu hớn hờ khoe khoang.

-“Cậu, cậu, nhìn xem, em kí được hợp đồng rồi này, với ông chủ hôm qua ý...”

Hoàng Thế Hiển xuống xe, nhưng xem chừng không phải là vẻ mặt vui mừng mà Trương Ngọc Uyển Nhi tưởng tượng.

-“Chị à, hôm nay em với Phó Tổng cũng đi thương thảo với một người khác, quy mô trang trại của ông ta còn to gấp đôi của ông này, thành công rồi ạ!”

-“Vậy sao? Thế kí cả hai cái luôn, Chủ tịch càng mừng mà!”

-“Mày làm sao có được cái này?”

Mãi mới được hỏi tới, cô phẫn khởi kể lể.

-“Ông chủ này tốt lắm cậu ạ, không những bỏ qua chuyện hôm qua, kí hợp đồng mà em còn được con trai ông ấy chở đi chơi, mời ăn bao nhiêu món ngon ở đây!”

XOẠC.

Tờ giấy bị xé làm đôi. Mặt ai đó lạnh tanh làm mắt người kia rơm rớm.

-“Sao vậy...cậu sao vậy?”

-“NGU! Lớn rồi vẫn ngu!”

-“Em...em...”

-“Chuẩn bị đồ đạc, đi về!”

-“Em phải vất vả lắm mới thuyết phục được mà, cơ hội làm ăn tốt như vậy, sao cậu lại bỏ qua?”

-“Tao không thích!”

Thực sự là ấm ức, với những người khác, chỉ cần hợp đồng được kí, cô sẽ được khen thưởng, cậu thì, không những không khen, còn mắng.

-“Có phải cậu ghét em không? Ghét em thì liên quan gì tới hợp đồng? Cậu chẳng chuyên nghiệp gì cả.”

-“Mày biết gì mà nói?”

-“Em biết, em biết hết đấy, em chả thừa hiểu tính cậu, giận cái này là đổ sang cái kia...”

-“MÀY...biến đi!”

Hoàng Thế Hiển chán không muốn lý sự, quay người, đi thẳng. Tiếc là hôm nay có người ăn gan hùm, đuổi theo hùng hùm hổ hổ.

-“Cậu đứng lại, hôm nay cậu phải nói rõ ràng cho em, em thấy cậu rất quá đáng!”

-“...”

-“Tại sao cơ chứ? Em làm gì? Chuyện nhiều năm rồi mà...không làm người yêu vẫn có thể có quan hệ chủ tớ mà? Tại sao cậu thoải mái với tất cả mọi người mà khắt khe với mỗi mình em?”

-“...”

-“Từ hồi cậu về, các bác các chị đều bảo, cậu học văn minh phương Tây, ít nổi nóng hơn, ít cáu gắt hơn, nói chuyện rất lịch sự tử tế, chả nhẽ em lại nói toẹt ra, là cậu trả vờ đó, với em, cậu vẫn mắng suốt ngày đấy thôi! Hay là do em đáng ghét quá, hôm nay cậu nói rõ ra xem, em lúc nào cũng hầu hạ cậu chu đáo, khó khăn lắm ông ấy mới nhận lời gặp em, sao cậu có thể xé dễ dàng vậy? Sao cậu khinh thường công sức của em đến thế?”

-“Mày nói đủ chưa?”

-“Em...”

-“Tao khinh thường công sức của mày hả? Vậy tình cảm của tao? Ai tôn trọng?”

-“...”

-“Mấy chục năm, tâm trí bị vướng vào một con hãm dở ắt ơ, ai hiểu?”

-“...”

-“Mày còn đứng đấy mà nói lý? Mau cút cho tao!”

-“...”

Cô giận, cậu cũng giận. Cậu nói một thôi một hồi, chẳng thấy người ta đáp lại, để ý mới thấy, trán cô mồ hôi đổ ra như tắm, người nóng hầm hập, chân tay mềm nhũn, dọa cậu khốn khổ.

-“Sen, Sen...sao vậy?”

-“Em...em...”

-“Đau đầu phải không?”

Cô muốn trả lời, mà sao không nổi. Chỉ thấy rất chóng mặt, đầu óc mơ màng, vòng tay của cậu, có thể ấm áp hơn không? Lúc này tức hằm hằm, giờ lại thấy ngọt ngào. Trời ơi cô chẳng có tương lai gì cả.

-“Thuốc mày để đâu hết rồi?”

Tìm tới tìm lui, lại nghe tiếng găt.

-“Mày quên không mang phải không? Từ tối qua tới giờ không uống thuốc hả? Con này tao chỉ muốn đập chết mày luôn thôi...”

Rồi cậu quay sang trợ lý dặn dò.

Một lát, đã thấy người ấy cầm nước cầm thuốc, cuống cuống cho cô uống. Người thông minh trí nhớ tốt thật đây, nhiều năm rồi, thuốc gì, loại nào, bao nhiêu viên, cậu còn biết chính xác hơn cả người bệnh.

Nói rồi, đại thiếu gia dùng hai ngón trỏ, nhẹ day thái dương cho cô, tự nhiên lại ứa nước mắt, giây phút ngọt ngào, ngọt ngào tới xót xa. ‘Ước gì... ước gì...em đủ tư cách để làm vợ cậu.’

Thiền thiệp tới chiều tối, Uyên Nhi mở mắt, cậu vẫn bên cô, gương mặt u buồn.

-“Bác sĩ dặn rồi, phải cẩn thận, thuốc lúc nào cũng phải mang bên mình, uống đều đặn, đừng lơ là, rồi tới lúc nguy hiểm, có hồi cũng không kịp, nhớ chưa?”

-“Dạ!”

Cậu mân mê lòng bàn tay cô, đặt lên đó một nụ hôn, lời nói nhẹ nhàng.

-“Còn chuyện mà muốn, từ nay sẽ toại nguyện, tao...bỏ cuộc! Mà hạnh phúc là được!”

Cứ như vậy, hai con người đáng thương kết thúc chuyến công tác, lặng lẽ về nhà.

Nhà họ Hoàng, cơm nước xong xuôi, tối nay họp gia đình. Tham gia cùng họ còn có một nhân vật, cũng rất là quen!

-“Anh Tuấn mới về nước ạ!”

-“Ừ, anh mới về, Sen dạo này xinh quá, nhận không ra luôn!”

-“Đừng gọi em là Sen, gọi em ấy là Nhi đi, tên Sen quê chết.”

Mẹ ngắt lời.

-“Vâng, cháu chỉ gọi ở nhà thôi mà cô.”

-“Mọi người tập họp đông đủ rồi, hôm nay cô có chuyện muốn nói. Là như này, Hoàng Thế Hiển, ba mẹ muốn nhận Nhi làm con nuôi.”

Bà hồi hộp chờ phản ứng của thằng quý tử, ông thì cười khẩy, lần trước nó làm loạn thế rồi, lần này vợ mình vẫn còn lôi chuyện này ra được.

Một sự thật không ngờ rằng, con trai độc nhất của họ, chỉ nhấp ngụm rượu, rồi thốt ra lời nói xem như không liên quan lắm.

-“Tùy ba mẹ!”

-“Vậy được, rồi từ nay Nhi có thể gọi chúng ta là ba mẹ rồi, ba mẹ sẽ lo cho con, yêu quá, gọi mẹ đi Nhi...”

Uầy, gọi mẹ từ khi nào rồi, mẹ cũng thật, rất biết làm bộ làm tịch trước mặt cậu. Cô đành phải phối hợp thôi.

-“Mẹ...ba...”

Mẹ sung sướng lắm, không ngờ sự việc thuận lợi quá đi mất. Đành lấy tập tài liệu đã chuẩn bị từ lâu, đưa cho con gái cưng.

-“Đây, đây là ba mươi hai đối tượng, toàn con nhà gia thế, học thức được, hình dáng không tồi, con cứ về nghiên cứu, tháng này con hơi gầy, cứ bồi bổ, rồi tháng sau đi xem mắt cho mẹ, cứ xem cho hết, ưng ai thì bảo mẹ, mẹ xúc tiến...”

Anh chàng ghé đôi diện sốt ruột.

-“Cô, làm gì phải thế, cô cứ gả em Nhi cho con, đảm bảo lo cho em như bà hoàng luôn...”

-“Bọn mi giờ là anh em họ rồi, nói xằng bậy!”

-“Có máu mủ gì đâu, cô thật, cho con cơ hội đi!”

-“Được rồi, muốn em Nhi chọn thì tự làm hồ sơ, nộp cho cô, cô duyệt mới đưa cho em xem!”

-“Ặc, ruột rà với nhau mà cô làm thế à?”

-“Chứ sao?”

-“Được rồi, chịu cô luôn, để con về làm hồ sơ, Nhi nhớ xếp cho anh một buổi gặp mặt đấy nhé!”

Uyển Nhi bị trêu, hơi đỏ mặt.

-“Anh đừng đùa nữa mà!”

-“Con cố lên nhé, rồi có gì mẹ tổ chức cho hai anh em đám cưới cùng ngày luôn, thích không Hiền?”

-“Không có việc gì con xin phép lên phòng trước, con hơi mệt!”

-“Cái thằng, cứ lì lì, ai mà yêu nó cho được!”

Cậu đi rồi, trong lòng cô tự dưng trầm xuống. Cũng từ hôm đó, cậu chẳng bao giờ quát mắng hay giận cô gì cả, cậu đối xử với cô, như với bao nhiêu người giúp việc khác. Được như ý nguyện, mà sao cô vẫn buồn, rất cuộc, cũng không hiểu bản thân mình muốn gì?

CL Group, văn phòng Phó Tổng.

-“Báo cáo Phó Tổng, doanh thu quý này khá tốt, tăng 15% so với quý trước, loại phân mới nghiên cứu tôi nghĩ cần xem xét kỹ hơn trước khi đưa ra thị trường...”

-“Cứ theo giám đốc Phân đi!”

-“Dạ!”

-“Mà giám đốc Phân này, nghe nói người yêu giám đốc sắp đi xem mắt, chúc mừng nhé!”

-“Không biết Phó Tổng là chúc mừng hay nói đùa?”

-“Tôi chúc mừng thật lòng chứ. Anh có vẻ là người rất rộng lượng!”

-“Thực ra tôi cũng không rộng lượng lắm đâu, chỉ là biết chắc trái tim người đàn bà của mình ở đâu thôi, xem ra Phó Tổng cũng quan tâm nhiều nhỉ, tốt nhất anh không nên vậy, hại sức khỏe lắm ạ!”

Hai người đàn ông, nhìn nhau, như có tia lửa thiêu cháy cả căn phòng!

.....

Ngọc Nhiboa cho người lái xe rồi chậm rãi bước xuống. CL Group, quá thật quá lớn so với tưởng tượng của cô. Tòa nhà trước mặt, bề thế gấp nhiều lần công ty của ba cô.

Nhưng yêu Hoàng Thế Hiến, lại là một phạm trù khác, dù anh có trắng tay, cô vẫn yêu mà thôi!

-“Xin chị dừng bước!”

-“Tôi muốn gặp Phó Tổng!”

-“Chị có đặt hẹn trước không ạ?”

-“Chồng sắp cưới của tôi mà tôi cần phải đặt hẹn cơ à? Cô mở to mắt ra xem hộ cái!”

Trời ơi, Phó Tổng có vợ sắp cưới rồi ư? Cái tin này, trưa nay sẽ trở thành cú sốc lớn với chị em trong công ty mất. Cô thư kí nửa tin nửa ngờ, nhấn điện thoại thông báo, ai ngờ Hoàng Thế Hiến cho người trước mặt vào thật, ôi làng nước ơi, đau lòng quá!

.....

-“Anh cứ nghĩ mình đã thanh toán đầy đủ cho em rồi?”

-“Hơi nhiều, nên em phải tới trả!”

-“Vậy sao?”

-“Còn sao nữa? Theo anh?”

Phó Tổng đi tới chiếc bàn uống nước, lấy sẵn mấy viên thuốc bỏ vào một cái chén, rồi lại rót nước vào một cái chén khác, bình thản nói.

-“Tiền trả anh cứ đặt trên bàn, sau đó em có thể về!”

Lạnh lùng thật, trước kia cô cứ nghĩ Hoàng Thế Hiến là người thực sự lạnh lùng như vậy cơ. Làm cho cô ôm ảo tưởng, là bố mẹ anh ép anh có người yêu, cô nhân cơ hội theo anh về một tuần, có thể cải thiện mối quan hệ tình cảm giữa hai người, từ từ đi vào trái tim anh.

Ngờ đâu, anh cần cô, không phải vì bố mẹ...mà là vì...một con hầu rẻ rách.

Không ai có thể hoàn hảo, cô đánh giá anh cũng vậy, con mắt anh chắc bị mờ rồi, chẳng hiểu sao có thể bị ảnh hưởng bởi một con nhà quê như thế?

Anh càng hành hạ nó, cô càng điên, vì chứng tỏ, anh còn quan tâm tới nó, rất nhiều. Anh không ăn miếng cá, mọi người tưởng rằng vì là nó làm, chỉ có cô mới biết, là do cô dùng đũa gắp cho anh, mà anh, theo cô biết, thì không chung đũa với ai cả.

Cuộc đời trở trêu, vài hôm sau, cô thấy anh uống chung cốc nước với con hầu ấy. Hoàng Thế Hiến là người cực kì lịch sự, nhưng trước mặt nó, anh lại ăn nói thô kệch, lại xưng “mày tao” vô cùng thân mật. Rốt cuộc, trong trái tim anh, nó chiếm bao nhiêu phần? Cô không tin, chẳng qua là gần bó từ bé, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén thôi, cô không tin cô không đấu lại được!

Gạt bỏ mọi suy nghĩ, cô làm bộ mặt đáng yêu nũng nịu.

-“Anh ốm à, sao uống nhiều thuốc quá vậy, ốm mà không bảo người ta một câu?”

Thế Hiến quay trở lại bàn làm việc, giọng đều đều.

-“Anh vẫn khỏe! Nếu không có việc gì em có thể về, còn nếu có, lát chúng ta gặp nhau sau, đang giờ làm việc...”

Khó thật, mà không sao, càng khó cô càng thích chinh phục.

-“Cậu!”

Lại là con ranh đó, suýt quên nó là đại diện hình ảnh của CL Group, trông xấu xấu thế này mà cũng được là đại diện hả? Người của cái công ty này nào ngăn hết cả rồi. Hoàng Thế Hiển nhìn về phía trước, nó tự động biết đường lấy thuốc uống. Là anh tự tay chuẩn bị thuốc cho nó, sự việc khiến Ngọc Nhi thực sự choáng váng.

Hai người cũng không nói nhiều với nhau, nó uống thuốc xong, trở về phòng nó, còn anh vẫn làm việc của anh. Nhìn qua thì tưởng lạnh lùng, nhưng cái cách người này nhìn trộm người kia trước khi rời khỏi, người kia ngẩng lên thần thờ lúc cánh cửa đóng vào, quả thật khiến người ta ghen tỵ phát điên.

-“Thôi anh bận à, vậy em đợi anh dưới sảnh cho tới khi tan làm nhé!”

Cô lẳng lặng chờ đợi. Ngọc Nhi này, thừa nhất là kiên nhẫn. Sau bảy tiếng, rốt cuộc anh cũng tan làm, cô vui mừng vẫy gọi, có vẻ như tấm chân tình cuối cùng cũng cảm hóa được chàng nên anh đồng ý đưa cô đi ăn.

Họ vui vẻ khoác tay nhau, phía xa xa là con hầu nhà anh, đang đứng rất khổ sở. Sức chịu đựng của nó kém thật, cô mới chỉ sai người trộn tý thuốc tả vào cốc nước mía mua cho nó thôi mà, cứ sao trông nó đau như sống dở chết dở vậy?

Mà cô tắc trách quá, không tính tới trường hợp bảo bối đi về phía nó, dừng chân lại hồi lâu.

-“Làm sao?”

-“Em...em không sao...”

-“Đau bụng tý thôi mà, có gì nghiêm trọng đâu?”

Ngọc Nhi lên tiếng, Uyên Nhi sững sờ.

-“Ơ sao cô biết ạ?”

Tý nữa thì bị bắt bài, Ngọc Nhi vội lấp liếm.

-“Thì mỗi lần bụng dạ cô tiêu hóa không tốt đều biểu hiện như em vậy, nhà cô có người làm bác sĩ nên cô biết...không nguy hiểm đâu anh ạ, để em bảo người đưa Uyên Nhi về nhé, mình đi không muộn...”

-“Em không sao đâu, chắc lúc trưa em ăn nhiều cà muối quá, cô cậu cứ đi chơi đi ạ!”

Hoàng Thế Hiển nhìn qua một hồi, lại thấy giám đốc Phân hớt hải chạy tới, cuối cùng chọn đi cùng Ngọc Nhi.

.....

“Cô ấy là cô gái tốt, xinh đẹp, hiền dịu, đáng yêu, nhưng anh biết không? Cô ấy không yêu anh, không dành cho anh. Sao anh phải đau khổ như vậy? Có thể để em bước vào trái tim anh không? Em hứa sẽ chữa lành cho nó! Anh đừng mãi đau khổ làm gì...”

Ai đó dừng xe, những lời Ngọc Nhi nói cậu vẫn nhớ. Giá như mọi chuyện đơn giản như vậy? Giá như nụ hôn cô ấy trao, cậu tìm được một chút cảm xúc trong đó.

Giá như cậu có thể lý trí giữa tình cảm và công việc, để lúc chiều không gọi điện điều giám đốc Phân vào Nam công tác một tháng.

Giá như mỗi lần về nhà, cậu có thể thoải mái đi lên biệt thự phía trên.

Giá như, cậu chẳng phải hỏi người giúp việc xem hôm nay người ta có khỏe không, có ăn được không?

Giá như, cậu không phải dừng lại, lén lút mở cánh cửa màu hồng giống hệt một tên trộm.

Giá như, cậu có thể yên giấc mà không cần phải suy nghĩ xem, con hầu từ thuở thơ bé, nay là em gái nuôi của cậu, đã đắp chăn chưa, đã ngủ chưa, có gặp ác mộng không?

Giá như...người nó yêu...là cậu!

.....

.....

Hoàng Thế Hiển không từ chối, vì vậy ngày nào Ngọc Nhi cũng tới công ty chơi. Cái này thì không lạ, điều lạ là dạo này ai đó liên tục bị đau bụng, ăn được rất ít, gương mặt xanh xao thấy rõ.

Mỗi lần cô lên phòng cậu uống thuốc, là một lần phờ phạc.

Cậu cố tỏ ra mình không liên quan, mà sao cứ ngược lên nhìn cô, lại thấy đau lòng, chẳng biết dạo này cô ăn cái gì? Đã dặn nhà bếp làm cẩn thận rồi mà mãi không khỏi, kể cũng lạ, cậu đường đường là chủ, sao phải sốt sắng cho một con hầu?

Bực mình tiếp tục làm việc.

Thứ sáu, 10 giờ 30 phút.

Trương Ngọc Uyên Nhi trễ thuốc 40 phút. Phó Tổng cũng ba lần kêu thư kí gọi, lần nào cũng nhận được tin, cô nói cô sẽ lên ngay.

Tới lần thứ tư thì cậu mất kiên nhẫn, vùng xuống phòng cô, chết sững khi thấy cô ôm bụng ngồi dưới sàn lạnh, mặt tái mét. Thấy cậu, cô còn lí nhí trốn tránh.

-“Đừng...cậu...đừng lại gần...em vừa nôn xong, người em hôi lắm...”

Nhi nhọc, nghẹn ngào. Cậu tới bên, ôm cô vào lòng, mắt cậu đỏ.

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cô Chủ Tương Lai Tốt Bụng

1. Bà nhím ơi sao Sen ngu vậy, ngu tới nỗi tui muốn đập điện thoại.

Không có gì để nói, chỉ xin nhớ rằng em ấy tiền sử bị u não, tới hết truyện nó vẫn ngu mà thôi.

2. Bà Nhím ơi sao thằng Hiến nó nóng tính vậy, không thích chút nào.

Anh ấy nóng tính thế rồi, Nhím cũng chịu thôi.

3. Bà Nhím ơi sao bà chảnh chọe thế, trước thì bà rep hết comment, inbox, giờ nổi rồi nên kêu gớm.

Hix, đã cố gắng, nhưng chỉ rep được tầm mấy chục inbox gần nhất mà thôi. Ai có vấn đề gì quá bức xúc hoặc ức chế có đặc biệt thể vào fanpage Đại Thiếu Gia Em Lạ CẬU Confession làm cái cfs nha!

4. Bà Nhím sao bà làm màu làm mè câu like trên facebook chi vậy, stress cũng kêu làm gì, bớt làm màu đi.

Hình như từ đợt viết ĐTG mới kêu có mỗi một lần stress do về nước và một lần là hôm qua bị ngộ độc thực phẩm thì phải, nhưng thôi xin lỗi ta quên chưa set friend mấy status về cuộc sống riêng tư, yên tâm, đã set lại rồi!

5. Bà Nhím ơi Nhi bị bệnh gì đó mà từ chối tình cảm của Hiến?

Thấy nhiều người đoán được rồi mà <3.

6. Ngày xưa viết ACASMHOS thì bà ra ngày một chap, giờ sang chánh mấy ngày mới ra là sao?

ACASMHOS mỗi chap dài có 1-2 trang ạ, mà hồi đó cũng không ai kêu độ dài cả, giờ mỗi chap dài 1-2 trang chắc bị ném đá mất, mà 5-6 trang thì ta không thể viết trong một hai ngày được, còn lên ý tưởng, viết, sửa...

P/S: Tiện đây cũng gửi lời cảm ơn tới những người luôn bên ta, động viên ta những lúc mệt mỏi, còn giới thiệu phim truyện cho ta những lúc ốm đau, cảm động lắm lắm, ta hận không kể được hết tên các tình yêu ra đây. Thank you...so so much!!!

~~~~~  
~~~~~

Người mệt nhoài, lại bị ai đó nhắc bóng, cô chờ dẫn hỏi.

-“Cậu...cậu làm gì vậy?”

-“Đi viện!”

Hả? Không được. Nhi cực ghét bệnh viện nha, ghét bị tiêm nữa, trước mặt ba mẹ mới nghe lời thôi, còn trước mặt cậu...y như rằng...có người mè nheo.

-“Ơ em khỏe rồi cậu ạ, khỏe lắm rồi!”

Cậu nhìn cô, mặt hằm hằm, một tay khẽ ấn nhẹ xuống vùng bụng.

-“Á...đau...cậu làm gì đó?”

Chết, lộ tẩy. Mặt cậu đen sì, đúng kiểu bắt quả tang ai đó nói dối. Trời ơi ghét cậu quá à.

-“Rồi, nhưng mà...em uống thuốc dưới phòng y tế rồi...mấy hôm nữa sẽ khỏi thôi...”

Đại thiếu gia của cô, Phó Tổng của cô, chẳng để cô mặc cả, cứ theo ý mình mà làm. Trên đường đi, còn không ít người ở công ty suýt xoa ghen tỵ, thỉnh thoảng còn có người thì thầm ước chi được như cô.

Nhi thấy lạ lắm, mọi người bị sao vậy? Khỏe mạnh không muốn, lại muốn bị bệnh à???

Phía xa xa, có ánh mắt gần như giết người. Ghen tỵ, lộn ruột, tức tối... và thêm một chút sợ hãi. Không ngờ anh quan tâm tới nó nhiều như vậy? Tính cách anh, Ngọc Nhi cũng coi như là có chút hiểu biết, việc này, nếu anh không điều tra chắc cô bé làm con kiến luôn.

Nghĩ ngợi, nghĩ ngợi, cuối cùng cũng nghĩ ra, khẽ mỉm cười. Hoàng Thế Hiên, thực ra chỉ có em mới đủ tư chất để đấu cùng anh thôi, anh nên thuộc về em mới phải!!!

Mọi thủ tục cậu đều lo, cô chỉ cần an dưỡng, việc di chuyển cũng là cậu mang. Bác sĩ bảo Nhi thiếu nước, cách tốt nhất là truyền, ai đó bặm môi khổ sở tỏ vẻ không thích khiến người kia cười ngọt...có những thứ chẳng bao giờ thay đổi được, lớn rồi vẫn trẻ con như vậy, mà chẳng sao cả, cậu thấy rất rất đáng yêu.

-“Nhi này!”

-“Dạ?”

-“Từ ngày về nước tao quên không nói cho mày biết một chuyện?”

-“Chuyện gì ạ?”

-“Mày càng lớn càng xinh, xinh chết người luôn ấy!”

Ừ, thì cũng được nhiều người khen xinh, nhưng được cậu khen hình như có khác khác thì phải, má đỏ hây hây, người sừng lằng lằng. Quên bếng mất bác sĩ đã cầm được kim truyền nước vào từ bao giờ, lúc phát hiện ra thì méo cả mặt, nước mắt lưng tròng.

-“Thương...thương...thương...”

Cậu cầm tay bên kia của cô, xoa xoa nhẹ nhàng. Thịnh thoảng còn thơm lên nữa, a...đúng là tuyến nước bọt của cậu thần kì nha, Nhi thấy tê hết cả người, không sợ gì hết, ốm đau, đầu óc dờ dờ ương ương, tự dừng lại như xưa, làm nũng người khác.

-“Em xinh thật không đấy?”

-“Xinh thật, xinh ngất ngây con gà tây luôn...”

-“Không...con gà tây xấu mà...vừa béo vừa xấu...”

-“Ừ, thì mày xinh như con công!”

-“Cái cổ con công cao lắm! Em không thích!”

-“Thế xinh như con quạ!”

-“Hả, con quạ đen sì ý! Cậu thật là...”

-“Rồi, xinh như con tinh tinh...được chưa?”

-“Con tinh tinh là con gì? Sao em chưa nghe thấy bao giờ? Có xinh thật không đấy?”

-“Nó là loài vật quý hiếm ở Mỹ, xinh lắm, con tinh tinh nó xinh như mày ý!”

Yên tâm quá, thế là cô xinh như con tinh tinh luôn ý, thích quá à. Sống, thêm thiệp ngủ. Thật tốt, chẳng phải là người yêu, không ảnh hưởng ai cả, nhưng vẫn được ở bên cậu, cô thích như này nha. Lúc này còn bực cậu, giờ lại thấy quý cậu thế không biết!

Nhờ có đại thiếu gia, ba ngày Sen khỏe mạnh hoàn toàn. Tuy nhiên người cô vẫn chưa đủ hồng hào như mẹ muốn, nên phải tạm hoãn lịch xem mắt, để thêm chút thời gian nữa.

Vui vẻ đi làm, mọi chuyện suôn sẻ, tới buổi chiều thì nghe tin sốc, vội vàng lên phòng cậu.

-“Phó Tổng, tôi đã ngăn rồi nhưng cô ấy...”

Thư kí sợ sệt.

-“Được rồi, cô ra trước.”

-“Dạ!”

Phó Tổng tiếp tục cắm cúi làm việc, coi như trong phòng không có ai.

-“Cậu!”

-“...”

-“Cậu!”

-“...”

-“Nghe em nói nè cậu, cậu không được đuổi việc chị Hương, từ ngày vào công ty chị ấy thân với em nhất!”

-“...”

-“Không thể có chuyện chị ấy bỏ thuốc vào đồ ăn của em được, bao nhiêu năm chị ấy vẫn cho em đồ ăn, em ăn có làm sao đâu?”

-“...”

-“Cậu...cậu ơi...chị ấy nhà còn mẹ già, còn 2 đứa con nữa, chị ấy sống một mình, anh chồng bỏ đi với người khác rồi, mất việc thì buồn lắm, cậu ơi xin cậu đấy, năn nỉ cậu đấy...”

-“...”

-“Đại thiếu gia, em lạy cậu!”

.....

Trời ơi cậu lạnh lùng quá à, khua tay múa chân trước mặt mà không thèm để ý tới cô, xem ra phen này toi rồi, chị Hương mà bị đuổi việc chắc cô buồn chết mất. Cũng muốn phờ mẹ, mà mẹ thì nghe ai hơn, chắc chắn không phải cô rồi! Giờ quyền sinh quyền sát trong tay cậu, không nịnh cậu thì nịnh ai đây? Mà vô cớ làm sao cậu có thể kết luận chị ấy hại cô được cơ chứ?

-“Cậu chẳng suy xét kĩ càng gì cả!”

-“...”

-“Cậu...cậu...cậu ơi...cậu ơi...nhìn em một cái đi...”

-“Mày nói đủ chưa? Đã cho xét nghiệm bát canh hầm đấy, đúng là có hàm lượng thuốc tả trong đó, mày còn bệnh, ngu vừa thôi!”

-“Không phải mà, đừng đuổi việc chị ấy....em xin đó...em xin đó...”

Phó Tổng nhìn người trước mặt, cô có cái tật, đã quyết tâm cầu xin cái gì thì năn nỉ ỉ ôi, mè nheo tới khi người khác phát mệt thì thôi. Đấy đấy,

chưa nói xong đã chủ động vào xoa vai bóp cổ rồi, thế có đáng ghét không cơ chứ?

Thảo nào khách hàng không từ chối được cái bản mặt này. Mẹ cậu cũng sáng suốt ghê gớm.

-“Ừây, cậu đẹp trai thế? Ừây, sao cậu tự dừng lại có sợi tóc bạc thế? Ai làm cậu suy nghĩ nhiều à, để em nhớ giúp cậu nhé!”

-“Em pha sữa ấm cho cậu uống nha!”

-“Cậu...để em để em...cậu nóng phải không? Em bật điều hòa lên cho cậu vậy!”

-“Cậu ơi cậu mệt chưa ạ...nghỉ tay ăn chút hoa quả nha...”

....

Hôm nay chẳng có hợp đồng nào phải ký kết mà đi theo mọi người, cho nên Trương Ngọc Uyển Nhi cứ thế mà trấn áp ở phòng Phó Tổng, mặt dày như thốt luôn. Hoàng Thế Hiển gặp thời, cứ im im lặng thinh mà hưởng thụ.

Sắp tới giờ tan làm rồi, nhìn sắc mặt cậu không có biến chuyển, ai đó buồn bã quá, phụng phịu, nước mắt rơm rớm ra rồi.

-“Cậu!”

-“Cậu ơi...”

-“Nể tình đi mà, dù sao em cũng là em gái cậu rồi mà...”

Cậu đang ngồi, đóng sầm máy tính một phát, mắt nhìn cô, tròn tròn giống kiểu muốn ăn tươi nuốt sống luôn rồi.

-“Vâng, em gái, em gái tôi giỏi, ngu nhưng lại thích nhiều chuyện. Lo cho bác Hồng, lo cho bác Súng, lo cho anh Sên, lo cho anh Tuấn...lo cho chị Hương...tới cả con Milu già sắp chết cũng lo...”

-“Em...em...”

-“Cái người cần mày lo thì mày không lo đây này...”

-“Ai cơ?”

-“Ngốc! Ngu! Khờ! Tao phát điên vì mày luôn!”

Kìa kìa cái con này, mới mắng tý mà mặt xị như cái bị, hại ai đó mũi lòng, đành hạ hỏa.

-“Có qua có lại, mọi khi mày nhờ tao thì phải thực hiện gì thì cứ thế mà làm!”

Lục lợi trí nhớ. Thẹn bưng cả mặt, nhưng không được, phải vững vàng chiến đấu, khó khăn lắm cậu mới rủ lòng thương xót. Cô tới gần cậu, môi khẽ chạm vào má cậu, thơm vội một phát rồi cố gắng bay ra xa nhanh nhất có thể.

Trương Ngọc Uyển Nhi, vẫn ngây thơ là vậy, sức hút kì quái mà cậu không thể nào thoát được. Mặc kệ cô trao cho hã, mặc kệ cô là người yêu hã, mặc kệ cô phụ bạc, lí trí cậu dường như đã mất kiểm soát...kéo cô vào lòng, môi cậu áp lên môi cô, ngông cuồng trao nụ hôn nóng bỏng, đầu lưỡi vờn đầu lưỡi cô, nghịch ngợm trên đầu, không ngừng mút vào, không ngừng khiêu khích, một sức nóng, một cảm giác tới cồn cào, khiến cho hai con người, chẳng thể nào mà thoát ra.

Nụ hôn đó, dài, dài lắm. Lúc cậu đủ tỉnh táo trở lại, đã thấy mắt cô nhòe đi, trái tim cậu thấu lạnh, hôn cậu, với cô là địa ngục thế sao?

-“Tao xin lỗi...”

Cô lắc đầu, nhưng không biết nói gì tiếp theo.

-“Mày về đi, chị Hương của mày sẽ không phải nghỉ việc, nhưng mày phải hứa, từ giờ chỉ được dùng đồ ăn và nước uống cùng chỗ với tao.”

Cô gật đầu.

-“Lần này là tao sai, lần sau tao sẽ cố gắng kiềm chế! Đừng khóc nữa!”

-“Em...em...về trước đây!”

Uyển Nhi chạy vội ra khỏi phòng, tim cô tới giờ vẫn thổn thức, bên cậu, nó chẳng chịu nghe lời gì cả. Cậu có lỗi gì đâu, nhìn cậu, cô đau lòng. Người có lỗi, là cô mới đúng.

Chẳng mấy chốc, đã tới buổi tổng kết cuối quý của công ty, từ khi Phó Tổng mới lên chức, thành tích kinh doanh cực tốt, quý này công ty ăn mừng hoành tráng hơn các quý trước.

Nhi thì luôn thế, dù như nào, tiệc sang bao nhiêu, cô vẫn chỉ mặc váy hoa và áo sơ mi đơn giản, căn bản lời hứa với ai đó, vẫn còn in sâu trong tâm trí.

Bữa tiệc đáng nhẽ rất vui vẻ, ai ngờ lại xảy ra sự cố. Ngọc Nhi và Uyển Nhi đang tám chuyện thì có tiếng rắc mạnh, trong chớp mắt, chiếc đèn trùm rơi xuống.

Hoàng Thế Hiển là người chạy ra đầu tiên, mặt cậu tái đi.

-“Nhi, Nhi...có sao không?”

-“Em...em...không sao...”

Người cô run lấy bầy, chỉ về phía cô gái tốt bụng vừa đỡ cho mình.

-“Nhưng...cậu ơi...người yêu cậu...cô Ngọc Nhi...cô ấy...”

Cậu nhìn ra, Ngọc Nhi đáng thương bị cả chiếc đèn lớn đè lên người, máu đỏ lênh láng. Nếu không vì cô ấy ra tay kịp thời, người đang nằm là Uyên Nhi hay sao? Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy rùng mình.

Ngay lập tức, từ đám đông, một thanh niên cao to tự xưng là anh họ Ngọc Nhi, vội vàng ôm cô rời khỏi. Phó Tổng CL Group ngay lập tức cũng phóng xe đuổi theo.

.....

Bệnh viện tư nhân Ngọc Tùng.

-“Xin anh chờ ở đây, anh yên tâm, anh họ cô Ngọc Nhi là bác sĩ giỏi, cô ấy sẽ không sao...”

Hoàng Thế Hiển thở dài, mong là cô ấy sẽ không sao, nếu có sao, thực sự là anh đã mắc nợ cô rồi!

Trong phòng khám.

-“Sao rồi anh yêu?”

-“Gớm cô, như thật ấy, phục cô luôn!”

-“Kế sách của anh mà, phục thì phục anh chứ, lại còn nghĩ ra cái kế đặt sẵn bịch máu giả trong chiếc đèn nữa, người em nhót nhát ghê chết...nhờ người ta phát hiện ra thì toi...mà sao anh có thể làm giống như thế?”

-“Hàng xịn đó cô, chi nhánh của tôi chuyên sản xuất và cung cấp cho các hãng làm phim, cho màn diễn của cô tăng tính chân thực, loại đèn cũng phải đặt loại mỏng, sắc vừa, bịch máu thì phải để ở góc khuất, và phải tính làm sao cho khi đèn rơi thì bịch máu sẽ vỡ ra, rơi trúng người cô, nhưng đèn khi vỡ thì phải có nhiều mảnh vụn, để không ai chú ý tới, ánh sáng bữa tiệc cũng phải mờ mờ ảo ảo...quan trọng nhất, vẫn là cô giúp người của tôi được đứng ra tổ chức bữa tiệc thôi...hê hê...”

-“Quả thật anh là thiên tài, làm bác sĩ hơi phí!”

-“Cô cũng yên tâm đi, tôi phải chạy ra ngay bế cô trước để họ không nghi ngờ, hậu trường đã có người thu vén cho cô rồi, sự việc diễn ra nhanh là thế, cuống cuồng hết cả lên, ai mà để ý được, thằng bé thì lo lắng đuổi theo tới đây rồi, cô có mặc áo bảo hộ bên trong như tôi dặn không đấy?”

Nghe Hiến đang ở ngoài phòng chờ, Ngọc Nhi không giấu được niềm vui.

-“Có có...nhưng tay em bị xước một ít rồi này!”

-“Gớm, cho nó giống thật, giờ vào cởi áo ra đi, tôi băng bó “vết thương” cho...”

-“Tuân lệnh!”

-“May mà bệnh viện này của hai nhà chúng ta đấy, không cũng khó...”

-“Vâng, may mà em có ông anh tài năng!”

-“Không cần nói nhiều, cô làm cách nào dụ con Ngân cho tôi là được!”

-“Okie, nhất định khiến nó chết mê chết mệt anh...”

-“Con bé đó cũng khó lắm đó, cô đừng chủ quan quá.”

-“Có gì, nếu anh thật lòng chi bằng cho nó liều thuốc, chiếm lấy người ta là xong, tội lỗi đâu em nhận hết, là em chuốc rượu hai người, anh vẫn là người đàn ông chính trực.”

-“Mịa, cô cũng quý kế đa đoan không khác gì tôi cả.”

.....

Hai tiếng sau, ngoài phòng chờ.

-“Tình hình sao rồi?”

-“Không mấy khả quan, còn sống được không thì phải xem trời có thương nó không...nó nhắc cậu suốt đó, cậu vào với nó một chút!”

Hiển vội vàng chạy vào phòng bệnh, Ngọc Nhi nằm đó, một cảnh thảm khốc đau thương. Thấy cô khẽ cử động bàn tay yếu ớt, cậu vội vàng chạy tới bên cạnh.

-“Anh...không cần áy náy...chỉ cần anh hạnh phúc...em tự nguyện...”

Cô nói, khó nhọc rồi ngắt lịm.

Cậu biết, cô yêu cậu, theo đuổi cậu, cũng mấy năm rồi. Cậu biết, cô tất cả vì cậu, vậy mà cậu không những không mang lại gì tốt đẹp, còn hại cô tới nông nỗi này. Cô cứu mạng Nhi, coi như cũng là cứu mạng cậu, Hoàng Thế Hiển vừa thấy cảm động, vừa thấy mắc nợ, đêm đó đã ở lại trong viện.

Thật kì diệu, ngày hôm sau, Ngọc Nhi đã qua khỏi.

Uyển Nhi nghe tin, mừng phát khóc, vội vàng nấu ít cháo mang tới. Cô Ngọc Nhi tốt quá, vì cô mà cô ấy bị đau, cô ấy vẫn cố tươi cười với cô.

Miệng cô ấy đắng, mà cô ấy vẫn cố ăn vài thìa cháo, còn khen cô nấu ngon, ước gì ngày nào cũng được ăn.

Uyển Nhi cảm kích vô cùng, hôm nào cũng nấu cháo mang vào. Cậu cũng vào chăm sóc cô Ngọc Nhi hàng ngày, nhưng giờ cô không quá đau lòng nữa, trước kia cô thấy mình quá ích kỉ, cậu gặp được người con gái vừa xinh đẹp lại vô cùng vô cùng nhân hậu như vậy, cô nên mừng mới đúng chứ! Con của họ, chắc chắn sẽ là một đứa trẻ thật đáng yêu!

Tối ngày thứ năm, Ngọc Nhi đột ngột ngộ độc rồi lên cơn nguy hiểm. Bác sĩ, anh họ của cô, cho xét nghiệm tới lui, rốt cuộc phát hiện ra trong mẫu cháo cô hay ăn có chứa rất nhiều hàn the.

-“Cậu xem, tý nữa thì lấy đi tính mạng con bé, cái cô gái kia là ai mà ác quá vậy?”

-“Không thể nào, anh xem lại xem!”

-“Cậu đừng nghĩ đàn bà nhìn vô tư là vô tư thật, có khi vì tình yêu mà ghen tuông mù quáng...”

Ghen ư? Sen ghen vì cậu? Được thế thì còn gì bằng. Nhưng cậu chắc chắn, cậu biết cô từ bé, chuyện này là không thể nào.

Ngọc Nhi mới tỉnh lại, nghe qua câu chuyện liền an ủi Hiến và trấn an anh họ.

-“Anh đừng nghĩ bậy, Uyển Nhi là người tốt, Hiến anh cũng đừng bận tâm, em không sao cả...”

Một lần nữa, Phó Tổng CL Group bị người ta làm cho cảm động. Cậu không nghi ngờ Sen, nhưng cũng gọi điện báo nó không cần mang cháo nữa.

Cho tới ngày sức khỏe Ngọc Nhi kha khá, giám đốc Phân cùng vài giám đốc và nhân viên trong công ty tới thăm cô, dù sao cũng là vợ tương lai của

Phó Tổng, phu nhân tương lai của CL Group, biết điều từ bây giờ vẫn dễ sống hơn.

Nằm phòng điều hòa cũng lâu, cô muốn đi dạo loanh quanh trong bệnh viện với mọi người, Hiến liền đỡ cô dậy. Anh, dạo này quan tâm tới cô hơn, có lẽ nào...là anh đã yêu cô?

Phía xa có người hơi chạnh lòng, đã hứa chúc phúc cho cô cậu, sao trong lòng cứ hơi hơi buồn thế này?

-“Uyển Nhi, mình đi cùng đi!”

-“Dạ!”

Đó, cô chủ còn gọi mình thân thiện thế mà. Nhi tự xấu hổ cho cái cảm xúc ghen tỵ không đúng lúc của mình.

Hai người nói chuyện thật vui, lúc gần tới hồ nước, Ngọc Nhi nói Uyển Nhi kệ mấy người đi trước, đỡ cô vào hít thở bầu không khí một chút. Rồi cô chủ tương lai nắm lấy tay cô, nhưng sắc mặt không thân thiện như lúc trước, mà lại la lớn.

-“Uyển Nhi, em làm gì vậy? Uyển Nhi, bình tĩnh đi em...”

-“Cô...cô...”

-“Đừng...đừng làm thế...cứu với...”

Ùm!

Ngọc Nhi bỏ tay Uyển Nhi, cả người bị rơi xuống nước, nghe động, đám đông quay lại. Thế Hiến ngay lập tức lao xuống cứu người, lúc lên Ngọc Nhi đã gần như kiệt sức, chỉ kịp nói mấy lời.

-“Uyển Nhi...sao lại làm vậy? Cô có tội gì với em?”

Sau đó, người mềm nhũn, cô rơi vào trạng thái hôn mê. Uyên Nhi bên cạnh, lấp ba lấp bấp, cậu thì nhìn cô chăm chăm, anh Sên yêu quý kéo lấy cô. Thật may, có lẽ anh sẽ giải thích với cậu.

Nhưng sự việc mà cô không bao giờ ngờ tới, là anh lại mắng cô, lần đầu tiên trong đời, anh mắng cô.

-“Nhi, em có biết suy nghĩ không vậy? Sao em lại hành động trẻ con vậy? Em đẩy người bệnh xuống nước em có biết nguy hiểm thế nào không?”

-“Em...em...”

-“Người ta cứu em mà em lại còn hại người ta, em làm sao vậy? Nói cho anh biết?”

Ánh mắt Hoàng Thế Hiển từ kinh ngạc sững sốt chuyển thành đau thương. Là cô làm thật sao? Đối với giám đốc Phân, Uyên Nhi quan trọng biết bao, hẳn luôn luôn bảo vệ cô, lần này, chính miệng hẳn nói cô làm...lẽ nào...vậy thì chuyện bỏ hàn the vào cháo, là anh họ Ngọc Nhi nói đúng?

Uyển Nhi bị anh Sên yêu quý lôi đi chỗ khác, Thế Hiển bế Ngọc Nhi chạy vào phòng cấp cứu, đầu óc cậu là một mảng hỗn độn.

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bí Mật Nhiều Năm Trước

-“Anh, sao vậy anh, rõ ràng anh nhìn thấy mà, anh là người rõ nhất em không đẩy cô Ngọc Nhi?”

-“Anh biết, anh làm vậy cũng là tốt cho em thôi...”

-“Sao lại tốt cho em? Em không hiểu...”

-“Ngọc Nhi bị ốm nên đầu óc không bình thường thôi, nên mới có hành động ấy, em bình tĩnh...”

-“Em nghĩ mà xem, Ngọc Nhi là người yêu Thế Hiến, nhưng giờ biết Ngọc Nhi bệnh tới mức làm liều như thế, liệu cậu ấy có đau lòng không? Với lại anh biết em còn yêu cậu ấy, em có thể làm tất cả vì cậu ấy...”

-“Đúng vậy...”

Anh nhẹ lau nước mắt cô, thì thầm.

-“Hiến vẫn còn tình cảm với em, nhân chuyện này, có thể làm cậu ấy không nghĩ về em nữa, toàn tâm toàn ý yêu Ngọc Nhi, cũng là tốt cho nhà họ Hoàng...”

-“Nhưng em...em không muốn cậu nghĩ em là người xấu...em vẫn muốn được làm người giúp việc cho cậu, chăm sóc cậu!”

-“Nhi, nghe anh nói. Sớm muộn gì mẹ cũng bắt em lấy chồng. Em nghĩ cho Hiến tý đi!”

Nhìn cô thần thờ, anh nói quả quyết.

-“Em có thể cho Hiên cái gì?”

-“...”

-“Em có thể cho nó một đứa con không?”

-“...”

-“Em có thể giúp mẹ em có cháu nối dõi không?”

-“...”

Anh càng nói, cô càng khóc. Không, chẳng thể nào. Sự thật, sao quá đỗi.

Tiếng bác sĩ năm đó mãi cứ vang vọng trong đầu, nghe sao tái tê. Sự kiện năm đó, vẫn là một nỗi đau, rất lớn.

.....

-“Là sao anh? Em...em không hiểu lời bác sĩ lắm...Kim Chi, là sao bạn?”

-“Sen, bạn bình tĩnh, chúng ta có thể hỏi mẹ Thế Hiên, rồi cũng nhau tìm cách chữa trị cho bạn.”

-“Nhưng là sao, ý bác sĩ là sao?”

Kim Chi nhe răng, ôm Sen vào lòng.

-“Mai sau bạn lấy chồng, bạn không thể có con, bạn hiểu không?Bạn không thể làm mẹ...”

Không thể có con sao? Cô bé thích trẻ con mà. Là đùa phải không?

-“Đi, tớ dắt bạn về nói chuyện với cô Như.”

Sen run rẩy, hoảng sợ, rồi cũng nghe theo Kim Chi.

Hai đứa trẻ chưa kịp đi thì người anh hơn tuổi đã chặn chúng lại.

-“Theo anh thì đừng đi, chúng ta tự tìm cách chữa cho Sen xem sao?”

-“Sao vậy anh?”

Kim Chi thắc mắc.

-“Các em còn trẻ, suy nghĩ chưa thấu, dù cô ấy có quý Sen, có coi Sen như vật báu thì cô ấy cũng chỉ có duy nhất một thằng con trai. Hoàng Thế Hiến còn là đích tôn của cả nhà họ Hoàng. Ngộ nhờ Sen không khỏi, sẽ đẩy cô ấy vào tình thế rất khó xử, một bên là cả họ, cả dòng tộc, cả CL Group... một bên...là Sen...”

Hai cô bé nghe xong đạo lý, đờ đẫn cả người. Sen chợt nhớ, chợt nhớ tối hôm kia, hình như khi nằm cùng, mẹ còn tâm sự rất nhiều thì phải. Mẹ mong mai sau cô sẽ đẻ cho mẹ đứa con thông minh như cậu, nhưng đáng yêu như cô. Giờ mà biết chuyện, có lẽ mẹ sẽ rất thất vọng.

-“Sen, em làm gì vậy?”

-“Em, em sẽ nhắn tin cho cậu. Em muốn nói cho cậu biết!”

-“SEN!”

Anh Sên lại gần, giật lấy chiếc điện thoại từ tay cô bé. Anh nói rất nhiều, phân tích, giải thích...Kim Chi nghe, Sen nghe...không khí sao trầm lắng.

-“Anh à, không được đâu...em không muốn, không muốn đâu, em là vợ cậu rồi, em yêu cậu lắm!”

-“Em có hiểu cho nó không, em yêu nó mà không hiểu à?”

-“Nhưng không có cậu buồn lắm, em không làm thế đâu, rồi cậu cũng buồn nữa, chẳng phải cậu đi Mỹ hay sao, cậu sẽ giúp em chữa bệnh, em sẽ bảo cậu tìm bác sĩ xịn cho em...”

-“Em thôi ích kỉ đi được không?”

Sen, từ trước tới giờ, ngoài việc về nhà mẹ đẻ thì hầu như được chiều. Cô thường sống theo cảm xúc hơn là suy nghĩ thiệt hơn. Ngày hôm ấy, anh Sên mất rất nhiều công sức mới khiến cô hiểu ra...là cô đã quá trẻ con, quá ích kỉ, quá không công bằng với cậu....Cô...cậu...từ giờ thực sự là hai thế giới khác...

.....

-“Em chỉ cần cố nốt lần này, rồi từ nay về sau, đừng dây dưa với Ngọc Nhi hay Thế Hiển nữa, tới bên anh, cuộc đời em sẽ bớt khổ...”

-“...”

-“Nhi, Nhi!”

Tiếng anh gọi làm cô bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ.

-“Em à, cố lên em! Em làm vậy là tốt cho Hiển, rồi cậu ấy sẽ hiểu. Mà Hiển sẽ không ghét em đâu...”

-“Em biết rồi!”

-“Đi nói với cậu ấy, là em làm, đi nhé, anh sẽ luôn bên em!”

Vừa lúc ấy có tiếng điện thoại reo, nhìn bóng người con gái khuất dần, giám đốc Phân mới thở dài mở máy.

-“Mẹ ạ!”

-“Ừ, mà điên à, sao lại nhận lời đi đào tạo ở nước ngoài nửa năm? Có biết bà chủ đã nhận con Nhi làm con gái nuôi và chuẩn bị cho đi xem mắt không hả?”

-“Con biết.”

-“Biết thì sao ngu thế?”

-“Cơ hội này có một không hai, với tình hình thăng tiến hiện tại, được lòng công ty, Hoàng Thế Hiến chắc chắn lên Tổng Giám Đốc, rồi Chủ Tịch một ngày không xa, con nhân cơ hội đi tu nghiệp, công ty này mai sau chẳng ai đủ năng lực như con để ngồi lên ghế Phó Tổng cả...”

Tiếng mẹ anh nhẹ nhàng hơn một chút.

-“Ừ, quý ạ, tao nghe bảo bà ấy chuyển cổ phần cho con Nhi rồi đấy, nó giờ đăt chồng lắm, mà cẩn thận...”

-“Mẹ yên tâm, con có tính toán cả rồi!”

-“Cũng đúng, động vật không đẻ được thì ai mà cần!”

-“Mẹ, đừng nói vậy, Nhi là người con yêu!”

-“Rồi rồi, với cổ phần của nó và tích lũy thêm thì có khi con trai mẹ cũng có ngày được ngồi lên ghế Tổng Giám Đốc cũng nên...biết đâu, Hoàng Thế Hiến ăn chơi sa đọa, cả tập đoàn, có khi thuộc về nhà chúng ta, có khi chính con lại biến dòng họ ta thành dòng họ cao quý...”

-“Mẹ thôi đi được rồi đấy, dù sao họ cũng có ơn với mình mà!”

-“Rồi rồi, mai sau mà nhớ “gửi gắm” đứa cháu ở đâu cho mẹ rồi hẵng vác nó về nhà, nhớ chưa?”

-“Biết rồi...”

.....

.....

Trong phòng chờ bệnh viện, có người đang đứng dựa tường, khuôn mặt đầy khổ sở. Ai cũng cảm động vì tình cảm của cậu và cô gái trong kia. Có trời mới biết, cậu đang băn khoăn những vấn đề khác.

Trương Ngọc Uyên Nhi, từ khi cậu sinh ra thì cô đã có mặt trên đời, bản tính con người, sao có thể thay đổi nhanh tới vậy? Đã có khoảnh khắc, cậu tin cô làm, nhưng bình tĩnh suy xét, vẫn là một từ...không thể.

-“Cậu!”

Cô tới, bước chân rón rén, trên trán rịn mồ hôi vì lo âu.

-“Cậu à, em xin lỗi vì đẩy người yêu cậu xuống nước!”

Cố hết sức để nói ra, rồi định quay đi thật nhanh, tiếc là tay lại bị ai đó nắm chặt.

Cậu cứ thế kéo cô tới bên hồ nước, nhìn chăm chú khiến cô thực sự bối rối.

-“Đẩy tao!”

-“Dạ?”

-“Tao bảo mày đẩy tao!”

Nhi lắp bắp.

-“Đẩy gì ạ?”

-“Đẩy tao xuống cái hồ này đi, rồi tao tin mày đẩy Ngọc Nhi...”

-“Dạ...em...em...”

-“Mày không phải sợ, tao bơi rất giỏi, biết rồi đấy!”

Cậu bơi giỏi gì chứ, hôm nọ bị ngã suýt chết đuối cơ mà. Nhưng mà giờ ánh mắt cậu cương quyết thế kia, làm sao đây, trời ơi.

-“Thế cái hồ đó có sâu không cậu?”

-“Không sâu, không chết được đâu, đẩy đi!”

-“Em...thế nước đó có bẩn không ạ? Nhỡ bị ngứa...”

-“Không, hồ ở bệnh viện rất sạch!”

-“Em...em đẩy cô Ngọc Nhi...”

-“Ừ, giờ đẩy tao!”

-“Em...”

-“Tao đếm từ một tới ba...MỘT...HAI...”

Vừa hay tới từ BA thì cậu dọa ai đó giật mình, trượt chân nhào xuống nước, mà tay cậu còn nắm tay người ta, kéo cậu cũng ngã theo.

Cũng may Hoàng Thế Hiển phản ứng kịp, trong phút chốc đã kéo được cô vào lòng, cậu nhìn cô, ánh mắt thâm trầm.

-“Nhi, không phải mày!”

-“Em...em...”

-“Chỉ vì muốn chấm dứt với tao mà phải dùng chiêu đó, ai dạy mày?”

-“...”

-“Tao thực sự không hiểu vì sao mày yêu hắn, nhưng nói trước, anh Sên của mày...hắn không hẳn đơn giản.”

Đưa cô lên bờ, sai người mang khăn bông rồi vuốt vuốt lại tóc mái cho cô, họ ở rất gần, gần tới nỗi từng nhịp tim cũng run rẩy. Hơi thở của cậu ghé qua má, khẽ mơn trớn vành tai cô, rồi cắn, thật mạnh.

Tim cô tưởng như ngừng đập, cậu nói, nhẹ nhàng mà chua xót.

-“Cái này, là trả cho em vì tội phản bội anh. Còn từ giờ, không cần nhọc công nữa, anh sẽ yêu Ngọc Nhi, còn em cứ yên tâm bên hắn, anh trai hứa sẽ không can thiệp vào cuộc sống của em nữa....”

Những giọt lệ cứ thế mà tuôn dài, môi cậu áp môi cô, vùi vàng hôn liếm, rồi mỉm cười.

-“Anh vào trước đây, em gái...về đi!”

Nhìn bóng cậu đơn độc, xa dần...cô cứ thế khụy xuống, đau khổ, dồn nén...khóc một trận thật to, thật nhiều! Em gái, từ hôm nay, cô chính là em gái của cậu!

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đi Khám Thai Thôi Em!

Giám đốc Phân giai đoạn này bận bịu với chuyến đi học hỏi ở Canada, nửa năm. Ít ai biết được, người âm thầm bày ra việc này, chính là Phó Tổng.

Một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, chim chóc ríu rít, Trương Ngọc Uyên Nhi nhìn hai gò hồng đào của mình mà phát ngượng, nhờ mẹ tu bổ một tháng, giờ trông...đúng là béo mập tròn mẩy.

-“Mẹ à, con ngại lắm, giờ con biết mặc áo quần gì đây?”

-“Cái váy xanh diệp lục mẹ mua đấy, mặc vào!”

-“Nhưng...nhưng...”

-“Nhưng nhị gì, mặc nhanh cho tôi nhờ!”

Mặc dù không thích lắm, nhưng vẫn không dám cãi mẹ à, đành phải chui vào nhà tắm thay đồ.

-“Cái gì, bé ngọc này, con bỏ cái áo khoác ngoài ra mau!”

-“Dạ?”

-“Bỏ áo ngoài...”

-“Không...không mẹ ơi, xấu hổ lắm...”

-“Trời ơi xấu hổ cái nỗi gì, điểm quyến rũ nhất của người phụ nữ mà con, cả tháng nay mất công ăn móng giò hầm đu đủ làm gì? Bỏ ra cho mẹ!”

Ngượng chết mất, đã nghe lời rồi mà mẹ yêu quý của cô còn cố đẩy chúng lên...

-“Thanh xuân là đây chứ đâu, mi không biết chứ ngày xưa ba mi trắng hoa khắp chốn, mẹ mày mà không áp dụng chiêu ngực đả đung trước công chúng theo sau tấn công hàng ngày thì có mà giờ nhà chắc mấy tiểu tam rồi, các con cũng ra đường hết ý à...”

Vâng, mẹ đúng là cao thủ số một nha.

-“Xuống nhà làm đẹp uốn xoắn xoắn rồi búi cho mẹ nào!”

-“Thôi mẹ ạ, thôi con buộc tóc được rồi...”

-“Quê chết, đi xem mắt thế thì xấu hổ cả mẹ luôn ấy!”

‘Điều 6: Vợ không được động hóa chất vào mái tóc, tóc phải để đen dài suôn mượt tự nhiên như bây giờ.’

Nhi lưỡng lự, nhớ lại điều khoản nào đó...rồi tự nhiên ấp úng, chẳng biết nói thế nào.

-“Con...cậu...con...”

-“Kệ nó, mẹ bảo kê, đi đi...”

Thôi, thà trái ý cậu còn hơn cãi lời mẹ, đành đi xuống.

.....

.....

CL Restaurant, không hổ danh là nhà hàng sang trọng bậc nhất khu vực. Đồ ăn giá khiến người ta hoa mắt, nhưng nó vẫn rất đông, khách hàng muốn có chỗ phải đặt trước mấy ngày. Nổi tiếng không chỉ vì hoa lệ, mà còn bởi

vì thức ăn ở đây là thực phẩm sạch nhất, tươi ngon nhất được cung cấp trực tiếp từ nông trại của CL Group.

Chiếc bàn ở gần cửa sổ, Phó Tổng đang dùng bữa trưa với người yêu.

-“Thức ăn tốt chứ?”

Ngọc Nhi nũng nịu.

-“Ngon lắm!”

-“Cố ăn nhiều, em còn đang ốm lắm!”

Cô khẽ cười, anh dặn dò xong lại tập trung ăn uống.

-“Công việc ổn không anh?”

-“Ổn!”

-“Mọi thứ tốt chứ, nhân viên nghe lời anh chứ?”

-“Tốt!”

Cái gì mà tốt, bọn nhân viên CL, toàn bọn không biết trước biết sau, khi nào cô về làm dâu, cô sẽ chinh, chinh, chinh lại hết một thế. Ngứa hết cả mắt.

-“Anh yêu dạo này hơi gầy đó!”

-“Anh bình thường...”

Cô cố nở nụ cười diễm lệ, mắt nhìn anh, tay vờ nghịch dây áo, làm cho nó hững hờ, nửa tuột nửa không, rồi kêu chân anh, nói ngọt ngào.

-“Thấy người ta mặc váy này đẹp không?”

-“Rất đẹp!”

Đẹp cái gì cơ chứ? Chính anh còn không thèm nhìn mà? Ghét thật. Hoàng Thế Hiến, người ngoài thì cảm thấy anh sẽ là mẫu người yêu vô cùng vô cùng tốt, nhưng chẳng biết có phải cô được voi đòi tiên không? Cảm giác mọi thứ anh làm cho cô, hình như chỉ là nghĩa vụ? Ngày nắng oi ả, mà sao cảm thấy lạnh lẽo?

-“Á!”

Tiếng cô gái khẽ kêu lên làm mọi người quay lại....và rồi, họ ngắm cô càng chăm chú hơn. Nhìn đã biết con nhà quyền quý, cô khoác lên mình bộ váy xanh sang trọng, giày cao gót Louboutin đính pha lê lấp lánh, túi xách Hermes hàng hiếm, chiếc cổ cao trắng ngần cùng với vẻ đầy đặn làm tôn lên vẻ quyến rũ mê người, mặt khác gương mặt baby trang điểm nhẹ khiến cho cô giống như một nàng công chúa trong cổ tích...có cái gì đó đẹp đẽ... có cái gì đó huyền ảo...

-“Cẩn thận chứ em, anh là Tiến!”

Người đàn ông lịch thiệp đã kịp thời đưa tay ra đỡ từ lúc nào, họ đứng với nhau, quả là hoàn hảo.

-“Cảm ơn anh...em đi giày cao gót không quen...anh đợi lâu chưa ạ?”

-“Với người đẹp thì đợi chờ bao lâu cũng không thành vấn đề...”

Cô đỏ bừng, theo anh về bàn, không biết rằng, phía xa xa, có người tay nắm chặt đĩa, ánh mắt như muốn giết người.

-“Nhi ăn gì em?”

-“Nó ăn tô hấp sả...mực xào dứa, sườn chua ngon, canh cá quả, thịt gà rang muối....à...thôi nói chung là mang tất cả đồ ăn trong menu ra đây...”

Cậu...cậu làm gì ở đây vậy? Còn chưa hết ngạc nhiên thì cậu đã làm quen với đối tượng cô xem mắt.

-“Xin chào, tôi là anh trai của Nhi!”

À, đây là anh trai nuôi trong truyền thuyết của Uyên Nhi, người kế thừa CL Group, nổi tiếng đẹp trai tài giỏi được bao nhiêu người ngưỡng mộ đây sao? Cô gái cạnh anh ta cũng khá xinh, nhưng xem ra cũng không là gì so với người yêu tương lai của mình nhỉ? Tiến nghĩ ngợi, mỉm cười rồi lễ phép nói.

-“Dạ, em chào anh vợ ạ!”

Anh ơi, em ngoan thế mà sao cái mặt anh khó coi vậy? Em là em còn hơn tuổi anh đấy!

-“Mình là Ngọc Nhi, người yêu của Hiên!”

-“Dạ, em chào chị!”

Người ta là xem mắt nha, thế nào lại có hai đồng chí từ bàn khác chuyển sang thế này, xem mắt cùng hay sao?

-“Nhi nhà tôi ăn uống như lợn nên mỗi lần đi ăn cậu không phải hỏi, cứ gọi tất cả ra nhé!”

Uống cốc nước mà tý sặc, cậu thật là, có nhất thiết phải nói ra thế không?

-“Dạ, em biết rồi anh vợ!”

Phục vụ dọn dần thức ăn, Tiến mở rượu vang, điệu nghệ rót vào bốn ly.

-“Nào, chúng ta nâng cốc, đấng nào cũng sắp thành người một nhà rồi, anh, em kính anh!”

Không ngờ, Hoàng Thế Hiển lại cau mày.

-“Ba chúng ta uống thôi, em gái, em không được uống!”

-“Dạ?”

-“Cậu không biết gì à, em gái tôi tôi hiểu nó nhất, nó cứ uống rượu vào, chỉ cần một chút thôi là nói năng linh tinh, thậm chí còn đái bậy ngay giữa đường...cái mặt con này nó cũng dày lắm...”

-“Hả?”

-“Ôi trời thế đã là gì, hồi lớp 6 rồi nó vẫn còn ị đùn khắp phòng, hại người giúp việc nhà tôi hôm nào cũng khổ sở...”

Nhi then muốn độn thổ, huých cậu, cãi nhỏ.

-“Em đâu có thể đâu mà cậu...”

-“Thôi, em gái, đừng xấu hổ làm gì, người ta đấng nào chả là chồng tương lai, biết về em một chút cũng không phải là điều không hay...”

-“Con gái mà thế là mất duyên lắm nha!”

Ngọc Nhi cũng phụ họa, trời ơi là trời, vợ chồng nhà cậu ốm hết rồi hay sao, nói năng đâu đâu à, mà Nhi có giải thích cũng không nổi, đau khổ quá trời.

-“Cái Nhi thế này thôi nhưng cũng mạnh bạo phết cậu ạ, năm nó lớp 7, nó từng đề thăng liên đội trưởng trường tôi ra, hôn hít tới tấp, hại thăng đó sợ xanh mặt, sau đó phải chuyển trường...”

-“Dạ!”

Tiến nghe, mặt hơi tai tái.

-“Tôi là tôi có mỗi một em gái bảo bối, cưng chiều hết mực, nhưng làm sao mình càng chiều em càng hư thì phải, cậu xem, lớn thế này rồi vẫn còn đánh anh, không vừa lòng cái gì là đánh, là cẩu, mang người giúp việc ra làm thú tiêu khiển...”

-“...”

-“Đây, thức ăn ra rồi, em ăn đi...em gái tôi được cái khi đã ăn là không biết trời đất là gì...có đợt, nhà tôi ăn liên hoan, em tôi mãi ăn quá, tới lúc ngẩng đầu lên, mọi người đi ngủ hết rồi...”

-“...”

-“Nhà tôi có con chó già sắp chết rồi, nhưng Nhi là rất yêu động vật, ngày nào cũng phải bế nó lên giường, rúc vào nách liếm lông nó mới ngủ được...mai sau hai đứa lấy nhau thì tôi sẽ cho người chở con Milu tới nhà cậu...”

.....

Đây là xem mắt hay là cuộc thi bịa chuyện vậy, mặt cô méo mó, anh Tiến nhìn toát mồ hôi trông tội tội, sau bữa ăn, anh vội vã cáo biệt.

Dù sao thì anh cũng là con một, với tình hình của mình, anh Sên dạy cô chỉ cần tới nói là có người yêu rồi về, chẳng qua là đối phó với mẹ thôi. Không ngờ cô chưa cần nói, cậu đã làm người ta sợ chạy mất dép. Nhưng mà có nhất thiết phải dìm em thế không hả cậu, cậu ơi, còn gì là mặt mũi em nữa!!!

-“Ngọc Nhi, em về trước!”

Có người tức phát điên, mà vẫn phải nhịn nhục.

Đời cũng lạ, tình “anh em” kể cũng thắm thiết, anh trai đi chơi với người yêu, gặp em gái, bỏ ngay người yêu lại, tự mình chở em gái về.

-“Cậu...”

Cô vẫn chưa đổi được cách xưng hô. Nghe cô gọi, tự nhiên lòng cậu thấy ấm. Giờ mới có cơ hội ngắm kĩ cô, lông lẩy xinh đẹp khiến người ta đờ đẫn.

-“Cậu!”

-“...”

-“Cậu ơi!”

-“...”

-“Ừ!”

Cậu vòng qua, thắt dây bảo hiểm cho cô, hơi thở cậu phả trên xương quai xanh, làm tim run rẩy.

-“Trông ngửa cả mắt!”

Ai cũng khen đẹp mà, chỉ mình cậu chê.

-“Lần sau đừng mặc như thế này ra ngoài nữa, nhìn kìa, nhìn kìa, lộ liễu, như mời trai vậy...”

Có người ấm ức quá, cãi lại.

-“Ừ, là mẹ mà, cậu bảo mẹ ý!”

-“Con gái con lừa, kín đáo vào, mày làm tao xấu hổ thay!”

Cậu lại tức rồi, quay về đúng bản chất luôn, cũng hay, Nhi thích cậu xưng mày tao hơn nha, xưng anh em xa lạ lắm.

-“Cậu mới là người làm em xấu hổ đấy!”

-“Cái gì?”

-“Cậu bêu xấu em quá trời luôn...”

-“Tao nghĩ cho mày thôi!”

-“Sao lại là nghĩ cho em?”

-“Ờ thì cái thằng đó nổi tiếng lãng nhăng, mày dính vào nó làm gì!”

-“Thật ạ?”

-“Ừ, khi nào gặp đối tượng tốt, yên tâm tao sẽ tung bốc mày lên mây xanh...”

-“Vâng!”

-“Dù sao cũng là em rể tao, con rể ba mẹ tao, lựa kĩ một tý...”

-“Dạ!”

Cậu nói là nói thế, mà sự thực thì cậu có vẻ rất khó tính, suy cho cùng thì như cậu bảo, là cậu phải nhọc công suy nghĩ cho cả nhà họ Hoàng.

Cho nên là, mấy tuần Uyên Nhi xem mắt, mẹ thì ở nhà hỗ trợ trang điểm hết mình, cậu thì...phá...bằng những chiêu thức, cực kì tinh vi.

Có người cô thấy ưng ưng, căn bản anh ấy được, lại không thích có con, giống cô, nhà thì ba anh em trai rồi. Thế nào mà cậu từ đâu chạy xông xộc tới.

-“Nhi, em ở đây làm gì? Thằng người yêu em nó đang tìm em sống chết kìa...em ăn con nhà người ta, xong em lại bỏ thế hả? Đây là thằng thứ mấy trong tháng rồi, mà cũng lạ...sao em cứ để anh phải đi thu dọn tàn cục cho em vậy?”

Nói rồi cậu uống ngụm nước, quay sang tươi cười.

-“Xin chào, tôi là anh trai Nhi!”

Hết nói luôn!

Tiếp, lại có hôm xem mắt xong xuôi, cậu mới tới đón cô.

-“Đi khám thai thôi em!”

-“Sao ạ?”

-“Em đừng buồn, dù thằng đó có cao chạy xa bay thì vẫn còn anh trai đây tốt với em, luôn yêu thương chiều chuộng em...”

Vâng, anh trai yêu quý kéo em gái vào lòng, tổng lên xe...đi khám thai...đối tượng mặt đen thui thúi.

Có buổi, cậu bận họp tổng công ty, chỉ cần một cú điện thoại.

-“Nhi này, anh trai em vừa gọi điện cho anh!”

-“Sao cậu...à sao anh ấy biết số điện thoại của anh...”

-“Anh cũng không biết nữa!”

-“Anh ấy nói anh đưa em đi mua thuốc phụ khoa...nói mấy ngày hôm nay em bị ngứa...”

-“Dạ?”

-“Đi thôi!”

Anh ấy đưa cô đi mua, nhưng hôm sau không hẹn gặp lại nữa. Người được lòng cô, không cần con cái đã ít, người được lòng cậu thì...vô cùng vô cùng ít...đâm ra, Nhi xem mắt bao lâu rồi mà vẫn không hợp được ai, hại mẹ sốt hết cả ruột.

Tối, đang nằm thần thơ ở phòng thì cậu vào. Rất tự nhiên, trèo lên giường cô, hai “anh em” ngồi chơi tâm sự.

-“Tình hình chọn người yêu của mày thế nào rồi?”

Nhìn cậu, với ánh mắt “cậu biết rồi mà còn hỏi”? Nhưng thôi, vẫn ngoan.

-“Cũng bình thường cậu ạ, cậu và người yêu thế nào rồi?”

-“Cũng bình thường mà ạ!”

-“Dạ!”

-“Mày lớn rồi mà vẫn ngủ giường lâu đài...”

-“Em thích mà!”

-“Lấy chồng thì sao?”

-“Em chuyển giường này tới nhà anh ấy...”

Cô nói tự nhiên, đôi mắt cậu, ánh nét buồn.

-“Tao tưởng mày yêu thằng Sên?”

-“Dạ? Nhưng em đâu có dám cãi mẹ...”

Nhi vội vàng đáng trống lảng, cô với anh Sên cô cũng không tính, căn bản anh ấy cũng là con một, bác Súng cũng thích có cháu. Hiền tự dưng mắt sáng long lanh.

-“Mẹ bảo mà lấy ai mà cũng lấy à?”

-“Cũng không hẳn, mẹ cho em chọn người em thích mà...”

Cậu tụt hết cả hi vọng, rất muốn đè nó ra dần cho một trận rồi hỏi, sao mà không thích tao, tao có gì không tốt, mà có biết bao nhiêu người yêu thầm tao không? Mà đúng là dở hơi. Mà thôi, cậu chẳng muốn sự việc phức tạp nữa.

-“Ê cậu ơi...sao tự dưng cậu buồn vậy?”

-“À, không có gì...”

-“Buồn gì thế cậu, phải vui lên chứ!”

Là mà gọi chuyện trước đây nhé!

-“À, thì cũng hơi buồn thật...Ngọc Nhi chê tao kém cỏi...”

-“Ặc, cậu mà kém cỏi thì ai giỏi nữa...”

-“Cô ấy chê tao không biết hôn, hôn kém.”

Cậu hôn đâu có kém nhi? Rõ ràng là...Nhi nghĩ lại mấy lần...lại bừa hết cả người.

-“Giờ tao mà không tập hôn khéo Ngọc Nhi bỏ theo người khác mất, mà chẳng có ai giúp tao cả...”

Nhìn đại thiếu gia khổ sở đập đầu vào gấu bông, vò tóc vò tai, mặt buồn gần như phát khóc, lòng thương của Trương Ngọc Uyển Nhi trời dậy, cô nói

nhỏ.

-“Em giúp!”

-“Thật á?”

Thế Hiển như mở cờ trong bụng, cậu trả vờ mở điện thoại, vào mạng search các kiểu hôn, rồi làm như nghiên cứu kĩ càng lắm, nói rất đoàng hoàng.

-“Hôm nay thực hành kiểu này đi...”

-“Dạ?”

Chưa kịp phản ứng thì đã bị cậu ép lên người, có cái gì đó mềm mại bao phủ lên cánh môi, môi cậu chạm rãi nhâm nhi, cắn nhẹ, có cảm giác ấm áp, ngọt ngào, nóng bỏng, đầu óc như bay bổng phương nào, xương cốt cũng có cảm giác lâng lâng.

Nhi càng ngày càng đỏ mặt, vội vã cắn cậu rồi nhân cơ hội đẩy ra, kéo chăn trùm kín người rồi nói một mạch.

-“Cậu, cậu hôn giỏi lắm rồi, thôi không cần tập nữa đâu...có gì em bảo cô Ngọc Nhi cho, em bảo tình cảm của cậu là thật lòng, bảo cô ấy không bỏ cậu...”

Ai đó nheo mắt, cười như không cười.

-“Anh, cho em viên thuốc ngủ!”

-“Cô làm gì vậy? Đừng nghĩ bậy...”

-“Anh hâm à, muốn úp sọt trai yêu nhà em thôi!”

Người đầu dây cười ha hả.

-“Tưởng cô tự tin về thân hình bốc lửa của mình lắm cơ mà!”

-“Vâng, giờ thì hết rồi, Hoàng Thế Hiển hình như không phải đàn ông hay sao...mà chắc tại vẫn vẫn vương con nhỏ đó...”

-“Cô cũng khổ ghê nhỉ?”

-“Dạ, yêu nhau tàn ấy thời gian rồi em còn chưa được hôn đây này!”

-“Hả?”

-“Thương em chưa? Thôi gửi cho em mấy viên vào, liều mạnh nhé!”

-“Trời ơi cổ hủ quá, ai dùng thuốc đó bây giờ...”

-“Thế dùng thuốc gì?”

-“Xuân dược...nghe thấy bao giờ chưa?”

Mắt Ngọc Nhi sáng lên, cô hỏi tới tấp.

-“Tưởng chỉ trong phim thôi, có ngoài đời á?”

-“Anh cô là bác sĩ để làm gì hả? Mà cô không nhớ gì à, lần trước chính cô cho người yêu anh uống thuốc đó mà. Tý chuyển cho cô!”

-“Trời anh đưa thuốc gì thì em bỏ vào nước của nó, để ý đâu. Yêu anh quá, chuyển nhanh nhé!”

-“Không có gì, coi như cảm ơn cô vì vụ người yêu của anh luôn...mà nghe anh dặn này...”

Cô nghe chăm chú, rồi khóe môi bất giác cười. Hoàng Thế Hiển, đợt này anh chạy đâu cho thoát!!!

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Mà Hạnh Phúc Là Được

Hai tháng sau.

Sáng sớm, nắng chói chang rực rỡ, tiếng điện thoại inh ỏi, Ngọc Nhi lười biếng mở mắt.

-“Alo anh!”

-“Tình hình thế nào rồi?”

-“Chả đâu vào đâu cả!”

-“Sao thế? Cô kém quá...”

-“Là không có cơ hội...”

-“Vẫn chưa được nó cắn cho cái nào à? Tôi đ... tin, thế thì cô yêu tượng à?”

-“À, thì cũng có, ngay lần đầu tiên về nhà anh ấy ra mắt đó, nhưng là làm con kia ghen thôi, cái em muốn là “true kiss”, một nụ hôn thực sự, ngọt ngào...anh hiểu không? Nói chung vẫn là tính em chưa được hôn!”

-“Tính như cô thì anh chưa bao giờ được hôn...hê hê...”

-“Thôi đi, con quỷ kia đi xem mắt mãi mà có lấy được chồng đâu, mịa nhà nó...xấu quá chó nó cũng đ... thèm lấy, căn bản tại ông Hiến nhà em cứ phá nữa...”

-“Cô nghe anh nói này...”

Lại một lần nữa, ông anh bác sĩ khiến cô em họ mắt sáng như sao!!!

Trương Ngọc Uyên Nhi mặc một chiếc váy thanh lịch màu hồng, tới xem mắt...lần thứ n...mẹ cô, vẫn chưa hề bỏ cuộc!

-“Chào em, anh tên Đông, năm nay 32 tuổi, có hai đứa con sinh đôi, anh và vợ đã ly dị, anh rất yêu các con, các con là số một!”

Đông khá cao ráo, vóc dáng chuẩn, tuy chuyện của anh không đơn giản gói gọn như thế, nhưng đây là một câu đâm trúng các cô gái, việc đi xem mắt của anh chỉ là nghĩa vụ với mẹ thôi.

-“Hai cháu...chắc là đáng yêu lắm, tên gì vậy anh?”

Xem ra cô này không đơn giản, anh vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

-“Ở nhà gọi là Đậ Đỏ và Đậ Đen, một trai một gái!”

-“Nếu vậy, khi cưới thêm vợ mới, chắc anh không cần sinh con nữa phải không?”

-“KHÔNG!”

-“...”

-“Cô thông cảm, tôi muốn dành hết tình yêu thương cho các con của mình!”

Người đàn bà nào chả muốn được làm mẹ, một người mẹ thực sự. Xưa tới giờ, ai nghe câu anh nói mà không chạnh lòng, Đông rất tự tin, không ngờ cô gái đối diện lại khẽ mỉm cười, ánh mắt ẩn chứa niềm vui.

Dù sao cậu sẽ lấy cô Ngọc Nhi, cô rồi cũng phải làm mẹ vui lòng bằng việc lấy chồng. Tìm tới tìm lui, xem tới xem lui, có phải đây là người thích hợp nhất hay không?

-“Chúng ta ăn gì anh?”

Đông bắt đầu gọi món, họ ngồi ăn, trò chuyện, anh phát hiện ra ở cô có nét đáng yêu lạ thường, cô hơi ngốc, với một người từng trải như anh, có thể nhận định, cô là thực sự ngốc chứ không phải làm màu mè điệu đà gì cả. Anh cảm thấy hài lòng.

Họ rời nhà hàng, bỗng có người từ trong chiếc xe sang trọng gọi to.

-“Nhi, về thôi!”

Cô ngoảnh lại, sững sốt. Là trợ lý của cậu mà.

-“Em yêu, đêm qua em để quên áo ngủ ở nhà anh đó, thế gã này là ai?”

Trợ lý phải cố gắng lắm mới nói được lời Phó Tổng dặn, mặt đỏ bừng. Khổ, chỉ tại Phó Tổng bận họp, mà hăn thì đâu phải diễn viên. Trương Ngọc Uyển Nhi ngượng chỉ muốn độn thổ, cô thở dài chào Đông rồi lên xe trợ lý về nhà!

.....

.....

Buổi hẹn thứ hai.

Cô cũng không ngờ anh vẫn gọi điện, sau cái màn kịch của cậu.

Họ đi xem phim, One Day, một bộ phim tình cảm lãng mạn nổi tiếng. Quả thật là một bộ phim hay, anh ngồi bên phải cô, cầm bóng ngô nước ngọt, khá tâm lý. Họ giống như một đôi tình nhân đích thực vậy, chỉ trừ...

Chỉ trừ, bàn tay cô bị người ngồi bên trái nắm chặt. Mỗi lần Đông đút bóng ngô cho cô, là một lần người kia như muốn nghiền nát cô, gương mặt quen thuộc lại bình thản tới bất ngờ.

Cuối phim, nhân vật nữ chính mất. Tay trái tay phải cô vô tình bị người ta nắm, cô khóc rất nhiều...và trong vô thức, cô đã đan tay trái của mình vào tay người ta, rất chặt, tim đập...rất thốn thức...lúc này đây, mới nhận ra rằng, dù có chôn sâu tới mức nào, tình cảm ấy, khi có cơ hội, vẫn vụn nguyên.

Bản nhạc du dương vang lên, mọi người dần rời khỏi phòng chiếu phim, có đôi trai gái đi trước, có đôi ở sau giăng co căng thẳng.

-“Hoàng Thế Hiển, anh càng ngày càng nực cười!”

Ngọc Nhi hét lớn.

-“Anh có biết anh làm gì không? Anh đã quá hạ thấp mình rồi, anh biết không? Nó chỉ là một con hầu rẻ rách thôi!”

-“Cô im mồm!”

-“Em hết chịu nổi anh rồi, hỏi anh là thật lòng yêu em hay chỉ là lợi dụng em?”

-“...”

-“Đứng lại, anh đừng đi theo cậu Út nữa, cậu thích Nhi thật lòng mà, anh có biết anh hèn hạ thế nào không?”

-“...”

-“Hoàng Thế Hiển, họ hèn hò anh cũng không tha là sao?”

-“...”

Cô đã phải năn nỉ bà ngoại bao lâu, nói tốt cho nó bao nhiêu, bà mới sắp xếp buổi gặp mặt của cậu Út, không...cô không thể thất bại như thế này được...

-“Nếu anh không đứng lại, hôm nay chúng ta chấm dứt!”

Đó chẳng phải câu các cô gái uy hiếp chàng trai của mình sao? Ngọc Nhi cũng muốn thử một lần.

-“Vậy thì chấm dứt!”

Cô không ngờ, Hiền của cô, lại lạnh nhạt, vô tình tới vậy. Nước mắt cô rơi, và rồi, cô đuổi theo anh, mãi miết nói lời xin lỗi, mãi miết cầu xin. Mà anh có để ý? Con yêu tinh đó đã cho anh ăn bùa mê thuốc lú gì rồi?

8 giờ tối.

Không gian nhà hàng sang trọng thanh lịch, tiếng đàn piano dịu dàng trầm bổng, một không khí, rất lãng mạn, chỉ có điều, bàn ăn ấy, lại có tới ba người.

Sau vài ba câu chuyện “Nhi nhà tôi” quen thuộc, Đông lập tức gọi Hiền ra ngoài. Hai người đàn ông, chẳng hề kém cạnh lần đầu tiên đối diện.

-“Phó Tổng CL, chúng ta thẳng thắn nhé, hoặc là cậu là một ông anh trai cực kì bảo vệ em gái, hoặc là cậu yêu thầm em gái nuôi nhưng không được đáp ứng...nhưng tôi nói cho cậu biết, tôi ngần này tuổi đầu rồi, mấy trò của cậu rất trẻ con. Dù Nhi trước kia có là loại đàn bà lăng lơ dâm đẳng nhất của xã hội thì tôi vẫn yêu, từ giờ tôi sẽ nâng niu chăm sóc cho cô ấy. Cậu dừng lại được rồi!”

Lần đầu tiên, Hoàng Thế Hiền nếm mùi thất bại.

Từ đó, Đông và Nhi gặp nhau thường xuyên hơn, có người giở hết thủ đoạn, vẫn không cách nào chia cắt.

Một tháng trôi qua, thậm chí, giờ cô còn thân với hai đứa con của Đông, đưa hẳn về nhà chơi.

-“Cô Nhi, cô Nhi ơi giường cô đẹp quá à!”

Đậu Đỏ tỏ ra ghen tỵ.

-“Bao giờ cô lấy ba thì cô chuyển giường này về nhà mình nha!”

Đậu Đen tính toán khôn ngoan, Uyên Nhi bật cười, hai đứa này, mới ba tuổi rưỡi mà khôn ghê.

-“Cô Nhi kể chuyện đi cô Nhi...”

-“Ừ, cô kể chuyện!”

-“Ơ cô Nhi ơi cô cho con con gấu bông này nha!”

-“Ừ, cho con!”

-“Cô Nhi ơi cô buông rèm lâu đài xuống đi, ba chúng ta ngủ trong này, chơi đồ hàng...”

-“Cô ơi bao giờ ba tới đón?”

-“Muốn gặp ba à? Cô gọi điện nhé!”

Hai đứa trẻ đột nhiên lắc đầu nguây nguậy.

-“Không, không, cô bảo mai...à không, ngày kia...à không...bảo ba không cần tới đón đi, bọn con ở đây với cô, bao giờ cô lấy ba chuyển về nhà con thì bọn con về cùng cô luôn...”

Uyển Nhi bị hai đứa trẻ ranh trêu, đở bưng cả mặt.

-“Gọi cô Nhi là mẹ được không?”

Giọng nói non nớt, ngọt như đường à, tự nhiên làm sống mũi ai đó cay cay.

-“Cô Nhi khóc à cô Nhi...”

-“Cô Nhi đừng khóc nữa cô Nhi!”

Đậu Đen huých tay Đậu Đỏ, thì thầm: “Gọi mẹ đi, cô ấy không từ chối.”

Đậu Đỏ tươi cười hớn hở.

-“Mẹ, mẹ Nhi ơi, có bọn con ở đây này...mẹ Nhi đừng buồn nha, bọn con bảo vệ mẹ Nhi nha!”

-“Nhãi con, ai cho bọn mày nói linh tinh!”

Tiếng quát khiến hai đứa trẻ giật nảy mình. Cái lườm lạnh ngắt khiến chúng rơm rớm, rồi khóc òa.

-“Biến hết về cho tao! Mẹ gì mà mẹ, nhận vợ, lớn rồi mà không biết phân biệt đâu là mẹ à?”

Uyển Nhi ôm hai đứa trẻ vào lòng, ấm ức nhìn người trước mặt.

-“Sao cậu lại quát hai đứa? Chúng rất dễ thương mà!”

Ánh mắt ai đó trầm mặc u uất, vậy đấy, cậu với cô, là tình thân từ bé. Và giờ đây, cô vì hai cục bông lạ hoắc đối đầu với cậu?

Nhìn cậu thở dài lầm lũi quay bước, tự dưng lòng cô xót, bóng cậu, sao cứ cô độc như vậy? Sao cứ làm cô vấn vương?

-“Cậu, hay vào đây chơi chung?”

Chỉ là rủ thế thôi, cũng không ngờ cậu vào thật.

Đậu Đen Đậu Đỏ ban đầu phản kháng kịch liệt, nhưng Hoàng Thế Hiển quả là ranh ma, sai người giúp việc mua cho chúng hết đồ chơi này tới đồ chơi khác, toàn thứ đẹp lung linh, lạ hoắc. Giờ chúng bỏ hết vào lòng cậu rồi, suốt ngày “bác Hiển bác Hiển” rất tình cảm.

-“Bác Hiển, cho con cái máy bay đấy đi....”

-“Không được gọi cô Nhi là mẹ thì cho!”

Đậu Đen phân vân, thì thầm vào tai Đậu Đỏ: “Tạm thời đồng ý lấy đồ, sau này đồ về tay, ta gọi mẹ sau!”. Đậu Đỏ quay lại nói nhỏ: “Em hiểu!”.

-“Vâng...vâng...cô Nhi...cô Nhi...bác Hiển cho bọn con máy bay!”

-“Không được dụ cô Nhi về nhà bọn mi, nhớ chưa, nhà cô Nhi ở đây!”

-“Dạ...dạ...bọn con nhớ, bọn con nhớ...”

Hoàng Thế Hiển hài lòng đưa máy bay, Đậu Đen giao Đậu Đỏ, Đậu Đỏ lập tức cất vào balô, giấu đằng sau Uyên Nhi, hai đứa đồng thanh.

-“Mẹ Nhi, mẹ Nhi, yêu mẹ Nhi...mẹ Nhi tháng sau về nhà với bọn con và ba Đông nha!”

Chúng chu môi chu mỏ cười khanh khách, hại ai đó giận điên.

-“Hai đứa mày ra đây!”

-“Thôi mà cậu, đừng chấp trẻ con...”

-“Còn mày nữa, hòa với chúng nó.”

-“Thôi mà, thôi mà, em xin em xin...”

-“Chiến dịch nịnh bác Hiên!”

Uyển Nhi hô hào, hai đứa miệng còn dẻo hơn cô.

-“Bác Hiên đẹp trai nhất luôn!”

-“Bác Hiên cười rất là tươi, tốt bụng nhất trên đời...”

-“Cậu à, cậu ơi...cậu giận làm gì cơ chứ...tôn thọ tôn thọ...”

Ba người thi nhau lao vào người đang giận, nịnh nọt đủ kiểu, thơm hết chỗ này tới chỗ kia, đại thiếu gia phùng phùng cũng phải chịu thua trước mật ngọt, gượng gạo nói.

-“Lũ quý sứ các người!”

.....

Trời dần tối, ánh trăng kia đã lọt qua khung cửa sổ, Nhi ngồi mơ màng ngắm cảnh phía trước, thật đẹp đẽ, thật yên bình. Hai tay cậu ôm hai đứa trẻ đang lim dim ngủ, vừa đung đưa vừa kể chuyện, hình ảnh đó, gợi nhớ về một thời xa xôi. Cái thuở cô vẫn là con nít, cũng có ai ngày ngày kể chuyện cổ tích, ngày ngày chăm sóc cô, mặc dù người ấy, chẳng lớn hơn cô là bao...

Hình ảnh đó, gợi mở một tương lai tốt đẹp, về một gia đình, có cô, có cậu, có những đứa trẻ...một tương lai, mà cô không bao giờ có khả năng chạm tới, nước mắt, lặn lẽ nhỏ giọt trong tim, chỗ đó, rất rất đau!!!

Đặt hai đứa trẻ vào giường, Hiên trầm lặng ngắm ba đứa ngủ. Nếu cô yêu cậu, nếu họ cũng có những thiên thần như này...

-“Cậu chưa ngủ à?”

Cô hé mắt hỏi.

-“Đi dạo chút không?”

Cậu cầm tay cô, thì thầm vào tai, hơi thở phả nhẹ nhàng như cuốn lấy trái tim cô. Họ cùng nhau lang thang quanh vườn nhà, gốc khế kia, chẳng phải bị chặt do cậu trèo cây hái cô ăn sao? Cái bàn kia, họ từng hẹn hò mà? Hang đá kia, là cô trốn cậu trèo lên đó...

Giống như tua chậm một cuốn băng ngọt ngào trong quá khứ vậy. Đặt cô lên xích đu, đung đưa triu mến, cậu trầm giọng hỏi.

-“Mày hạnh phúc không?”

-“Em...em...”

Cô có hạnh phúc không? Cô có thể hạnh phúc sao? Nhưng cô đã trả lời có.

-“Mày hạnh phúc là được...”

Cậu vẫn đẩy cho cô, cả tuổi ấu thơ, cô được nhiều người đẩy xích đu, nhưng cô vẫn thích cậu nhất, mỗi lần xích đu tới phía đó, cậu thường chạm nhẹ tay vào gáy cô, ngày ấy, cảm giác thú vị, còn giờ đây, cảm giác xao xuyên khó tả...

Bất chợt, cô hỏi.

-“Cậu hạnh phúc không?”

‘Nếu mãi như giờ, thì có.’ Nhưng câu đó, Thế Hiển không nói ra.

Có một cái gì đó, nhoi nhoi trong tim, cậu chuyển lên ngồi cạnh, cắn nhẹ vào vai cô, rồi cứ nhiên tựa đầu như một đứa trẻ.

-“Chỉ cần Nhi hạnh phúc, Hiền cũng hạnh phúc!”

Không khí, nặng nề, u uất. Cả cô và cậu, bao giờ mới có thể cười tươi???

Anh Đông cầu hôn, cũng tới nhà ra mắt. Mẹ ban đầu không thích lắm vì anh đã một đời vợ, nhưng xem ra là người rất được. Con Út của ông bà ngoại Ngọc Nhi, được cưng chiều nhất nhà, hai đứa trẻ cũng khá đáng yêu, rất cuộc mẹ đồng ý.

Dự định lễ ăn hỏi sẽ diễn ra vào sáng thứ bảy.

Tối thứ sáu, cả nhà họ Hoàng tập nập, nào là trang trí nhà cửa, nào là bắc rạp, nào là chuẩn bị cỗ bàn.

Ở trong căn phòng màu hồng, cô dâu tương lai nhỏ đang thử đồ, ngày mai cô sẽ mặc bộ áo dài màu đỏ này. Mẹ đặt người ta làm, đính bao nhiêu là đá quý, đâm ra mặc rất kì công.

Mất gần một tiếng mới hoàn thiện, còn chưa tính tới búi tóc, trang điểm. Xem ra ngày mai Uyên Nhi sẽ phải dậy thật sớm. Các bác các chị khen ngợi nức lời, chỉ có bác Súng là khó chịu, tuy nhiên thằng Sên đã dặn không được manh động, nên bác cố gắng nhẫn nhịn, không hiểu nó có ý đồ gì nữa?

-“Cậu chủ!”

Gương mặt lạnh ngắt của cậu làm chị Na run đánh rơi chiếc kẹp tóc.

-“Mọi người ra ngoài, Nhi ở lại!”

Cậu đã ra lệnh, thì ai mà dám cãi.

Căn phòng lúc này chỉ còn hai người, cô cố tình quay đi tránh ánh mắt chua xót kia, nước mắt cứ chực rơi ra.

-“Rất đẹp!”

-“Cảm ơn cậu!”

-“Xác định lấy anh ta?”

-“Dạ!”

-“Xác định làm mẹ kế?”

-“Dạ!”

-“Chúc mày hạnh phúc, đây là quà mừng của tao!”

Cậu nhanh chóng quay đi, chiếc xe thể thao lao vút khỏi cánh cổng nhà họ Hoàng, tới một quán bar nhộn nhịp.

-“Như mọi khi!”

-“Nhà có việc vui mà sắc mặt không tốt thế? Ông là ích kỉ lắm đấy, em gái ăn hỏi cũng không mời tôi, may mà mẹ ông còn gửi thiệp!”

-“Như mọi khi!”

Biết chắc thằng bạn già đang hâm dở, chủ quán bar đành chuẩn bị rượu cho nó, như mọi khi, loại nặng nhất. Vừa hay, một cô gái nóng bỏng bước vào.

-“Hey!”

-“Hiển, em uống với!”

-“Cô tránh ra!”

-“Anh đau buồn ích gì cơ chứ? Nói cho anh tin vui nhé, cậu Út em là rất hài lòng với Uyên Nhi, từ nhân cách tới...cơ thể...”

-“...”

-“Hôm em tới nhà chơi, còn thấy cô hầu nhà anh mặc áo sơ mi của cậu em, chạy loanh quanh trong bếp cơ, bọn họ cũng thật, chẳng nề tình trẻ nhỏ ở nhà...”

-“Im mồm!”

-“Anh đau lắm hả, thua trong tay cậu em, haha...”

.....

Có người càng kích thì có người càng uống. Uống quên trời quên đất, muốn quên đi tất cả, mà sao càng uống càng đau.

Cô nín thở, cô mong chờ. Và rồi, thời khắc cô mong đợi nhất cũng đã tới. Nhờ boia rất thoáng tay cho phục vụ, chỉ trong chốc lát, người cô yêu nhất đã nằm ngoan ngoãn trên phòng khách sạn, gương mặt anh đỏ bừng, mang vẻ quyến rũ mê người. Cô không kiềm lòng được mà đặt nụ hôn lên bờ môi ấy.

Không gian này, chỉ có anh và cô.

Ngày mai Uyên Nhi lấy cậu Út, từ ngày mai, thế giới này, mãi mãi chỉ có anh và cô.

Ngọc Nhi nở nụ cười mãn nguyện. Tay cô từ từ chạm vào từng chiếc cúc áo, một cảm giác, thật giống như trên thiên đường vậy!

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Lộ Tấy

-“Hiển, cái thai đã được ba tháng rồi, anh nói em bỏ là bỏ thế nào đây?”

-“...”

-“Anh, anh không thương em thì thương con với chứ?”

-“...”

-“Thôi được rồi, nếu anh không đồng ý em sẽ nói chuyện với mẹ!”

-“Ngọc Nhi, đứng lại!”

-“Dạ, em luôn ở đây.”

-“Kết hôn đi!”

-“Dạ!”

-“Anh yêu em!”

-“Dạ...”

-“Anh yêu hai mẹ con em...”

-“Dạ...em cũng yêu anh! Nhiều lắm!”

Hiển trao cô, một nụ hôn nóng bỏng, ngọt ngào.

....

Người yêu dấu hồi, anh mãi là mặt trời,

Gạt đi bóng tối...

Tiếng điện thoại réo rắt liên hồi làm ai đó bừng tỉnh khỏi tưởng tượng, dù nhấn bện mấy lần, mà nó vẫn kêu. Ngọc Nhi vỗ về má người yêu rồi bắt đắ dĩ mở máy.

-“Alo...anh à, em đang bận...”

-“Cô giúp anh tý thôi!”

Thơm nhẹ vào trán anh, thì thầm ngọt ngào “...đợi em chút nghe cưng...”, cô mở cửa nhà vệ sinh, rón rén vào bên trong nói chuyện.

-“Sao anh? Có gì nhanh lên!”

-“Người yêu dối anh cô ạ, mấy ngày rồi cắt đứt liên lạc...anh chết mất!”

-“Đàn ông mà thế à, kệ nó chứ, dối vài ngày là chán thôi!”

-“Thôi, anh xin cô, có cách gì giúp anh đi, cô chơi thân với em ấy mà!”

-“Rồi...rồi, em sẽ nhắn tin cho nó bảo anh bị ốm, được chưa, kiểu gì nó chả cuống lên...”

-“Cảm ơn cô...”

-“Mà anh này, thuốc này khác gì thuốc ngủ đâu? Ông Hiển nhà em ngủ nãy giờ?”

-“Đâu phải, thuốc này khác mà, cô cho uống kèm rượu à? Hay do rượu mạnh quá, vậy thì cô đợi lát nó tỉnh rượu?”

-“Thôi, đợi đợi đợi...đợi nữa thì em chết...”

-“Tin anh đi, chẳng phải thuốc tả của anh rất công hiệu hay sao? Thuốc này cũng thế thôi!”

-“Thuốc tả thì ở đâu mà chả thế, mà anh đừng nhắc nữa, em mà không khôn thì quả đấy tỳ nữa bị anh ấy xử chết...”

-“Ôi dào, sống chết có số rồi, mà này, cô định cướp đời trai nhà người ta thật đấy à?”

-“Thôi thôi, không nói với anh nữa...em còn chưa làm ăn được gì đâu...”

-“Thế còn vết thương ở lưng, nhờ nó phát hiện ra không có sẹo thì sao?”

-“Thì em bảo lành rồi...thôi nhé, cúp máy đây...”

Ông anh này, gọi lúc nào không gọi...thật là, không vì anh ta là ân nhân của cô thì đừng hòng nghe máy. Ngọc Nhi thở phào, xịt chút nước hoa lên người, trang điểm lại cho thật đậm đà rồi phấn khởi bước ra.

Người đàn ông to cao, khoanh tay trước ngực, đứng nhìn cô, đối diện nhà vệ sinh, ánh mắt của anh ta...rất lạnh, rất đáng sợ.

-“Anh...anh tỉnh rồi ạ...”

Cô mấp máy môi.

-“Anh, mệt không ạ? Thấy anh gục nên em thuê người mang anh lên...”

Hoàng Thế Hiển vẫn lặng thinh nhìn cô, từ phía cửa, đã có hai người đàn ông to cao xăm trổ đầy mình bước vào. Rốt cuộc, anh đã nghe được những gì, rốt cuộc, việc này là thế nào? Đầu óc cô bỗng hỗn loạn.

Có người phục vụ bê lên nguyên một ly rượu cao cấp.

-“Cô Ngọc Nhi, mời cô!”

-“Cái gì vậy anh? Anh định cho em uống gì?”

-“Là của em mà, anh chỉ hơi mệt, nên để em thưởng thức!”

Ánh mắt cô chuyển từ khó hiểu sang lo sợ, của cô, lẽ nào, lẽ nào, anh không hề uống? Làm sao có thể? Cô rõ là trông thấy mà, lúc này anh còn mê mệt không biết gì...

.....

Một tiếng trước.

Hoàng Thế Hiển vừa bước ra khỏi nhà tắm đã bị ông bạn chí cốt chặn đường.

-“Đờ mờ, tôi đểch hiểu kiếp trước ông tu kiểu gì mà kiếp này phúc đức dễ sợ...”

-“...”

-“Còn trả vờ không hiểu? Người ta thì phải lừa gái lên giường, còn ông lại được gái lừa lên giường...”

Chủ quán bar hỗn hển giải thích sự tình, cái việc mà anh tình cờ trông thấy. Cứ tưởng thằng bạn thích thú, ai ngờ mặt nó đen kịt.

-“Ông tìm cách tráo rượu!”

-“Sao vậy, hay mà, vui mà, tối nay ông tha hồ lên tiên!”

-“Tôi không nói lần hai.”

-“Nhưng mà...Ngọc Nhi cũng là bạn tôi, tôi không muốn...mà em ấy là người yêu ông rồi, đừng có nói ông bị bóng né, bóng hả? Thảo nào, hồi bên Mỹ, trời ơi...tôi đau lòng quá...”

-“Quán bar này hình như tiền đầu tư của tôi chiếm 80%?”

Luôn là nó, luôn là thằng bạn kiệm lời, nhưng nó đã nói, thì chỉ có đánh trúng chỗ hiểm, chủ quán đành lòng gật đầu.

.....

-“Anh, con này nó không chịu uống!”

-“Tùy chúng mày!”

Bọn khốn nạn, chúng tiến gần tới cô, một thằng đã túm lấy chiếc dây áo mỏng manh, dọa cô khiếp sợ, luôn miệng van xin.

-“Anh, tha cho em, em có tội tình gì chứ? Anh à, em xin, em xin...”

-“Em yêu, muốn tha cũng dễ thôi, chỉ cần em thành thật.”

-“Vâng, em thành thật, em sẽ thành thật...xin anh...”

-“Thuốc tả, em mua cho ai?”

-“Em...em không mua cho ai cả...”

Chỉ một cái liếc mắt từ anh khiến cho cô run cầm cập, bàn tay bần thiu của bọn đàn em liên tục làm bậy, Ngọc Nhi toát mồ hôi lạnh, có lẽ, chỉ còn cách khai thật. Cô nức nở.

-“Là em mua cho Uyên Nhi, tại em thấy nó ngứa mắt, tại em yêu anh quá, em xin lỗi...dù sao nó cũng không bị gì mà, chỉ đau bụng tý thôi, cũng có anh chăm sóc mà...anh tha cho em...Em thề em chỉ làm thế thôi...”

Một giây, khoảnh khắc người con gái khổ sở, lăn lóc dưới sàn nhà lạnh lẽo thoáng hiện, đau đớn, cắn phẫn, tức giận, giọng nói phờng phờng sát khí.

-“Hôn nó cho tao!”

Phó Tổng CL ra lệnh, Ngọc Nhi phát hoảng, nước mắt lưng tòng.

-“Em...đừng anh...em thừa nhận, em còn trả vờ cứu nó, trả vờ bị thương...là muốn anh chú ý tới em thôi...hết rồi!”

-“Thế thôi?”

-“Em...em còn làm gì được nữa đâu, dù sao cũng là con gái với nhau!”

-“Được, Nhất, Nhị, tối nay con này là của hai chú!”

Hoàng Thế Hiển chưa kịp rời bước, Ngọc Nhi đã chạy theo ôm lấy chân anh gào thét.

-“Em khai, em khai, em xin anh...cháo cũng là do em nói dối, không có hàn the gì cả...chuyện hồ nước là em bịa...là em cho thuốc vào rượu của anh, là xuân được...xin anh...”

Vừa dứt lời, nhìn ra cái nheo mắt của đại ca, Nhị liền lập tức bóp má, đổ cốc rượu vào mồm con đàn bà trước mặt, ép uống.

-“Xuân được hả? Đêm nay hai chú ở với nó, nhưng anh cấm, không được cho nó chạm vào người.”

-“Rõ, đại ca!”

Đoạn, anh vút điện thoại cho tên Nhất.

-“Sáng mai giao đoạn ghi âm cho cảnh sát, khởi tố cả con này lẫn bệnh viện!”

-“Dạ anh!”

Bóng người đàn ông cao lớn rời khỏi, ở trong phòng khách sạn, có cô gái trúng thuốc, hừng hực sắc khí, cô thèm khát, cô van xin, mà hai gã đàn

ông nhất định cự tuyệt cô. Ngọc Nhi, đường đường là thiên kim tiểu thư, giờ lại phải đi van nài hai tên bản thủ chạm vào mình...cả cuộc đời cô, chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã đến thế!

2 giờ sáng.

Trương Ngọc Uyên Nhi trằn trọc mãi mà không thể ngủ. Ngày mai, cô làm cô dâu. Ngày mai, cô được gả cho người đàn ông tốt, có hai đứa trẻ xinh đẹp nhận mình là mẹ. Ngày mai, ngày mai hạnh phúc là thế...sao vẫn thấy trái tim mình nhức nhối? Sao vẫn thấy trống trải đau đớn?

Kitssss.

Tiếng xe rú vang trời, lại có tiếng đồ vật loảng xoảng. Có chuyện gì vậy? Cô vội vàng trở mình, cả nhà hôm nay chuẩn bị nhiều thứ, mọi người mệt ngủ li bì từ tối, không muốn đánh thức ai cả, cô vội vàng khoác chiếc áo mỏng, đi về phía có tiếng động.

Cửa cổng vững chắc là thế mà đổ tan tành, chiếc xe thể thao hiên ngang méo mó, Uyên Nhi kinh hoàng nhìn thảm cảnh trước mặt.

Phải mấy giây sau, khi người trong xe bước ra, cô mới bừng tỉnh, mắt đỏ hoe lao tới.

-“Cậu...cậu có sao không? Có bị thương ở đâu không?”

Ánh đèn điện mờ mờ, cậu đứng đó, yên lặng. Cô hoảng sợ sờ tiến lại gần hơn, sờ chân tay, mặt mũi, bả vai, lạy chúa, cô chỉ muốn biết cậu an toàn không mà thôi!

-“Cậu, cậu đau ở đâu à? Sao lại thế? Xe cậu mất phanh à?”

Đáp lại cô là sự tĩnh mịch của màn đêm.

-“Vào nhà em xem nào!”

Bất giác, cánh tay mạnh mẽ vươn ra, ôm trọn cô vào trong ngực, thật chặt! Uyên Nhi nhất thời không hiểu, cô cố đẩy cậu ra, mà càng đẩy thì cậu càng siết chặt hơn, hai người cứ như vậy, một lúc thật lâu...thật lâu...

-“Cậu...cậu làm sao thế?”

-“Đồ ngốc!”

-“Dạ?”

-“Tao nói mày quá ngốc!”

-“Vâng, em biết em ngốc rồi mà!”

-“Tao xin lỗi, là do tao mang răn về nhà!”

-“Hả? Cậu mang răn về nhà á? Sao tự dưng lại mang về làm gì? Cậu biết cả mẹ và em đều sợ răn mà!”

Hoàng Thế Hiển khẽ thả lỏng tay, nhìn chăm chăm cô gái trước mặt. Ngốc nghếch, ngốc nghếch tới mức khiến người ta muốn tống vào trong túi áo, mang theo bảo vệ nâng niu.

-“Mới mang mấy con về, đang bò ngoe nguẩy dưới chân mày!”

Á...Á....aaaaaa....

Cô theo phản xạ mà kiễng chân, cậu bắt đúng nhịp, khiêng về phòng!

-“Cậu phải cất mấy con răn đi, mai nhà trai tới rồi!”

Uyên Nhi dận dò, khiến ai đó tối sầm mặt mũi, vút cô không thương tiếc trên giường. Hôm nay, sao cậu kì vậy cơ chứ? Cứ đứng đó nhìn cô hoài vậy? Cậu quên mai cô phải tiếp bao nhiêu khách à?

Nhìn nhìn nhìn, bị cậu nhìn tới đỏ hết mặt mày, Nhi nói khéo.

-“Chúc cậu ngủ ngon!”

Đoạn, kéo chăn đắp trùm đầu.

Mười phút sau không khí lặng thinh, chắc cậu đã về phòng rồi. Cô cũng không biết nữa, chẳng biết vì sao mình lại khóc, lại đau lòng? Từ từ kéo chăn ra, thấy ánh mắt ai đó vẫn chưa rời khỏi, bàn tay ai đó dịu dàng lau nước mắt cho mình, tay kia lại luồn vào mái tóc, nhẹ nhàng ma sát. Người ấy cứ gần chút một, chút một, cho tới khi trán cậu chạm trán cô...

Hơi thở của họ hòa quyện, môi cậu khẽ ngậm môi cô, chiếc lưỡi gian xảo cạy mở hàm răng nhỏ, nhiệt tình thưởng thức ngọt ngào, điên cuồng cướp đoạt từng khoảng không. Cô biết chuyện này là sai trái, phải dừng lại. Nhưng sao mỗi lần đối diện với cậu, trái tim cô lại tan chảy, lí trí của cô, hèn nhất tới nhường nào.

Chân tay giãy giụa bị sức nặng cơ thể cậu đè bẹp, chỉ còn cách van nài khẩn thiết.

-“Cậu...em...xin...đừng...”

Tiếng khóc rấm rứt của cô khiến ai đó bừng tỉnh, khó khăn lắm cậu mới rời được đôi môi mê người đó...lấy tay cô áp lên trái tim mình, ánh mắt đầy u buồn.

-“Tao cũng xin mày...nó...rất đau!”

-“Cậu, chúng ta đã nói rõ ràng rồi mà...”

-“Mày là người hầu của tao, mày hứa bên tao suốt đời, mai mày đi theo hẳn, thế còn tao? Mày tính làm sao?”

Cô đau lòng rút tay trở lại, nói lấp liếm.

-“Em...em...chẳng phải có nhiều người giúp việc mà...”

-“Mày đã từng yêu tao chưa?”

Cậu hỏi, một câu hỏi mà cô không sao trả lời nổi. Cậu cũng chẳng đợi câu trả lời, chỉ là, khẽ nằm xuống, đặt cô lên cánh tay mình vỗ về.

-“Ngủ đi!”

-“Cậu...”

Thế này là sao? Có ai nói cho cô cậu muốn gì?

-“Cậu...về phòng...”

-“Ngủ đi...”

-“Dạ? Nhưng mà cậu?”

-“Muốn mai lấy chồng thì ngủ đi!”

-“Dạ...em...cậu...chúng ta...”

-“Lát nữa tao sẽ về phòng, mày yên tâm!”

-“Nhưng...nhưng...em thấy có lỗi với anh Đông...”

-“Chúng ta là gì? Là anh em cơ mà? Chẳng chồng mày không tới nổi lại ghen với anh trai của vợ chú? Tình cảm một chút trước khi em gái đi lấy chồng thì có gì mà mày phải nghiêm trọng hóa vấn đề?”

-“Em...em...”

-“Nói nhiều, đếm từ một tới ba nhắm mắt lại ngay...MỘT...HAI...”

Vẫn rất hiệu nghiệm, chưa kịp đếm tới ba, Trương Ngọc Uyển Nhi đã sợ hãi nhắm mắt. Cả đêm cô thao thức buồn bã không ngủ được, nay có cậu bên cạnh, có người xoa đầu cho trùi mền, có mùi thơm quen thuộc này lại ngủ ngon lành. Ai đó nhìn gương mặt đáng yêu trong lòng, khẽ nói.

-“Xin lỗi!”

Giờ tới nhà gái là 9 giờ, nhưng hôm nay bà Tâm đã dậy từ 6 giờ để trang điểm. Lâu lắm rồi bà mới vui như này, cuối cùng thằng Út cũng lấy được vợ, bà chỉ sợ nó sống già thế thì khổ.

Bà nói thợ làm đầu làm cho bà kiểu nào trông trang trọng lịch sự, nhà người ta là nhà gia thế, mình cũng không được kém tằm.

Bà còn đang mừng thì có tin nhắn báo tới máy, là số của con dâu tương lai đây mà. Bà khấp khởi mở ra đọc, sắc mặt từ hồng hào chuyển thành trắng bệch, vội vã gọi lái xe chở tới nhà họ Hoàng.

Cùng lúc đó, bà chủ nhà họ Hoàng cũng đang điên hết cả người, cái thằng quý tử, phá lúc nào không phá, đúng ngày trọng đại của em gái thì nó lại phá tan cái công thế này?

-“Nhanh nhanh cái tay lên, bà thường gấp đôi, dọn vào nhanh!”

-“Na đâu, Mít đâu, ra cài lại hoa cho bà!”

-“Thằng Ổi ra lái xe cậu vào gara đi con!”

....

-“Ơ, bà thông gia, sao bà sang sớm vậy?”

-“Tôi không sang thì để con gái bà cho thằng con trai tôi mọc sừng hả?”

Bà Tâm giận phùng phùng.

-“Bà nói cái gì vậy? Sáng sớm bị mộng du hả?”

-“Mộng du cái đầu nhà bà! Có giới thì giờ chúng ta vào phòng con Nhi đối chứng!”

Phu nhân CL Group cũng nóng máu, tự dưng dám đổ tiếng oan cho con gái cưng, được, vào thì vào.

Hai bà già hăm hồ tiến thẳng tới căn phòng màu hồng.

-“Nhi, mở cửa cho mẹ con!”

-“Nhi!”

Chưa kịp gọi thì bà thông gia quý hóa đã đẩy cửa, thấp thoáng qua chiếc rèm tua rua là hình ảnh người đàn ông lưng trần quay về phía ngoài, tuy chưa xác định rõ là ai nhưng bà đã muốn bốc hỏa.

-“Đấy, bây giờ thì ba mặt một lời nhé, bà nhìn kìa, trước đêm cưới mà nó đã dẫn trai về phòng, bà nhìn lại đi, cái nhà bà không biết dạy con gái!”

-“Bà, bà nói cái gì hả?”

Phu nhân CL điên theo.

-“Tôi nói con gái bà là loại lẳng lơ, vứt đi, nghỉ cưới xin nhé!”

-“Câm mồm, ai cho bà nói con gái tôi như thế, còn chưa rõ sự thể ra sao, con gái tôi là đứa ngoan nhất quả đất này luôn!”

-“Đã tới nước này mà bà còn bao biện hả? Con gái bà, không xứng làm dâu nhà tôi!”

-“A ha, nói như con trai bà cao lắm, cũng một đời vợ rồi còn tinh tướng...”

-“Bà...bà...”

Tiếng ồn ào ngoài cửa làm Uyên Nhi tỉnh giấc, đầu đau như búa bổ, cô dụi mắt ngơ ngác nhìn, nhìn tới nhìn lui, thấy có người đang nhìn mình, khóe môi khẽ cười.

Là cậu...nằm trên giường cô...ôm cô...bịt miệng cô...còn...

Mặt cô đỏ như cà chua cuối vụ. Nghe hai người ngoài kia cãi nhau, dần dần mới hiểu ra chuyện. Thôi xong, việc này lớn quá rồi, cô đợt này, chết chắc.

Tiếng chửi nhau xa dần, cậu mới bỏ tay, Nhi hốt hoảng nói.

-“Trời ơi hiểu nhầm to rồi, em phải ra giải thích!”

-“Được, tùy mà giải thích!”

Cậu cười rất tươi, đường hoàng mặc áo. Cơ thể săn chắc của cậu, làm cô ngất ngây đờ đẫn, cậu đi được một lúc rồi, mới nhớ ra mình cần phải làm gì.

.....

Chuyện lớn, họp gia đình.

Mẹ phần nộ cực độ.

-“Nhi, thằng đó là ai? Con sao có thể mất nết như vậy?”

-“Con...con...”

Liếc nhìn cậu, tự dưng lòng thấy xót, chỉ sợ khai ra cậu, mẹ lại mắng cậu. Suy cho cùng, cái gì Trương Ngọc Uyển Nhi cũng nghĩ cho Hoàng Thế Hiền đầu tiên.

-“Khai mau, đừng để mẹ dùng biện pháp mạnh...”

-“Con xin lỗi mẹ...con sai rồi...con không ra gì...”

-“Là cháu, đêm qua cháu ngủ phòng em Nhi, cháu xin lỗi! Cô cứ giao em cho cháu, ngày mai cháu lập tức về bảo bố mẹ chuẩn bị ăn hỏi.”

Anh Tuấn lên tiếng. Có hai người trong phòng, méo mặt!

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đại Thiểu Gia Quét Sân

-“Hoàng Thế Hiển, theo ta vào phòng!”

-“...”

-“Nhanh!”

Bà chủ ra lệnh, dưới con mắt ngạc nhiên của gia đình. Nhưng biết làm sao, trong cái nhà này, bà là to nhất mà!!!

...

-“Mẹ, có gì ạ?”

-“Mẹ tính gả em Nhi cho anh Tuấn của con, con tính sao?”

-“Vâng, tùy mẹ!”

-“Mẹ tính không cần ăn hỏi, cưới xin gì cả, ngay bây giờ cho nó đi theo thằng Tuấn về nhà bên ấy luôn!”

Hoàng Thế Hiển sốc, vội vàng ngăn cản.

-“Thế sao được mẹ? Thế còn gì là thể diện nhà họ Hoàng nữa, ít ra phải thách cưới, chuẩn bị ăn hỏi, rồi tiệc tùng hoành tráng chứ...Mẹ làm thế người ta cười vào mặt chúng ta...”

-“Thôi còn mặt mũi đâu để người ta cười hả con? Con thấy đấy, bung bét hết cả.”

-“Nhưng cứ từ từ đã mẹ!”

-“Không được, quyết thế đi! Đẳng nào tối qua chúng nó đã là của nhau rồi...mẹ ra thông báo họ hàng, đổi chú rể từ thằng Đông sang thằng Tuấn...”

-“Đâu, mẹ nghe ai nói vậy, chắc gì đã là của nhau, có thể họ chỉ nằm với nhau, đơn giản là thế thôi thì sao?”

-“Thôi, giờ em gái con bị tiếng xấu, có người rước là tốt rồi, không bàn nhiều! Thế con trai nhé!”

-“Mẹ...từ từ...”

Khóe môi hơi cười, nhưng bà cố nén.

-“Sao thế con trai yêu?”

-“Đừng...con...con...đừng để nó lấy ai, con thật lòng...”

-“Mẹ mày đẻ ra mày, sáng nay mẹ còn không nhận ra mày? Thì ra giờ tôi mới biết, tôi nhọc công tìm đối tượng xem mắt cho con gái cưng của tôi, thì thằng quý tử lại âm thầm phá hoại, thảo nào em nó mãi không lấy được chồng, gần lấy được nhưng thằng anh trai vẫn không tha...”

Lại bị mẹ đưa vào bẫy rồi, đại thiếu gia đành phải khai thật.

-“Đúng vậy, con không can tâm, nhưng Nhi...nó...nó...không thích con...”

-“Con phản bội nó thì ai mà thích được?”

Được phản bội nó thì đã phúc, cậu thờ dài. Mẹ cậu lại không ngờ con trai mình vẫn nặng tình tới thế.

-“Thế còn Ngọc Nhi? Vừa có tin sáng nay nó bị đồn công an triệu tập, là sao, con làm à? Sao lại vu oan giá họa cho người ta thế?”

-“Chuyện này là con, nhưng là cô ta tự làm tự chịu, có gì chiều nay quản gia khắc nói với mẹ!”

Lúc này nạt Uyên Nhi to tiếng là vậy mà con trai vẫn lặng yên, xem ra bà phải dạy dỗ rồi.

-“Bỏ qua đi, nghe mẹ nói này, là đàn ông, không được đứng đằng sau đục khoét như thế, muốn có được người phụ nữ mình yêu, thì phải giành giật...”

-“...”

-“Có bao nhiêu cổ phần trong tay?”

-“Cổ phần?”

Cậu chủ không khỏi ngạc nhiên, cổ phần, Trương Ngọc Uyên Nhi, liên quan gì?

-“26% mẹ ạ.”

-“Tháng sau ông Cám Lợn về hưu, con có chắc chắn ghế Tổng Giám Đốc không?”

-“Việc đó là hiển nhiên!”

-“Nhưng con có thể nói là vẫn chưa đủ...”

-“Sao ạ?”

-“Nhi có 7% mẹ cho, và mẹ sẽ viết thêm điều kiện, rằng nó chỉ được phép chuyển cho chồng của nó!”

Thì ra là vậy, mẹ cậu, cũng thật cao siêu. Việc này không phải cậu chưa từng nghĩ tới, Nhi quá ngốc, gạt cô là chuyện dễ ợt, tuy nhiên cái quan

trọng, là tình cảm của cô không hề dành cho cậu. Cậu có thể bắt lực đứng ngoài trái tim cô, phá hoại các mối lương duyên của cô, chỉ hi vọng giữ cô bên mình càng lâu càng tốt.

-“Nếu nó đồng ý chuyển thì chắc chắn cũng có chút cảm tình với con... bằng chút cảm tình đó, trong mấy tháng, nếu không giành được trái tim nó thì không xứng đáng là con trai Hoàng Thế Lâm, vậy nhé, tùy con quyết định!”

Bà chủ ra ngoài, nói lời từ chối với cậu cháu họ và sai người làm gỡ bỏ đồ trang trí. Tuấn vốn đào hoa, thích rất nhiều em, tất nhiên thích em Nhi nhất, muốn nhân cơ hội cướp em về, nhưng cô và em đã không đồng ý thì anh cũng không muốn gây khó dễ.

Lại về chuyện của Đông, mẹ anh cương quyết dọa sống chết, nên bất lực. Nhi buồn một chút chút thôi, tuy nhiên không hiểu sao sau đó lại thấy rất thoải mái, nhẹ lòng.

Sáng hôm sau, trời vẫn trong xanh, mây trắng bồng bênh, sự thể bình thường tưởng như chưa có chuyện gì xảy ra. Có cô dâu hệt đã xin nghỉ làm đi trăng mật thì thân thơ ở nhà, rồi rãi đành lấy chổi quét sân.

-“Hey!”

Cậu chủ mặc quần âu, áo sơ mi và thắt cà vạt lịch lãm. Thường ngày đi làm cậu vẫn mặc thế mà, vậy hôm nay khác ở đâu? À, là cậu cười, nụ cười rạng rỡ che khuất cả ánh nắng ban mai, nụ cười khiến ai đó đơ cả người.

-“Em chào cậu!”

-“Ừ, cậu chào em!”

Hả? Cậu, bị sốt chẳng?

-“Cậu ăn sáng chưa? Để em chuẩn bị...”

-“VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

-“Vâng!”

Cô tạm vào bếp nấu đồ, cậu cầm chổi trên tay cô, tiếp tục quét sân, miệng còn huýt sáo, hai già trẻ trai gái nhà họ Hoàng mặc hốc mào hác, là mơ hay thật, mới sáng sớm mà?

Tin lành đồn xa, toàn bộ người làm bỏ việc tới chiêm ngưỡng cảnh lạ. Ai nấy thì thà thì thụt, bà chủ đi tới thì vỗ vai động viên.

-“Ừ, con trai mẹ quét sân cơ à! Good job!”

-“Quét cho sạch sạch vào, còn vài hạt bụi đằng sau kia...”

Ba cậu đều giả thêm nể.

-“Ông cứ ném đá hội nghị vậy?”

-“Ơ bà này, bản thì tôi bảo bản chứ sao?”

-“Bản bản cái gì, sạch thế còn gì, ông già rồi bị lão rồi....”

Bà bệnh quý tử, đoạn hùng hổ chỉ vào đám người làm.

-“Đây ná, Ổi ná, Na ná, Mít ná, Mận ná...nhìn cậu quét mà học tập...từ sau phải quét giống cậu, múa chổi thành hình tròn, bụi bay mù mịt như kiểu vận nội công ý!”

Cả nhà cố nén cười, dạ dạ vâng vâng. Hoàng Thế Hiển mặt đen kịt, ném chổi bỏ vào bếp.

-“Ơ, cậu, em đang định đem lên!”

-“Ăn ở đây đi...”

Cậu bình tĩnh thưởng thức bữa sáng, cố bình tĩnh nhất có thể. Vậy mà con Sen, đến cả nó cũng không tha.

-“Cậu, em hỏi một câu được không?”

Đại thiếu gia nhìn cô, rất trù mến, rồi cậu gật đầu.

-“Cậu, cậu trúng số hả?”

-“...”

-“Thấy hôm nay cậu vui quá chừng luôn!”

-“Rõ thế hả?”

-“Dạ?”

-“Tao vui ấy, biểu hiện rõ thế cơ à?”

-“Dạ...cũng...hơi...ạ...”

Mặt cậu đỏ bừng, cậu nói cậu ghét cái nhà này, đoạn, bỏ đi làm.

Bác Lựu quản gia nhân lúc ai đó còn ngây ngô mới cầm lọ thuốc nhỏ mắt, ra sức nhỏ. Tới lúc con bé quay ra, nước mắt nước mũi bác đã đầm đìa.

-“Bác, bác sao vậy?”

Bác đập tay vào ngực, ra vẻ rất khổ sở, Uyên Nhi càng sốt ruột, lấy bác cốc nước.

-“Cậu chủ, cậu chủ ...”

-“Cậu ấy làm sao ạ?”

-“Không xong rồi...không xong rồi...”

Nhi bị dọa sợ tái mặt mày, cầu xin mãi, năn nỉ ỉ ôi cả buổi sáng bác mới nói cho cô lý do.

-“Bác thương cậu quá Nhi ạ, tháng sau công ty bổ nhiệm, mà cậu lại không thể ngồi vào vị trí Tổng Giám Đốc vì thiếu cổ phần, thiếu 5% thì phải...mà có khi cậu còn bị mất chức Phó Tổng cũng nên...”

Cô bé ngốc nghếch bị lừa không thương tiếc, chẳng may may nghi ngờ lời bác, lại còn lo lắng lên hỏi mẹ, có thể chuyển cổ phần của mình cho cậu không. Thật tiếc là mẹ không đồng ý, mẹ nói Nhi chỉ có thể chuyển cho chồng hợp pháp của cô.

Nhi buồn lắm, chẳng hiểu sao lại lo lắng cho cậu tới thế. Thật may, bác Lựu cực kì thông minh, bác đề xuất cô và cậu kết hôn giả, làm giấy kết hôn trong mấy tháng, cô sẽ nhận cơ hội chuyển cổ phần cho cậu, rồi có thể ly hôn.

Có thể không? Để giúp cậu, việc gì cô cũng có thể mà. Chỉ là, hơi băn khoăn vài vấn đề, chiều hôm đó cô đã nói chuyện với mẹ, tất nhiên chỉ nói là chuyện của bạn mình thôi, mẹ chẳng phát hiện ra gì cả, còn khuyên nhủ.

-“Chắc người đó phản bội bạn con nên bạn con lo ngại à? Dù sao nếu bạn con yêu người đó thì hãy tha thứ cho người đó, cứ sống thật hạnh phúc, sống hết mình cho cả hai người, rồi nếu không hợp thì mấy tháng sau chia tay cũng chẳng sao, con người là sống cho hiện tại con ạ.”

Thực ra cái cô lo lắng, đâu phải do phản bội gì đâu, cậu chưa từng làm điều gì có lỗi cả, vấn đề là cô không thể có con. Nhưng mẹ nói cũng có lý, cô với cậu, chỉ là vài tháng thôi, sau đó chia tay, cậu cưới người khác, cô ấy sinh con nối dõi cho mẹ, sẽ chẳng ảnh hưởng gì cả. Nghĩ ngợi, nghĩ ngợi, Trương Ngọc Uyển Nhi cuối cùng hạ quyết tâm.

.....

.....

Chiếc đèn trùm rực rỡ tô điểm căn phòng xa hoa xanh nhạt, ai đó vừa thưởng thức cà phê, vừa thoải mái đọc sách, ai đó đứng bên cạnh, toát mồ hôi vì căng thẳng.

-“Cậu ơi!”

-“Sao?”

-“Em...em...cậu...”

-“Có chuyện gì?”

-“Cậu...lấy em đi!”

Xem ra quán gia và mẹ hợp tác rất tốt! Hoàng Thế Hiển khẽ cười, nhưng ngay lập tức lấy lại được “phong độ”, cậu nói lạnh lùng.

-“Lấy gì?”

-“Lấy...lấy em ý...”

Nhi ập úng.

-“Lấy cho mà cái gì cơ?”

-“Không...là lấy nhau đó, chúng ta lấy nhau đi!”

Nói đến đây, má cô hồng đậm, cậu đã bỏ sách xuống từ lúc nào, khẽ nâng cằm cô, cậu hỏi.

-“Tao dễ tính thế hả? Tình cảm của tao chỉ là trò đùa thôi phải không? Mà thích trêu chọc lúc nào cũng được?”

-“Dạ...không phải, không phải...em đã nghe bác Lựu nói chuyện, em biết cậu đang gặp khó khăn, em...em có cố phần mẹ cho mà...”

-“Ý mày là tao giờ thất thế, phải dựa vào đàn bà?”

Trời ơi, cậu làm cô run quá à.

-“Nhưng mà, cậu xuất sắc như thế, làm nhân viên bình thường thì uống, hưởng hồ, việc này vẫn có thể giải quyết mà...hơn nữa, chúng ta chỉ trả vờ kết hôn mấy tháng thôi...”

Cánh tay cậu mạnh mẽ vươn ra, bất thành linh kéo Nhi, để cô ngồi trong lòng mình, cầm cựa cựa vào vai cô, thì thầm.

-“Nhân viên bình thường thì sao...tao còn không lo, mày lo cái gì?”

-“Em...em...em là lo cho công ty nha, công ty cần người tài như cậu...”

-“Mày cao cả quá ha!”

-“Dạ...”

-“Ngồi yên một chút, để tao suy nghĩ!”

-“Vâng!”

-“Vấn đề này phức tạp ghê đấy, hạnh phúc của cả đời tao mà!”

-“...”

-“Thế nên tao cần nhiều thời gian một chút...”

Ai đó ngoan ngoãn ngồi yên, để người kia có chút thời gian suy tính. Có ai tính toán mà như cậu không...tới tư thế cũng phải đổi. Giờ là Nhi ngồi, còn cậu cả người nằm dài trên sofa, đầu thì rúc lòng cô, thỉnh thoảng còn xoa bụng trêu trêu.

-“Gầy quá, chẳng có tý mỡ nào...”

-“Cậu nghĩ ra chưa?”

-“Mày sốt ruột thế à?”

-“Vâng!”

Đáp rồi mà mắt cậu lim dim, chẳng biết cậu ngủ hay chưa nữa? Công nhận đại thiếu gia nhà cô, nhìn từ góc độ nào cũng đẹp trai, lông mày này, còn dày hơn của cô, mũi cao quá à, môi cũng quyến rũ nữa...hại Nhi không tìm được mà đưa tay chạm vào, bất chợt bị cậu nắm chặt, còn cắn cắn, ghét thật!

-“Người ta chưa đồng ý lấy đằng ấy mà, làm gì mà nóng vội thế...”

Bị cậu trêu, mặt lại đỏ như cà chua rồi.

-“Em đâu có.”

-“Có sáu cái hoa tay tất cả, giờ rõ nét hơn...nhưng ngày xưa tay mập hơn, đáng yêu hơn...”

Hơi cảm động nha, cô còn chẳng biết mình có sáu cái hoa tay tất cả!

-“Còn đường tình duyên này, lãng nhãng, đào hoa...người xấu như khi mà đào hoa gớm...”

-“Cậu...cậu quyết chưa?”

-“Đợi tý, mày thật, cả đời con trai nhà người ta, cứ làm như đánh đề không bằng...”

-“Chỉ mấy tháng thôi mà, cậu lên Tổng Giám Đốc là ly dị thôi!”

-“Thì vẫn phải xem xét...”

Ôi ôi ôi...cái câu xem xét của cậu, sao mà nó lâu quá trời quá đất, hại ai đó buồn ngủ rũ cả mắt, sớm hôm sau tỉnh dậy, đã thấy mình nằm gọn trong vòng tay ấm áp ấy rồi. Làm cách nào mà cả cậu và cô đều di chuyển ra giường được vậy?

Uyển Nhi còn chưa kịp định thần thì Thế Hiển đã làm bộ kêu gào.

-“Mày...mày...đồ vô sỉ...tao đã đồng ý đâu mà mày ôm ấp tao như đúng rồi thế? Lại còn nằm trên giường của tao?”

-“Á...cậu ơi em không biết mà...em ngủ quên mất...”

-“Mày đừng có thấy tao dễ dãi mà quá đáng đi!”

Nhi sợ rối rít cả lên.

-“Em xin lỗi, cậu đừng giận...cậu...cậu...suy nghĩ chưa...”

Nhìn bộ dạng của cô, Hoàng Thế Hiển bấm bụng chui vào chăn...cười đều. Mà chăn rung quá, Nhi lại tưởng cậu đau lòng, cậu khóc, ra sức nịnh nọt.

-“Thôi mà...em xin...em sai rồi...”

-“Thôi cậu đừng buồn nữa, em thề em chưa làm gì cậu đâu!”

-“Em thề mà, cậu kiểm tra thì biết!”

-“Cậu ghét em à?”

-“Thế chuyện kia cậu nghĩ chưa, cậu từ chối em à?”

....

Còn đang tiu ngiu thì cậu đã ló mặt ra, nói cực kì nghiêm túc.

-“Tao thấy thiệt thòi!”

-“Dạ?”

-“Mày xem, tao cầu hôn mày hoành tráng thế, còn mày thì sao? Tối nay cầu hôn lại, tao sẽ nghĩ tiếp, còn không thì nghỉ đi!”

Ặc ặc, cậu đúng là khó quá mà. Cũng tại cô, yêu cậu làm chi? Lo cho cậu làm gì? Cậu chỉ là không lên được Tổng Giám Đốc thôi mà, sao cô phải bần khoản thế? Vò đầu bứt tai...cuối cùng vẫn không dứt ra được...cuối cùng...vân vê cái nhẫn đeo ở dây chuyền trước ngực, suy tư suy tư...

.....

.....

Cô nhớ lại năm đó, cố làm cho thật giống. Vườn nhà tối nay sặc sỡ sắc hoa và nến. Nhi rủ cậu ra vườn, cậu ngồi trên xích đu, còn cô thì hơi quỳ dưới chân cậu, run rẩy lấy hộp nhẫn đã chuẩn bị, ngập ngừng nói.

-“Hoàng Thế Hiển, cậu có đồng ý lấy em trong bốn tháng không?”

Một làn gió nhẹ thổi qua, mắt cậu đỏ, cậu nhanh chóng quay đi. Cô kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi câu trả lời, chờ đợi cậu quay lại. Lát sau, cuối cùng thì khoảnh khắc Nhi hồi hộp nhất cũng tới, cậu quay lại, khẽ đẩy cô nằm xuống bãi cỏ xanh mướt, cả người to lớn áp sát người cô, bàn tay cậu nhanh nhẹn thả vào tay cô một vật gì đó tròn tròn, môi cậu nhẹ nhàng lướt qua trán cô, rồi trượt xuống thì thầm nơi vành tai xinh.

-“Trương Ngọc Uyển Nhi, mày có đồng ý lấy tao cả đời không?”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Vợ Chồng

Đáng nhẽ phải thấy hạnh phúc, đáng nhẽ phải thấy vui mừng, thật tiếc, cô cảm giác trong lòng bây giờ như có một làn gió lạnh thổi qua, hàng lông mi dày khẽ chớp, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

-“Em...em...”

Người đối diện lòng nặng trĩu, buồn buồn nói.

-“Khó vậy ư?”

-“Bốn tháng, bốn tháng thôi được không cậu?”

-“Mày không thật lòng muốn lấy tao, mà chỉ là lo tao không được lên chức thôi sao?”

-“Dạ...em...”

-“Để tao đoán nhé, mày là một con người có tấm lòng bao la, mày lo cho công ty, lo cho ba mẹ, thậm chí sẵn lòng lấy người mình không yêu?”

-“Em...em...”

-“Mày bố thí cho tao cổ phần, mày nghĩ tao sẽ cảm kích mày ư?”

-“Em...”

-“Mày biết tao yêu mày, mà mày vẫn làm thế à?”

-“Em xin lỗi...”

-“Muốn giết chết mày luôn, Sen ạ!”

-“Em xin mà...em cứ nghĩ đơn giản, là em ngu xuẩn...”

Nhi sợ hãi van nài, cô sai, cô sai rồi, cô không nghĩ lại tổn thương cậu tới vậy! Là cô ngu, chẳng làm được tích sự gì hết. Ánh mắt cậu uất hận nhìn cô, ánh mắt ấy, cô đơn, lạnh lẽo. Cô thấy đau, đau lắm...như vạn mũi kim xuyên qua tim gan vậy.

-“Cậu đừng buồn nữa, coi như em chưa nói gì nhé...em sẽ cố năn nỉ mẹ lại lần nữa...”

Gương mặt Hoàng Thế Hiển biến sắc, cậu cười khẩy, sau đó cúi đầu cắn lấy cánh môi mềm mại như hoa như ngọc một cách tàn bạo. Nụ hôn nồng cuồng mang theo sự trừng phạt đặc ý, hung hăng thăm dò, cướp đoạt từng khoảng không trong cô, dây dưa không ngừng.

Mùi máu tanh nồng nhỏ giọt bên khóe môi, có lẽ cậu thực sự giận rồi. Môi cậu khẽ nhả môi cô, mãnh liệt trượt theo chiếc cổ trắng như tuyết xuống phía dưới, trêu đùa nơi xương quai xanh, khiến chúng trở nên rục hồng. Sương đêm buông xuống, ẩm ướt, những ngọn cỏ mềm mại là thế, mà sao hôm nay cảm giác lại giống dao cứa, sắc bén, lạnh lẽo...nếu có một điều ước, ngay lúc này đây, cô muốn ước rằng, cô có thể làm mẹ.

Nước mắt tuôn trào như suối, cuồn cuộn rơi xuống, nhỏ vào mái tóc đen mượt, cô không kêu rối rít, không van xin, cũng không nhúc nhích. Nhi nằm đó, thần thờ, mắt cô sưng húp, những giọt nước vị mặn chát thấm đẫm hai gò má hồng...hình ảnh của cô, khiến ai đó nao lòng, rời bỏ khỏi mùi hương ngọt ngào, cậu nói, rất nhỏ.

-“Mày nghĩ dễ dàng thế sao? Lời đã nói thì đừng mong rút lại!”

-“...”

-“Mày có nghe thấy gì không?”

-“Dạ...em...”

-“Đeo nhẫn cho tao!”

Lần này thì cậu quát, hại cô cuống cuồng trở dậy. Lại phát hiện mỗi bàn tay của mình chứa một cái nhẫn. Một cái là cô cầu hôn cậu, một cái là cậu vừa thả vào.

-“Bốn tháng thì bốn tháng, đã là vợ thì phải nghe lời chồng, hiểu chưa, dù chỉ trong thời gian ngắn...”

-“Dạ...em biết...”

-“Đeo nhẫn cho tao!”

Cô bối rối cầm chiếc nhẫn mình chọn cả buổi, đeo cho cậu. Nói chung là vừa, thực ra hầu hạ cậu bao lâu, tất nhiên cô biết cỡ tay cậu. Hoàng Thế Hiến ngắm vật thể lạ hồi lâu, sau cùng cũng hài lòng gật đầu. Thôi được, cậu không tham nữa, trời không chịu đất thì đất đành chịu trời vậy, muốn đi vào trái tim con bé ngọc này, chắc phải từ từ.

Cậu lại nắm lấy tay cô, giật lấy chiếc nhẫn còn lại, từ từ trao vào ngón áp út của cô. Nhi xấu hổ cúi mặt, thật đẹp, hạt kim cương trên đó nhỏ nhưng rất sáng, đeo vào thật duyên dáng. Nếu có thể đeo cả đời thì tốt! Cậu nhìn cũng rất chuẩn, nhẫn vừa khít.

-“Vẫn còn thiếu!”

-“Dạ?”

-“Mày có một cái dây chuyền và một cái nhẫn đeo ở cổ nữa, tao không có!”

À, là cái ngày xưa cậu cầu hôn Nhi. Cô vờ vớt đi, sau đó mất cả một đêm đi tìm. Mà cô lúc nào cũng giấu sâu trong áo, có sao cậu biết được?

-“Mai đi mua cho tao, hiểu chưa?”

-“Dạ, vâng!”

-“Tính làm vợ chồng từ hôm nay luôn đi.”

-“Vâng.”

-“Theo tao lên phòng.”

-“Làm gì ạ?”

-“Kí hiệp ước vợ chồng!”

-“Dạ?”

-“Dạ dẫm gì...dẫm cho vỡ mồm bây giờ...suốt ngày dạ mới dạ, cứ như là mình ngoan lắm không bằng...”

-“Dạ...à không...vâng...”

-“Đi!”

Nói đoạn, cậu đã bế phốc cô dậy.

-“Em tự đi được mà, cho em xuống, các bác nhìn thấy kì lắm...”

-“Chân mày ngẩn lắm, tự đi thì chậm chạp!”

-“Em sẽ cố chạy theo cậu!”

-“Im mồm, tao tổng cho cái giẻ lau vào miệng giờ, nói nhiều, bực mình!”

-“....”

Có người bù ngùi câm nín.

Hiệp ước vợ chồng lại được thiết lập lần thứ hai. Lần này cũng không khác lần trước là mấy, điều kiện của Sen chỉ có duy nhất là sau bốn tháng li dị. Còn điều kiện của cậu thì ôi trời ơi, mấy trang.

Ngoài những điều cơ bản như ngày xưa, cậu bổ sung thêm vài điều khoản mới.

“Ngoài ba mẹ, bác Lựu, không ai được biết về cuộc hôn nhân này.”

Hoàng Thế Hiển đề phòng có người phá ngang trước khi cậu chiếm được tình cảm của cô, còn Trương Ngọc Uyển Nhi thấy chỉ kết hôn giả, vả lại nghe cậu nói việc chuyển chỗ phần có mẹ làm chứng là được, đằng nào cũng là người nhà, nên việc hôn nhân này càng ít người biết càng tốt.

“Ngoài giờ đi làm thì lúc ở nhà, vợ chỉ được ở cách chồng trong bán kính 5 mét.”

-“Cậu ơi sao được? Phòng chúng ta đã cách nhau hơn 10 mét rồi, nếu như vậy thì ban đêm em ngủ ngoài sân à?”

-“Ừ, mang chăn ra sân mà ngủ.”

-“Ặc, cậu quá đáng thế!”

-“Mày có thể lên phòng tao ngủ, tùy mày chọn...”

Cậu thì thầm, hơi thở thơm mát phả vào má, Nhi đỏ bừng, ngượng ngịu thế nào quên khuấy chuyện cần tính, bỏ tới điều khoản tiếp theo.

“Khi không ăn với gia đình hoặc ba mẹ, chỉ có hai người thôi thì sẽ ăn cơm chung bát, chung đĩa.”

-“Nhà mình thiếu gì bát mà phải làm thế hả cậu?”

-“Toàn bát ngọc quý hiếm, tao sợ mày làm vỡ nên tao sẽ cầm cho mày!”

-“Ồ, nhưng trước giờ em đâu có làm vỡ bát đâu? Mà ăn cùng ba mẹ vẫn ổn mà ăn riêng em và cậu lại phải thế?”

-“Ngu ạ, ăn chung thì có nhiều người, phân tán tư tưởng nhiều nơi, ăn riêng với tao thì tao đẹp trai như thế này, mày mãi ngắm nhỡ đánh rơi bát thì sao?”

Cậu nói cũng có lý nha. Thịnh thoảng Nhi nhìn cậu cũng ngây người mà. Tự dưng lại muốn ngược mắt lên ngắm cậu, thật thích, đẹp quá, ở cự li gần, người cậu thơm chết mất. Mai sau ai làm vợ thực sự của cậu chắc sướng lắm!

“Việc gội đầu tắm rửa của chồng giao cho vợ!”

-“Á, cậu ơi cái này không được!”

-“Sao không được?”

-“Ngại lắm...”

Cậu cười đều, béo má cô rồi bảo.

-“Da mặt mày dày mấy tầng mỡ thế này mà còn kêu ngại hả?”

-“Không thích đâu...điều này không được...”

-“Mày làm màu vừa thôi, ngày xưa mày gội đầu cho thằng Sên còn gì?”

-“Đó là gội đầu mà, còn...tắm...”

Có người phụng phịu, làm người kia phải bắt đắc dĩ gạch hai chữ đi, khó chịu tuyên bố.

-“Thôi được rồi, tha cho mày, vậy sửa thành “Việc gọi đầu của chồng giao cho vợ”...”

-“Vâng, được.”

-“Thôi tao mệt rồi, kí nhanh lên còn đi ngủ...”

-“Chưa xem hết mà cậu?”

-“Xem xét gì, nhanh lên, trang sau toàn điều vợ vẫn thôi, không có gì quan trọng đâu, kí đi...”

-“Nhưng mà...”

-“Hay là mày lấy cố để được ở cạnh tao lâu lâu hả?”

-“Đâu có...không phải đâu...”

Dưới ánh mắt nghi hoặc của cậu, Uyên Nhi đành phải kí xoẹt một phát để tỏ ra là mình “không hám trai”. Thế là từ giờ trở thành vợ của cậu rồi, tự đứng trong lòng có cảm giác là lạ, người cứ nóng hầm hập, cậu ngồi đó mà cô còn không dám nhìn. Trời ơi sao mà ngượng ngùng thế này cơ chứ!

Cậu cầm tay cô, cứ cầm như vậy thôi, trầm ngâm, ấm áp. Hai người bên nhau, chẳng nói lời nào mà sao cô cứ bủn rủn, tim đập loạn xạ hết cả.

Mãi tới lúc cậu đi vào nhà vệ sinh, cô mới nhân cơ hội chuồn về phòng. Bật điều hòa cho thật mát, xong lại thấy lạnh hết cả người. Mặt cứ đỏ hoài, phải đắp hết chăn lên người mới thấy dễ chịu một tý.

-“Con yêu nghiệt kia chui ra!”

-“...”

-“Tao nói mày đấy!”

-“Còn việc gì nữa hả cậu?”

Ai đó lí nhí trong chăn.

-“Mày quên trong hiệp ước mày đã kí chúng ta không ở cách nhau quá 5 mét à?”

Thôi chết, lúc này định thương thảo mà quên bém mất. Toi rồi, toi rồi.

-“Hay từ mai thực hiện cậu nhé, mai em bảo mẹ sửa cho em cái phòng cạnh phòng cậu rồi em chuyển lên...”

-“Không được, giấy trắng mực đen rõ ràng rồi! Làm người phải quân tử!”

-“Dạ...nhưng mà...”

-“Thôi được, mày về giường rồi thì thôi vậy, mày là vợ mà không chấp hành thì tao đành phải làm gương vậy. Tao sẽ ngủ ở ngoài sân, ngay ngoài phòng mày.”

-“Không được, ngoài đó lạnh lắm...hay cậu ngủ giường em, em ngủ sofa nhé...”

-“Không, mày nằm im đấy, cấm di chuyển, tao là chồng mà để vợ khổ thì còn ra thể thống gì nữa. Mày nằm đấy, tao ra ngoài. Chúc vợ ngủ ngon!”

Trời ơi, đêm nhiều sương như thế, ngủ bên ngoài có mà ốm à? Cố không nghĩ, mà lòng vẫn cứ vương vấn. Xoay bên này, xoay bên kia, đắp chăn, bỏ chăn, trần trọc , trần trọc...cuối cùng, ai đó đành dậy ra ngoài mở cửa.

-“Cậu ơi...”

-“...”

-“Cậu ơi!”

Cô khẽ lay, cậu mở mắt, nhìn cô ngạc nhiên.

-“Sao?”

-“Vào nhà ngủ đi!”

-“Thôi, làm chồng ai lại để vợ khổ.”

-“Thì vào sô pha ngủ...”

-“Tao không thích nằm sô pha, đau lưng lắm...”

Rốt cuộc là cậu muốn sao? Chẳng nhẽ cứ nằm ngoài này à, muỗi nó cắn cậu thì sao? Lòng cô cũng không yên tâm nha. Thôi cô thua, thua cậu luôn.

-“Cậu vào giường nằm...”

-“Mày thì sao?”

-“Em cũng ngủ ở giường!”

Hoàng Thế Hiến cười như không cười, lạnh lùng nói.

-“Tao nể mày lắm đấy!”

-“Vâng.”

Cậu yêu Sen, yêu cũng chẳng hiểu vì sao mà lại yêu tới thế. Yêu vì cô ngốc, yêu vì hay được trêu cô, yêu vì cô rất dễ bị lừa, yêu vì ngoài việc cô không thích cậu thì cô rất biết vâng lời...còn yêu mùi hoa quả trên người Sen nữa. Cô từ bé đã thích ăn hoa quả, ăn suốt ngày, dần dần người lúc nào cũng có mùi ngọt ngào này, làm người ta chỉ muốn ôm mãi.

-“Vợ mất ngủ hả?”

-“Không , em chỉ...em chẳng biết nữa...”

-“Chồng mất ngủ quá vợ ạ, hay vợ hát ru đi...”

-“Dạ...nhưng không hay cậu đừng chê nhé!”

-“Ừ!”

Twinkle, twinkle, little star,

How I wonder what you are.

Up above the world so high,

Like a diamond in the sky...

Bé ngọc của cậu, hát không gọi là quá hay, nhưng giọng rất ngọt, bài này ngày xưa cậu dạy nó đây mà, phải mất bao nhiêu tháng ngày nó mới phát âm chuẩn hết được. Dù sao cũng rất đáng!

-“Sen hâm...”

Hiền vừa nghịch tóc Nhi, vừa mắng yêu. Nhi thì khẽ phản đối.

-“Em cũng đâu có hâm lắm đâu!”

-“Tao bảo hâm là hâm...”

-“Vâng!”

-“Sen hâm, Sen ngọc, Sen thối, Sen điên, Sen rồ...”

Phụng phịu bĩu môi, tỏ vẻ không tán thành.

-“Ấm ức hả?”

-“Không...em chỉ thấy hơi vô lí thôi...em thối thế sao cậu còn ôm em...”

-“Ôm cho người mà lây hương tao, thơm thêm một chút! Cho người ta đỡ ghét mà.”

-“Có ai ghét em đâu mà!”

-“Người ta không nói thôi...vì mà ngu quá mà...”

-“Vâng, cảm ơn cậu!”

Người cậu mỗi lúc một sát hơn, lại còn cù cù trên cô nữa, cậu thật là... rất đáng ghét!

-“Đừng mà...haha...em buồn cười lắm...em xin đấy...”

Xin mãi, cậu không cù nữa, nhưng xong thì cậu lại cẩu, véo. Trời, cô biến thành cục đất nặn của cậu không bằng. Một lúc, Hiền gọi Nhi rất nhỏ nhẹ.

-“Vợ, vợ, chồng bảo này...”

-“Sao cơ cậu?”

-“Vợ...vợ có...hạnh phúc không?”

-“Em...em...”

-“Vợ không phải nghĩ, vợ chỉ cần hỏi trái tim mình xem...”

Tay cậu to lớn đặt chỗ trái tim cô, khiến nó nhảy lung tung, mặt cô thì nóng ran lên rồi. Giờ phút này, nằm thật sát với cậu, nghe cậu nói, được cậu ôm, hạnh phúc không ư? Ôi, cô tưởng mình đang mơ chứ!

-“Em...em...có...”

Ngại ngần thừa nhận, xong thấy cậu cười thật tươi, thơm nhẹ lên trán cô, rồi siết chặt cô trong lòng, hai người họ, đã có một giấc ngủ thật ngon.

....

Sáng hôm sau, bác Súng muốn rủ Nhi đi chợ sớm mua đồ. Nhi đi làm rồi, cũng có kha khá tiền, mà đồ dùng toàn mẹ mua cho, cô cũng không sắm gì nhiều cả. Thế cho nên đi chợ với Nhi thì toàn cô trả và mua cho bác, bác rất là thích.

Cửa phòng không khóa, nên như thường lệ bác cứ thế đẩy vào. Trước mặt, cảnh tượng đến rùng mình.

Con bé trông ngốc ngốc giả nai mà lẳng lơ gớm. Vừa mới hôm trước lên giường với thằng Tuấn, hôm nay lại ăn nằm với cậu chủ, bị người ta từ hôn là đúng. Phải, nó biết nó không đẻ được nên nó lang chạ thế nào chả xong.

Bác nghĩ, thiệt thòi cho con trai mình, nhưng bác vẫn cố nhịn.

Ánh nắng chói vào làm Uyên Nhi thức giấc, thấy bóng người đứng sững sờ trước cửa thì giật mình.

-“Bác...bác Súng...”

Cậu thấy động cũng tỉnh, tay vẫn ôm không cho cô dậy, chỉ bỏ ra ngoài một câu.

-“Người làm tự tiện vào phòng chủ là quy tắc ở đâu thế?”

-“Cậu...đừng vậy...”

-“Mày nằm yên!”

Bác nghe cậu khẩu khí không tốt, sợ run người.

-“Tôi...tôi xin lỗi...”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tình Cảm Nhà Người Ta

Đại thiếu gia, ông chồng khó tính của cô, đang cau mày rồi. Có ai cau mày mà vẫn phong độ thế này không hả trời, mới sáng ngày ra làm Nhi tim đập chân run, tý nữa quên bém mất việc chính.

Cô hơi nhoi người, ra hiệu cho bác Súng đi mau, còn mình ngọt ngào nịnh nọt.

-“Thôi mà, em xin...bác ấy không cố ý mà...”

-“...”

-“Cậu ơi...”

-“...”

-“Cậu ơi.”

-“...”

-“Cậu sao đấy? Cười cái em xem nào!”

-“Cười miễn phí hả?”

Ặc, cười phải có phí à? Nhi ngu ngơ.

-“Gọi chồng rồi thực hiện hiệp ước vợ chồng đi!”

-“Dạ, hiệp ước gì cơ ạ?”

-“Cái con này, hôm qua mày vừa kí xong cơ mà, định nuốt lời à? Làm người mà như thế hả?”

-“Dạ?”

Cậu ra điều chán nản, với tập giấy ở bàn trang điểm gần đó, đưa cho con bé đang ngẩn ngơ trong lòng mình.

-“Đây, may mà tao mang theo, tao biết kiểu gì mày cũng quên mà...”

Uyển Nhi trở mắt tiếp lấy hiệp ước, giở giở tìm tìm...uầy uầy...đây rồi...đây rồi...

Hiệp ước sáng ngủ dậy.

‘Vợ chồng phải chủ động thơm lên mặt nhau năm phát, ở năm vị trí khác nhau!’

Trời ạ, cái này là tối qua cậu lừa cô kí đây mà? Có cái đại nào như cái đại này chứ?

-“Mau lên...”

-“Vâng, đây, đây, đợi em tý...”

-“Tý tách cái gì, tao đếm tới ba...MỘT...HAI...”

Vẫn như thường lệ, chưa kịp đếm tới số ba thì người kia đã vội vã làm theo lệnh. Cậu thật, thơm là thơm thôi, lại còn năm vị trí khác nhau. Nhi chu môi, đặt một cái lên trán cậu, một cái lên má cậu, một cái lên mũi cậu, một cái lên môi cậu.

-“Chỉ được có bốn cái thôi cậu ạ, hay sửa thành bốn nhé!”

-“Mày ngu như con lợn ấy...”

Hoàng Thế Hiển khẽ nhắm mắt, chỉ bảo Trương Ngọc Uyển Nhi. Rồi, cô đã hiểu, thớm một chụt một phát lên mi mắt cậu.

-“Gọi chồng đi!”

Sững một lúc, ngại một lúc, mới dám cất tiếng bẽn lễn.

-“Cậu...chồng...”

-“Ngoan lắm!”

Bây giờ cô mới thấy cậu cười à, cười rạng ngời luôn, cậu như ánh mặt trời rực rỡ chiếu bùng buổi sáng tinh mơ của cô vậy. Hiển khẽ xoay người, đặt Nhi bên dưới thân mình, nhưng cậu không chỉ thớm cô năm phát như trong hiệp ước, còn đều cẳng nhâm nhi cánh môi đỏ mọng, hình như cậu chẳng bao giờ chán thì phải?

Cậu từng chút từng chút một xâm chiếm, cảm giác như đang ăn một món gì đó thật mỹ vị, phải nhấm nháp thật cẩn thận, bàn tay ấm áp vuốt ve mái tóc đen dài, nhẹ nhàng ma sát khiến cô tâm trí mơ màng, đầu óc mông lung hết cả.

Mãi một lúc sau cậu mới thủ thủ.

-“Chúc vợ ngày mới tốt lành!”

Tốt lành, chẳng biết có tốt lành được không, tự dưng thấy quẩn hơi cậu quá à, tự dưng lại chẳng muốn dậy gì cả!

-“Chồng không muốn đi làm, muốn bên vợ mãi thôi!”

-“Em cũng thế!”

Nhờ mồm thốt ra, bị cậu nhìn chăm chăm ngại hết cả người, vội vã chui vào chăn cho bớt xấu hổ.

-“Sáng nay có một buổi họp quan trọng, chồng đi tỵ rồi về thôi, đưa vợ đi đăng kí kết hôn...”

-“Dạ, xong em đưa tờ giấy đó cho mẹ là mẹ chuyển cổ phần cho cậu phải không ạ? Là cậu lên được Tổng Giám Đốc phải không?”

Hiển nhìn Nhi, cười thầm trong lòng, đúng là ngô nghê. Cả đời này, nếu cô không ở bên cậu, chắc cậu không yên tâm mà chết mất thôi, tại gốc quá mà, Hiển sợ Nhi bị người ta gạt.

-“Ừ, vợ yêu thông minh lắm!”

Được cậu khen, trong lòng như có trăm đóa hoa đua nở, cô gật đầu.

-“Thỉnh thoảng em cũng thông minh mà, chẳng qua cậu ít khi khen em thôi!”

-“Ừ, chồng sẽ rút kinh nghiệm.”

-“Ồ, thế còn chuyện bác Súng, bác ấy nhìn thấy rồi, hay mình nói thật ạ?”

-“Có ai hỏi chỉ cần nói chúng ta đang trong giai đoạn yêu đương thôi, không cần nói nhiều!”

-“Dạ...”

-“Nhưng riêng bà Súng thì...chắc sẽ cho xuống nông trại Bò Sữa làm việc...”

-“Sao lại thế hả cậu?”

Cậu xoa đầu cô, động viên.

-“Ở đó lương cao hơn, mà yên tâm!”

-“Vâng!”

.....

.....

Trong gian bếp chật hẹp, có bà mẹ bấm số gọi cho con trai yêu. Bà định nói với nó những gì bà trông thấy, nhưng bà lại sợ nếu vậy nó chán, không định theo đuổi con Nhi nữa, thì làm sao mà hưởng được cổ phần bà chủ cho nó?

Thôi cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, chỉ là lấy thôi mà, xong xuôi sẽ bảo Sên bỏ Nhi, sau đó rước cho bà một nàng dâu thật hiền thảo, đẻ một bầy con cháu, thế chẳng phải hoàn mỹ hay sao?

Nghĩ vậy, bà chỉ hỏi thăm sức khỏe con trai, động viên con cố gắng, ở nhà mọi thứ vẫn ổn. Kể cả việc chuyển xuống nông trại Bò Sữa bà cũng không nói. Ngày xưa, Sên và bà định mua chuộc mấy người giúp việc khác ở nhà họ Hoàng để phòng trường hợp này đây, nhưng khổ nỗi, toàn bọn ngu, trung thành như chó vậy!

Bây giờ mới khổ, bà đi rồi, ai là người thông báo tình hình? Thôi, mặc kệ vậy, đợi thẳng Sên về, lên chức, lắm tiền, lúc đó con Nhi còn chạy theo không kịp ấy chứ! Nghĩ bụng, bà yên tâm đóng gói hành lý.

Từ tác giả: Mọi người vào watsapp để được cập nhật chap mới nhanh nhất, mình chỉ đăng truyện trên đó thôi.

.....

.....

Trương Ngọc Uyên Nhi tranh thủ buổi sáng đi mua cho cậu dây chuyền và nhẫn theo yêu cầu hôm qua. Thực cũng nhanh thôi, cậu hộp xong liền

đợi cô ở dưới trung tâm thương mại.

Ai đó vội vàng chạy xuống, mãi mà chẳng tìm thấy người kia đâu, lơ ngơ một lúc, mới nhận ra đại thiếu gia nhà mình, đang ngồi uy nghiêm... trong chiếc xe hơi...màu hồng...Ặc! Trông cậu dễ thương quá à, mà sở thích của cậu thay đổi nhanh thật đấy!

Nhi vừa vào vừa hỏi.

-“Anh Ổi đâu rồi cậu?”

-“Về nhà trước rồi...”

Hoàng Thế Hiển cao hứng nói.

-“Sao lại về ạ?”

Cậu quay sang thơm trán cô.

-“Vợ thật là...để thế giới chỉ có hai ta chứ sao!”

Ngọt ngào quá, không ngờ cậu lạnh lùng là vậy, đi tới đâu sát khí tới đấy mà có thể thốt ra câu này, phúc phận cô tu mấy đời mấy kiếp đây! Nghe cậu nói mà mặt đỏ bừng, ấp a ấp úng.

-“Cậu này...quà...em mua cho cậu...như hôm qua cậu bảo ý...cậu không vừa lòng thì để em đổi...”

-“Không sao, mày mua là tao thích rồi, đeo cho tao đi...”

Cô mở dây chuyền, bỏ vào đó chiếc nhẫn nhỏ, rồi cẩn thận đeo cho cậu. Cự ly gần quá, lại bị cắn một phát rồi, nhưng mà cô cũng không có thấy thiệt thòi gì cả, môi cảm giác run run, người lâng lâng, chỉ là hơi xấu hổ tý thôi.

Cậu quay ra, thắt dây an toàn cho cô, ấm áp quá đi mất.

-“Tao cũng có quà tặng mày đấy con vợ bé bỏng ạ!”

-“Dạ, cái gì vậy cậu?”

-“Mày đoán xem...”

Cô nhìn xung quanh, chẳng có gì sất.

-“Cậu giấu ở đâu kĩ vậy?”

-“Có giấu đâu, to lù lù thế mà...”

-“Trước mặt em á...sao em không thấy...”

Nhi lại ngó quanh lần nữa, chắc mẩm bị cậu trêu rồi. Hiển thì phì cười, véo má cô một phát, chiếc xe hồng trắng tiến tới địa điểm đăng kí kết hôn.

Lần đầu đi đăng kí thật nhiều điều mới lạ, trước đây Nhi cứ nghĩ ai lấy nhau thì dắt nhau đi đăng kí thôi, ai ngờ cũng có người còn dẫn theo bạn bè đi cùng cho vui. Lúc đợi còn có người tám chuyện cùng. Biết thế cô cũng mang các bác theo.

-“Mệt không để tao vào bảo họ một tiếng...”

-“Thôi mình cứ đợi như người ta đi cậu!”

-“Ừ!”

Là Nhi không muốn gây chú ý, không muốn khác người. Mà cô đã sai lầm, để một ánh hào quang như Hoàng Thế Hiển ngồi ở chỗ đông người quả không phải cách hay. Mấy cô gái trẻ cứ nhìn cậu hoài, lại còn thì thầm nho nhỏ, liếc mắt lờm lờm cô nữa chứ.

Hết việc, bọn họ không chơi với bạn bọn họ thì thôi, lân la bắt chuyện.

-“Chào anh, em là Linh...đây là Ngọc Anh, Trang, Dung, bạn em...”

-“Chào anh ạ!”

-“Ừ, chào các em!”

-“Anh đi chúc mừng bạn...hay là...”

-“Anh đi đăng kí kết hôn các em ạ!”

Ai đó nói thân nhiên, người ngồi cạnh không hiểu sao thấy lòng cứ thấy khó chịu, cậu...cậu hot quá à, đi đâu cũng hot, đi với cậu chỉ làm nền thôi, cô tiu ngịu hần.

-“Anh còn trẻ mà, suy nghĩ kĩ chưa anh?”

-“Đúng vậy anh ạ, bây giờ tình trạng ly hôn cực nhiều!”

-“Hai người nhìn cũng không hợp lắm...”

-“Hay để bọn em mời hai người đi uống café nhé!”

Dù sao cũng là người lạ, chẳng ảnh hưởng gì, cô muốn lên tiếng cho họ biết sự thật, cậu lại nhanh hơn, kéo cô vào lòng, xoa xoa cái bụng nhỏ, giả bộ ngại ngùng nói.

-“Anh biết, bọn anh cũng muốn hoãn lắm chứ em, nhưng cháu lớn nhà anh tới tuổi đi học, giờ phải đăng kí kết hôn để làm giấy khai sinh, cháu út cũng được ba tháng rồi, các em xem, thôi thì bậc cha mẹ mình đâu thể vì thú vui của bản thân mà làm lỡ tương lai con cái...”

Mấy cô gái trẻ nghe thấy thì sốc.

-“Anh...anh có hai con rồi ạ?”

Nhi định xua tay phân trần thì cậu đã nắm lấy tay cô, làm người ta tưởng như họ tình cảm lắm ý.

-“Ba cháu tất cả, cháu thứ hai được một tuổi rồi, để con ra mới thấy mình đã già, lạc hậu các em ạ...”

Họ nghe cậu chém bắt đầu thấy chán, tản dần ra...còn cô hết há lại hốc...Cậu...cậu nên đi làm diễn viên đi là vừa!!!

-“Cậu à!”

-“Sao mà?”

Hồi hộp, sợ lắm, nhưng hôm nay cô quyết hỏi bằng được. Quay sang, hít một hơi, dũng dạc đòi công bằng.

-“Sao cậu xưng hô với mấy người con gái đó cậu gọi anh em ngọt xớt, mấy em trong công ty cũng thế, sao cậu lại xưng mà tao khô khan với em?”

Hiển hơi ngạc nhiên, khẽ cười, tay nắm tay ai đó đặt lên ngực mình, ánh mắt chân thành thủ thỉ.

-“Vì...vì...”

-“Vì sao ạ?”

-“Vì ở đây...chỉ có mà thôi!!!”

Trời ạ, dạo này cậu nói gì má cô cũng hồng nhuận rồi bủn rủn hết cả người là sao? Sao con người cô lại dễ xúc động thế cơ chứ?

.....

Lúc chuẩn bị về, ai đó mới phát hiện ra một điều vô cùng lớn lao, đó là chữ Trương Ngọc Uyển Nhi, được viết rất mềm mại, uốn lượn trên mui xe.

-“Cậu...cậu em bảo này, xe cậu mua mới hay cũ...”

-“Cũ thì sao mà mới thì sao?”

-“Cũ thì chắc là người chủ đó có tên giống em, còn mới...em cũng không biết nữa...nhưng hay lắm này...tên em trên xe đó...em nổi tiếng nhỉ?”

Hiển méo cả mặt, chỉ gật đầu.

-“Ừ, mà nổi tiếng!”

Thì cậu công nhận, nhưng thái độ cậu lạ quá, cô phải vắt óc suy nghĩ xem vì sao, khó quá à...mãi sau, lúc đang đi cúi xuống thấy trên dây bảo hiểm có in chữ Hiển, một hình trái tim, rồi tới chữ Sen mới ngó người reo lên.

-“A, em biết rồi, cậu bảo có quà tặng em...là cái xe này à?”

-“Vợ thông minh quá!”

Người lái xe cố nhin cười, người ngồi cạnh ngọ nguậy nhìn trước trông sau.

-“Ừ, đúng màu hồng luôn nha, em thích cực kì ý!”

-“...”

-“Ồ ơ, chỗ này cũng ghi thương hiệu HYN này cậu này, cái hãng sản xuất gói nó cũng sản xuất ô tô à cậu?”

-“Ừ!”

-“Ồ, còn cả thương hiệu NYHTĐ này cậu ơi, à, à, em biết rồi, hai hãng gỏi cùng hợp tác sản xuất ô tô, chắc giờ sản xuất gỏi không lâu...mà cũng có thể là do họ muốn bán cả ô tô nữa cho giàu cậu nhỉ...”

-“Đúng rồi, vợ đích thị là thiên tài!”

Em biết mà, mọi người cứ chê em ngốc hoài, em cũng có lúc thông minh ná! Sướng được một lúc mặt cô lại tiu ngiu.

-“Nhưng mà, em không biết lái xe cậu ạ!”

-“Lên đây chồng dạy!”

Hiển tháo dây an toàn giúp Nhi rồi kéo cô vào lòng mình, cầm tựa vào vai cô, gần gũi quá, lần nào ngồi quá gần với cậu tim cô cũng loạn xạ hết cả.

-“Sao không giống lúc bác Lựu dạy anh Ổi lái xe ạ?”

-“Vợ nghi ngờ khả năng sư phạm của chồng?”

Giọng cậu hơi lạnh lạnh, hại cô sợ sợ.

-“Không...không...em đâu dám...”

-“Ngồi ngoan nào! Đó, đó, vợ đang lái được xe đấy còn gì?”

Phải không? Mang tiếng là lái, nhưng là tay cậu đặt lên tay cô ở vô lăng mà, cô có thấy mình được cái tích sự gì đâu?

-“Đó, vợ rẽ được rồi này, giỏi quá!”

Nhưng mà được khen giỏi cũng thích thích! Thôi cứ học theo phương pháp của đại thiếu gia vậy, dù sao cũng không thiệt thòi gì mà!!!

.....

.....

Ánh nắng vàng rực, bây giờ không có cậu, đỡ ngại, có người mới dám mở giấy kết hôn ra đọc, đọc tới mấy lần. Giấy trắng mực đen chứng nhận, từ giờ và ông Hoàng Thế Hiến và bà Trương Ngọc Uyển Nhi chính thức là vợ chồng. Dù là giả, vẫn thấy vui vẻ. Dù là giả, vẫn thấy hạnh phúc.

Đời này, không sinh được con mà vẫn được làm vợ cậu bốn tháng, cô chẳng có mong muốn gì hơn. Vợ vàng chạy lên phòng mẹ, cầm giấy báo mẹ chuyển cổ phần cho cậu, bị mẹ hỏi han đủ điều. Mẹ hỏi cô có yêu cậu thật lòng không, là kết hôn thật hay giả. Mẹ tinh thật đấy, cô phải nói dối căng thẳng hết cả người.

Hôm qua còn định chuyển lên cái phòng cạnh phòng cậu, giờ lên thì chết chắc, mẹ mà biết thì toi. Chắc phải dùng chung phòng với cậu rồi.

Có bà chủ nhìn con gái, ngày hôm nay, con trai con gái kết hôn, bà cũng vui thay. Hi vọng là chúng sẽ có tiến triển tốt. Nhi và Hiến tính cách hoàn toàn trái ngược, nếu Hiến là cáo già thì Nhi chính xác là tiểu bạch ngọc nghịch. Ngọc tới mức bị hết người này tới người kia lừa!

Chuyện cổ phần của Hoàng Thế Hiến, có nhiều kẻ hở vậy mà nó cũng không nhận ra, đường đường là con trai chủ tịch tập đoàn, ngoài tài sản cụ nội để lại, ba mẹ cho, còn có năng lực hơn người, biết đầu tư từ thời sinh viên ở bên Mỹ, mọi việc, sao có thể làm khó nó?

Cũng chẳng thể trách Nhi, bệnh tật ảnh hưởng, cứ nghĩ nhiều là đau đầu, vì vậy bà luôn dạy con bé, đơn giản hóa mọi chuyện. Nó ngọc, nhưng nó là người sống chân thành, tình cảm và đáng yêu nhất!

-“Được rồi, mau sinh cháu cho mẹ!”

-“Vâng...”

-“Mẹ bảo này...hai đứa đã...ấy...chưa?”

-“Dạ, ấy là cái gì ạ?”

Mẹ đành ghé tai Nhi, tận tình giải thích, nghe tới đâu, người cô nóng tới đó. Chuyện này, thật là...chỉ là kết hôn giả thôi mà, chắc sẽ không có chuyện đó, nhưng làm sao cô dám lộ ra với mẹ, là cô, cậu và bác Lựu lừa mẹ mà, đành phải ngoan ngoãn tiếp thu.

-“Có thể nó sẽ làm con đau...dặn nó từ từ thôi, không phải ngại!”

-“Dạ!”

-“Mẹ mua quà cho con này!”

-“Cái gì vậy mẹ?”

-“Bộ quần áo ngủ may mắn con ạ, nhưng con phải hứa với mẹ, con phải mang vào phòng tắm, lúc nào tắm xong mới được mở ra!”

-“Vâng ạ!”

Đứa con ngây thơ trả lời.

.....

Nhi không thông báo với các bác các chị là kết hôn, nhưng tin hai người quay lại yêu đương nhau cũng khiến cả nhà mừng rỡ rít, ai cũng bu vào hỏi thăm, chị Na còn phán như thánh.

-“Biết ngay mà, chị đi xem bói bảo cô cậu sống hạnh phúc tới già!”

Tới già...tự dưng cô thấy lòng mình nhói.

-“A, sáng nay thấy cậu đi ra từ phòng Nhi mà...”

-“Ơ bác dặn này con này, nhanh nhanh mà sinh thằng con, trối cậu lại không là cậu nhà mình đào hoa lắm...”

-“Đúng đấy em ạ, phải sinh ba bốn đứa vào...”

-“Ơ, sao tự dưng lại khóc hả em?”

-“Em...em...vui quá thôi...em về phòng đây...”

.....

‘Chồng đi kí hợp đồng, sẽ cố gắng về sớm, nhưng vợ cứ ngủ trước đi không phải đợi đâu!’

Cậu nhận tin, có vài chữ thôi mà cô cũng lôi ra lôi vào, đọc tới mấy trăm lần. Thà cậu không dặn còn hơn, dặn dò làm cô cứ thấy lòng mình lằng lằng. Loanh quanh chẳng có việc gì làm, đành vào tắm rửa.

Ai đó hí hửng mang chiếc hộp màu hồng theo. Nhi là rất nghe lời mẹ nha!

Nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy hối hận...giá kễ...giá kễ...Biết làm sao giờ? Quần áo cũ thì dính nước ướt hết cả. Bộ đồ ngủ trong cái hộp thì ôi thôi...có chắc đây là đồ để mặc? Hay mẹ mua nhầm rồi?

Là đồ ren, có ba bông hoa hồng che ba điểm cần thiết, còn lại, mặc cũng như không mặc. Mẹ ơi là mẹ! Mẹ hại con rồi, con biết làm sao?

Khổ sở trong nhà tắm một lúc, cuối cùng ai đó cũng lấy hết can đảm bước ra, tự nhủ chẳng có người đâu, các bác thì đi ngủ, cậu thì về muộn, chỉ cần cô chạy nhanh ra lấy quần áo trong tủ rồi lại bay vào thay, chắc chưa mất tới hai phút đâu.

Thế rồi, liều lĩnh.

Thế rồi, số nhỏ.

Trong gian phòng hồng, có hai người sững sờ, mặt cũng hồng theo. Nhi tạm thời không biết làm gì, hai chân bối rối đan vào nhau, tay thì che trên che dưới, thấy chỗ nào cũng cần che hết à.

Hiển thì...ôi...cô không biết biểu cảm bây giờ của cậu ý là sao nữa? Chỉ thấy cậu cười rất gian tà.

-“Lại đây với anh nào em yêu!”

A, cậu xưng anh em như cô đòi hỏi...nhưng sao người lại sờn gai ốc hết cả lên thế này?

-“Em...em...đi thay áo quần...”

Cô bối rối, định nhân cơ hội chạy thì đã bị bắt lại, thực ra cô chạy kém hơn cậu nhiều thì phải. Cậu nhanh chóng đặt cô lên giường, người ghé sát thì thầm.

-“Vợ bình thường cũng rất đẹp rồi, không cần kì công quyến rũ chồng thế này, nhưng dù sao thì chồng cũng rất vui...”

-“Em...không phải em...em thề...là mẹ...”

-“Ai tin được?”

-“Chờ em vài phút...em đi thay áo quần, mà không...chỉ một phút thôi...”

-“Chờ đợi cái gì? Vợ thực hiện hiệp ước vợ chồng rồi làm gì thì làm...”

-“Hiệp ước gì ạ?”

-“Thì hiệp ước quy định mấy việc buổi tối ý, hôm qua chồng quên chưa nhắc vợ...”

-“Vợ then cái gì? Chẳng phải vợ còn có kinh nghiệm hơn chồng hay sao? Còn từng làm với anh Sên yêu quý cơ mà?”

-“Em...em...”

Tự dưng nhớ tới Sên, Hiền mặt mày khó coi hẳn. Tuy nhiên nhìn vợ bé bông gợn cảm chết người lại nguôi ngoai, cậu nham hiểm cắn nhẹ vành tai, Nhi then muốn độn thổ, trời ơi biết thế sáng nay tranh thủ cô đọc hết à, không biết là việc gì trong hiệp ước nữa đây?

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Cí Muôn Năm!

Vợ cậu, đúng là gốc ghếch, đúng là trí nhớ kém quá! Hoàng Thế Hiền lắc đầu, cầm hiệp ước vợ chồng, chỉ đúng vào chỗ cần thiết.

-“A, rồi rồi, đợi em thay đồ nhé!”

-“Không đợi được đâu, đầu tao bẩn rồi, phải được gội ngay...”

-“Một chút thôi mà cậu!”

-“Chút gì mà chút...đang đau đầu lắm đây này, có gội cho không thì bảo đây...”

Bị cậu thúc ép, ai đó cuống cuống làm theo mệnh lệnh. Mùi hoa hồng ngọt ngào thoang thoảng quyện theo những ánh nến lung linh huyền ảo, phía cuối căn phòng, trên cái ghế gội đầu là vẻ mặt đắc thắng hơn bao giờ hết. Bên cạnh, Nhi đang dùng một lực vừa vặn nhất, matxa da đầu qua lại, cực kì chuyên nghiệp.

Đúng là cuộc đời kì diệu, tình yêu cũng diệu kì. Cô đã từng gội đầu cho bao nhiêu người, trái tim cũng đâu có thổn thức như này? Rõ ràng cũng là tóc thôi mà, nhưng là tóc của cậu, khiến cho cô nâng niu, trân trọng giống như bảo vật vậy.

Còn cậu nữa, cứ trân trân nhìn rồi cười suốt từ nãy tới giờ, hại Nhi người nóng ran, cô ho nhẹ.

-“Cậu nhắm mắt vào, em dội nước nè!”

-“...”

-“Cậu...cậu...”

-“...”

-“Nước vào mắt bây giờ cậu ơi...”

Khẽ cúi người, vỗ nhẹ vào má cậu nhắc nhở. Chỉ là một cái vỗ rất nhẹ, tràn đầy yêu thương, chẳng hiểu sao cậu lại bị chảy máu nữa. Nhi là Nhi xem rất nhiều phim truyền hình nhé, chẳng phải đây là dấu hiệu của bệnh máu trắng hay sao?

Hoàng Thế Hiển đối diện với vợ, với làn váy mỏng manh thoát ần thoát hiện, với cảnh xuân sắc tràn trề, máu mũi đổ nhiều hơn, hại ai đó nước mắt rơm rớm chảy, rồi hoảng quá, khóc toáng lên.

-“Ê...ê...”

-“Nhi, Nhi, bình tĩnh lại đi...”

Cậu ôm cô vào lòng, động viên mãi thôi, cô hỏi lý do, thì cậu lại không tài nào mà giải thích được. Mà càng nhìn cô thì máu chảy càng tợn, đành phải bảo cô ra ngoài trước.

Tắm gội xong đi ra, thấy Nhi ngồi cạnh chân giường, thút tha thút thít, có người vừa buồn cười vừa thương.

-“Cậu ơi...”

Trời ạ, bên trên thì dễ thương hết biết, bên dưới cứ núc na núc nui thế kia thì ai mà chịu được? Máu mũi theo phản xạ lại chảy, chảy không ngừng, dọa vợ bé bóng của cậu sợ quá, mau chóng chạy tới ôm ấp, tay lau máu, tay vỗ về.

-“Không sao đâu cậu, không sao đâu, em sẽ không để cho cậu chết đâu...cái cô gì trong phim đấy, chết, nhưng trong phim khác, có cô khác lại

sống được, hình như phải thay tủy thì phải...”

-“Nhi...”

Hiển cố ngắt lời, mà cô cứ tức tưởi hoài, người run cầm cập, đành phải bế về giường trước.

-“Mày sợ tao chết thế hả?”

-“Cậu, cậu không chết được đâu...”

-“Ừ!”

-“Hình như cậu bảo chết thì cậu mang theo em, ngày bé cậu hứa thế đấy, cậu nhớ giữ lời nhé!”

Ai đó mỉm cười trêu chọc.

-“Thôi, tao chết rồi thì ba mẹ buồn lắm, để mày ở lại chăm ba mẹ...”

-“Không được đâu, bao nhiêu người chăm ba mẹ mà, các bác, các chị... em không chịu đâu...”

Định đùa thêm tý nữa mà thấy cô khóc ghê quá, xót ruột, cậu đành trấn chỉnh.

-“Trương Ngọc Uyên Nhi, dừng nấc lại ngay!”

-“Dạ...em...em...”

-“Bệnh của tao thì nguy hiểm thật, nhưng không phải máu trắng, có cách chữa...”

Nghe cậu nói, mắt cô sáng ngời, vội vàng nói.

-“Cách gì ạ?”

-“Tao bị lạnh ...”

-“Thật ạ...em cho điều hòa ấm lên nhé...”

Tay chưa chạm vào điều khiển thì cậu đã đẩy ra, buồn tủi nói.

-“Không được, điều hòa không tốt, thôi, kệ tao, cái này không chữa còn nguy hiểm hơn máu trắng, cứ mất máu như này có lẽ chẳng sống được tới sáng mai đâu...”

-“Cậu nói cách đi...đừng dọa em thế...”

Nhi nghẹn ngào van xin, xin mãi, xin mãi cậu mới nể mặt, buông lời lạnh lùng.

-“Chỉ cần để mũi rúc vào nơi ấm áp nhất, sẽ ngừng chảy máu thôi...”

-“Nơi ấm áp nhất?”

-“Ừ!”

-“Thế cậu mau mau lên, nhanh lên không mất máu nhiều...”

-“Là mày nói đấy nhé!”

Uyển Nhi còn ngờ lắm, cậu đã ôm chặt lấy cô, nới lỏng dây áo mỏng manh, khẽ trườn người xuống, ghì mặt mình vào nơi “ấm áp nhất”, đầy đặn nhất và mềm mại nhất. Ở nơi đó, có hương thơm ngọt ngào như sữa non...ở nơi đó, có nụ hồng đẹp đẽ...cái nơi đó đó...còn hơn trăm vạn phương thuốc chữa bệnh bí truyền.

Hai má đỏ chín, tâm trí cô mơ màng theo từng tích tắc, trái tim thảng thốt không ngừng, trời ơi cô đang nghĩ bậy bạ gì đây? Rõ là cậu chỉ muốn chữa bệnh thôi mà, sao cô có thể lung tung chứ? Cô đúng là hư, khổ nỗi,

khoảng cách gần quá, mỗi hơi thở ấm áp của cậu phủ vào khe rãnh ấy là người cô lại run hết thủy.

-“Có chắc...có chắc...chắc là cách này ổn không cậu?”

Ai đó khẽ ngóc đầu, lờm lờm.

-“Mày không tin tao? Hay mày muốn tao chết...”

-“Không...không...em không dám...em tin...em tin...”

Ai đó tiếp tục công việc ủ ấm, còn cô, thao thức thao thức, khó khăn lắm mới ngủ nổi.

Nhi tỉnh dậy thấy cậu hết chảy máu cũng yên tâm chút chút mà hôm qua mất ngủ nên người khá là mệt mỏi. Nhìn sang cậu, trông cũng không được khỏe là mấy, chắc do bị ốm.

Bàn ăn buổi sáng nhà họ Hoàng có hai kẻ mắt thâm quầng.

Người làm lần lượt dọn từng món, Hoàng Thế Lâm hăng giọng.

-“Trẻ thì trẻ, cũng phải giữ sức...”

Mẹ bên cạnh nghe thấy thì e hèm.

-“Ôi dào, ăn thua gì, ngày xưa mẹ quen một người bạn, trong vòng hai năm, bao nuôi tất cả 73 em gái, mà đấy là con số thống kê, còn trên thực tế, chưa kể tới tình một đêm đâu...thế mà giờ vẫn khỏe như trâu các con ạ...”

Ba tự dưng mặt tối sầm, yên lặng dùng bữa, mẹ tiếp tục.

-“Nhi, Nhi...tối qua thấy thế nào con...có khỏe không...thằng kia...nó có quá đáng lắm không...ăn xong đi nằm đi con ạ...”

Hiển ngời đối diện, tý nữa thì sặc. Nhi không hiểu thâm ý, vẫn ngây ngô trả lời.

-“Không, con khỏe mà!”

Nhìn con gái không chút ngại ngùng thế là biết thằng con trai vô tích sự rồi, bà khẽ thở dài. Thật là, đã đến bước đây rồi, chẳng nhẽ lại phải bảo ba mà đào tạo lại mà.

-“Thợ săn đã mang thỏ tới tận hang mà cọp không ăn thì chắc là con cọp ngu!”

Bà mẹ băng quơ, mọi người liếc mắt nhìn nhau, Uyên Nhi chẳng hiểu gì cả, cô chỉ là nêu ý kiến của mình.

-“Nhỡ con cọp ấy vừa ăn no thì sao hả mẹ?”

Nhưng mẹ không nhìn cô, mẹ nhìn cậu, hình như mẹ mong cậu phát biểu hơn thì phải? Cũng đúng, cậu thông minh hơn cô rất nhiều mà!

Nhấp ly rượu vang, Hoàng Thế hiển bình thản đáp.

-“Lao tới ăn ngay là hạ sách, thượng sách là vờn thỏ con cho đã, để ngày ngày nó tự chạy tới miệng cọp, thỏa thích ăn...”

-“Khụ...”

-“Khụ...”

Hai ba mẹ cùng ho sặc sụa, các bác phục vụ bên cạnh thì nín cười đỏ hết cả mặt. Cậu vẫn ăn rất bình thường, Nhi ngẩn ngơ, mọi người làm sao không biết, có chuyện con cọp và con thỏ thôi mà?

Nhiều lúc cô cũng ước chi mình thông minh lắm nhé, người ta bảo người ngốc thì sướng, không phải suy nghĩ nhiều, đã ai ngốc chưa mà biết

sướng? Khổ bỏ xừ, ví dụ như này này, muốn tham gia bàn luận cũng không đủ khả năng.

Tiền cậu đi làm, đầu cô vẫn vương vấn chuyện lúc nãy, hỏi dò.

-“Cậu ơi, con thỏ bé xíu làm sao mà con cọp ăn trong nhiều ngày được?”

Cô chỉ thắc mắc thôi mà, sao cậu phải khẩn trương kéo cô thẳng vào xe? Ánh mắt này, thật...không xong rồi... một tay cậu đỡ người cô, môi rà soát môi xinh, cắn cắn nhấm nhấm, gương mặt gần trong gang tấc nở nụ cười vô cùng tà mị. Con vợ bé bỏng này, quả thật nó bé bỏng đáng yêu quá, hận không nuốt chửng được luôn.

-“Cậu...muộn làm...”

-“Con cọp nó để dành, mỗi ngày ăn con thỏ một ít, vợ hiểu không?”

-“Em á...hơi hiểu ạ...”

-“Vợ nghỉ làm tới bao giờ?”

-“À trước em xin nghỉ một tuần trăng mật đó...”

-“Thôi, vợ ở nhà làm gì, đi làm với chồng đi!”

-“Em...em còn đang mặc đồ ở nhà nè...”

-“Không quan trọng, hôm nay vợ làm cho chồng, chồng trả lương...”

Hoàng Thế Hiển là vậy đấy, cậu hỏi người ta, nhưng không cần nghe sự đồng ý, chiếc xe đã lao vun vút. Tới công ty, cậu cũng chẳng kiêng dè gì cả, đường hoàng nắm tay cô dắt vào phòng mình, có người thấy bình thường, họ là anh em nuôi mà, thân thiết là điều đương nhiên, có người lại thấy không đúng lắm, có người thấy ghen tỵ, nói chung, dấu hiệu báo trước một chợ dưa đắt giá.

Phòng Phó Tổng.

-“Em làm gì bây giờ?”

-“Mày xem mày làm làm được cái gì?”

Xem xét, xem xét, chẳng có việc gì làm được cả. Phòng cậu người ta lau sạch hết rồi, giao dịch thì hôm nay không có, đành ngồi ở sofa xem ti vi.

-“Con vợ kia, tao trả tiền cho mày để mày nhàn nhã ngồi đó hả?”

-“Nhưng có việc gì đâu ạ?”

Hoàng Thế Hiển liếc quanh, đúng là phòng cậu chẳng có cái gì hợp với cô, đành ra về uest oải.

-“Mỗi lưng ghê...”

-“Dạ, thế em tâm quất cho cậu nhé!”

-“Cũng tạm được!”

Ai đó ra về kiêu căng rồi tập trung vào công việc, ai kia xoa nắn rất chi là nhiệt tình. Trước cô cứ nghĩ càng chức cao càng nhàn, giờ mới biết cậu cũng lắm việc lắm nha, hợp đồng, văn kiện cần giải quyết cứ chất đống, đã thế, trợ lý còn gọi điện liên tục xin chỉ thị.

Dù sao thì cô rất thán phục cậu, thấy quyết định đưa cổ phần của mình rất chi là sáng suốt. Nhưng cũng thương quá, nhìn người mình yêu vất vả vậy, ai chả thương, thế mà cậu vẫn còn nhớ được cả giờ uống thuốc của cô...còn cô, nghĩ lại, mình chưa chăm sóc cho cậu tốt thì phải...hối hận quá!!!

-“Cậu nóng hay lạnh để em chỉnh điều hòa?”

-“Không cần.”

-“Cậu thích ăn gì không?”

-“Không.”

-“Thế uống gì em lấy? Sữa hay nước hoa quả?”

-“Mày làm sao đấy?”

Hiển ngạc nhiên, Nhi đánh trống lảng.

-“Em, sợ cậu khát thôi...”

-“Ừ thì khát...”

-“Thế cậu uống gì?”

-“Cho xin ít nước...”

-“Nước gì ạ?”

Câu trả lời là môi đã bị ai đó măm măm một cách ngon lành rồi! Cậu thật là, đang xin ít nước cơ mà, nói một đằng làm một nẻo. Nhi đỏ bừng, dù sao cũng là công ty, cố tránh để đi lấy nước thì người ta lại bảo không khát, uống đủ rồi...đã uống đâu mà đủ?

Ai đó tự nhiên ấn cô vào lòng mình, đầu tựa qua vai nhỏ xem tài liệu, bàn tay to lớn xoa bụng, xoa xoa, rồi đánh nhẹ một cái.

-“Vợ hư quá!”

-“Em đâu có hư chỗ nào đâu!”

-“Sao eo thon thế này? Từ giờ phải ăn nhiều nhớ chưa? Phải bụng phê như ngày xưa ấy...”

Cô bĩu môi phụng phịu.

-“Ngày xưa...ngày xưa...ngày xưa béo thì cậu cũng chê mà...em thích thể này hơn, mọi người đều khen em xinh đẹp...”

-“Giờ không chê nữa, từ hôm nay mỗi bữa ăn bốn bát cơm cho tao, béo tốt mới đáng yêu...phải ăn thêm bữa phụ nữa...có mỡ bụng sờ mới thích...”

-“Vâng, em biết rồi.”

-“Ngoan lắm, thưởng vợ nhé!”

Hoàng Thế Hiển cười thâm hiểm, khẽ cắn vào vai người trong lòng. Nhi đau điếng, đây là thưởng hả, tưởng là phạt chứ?

Hai người cứ tình cảm tình cảm cho tới lúc trợ lý nghe nói Nhi ở công ty thì tìm gặp cậu. Hóa ra là việc chụp ảnh và quay video quảng cáo. Từ xưa cô đều là người mẫu nữ rồi, còn người mẫu nam thì tùy từng năm đều có sự thay đổi.

-“Phía nhiếp ảnh gia, đạo diễn và người mẫu cũng tới rồi, hay là hôm nay chị Nhi ghi hình luôn...”

-“Được đấy...”

-“Làm gì mà phải cần cả nam cả nữ?”

Phó Tổng lạnh lùng hỏi, trợ lý chẳng biết trả lời ra sao, cũng may có người ngọt ngào nịnh nọt, cậu mới nguôi ngoai thả vợ đi một lát.

Làm quảng cáo cho CL Group thì không đơn giản như chụp quảng cáo ô tô, xe máy hay nước hoa, thực sự là rất vất vả, phải di chuyển khá nhiều. Tuy nhiên tiền công cao nên cũng không thiếu người đăng kí, người mẫu

năm nay rất được, tên Duy, cao ráo trẻ trung, hình như mới hai mươi tuổi thì phải.

Duy và Nhi bàn bạc một lúc rồi bắt đầu vào thực hiện kiểu ảnh đầu tiên, kiểu này là quảng cáo cho nông trại tươi sạch của CL, đôi nam nữ sẽ nắm tay nhau, tình cảm ngọt ngào trên cánh đồng cỏ xanh mượt.

-“OK! Action!”

Trương Ngọc Uyển Nhi cũng gọi là quen rồi, cô chỉ cần cười tươi là được. Năm nào chả thế, dễ như ăn kẹo. Mỗi tội, năm nay, cố mãi mà không cười nổi...ai bảo...xa xa...cậu...đang lờm...trời ơi, cậu đang ở công ty mà? Sao tự dưng xuất hiện với bộ mặt đầy sát khí thế kia?

Việc chụp hình bị gián đoạn, cậu nói chuyện với nhiếp ảnh gia. Một lúc cô thấy trợ lý thông báo với Duy gì đó, rồi lúc sau nữa lại thấy cậu ra nắm tay cô cười rất tươi, phía máy ảnh nháy liên hồi.

-“Cậu...sao lại thế?”

-“Tao chụp cùng mày...”

-“Sao thế được?”

-“Sao lại không được? Hay mày tiếc thằng người mẫu đẹp trai?”

A, mặt hầm hầm rồi.

-“Không, không, đẹp trai thế nào bằng cậu được...nhưng mà, việc này, em sợ cậu không làm được đâu...”

-“Việc gì tao cũng làm được!”

.....

Cậu rất là tự tin, Nhi đành chịu thua. Chụp ảnh thì suôn sẻ, tới lúc quay video, cô cứ gọi là nín thở hồi hộp nhìn trộm người cạnh mình.

-“Cậu...cậu làm được không?”

-“Thằng điên nào viết ra cái dòng khi gió thế này?”

-“Hàng năm đều thế mà cậu, đây là câu khẩu hiệu mẹ viết mà, có tác dụng rất tốt, bà con ở dưới quê, ai cũng thuộc câu này và tin dùng sản phẩm của nhà mình ...nếu khó quá...hay thay người mẫu nhé cậu...”

Hừ, mẹ nghĩ ra hả? Nếu không là mẹ thì chắc kịch bản hôm nay bị xé toạc luôn rồi, Phó Tổng cắn răng, mặt mày đen kịt, cố gắng nói từng từ.

-“Phân CL, phân tốt nhất! Thịt CL, thịt ngon nhất! Gạo CL, gạo dẻo nhất! Cam CL, cam thơm nhất. Hải sản CL, hải sản tươi nhất....”

Trông cậu khổ sở quá à, Nhi cũng đau lòng theo, phải cố gắng lắm, cậu mới nói được câu cuối cùng.

-“Cám lộn muôn năm! CL muôn năm!Ồ ồ zê zê...”

Cuộc đời Hoàng Thế Hiến, chưa hôm nào cảm thấy mất mặt như hôm nay. Thế nào mà đạo diễn không hề nể tình, ông nói người nữ diễn rất ngọt, đạt chuẩn, người nam thì không có khí thế, quảng cáo gì mà làm người nghe có cảm giác như đang gặm cơm nguội và đồ hôi thối vậy, làm lại, làm lại!!!

-“Đạo diễn, hay tôi nói hai lần luôn được không ạ?”

Nhi lo cho cậu, vội vã thương lượng.

-“Không được, cái này là phu nhân đích thân soạn thảo, tôi cũng không có gan thay đổi...”

Ai đó máu nóng bốc âm ầm, bất ngờ lấy hết can đảm cầm tay cô, hai người mỗi người đọc khẩu hiệu một lần, rồi lại đồng thanh vang dội. CL muôn năm! CL muôn năm!

Đoạn clip ấy, sau này chính là nổi nhục của Hoàng Thế Hiến, và cũng được coi như thước phim hài, mỗi lần nhà họ Hoàng có ai buồn bực đều lấy ra xem cả, và không lần nào là không cười bò lăn bò toài.

.....

.....

Thời gian thắm thoát trôi, hạnh phúc nắng ấm ngập tràn chiếu bùng, Hoàng Thế Hiến thuận lợi lên ghế Tổng Giám Đốc với 26% cổ phần trong tay. Cuộc họp cổ đông diễn ra thiếu mất một người năm kha khá cổ phần, đó chính là Trương Ngọc Uyển Nhi, chắc cô cũng chẳng thể ngờ, mẹ không hề chuyển gì cả, càng không ngờ, mình bị lừa lấy chồng.

Quyền lực giao gần như cho con trai, ông bà chủ CL làm chuyến du lịch châu Phi. Tổng Giám Đốc vì thế công việc chất thành đống. Ngay sau ngày nhận chức, cậu lập tức phải vào Đà Nẵng.

Vợ chồng trẻ hàng ngày vẫn tình cảm lắm, cứ tối là buồn dưa lê không biết trời đất, cố gắng biết bao cho các nhà mạng.

Rồi tới một hôm, Hoàng Thế Hiến gọi tới mấy chục cuộc mà vợ yêu không nghe máy. Sốt ruột gọi cho người làm, một lát nhận kết quả là không ai thấy Nhi.

Có lẽ cô chỉ đi đâu đó thôi, cậu tự nhủ rồi lấy tài liệu đọc.

Một tiếng sau, tất cả không ai tìm thấy Nhi, Hiến cầm chặt tập giấy, cố cho tay mình không run. Sợng lưng truyền tới cảm giác lạnh lạnh, gọi điện đốc thúc mọi người kiểm cô cẩn thận, ai đó cũng vội vàng bay về nhà gấp.

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Milu Milu

Chiếc xe thể thao lao điên cuồng, gầm rú xuyên thẳng qua cánh cổng kiên cố, quản gia bị kinh động rơi cả điện thoại, vội vàng chạy ra báo cáo.

-“Nhi...Nhi nó về rồi cậu ạ, tôi vừa định gọi thì cậu về, nhưng mà...”

Bác Lữ nói qua tình hình, Hoàng Thế Hiến thở phào nhẹ nhõm, nới lỏng cà vạt, cậu đi thẳng xuống ngôi nhà gỗ nhỏ xíu phía dưới vườn nho.

Tiếng bước chân tới gần, Nhi khẽ ngẩng lên, hai mắt mọng nước, mũi đỏ như cà chua, khuôn mặt cũng phù nề khiến ai đó xót hết cả ruột gan.

-“Cậu...”

Tiếng cô mếu máo, Hiến tới bên, ôm chặt vào lòng, xoa xoa lưng.

-“Cậu ơi...cậu ơi...”

-“Ngoan nào, vợ ngoan nào...chồng thương...”

-“Cậu ơi, em đi cả ngày, huhu...”

Cậu lau nước mắt nước mũi tèm nhem, cô vẫn cứ nức nở không nguôi.

-“Không thấy em Milu đâu cả...em gọi nó mãi...mọi khi em gọi là nó chạy tới bên em luôn...”

-“Rồi, chồng biết rồi!”

-“Người ta bắt nó thịt thì chết, em chỉ ngồi nghĩ một tý thôi...lát em lại đi tìm nó...”

Hiền thở dài, Milu cũng già lắm rồi, nó là giống chó ngoại, cực kì khôn, khi nó già cảm thấy mình sắp chết, nó sẽ bỏ đi một nơi rất xa, rất kín để yên nghỉ, nó không muốn chủ phải buồn. Uyên Nhi căn bản cũng không phải đối thủ của Milu, cô không tìm được nó là điều đương nhiên.

-“Cậu...em nhớ nó lắm...để em bảo chị Na xuống đây trông...em phải đi tìm nó...nhỡ lúc trời tối rồi nó không biết đường về...”

Chưa kịp đứng dậy thì đã bị ai đó kéo vào lòng, người ta ngọt ngào an ủi cô.

-“Vợ nghe chồng nói này!”

-“Sao ạ?”

-“Trên đường về chồng vừa gặp nó xong...”

-“Thật không ạ?”

Mắt cô sáng ngời, cậu cũng hơi vui vui theo.

-“Thật, chồng đã lừa vợ bao giờ chưa?”

-“Vâng...thế nó đâu rồi, nó đang ăn trên nhà à, em lên thăm nó...”

-“Không được, có chuyện này...”

-“Chuyện gì ạ?”

Nhìn ánh mắt vợ yêu long lanh, người chồng thở dài, chẳng còn cách nào khác, thôi thì Milu công công, có ở trên trời thì đừng trách bản thiếu gia bôi nhọ danh dự nhà người.

-“Chồng vừa gặp Milu đi với Milơ, ngoài ngõ...”

-“Milơ là ai ạ?”

-“Chồng cũng không biết, nhưng chồng đoán là fiancée của Milu nhà mình đó...”

-“Phi an sẽ là cái gì hả cậu?”

Ai đó tí nín cười, khả năng phát âm của vợ mình cũng bá đạo thật.

-“Fiancée là vị hôn thê, vợ sắp cưới ý. Milu cũng mất dạy lắm, vợ đừng nhớ nó làm gì, nó khinh chồng cực, đi cùng người đẹp là quên cả chồng luôn, gặp chồng nó còn hồn nhiên đi tiếp, không thèm chào hỏi gì sất...”

-“Thật ạ?”

-“Ừ, nó là con chó ăn cháo đá bát, nó không đáng để vợ buồn...”

-“Cậu đừng ghét em ấy, dù sao cũng là vợ sắp cưới, nó vui quá thôi...mà sao tự dưng nó và Milơ..., em có thấy nó dẫn ai về bao giờ đâu...mà tự dưng lại còn hôn thê gì ạ?”

Hoàng Thế Hiển cười gian xảo, bịa bịa.

-“Thì tiếng sét ái tình mà, vợ không biết thì thôi, giờ Milu làm Milơ to bụng rồi, không chịu trách nhiệm không được, nên hai bọn chúng nó dọn đi xây dựng gia đình rồi...”

-“Ừầy, Milu nhà mình hư vậy á?”

-“Ồi nó không mất dạy thì còn ai khốn nạn nữa...”

Cậu vừa nựng, vừa bế vợ yêu vào nhà, Nhi nghe cậu nói cũng nguôi ngoai, dụi dụi đầu vào vai cậu, thì ra là vậy, Milu là đàn ông của gia đình rồi, từ giờ sẽ không ở bên cô nữa, nó phải lo cho nhà nó, vợ nó, con nó... giống như cậu dành thời gian bên cô vậy. Cậu nói chúng không thích bị làm phiền, cô tôn trọng hạnh phúc của chúng thì đừng đi tìm đi gọi nữa.

Nói thì nói vậy, nhưng cô vẫn buồn lắm. Nhất là tối bữa ăn này, mắt cô lại rơm rớm.

-“Vợ sao vậy?”

-“Ngày trước ý, Milu toàn rúc vào chân em, sửa làm nũng, đòi em cho thức ăn...giờ em nhớ quá à...”

-“Thế giờ phải làm sao vợ mới vui?”

-“Em không biết, em chỉ là...nhớ tiếng sửa của nó thôi...”

Lời cô nói ra, ai đó đen cả mặt mày, cho người làm lui hết, cố gắng cắn răng, cậu mới hít thở...hít thở...hít thở...

Và rồi, tiếng ‘gâu’ nhẹ nhàng ấy...được phát ra từ chính miệng của...
Tổng Giám Đốc CL Group.

-“Không giống nó đâu...cậu chẳng giống nó tí nào ý...”

Nhi hôm nay tâm trạng quá, được voi đòi tiên rồi. Hiên hận không để đâu cho hết, ném cô lên giường, giận dữ.

-“Thế nào mới là giống?”

-“Em không biết...”

-“Thế này hả...hay thế này....thế này đúng không....nó dụi vợ như này phải không?”

Từng cái thế này của cậu là từng đợt tiếp xúc da thịt, mấy sợi râu thưa thưa cọ qua lớp áo quần mỏng manh hại người cô bủn rủn hết cả, đầu óc cũng mông lung theo. Giờ mới để ý kĩ cậu, mấy ngày hôm nay chắc làm việc vất vả quá, râu cậu cũng chưa cạo.

Nhìn mắt cậu thâm quầng, có lẽ do thức đêm.

Và còn nữa, vì sao đang đi công tác lại bay về?

Nhìn cậu, thấy xót thấy thương quá à, cô đưa tay lên chạm vào má cậu, cũng gầy đi một chút, đau lòng, cô hỏi.

-“Sao cậu về? Cậu mệt không?”

-“Vợ cũng biết quan tâm chồng rồi cơ à? Ai bảo vợ chạy linh tinh...hại chồng...”

Là tại cô sao? Tại cô đi tìm Milu khiến cậu lo lắng? Cả quãng đường xa như vậy, thảo nào trông cậu mệt mỏi đến thế! Nhi tự thấy mình thật đáng trách.

-“Em...em xin lỗi...”

-“Vợ đừng buồn nữa nhé...còn có chồng mà...”

-“Em biết...”

Hiển gục vào vai cô, Nhi nằm yên, cô biết là cậu nhọc nên cố gắng nằm thật ngoan ngoãn. Một lát, cậu tỉnh dậy, thơm nhẹ lên trán rồi dặn dò.

-“Đối tác của nhà mình ngày mai về nước, lần này là hợp đồng lớn, có lẽ chồng phải vào Đà Nẵng bây giờ luôn để kịp tiệc rượu tối nay...”

Đôi môi mềm mại bao phủ môi cô, lưu luyến bịn rịn.

-“Chồng đi nhé...”

Lúc tay cậu chạm vào áo vest, lòng cô thấy trống trải vô cùng, khẽ đưa tay kéo một góc áo, Nhi dè dặt.

-“Em...cho em đi với...”

-“Vợ bị say máy bay mà, ở nhà cho khỏe...”

-“Mẹ mới nhờ bác sĩ bên Mỹ chế riêng thuốc cho em rồi, nhưng em chưa thử bao giờ....cho em đi đi...nhé...em...ở nhà buồn lắm...em...nhớ...cậu...”

Mấy chữ cuối ai đó then, nói rất bé, nhưng cũng đủ để ai đó mỉm lòng.

Thế là, hôm đó cô vợ trẻ nhà ấy theo chồng đi công tác.

Thuốc cũng hay thật, Nhi lên máy bay là ngủ tít mít, tới nơi mới tỉnh giấc, người khỏe mạnh như thường. Họ tới tiệc rượu lúc 10 giờ, trễ ba mươi phút, nhưng cũng may người ta không làm khó, chỉ bắt uống phạt.

Việc làm ăn tiến triển khá thuận lợi, Nhi thương Hiền mệt, đi tới bàn nào cũng uống hộ, tới trợ lý cũng sốt xăng thay, mà Tổng Giám Đốc thì vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì.

Tiệc tàn, hợp đồng kí, các ông chủ tay bắt mặt mừng hẹn ngày gặp lại.

Có ông chủ đại diện của CL Group, dường như hôm nay hơi vất vả thì phải, mãi mới đưa được tiểu yêu tinh nũng nịu về khách sạn.

-“Ê...Nhi...”

-“Cậu, họ về chưa....cậu thấy em uống giỏi không? Cậu ơi...sao lại có hai cậu thế này? Ơ, là ba cậu mới đúng...cậu, lấy rượu thêm đi...em muốn uống quá à...”

-“Ngoan nào!”

-“Ừ ừ, em muốn uống cơ, cái rượu gì đó ngon ơi là ngon nhé...cậu kí được hợp đồng chưa...cậu ơi em yêu cậu lắm nhé, em thích cậu cực kì luôn...”

Thì là lời của đứa say, nhưng vẫn thấy sung sướng. Chồng phồng mũi đặt vợ lên tấm đệm êm, mang một chút nước cam cứng nụng.

-“Nào, uống đi nào...”

-“Phải rượu em mới uống cơ!”

-“Ừ, rượu đấy...”

Nhi đỡ lấy cái cốc trên tay Hiễn, vị thanh mát của nước cam khiến cô thèm khát, uống vội vàng tới mức nước tràn ra cả áo.

-“Cậu...cậu đẹp trai chết người luôn ý...”

-“Ừ, tao biết...”

-“Em thơm cậu một cái nhé!”

Cánh tay nghịch ngợm của cô vòng qua cổ cậu, bờ môi đỏ thắm ngượng ngừng chạm vào môi cậu...đó là lần đầu tiên, cô chủ động thì phải? Chiếc cốc lăn nhẹ xuống sàn, nụ hôn của họ mỗi lúc một nóng bỏng, cuồng nhiệt, lưỡi vờn lưỡi, ngọt ngào, hòa quyện.

Tim cô đập, thổn thức, gương mặt say rượu ửng hồng, cười cười xấu hổ rúc chần, cô nghe bên ngoài có tiếng cậu mắng cô vô trách nhiệm gì đó, rồi lại thấy chần bị một lực rất mạnh kéo ra khỏi...cậu nhẹ nhàng ôm lấy cô, bàn tay to lớn không tự chủ miết theo những đường cong mềm mại.

Cậu cẩn thận, tỉ mỉ, chỉ sợ làm tổn thương vợ bé bỏng. Cô trong men say đẹp dịu dàng như đóa anh đào trước gió, chập chững, ngây ngô đáp lại. Từng đợt sóng truyền lan tỏa từ nơi tuyết trắng như ngọc tới nơi rừng rậm mơn mớn, từng nụ hoa e ấp nở tung rục rỡ. Giờ phút ấy, có con thỏ non ngây thơ bị cáo dẫn dụ tới một thế giới hoàn toàn mới, một thế giới kì lạ, tuyệt đẹp mà cuộc đời nó dường như chưa bao giờ chạm tới!

.....

.....

Bình minh của Đà Nẵng, đẹp tuyệt vời, chói chang chiếu vào căn phòng sang trọng. Có ai đó thức giấc, đầu đau như búa bổ, không chỉ đầu, mà toàn thân cũng như bị đánh đập hành hạ.

Cô khẽ cựa mình, sao nặng nề quá, không cựa nổi. Mắt lim dim hé mở, thấy có người đang chăm chăm nhìn mình rồi, theo phản xạ cô cũng nhìn lại chính mình...là cái gì thế hả trời?

Vì sao?

Vì sao?

Vì sao?

A...Muốn hét lên mất!

Có ai nói cho cô biết, váy áo của cô ở đâu không?

Có ai nói cho cô biết, tay cậu cứ sao đặt chỗ đó?

Có ai nói cho cô biết, sao mắt cậu chớp chớp bi thương thế kia?

-“Em...em...cậu...cậu...”

-“Mày còn có tư cách mở mồm sao?”

Giọng cậu lạnh lùng như chưa bao giờ lạnh hơn, hại cô sờn cả gai ốc.

-“Sao vậy cậu...em...em...em làm gì à? Mà chúng ta...”

Khóe môi cậu hơi cong, cậu biết mà, sống với cô gần ấy năm, sao cậu lại không biết cái tật cứ say rượu là quên hết mọi thứ của cô. Được, đã quên

thì cậu đành khôi phục trí nhớ cho cô vậy.

-“Mày...tao thật không ngờ, mày quá đáng thật...”

-“Em...em...em không nhớ...”

-“Mày không nhớ là xong hả? Tối qua mày say khướt, mày làm gì tao mày biết không?”

-“...”

-“Tao giữ gìn bao năm để rồi đi tong trong tay mày thế hả, bây giờ mày tính làm sao?”

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, nhìn vẻ mặt cậu rất thảm, rồi cả hai người...đều...rất...mát mẻ...Là chuyện gì? Vất óc suy nghĩ...ôì, đừng nói với cô là...Trời ạ, lời mẹ dạy cứ từ đâu ùa về. Ôi ôi, cô...sao cô lại có thể như vậy? Sao lại say rượu mà...ấy cậu thế...

Nhi then đỏ bừng cả mặt, rượu à, cô thề từ giờ không bao giờ uống rượu.

-“Trương Ngọc Uyển Nhi, ăn xong rồi phải tay thế hả?”

-“Em...em...không cố ý đâu mà...em xin lỗi...”

-“Xin lỗi là xong à?”

Nhi bị dọa cho sợ cuống quít, cậu vẫn một mực đòi công bằng.

-“Mày xem, đến con chó nó còn biết chịu trách nhiệm, mày...mày...”

-“Em...em lạy cậu...cậu chủ...đại thiếu gia...em lạy cậu, em ngàn vạn lần xin lỗi cậu...”

-“Tao còn không bằng con Milơ, nhân cách mày thì không so được với con Milu...”

-“Cậu ơi, em biết là em sai, em đáng chết...mà sao cậu không tránh...
cậu khỏe thế cơ mà...”

-“Mày còn nói, mày xem cái gì đây?”

Là vết răng cắn, tối qua cô đau quá, cậu cho cô cắn, nhưng hôm nay
ngay lập tức thành bằng chứng cô bắt nạt cậu. Nước mắt lưng tròng, cô biết
lỗi, biết lỗi lắm rồi, đành năn nỉ người ta.

-“Giờ cậu muốn sao? Cậu nói đi, em sẽ làm...”

Hoàng Thế Hiển quay đi che nụ cười gian tà, một lúc mới quay lại, lau
nước mắt cho cô, giả bộ nói băng quơ.

-“Trước tiên, tăng thời gian hôn nhân lên ba tháng, đền bù tổn thất tinh
thần cho tao.”

Ba tháng nữa à? Thôi thì đã trót dại thì phải chịu chứ giờ biết làm sao,
Nhi đồng ý.

-“Được rồi, những cái khác tao nghĩ sau, nói chung đời tao bị mất trong
tay mày rồi, từ giờ lo mà đối xử tốt với tao!”

-“Dạ!”

-“Hừ...”

Nhi cố ngồi dậy, thấy vết cắn trên đẹn trắng xóa, lại một lần nữa muốn
độn thổ. Cái này mẹ cũng dạy rồi, mẹ bảo lần đầu sẽ bị như thế, cô vội vàng
đá chặn, chẳng muốn cho cậu biết, còn mặt mũi nào nữa cơ chứ?

Mà khổ, có lần nào qua được mắt cậu đâu, rồi tự dưng cậu hỏi một
chuyện rất không liên quan.

-“Mày bảo trao cho thằng Sên, là trao cái gì?”

Nhi cứng cả miệng, anh có nói trao cái gì đâu, chỉ dặn thế thôi mà.

-“Mày đúng là đồ ngốc...”

Sau đó, cô lại thấy cậu cười cười. Hôm nay để ý nhé, cậu dù bị oan ức nhưng vẫn cười rất nhiều, mặt còn rạng ngời, cậu bị hỏng dây thần kinh cảm xúc rồi hay sao?

Để đền bù thiệt hại cho cậu, hôm đó, Nhi đã phải làm rất nhiều việc.

Rửa mặt đánh răng, hầu tận nơi.

Lúc ăn sáng, thì phải ngồi vào lòng cậu, đút cơm cho cậu.

Để cậu cắn bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu...

Biết làm sao, trái tim cậu đang tổn thương mà. Biết làm sao, cô ăn người ta, giờ cô phải chịu tội thôi...

Duy chỉ một việc cô còn vấn vương, nên đợi cậu đi tắm thì gọi cho anh Sên, ban đầu hỏi thăm qua loa, sau mới đi vào vấn đề.

-“Anh ơi, anh dặn em nói trước kia ý, nói em trao cho anh, là cái gì vậy?”

Anh Sên đầu dây bên kia ngập ngừng một lúc mới cười ha hả.

-“À, chỉ nói vui thế thôi, ý là trao tình cảm anh em tốt mà...em đừng nghĩ nhiều...dạo này khỏe không, gặp Hiền thì tránh mặt nhé, em biết rồi đấy, em và cậu ấy không thể nào đâu...”

Lại phải nói dối rồi, Nhi chỉ vâng vâng dạ dạ rồi cúp máy, cậu đã đứng ở đó từ lúc nào, hại cô giật cả mình.

-“Em...à, em trao anh Sên ý, trao tình cảm anh em cậu ạ...”

Chiếc điện thoại trên tay bị cậu giật lấy ném ra ban công không thương tiếc.

-“Trao cái khi...mày ngu lắm, từ sau cấm liên lạc với hẳn!”

-“Cậu đừng vậy, anh Sên tốt lắm, là cậu chưa hiểu anh ấy thôi...”

Cô chỉ là không muốn có khúc mắc giữa mọi người, chẳng hiểu có gì ánh mắt kia đã bốc lửa giận hằm hằm thế, cậu gằn giọng.

-“Tao đảm bảo với mày, thằng đó không phải người tử tế!”

-“Không phải! Em đảm bảo với cậu, anh ấy là người cực tốt.”

-“Nó tốt vì mày quá NGU thôi, mày hiểu không?”

-“Ít ra thì anh ấy cũng không chửi em ngu bao giờ cả...anh ấy luôn trân trọng em...còn cậu...”

-“Còn tao thì sao? Tao không trân trọng mày?”

-“Em không có ý đó...em...em...”

Hoàng Thế Hiến bực tức bỏ ra ngoài. Uyên Nhi buồn thiu. Từ xưa tới giờ cậu đã không thích anh Sên rồi, nhưng dù sao lần này cậu thật quá đáng, đi nói người ta như vậy. Thấy cậu nhỏ nhen quá à!

Căn phòng không có cậu, trống vắng lạ thường. Tiếng chuông reo vang đánh tan bầu không khí âm đạm, là điện thoại của cậu.

-“Cậu Hiến, tôi quản gia đây, tôi sai thằng trợ lý của cậu tìm bác sĩ... tôi dặn họ đứng dưới sảnh chờ cậu...cậu yên tâm, Nhi không biết gì cả...”

-“Bác...bác...cháu Nhi đây...thuốc gì hả bác...cậu sao thế?”

Cô mếu máo năn nỉ ỉ ôi bằng được, cuối cùng bác mới chịu nói.

-“Hôm qua cậu về vội, lúc ra sân bay bị ngã...nhưng cháu đừng lo, chắc là nhẹ thôi...lúc đó bác thấy vai áo cậu rơm rớm chấm đỏ rồi nhưng tại cậu vội tìm cháu mà trông vẫn khỏe mạnh nên nghĩ không sao, sáng nay gọi điện nói chuyện với trợ lý mới biết...đừng lo cháu ạ, chắc trầy xước chút chút...”

Cúp máy mà lòng cô sững sờ, cậu đi đâu mất rồi? Còn cô, vô tâm tới mức đáng chết luôn, thực sự, thực sự rất muốn gặp cậu!!!

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hạnh Phúc Ngập Tràn

Miệng liên tục hỏi han, những bước chân nhỏ cứ mãi miết, mãi miết. Cậu rớt cuộc ở đâu? Nhi chợt nhớ tới hôm qua, cô cũng đi tìm Milu như vậy, nhưng không thấy...lúc đó cô thực sự rất buồn, rất may cậu về bên cô, mọi chuyện thật nhẹ nhàng.

Mà bây giờ, không thấy cậu nữa, nhớ cậu cũng giống Milu, tìm được tình yêu đích thực của đời mình, nhớ cậu cũng bỏ cô luôn thì sao?

Nước mắt nhẹ vương theo gió, cô biết, là hôn nhân giả, cô biết, hạnh phúc ngán ngủi, nhưng cô vẫn chưa nỡ đối diện với sự thật...sớm như vậy.

Đi một vòng, rồi lại thất thểu quay về, tình cờ gặp trợ lý và một người đàn ông đứng tuổi, tay cầm hộp đồ nghề có dấu thập bước ra khỏi thang máy, cô khấp khởi hỏi han, thì ra người kia là bác sĩ, họ nói vai cậu chỉ bị bầm dập một chút, mấy hôm nữa sẽ khỏi, họ nói cậu đang ở trên phòng.

Ai đó mừng phát điên, chạy thục mạng về gặp người kia. Cậu đang ngồi đọc tạp chí, có vẻ rất chăm chú, Nhi sững lại, nhìn cậu thất thần, sao trên đời lại có người đẹp trai ở mọi góc nhìn vậy chứ?

-“Biết đường mò về rồi cơ à?”

-“Cậu...em...”

Hoàng Thế Hiển tiếp tục đọc báo, lạnh nhạt ghé gớm.

-“Em đi tìm cậu mà, tìm mãi...”

-“Cảm ơn sự quan tâm của cô!”

Cô á? Xa cách quá à...Nhi tiến lại gần, nịnh nọt.

-“Cậu giận em à?”

-“Tôi dám à?”

-“Ừây, cậu không dám thì ai dám? Em xin đó, em xin lỗi nha...cậu đau lắm không?”

-“...”

-“Cậu ơi! Cậu ơi, cậu Hiến đẹp trai ơi!”

-“...”

-“Cậu ơi...”

-“Cô đi với anh Sên tốt bụng của cô đi!”

-“Không, em đang là vợ cậu mà, đi sao được!”

-“Nghĩa là sau thời hạn làm vợ tôi thì cô đi với hẳn?”

Cậu hỏi dồn, hại cô cuống quá vâng một cái. Lúc cậu nhìn cô chăm chăm rồi không thềm nói gì, Nhi mới biết mình đã sai, sai nhiều lắm...

-“Không phải, sau khi không làm vợ cậu thì em cũng không đi với anh ấy...em nói thật, em thề...”

-“Thế cô đi đâu?”

-“Em...em...không đi đâu cả, em ở nhà mình...”

Thực ra là cô nói thật, cô cũng chưa tính tới lúc đó mà. Nhi biết mặt Hiến đã hơi giãn ra rồi, tận dụng triệt để, cái đầu nhỏ cứ rúc vào người ta

mà làm nũng, tay thì vỗ má, mắt to tròn long lanh, miệng nịnh ngọt như đường.

Cái vẻ đáng yêu vô đối, Hoàng Thế Hiển chẳng đủ năng lực kháng cự, quát yêu.

-“Tránh ra, ghét mày quá...”

Cô ngoan ngoãn lùi ra một chút, cậu lại mắng.

-“Ngốc, bảo tránh là tránh hả?”

-“Dạ?”

Cậu lườm, kéo cô vào lòng...rồi phạt. Cái loại phạt này, cứ sao Nhi không sợ lắm, chỉ ngượng thôi. Ngượng chết mất luôn ý. Mồi cậu rà soát từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, khiến cô bủn rủn mềm nhũn hết cả.

-“Vợ...rất...là...đẹp...”

Hơi thở nhẹ nhàng phả vào cổ, đầu lưỡi ai kia miết qua vành tai nhỏ xinh, có cảm giác như thời tiết hôm nay cực kì, cực kì nóng. Tay cậu cầm tay cô, năm ngón tay của họ đan chặt, vẫn luôn là như thế, có một thứ gọi là ngọt như mật chảy trong tim.

-“Cậu...còn đau không?”

Với tư cách là một người chồng có “vợ ngốc”, có người đã không lựa chọn nói thật.

-“A...nhắc mới nhớ...chồng đau chết mất...a...a...”

Nhi nghe cậu kêu mà lòng quặn thắt, luống cuống.

-“Đâu, lúc này bác sĩ bảo không có gì nguy hiểm mà, ông này, không phải bác sĩ xịn rồi...đưa em xem nào...đưa em xem đi...”

-“Ừ, vợ tự xem đi!”

Cậu nói rất thản nhiên, cô cũng không phát hiện ra điều gì mờ ám cả, cứ nhiên mà vạch áo cậu sẫm soi, vết tím to đùng này, bôi thuốc rồi nên không ra máu nữa. Quả nhiên người ta nói không sai, đã là người mình yêu thương thì bị kiến cắn thôi cũng thành vấn đề, Nhi nhìn Hiền mãi, càng nhìn càng xót, càng nhìn càng thương, mắt rơm rớm.

-“Vợ có vẻ thương chồng nhỉ?”

-“Em không thương cậu thì còn thương ai?”

Nói rất tự nhiên, không ngờ câu nói đơn giản đẩy lại làm cậu cảm động đến thế, lập tức bị cậu kéo vào lòng, bắt đầu dùng môi lưỡi trêu chọc, những chiếc hôn dồn dập không hề kiêng nể, ai đó dùng lưỡi thăm dò từng tấc lãnh địa trong miệng cô, dẫn dắt khéo gợi, lòng bàn tay mang theo nhiệt nóng rực dọc theo đường cong uyển chuyển trêu đùa nơi tuyết trắng tới ửng hồng.

Trái tim cô đập từng hồi, cả người như vỡ ra thành những mảnh vụn, chỉ có bên cậu, mới có thể có những cảm giác mãnh liệt đến thế, người ta nói cô ngốc, nhưng chưa ngốc tới nỗi không cảm nhận được đâu là hạnh phúc. Mặc kệ tương lai ra sao, mặc kệ tháng ngày sau như nào, cô giờ đây, chỉ muốn sống trọn những giây phút này.

.....

.....

Cuộc sống tươi đẹp, tưởng như chẳng thể tươi đẹp hơn được nữa. Mấy ngày ở Đà Nẵng ngọt ngào, rồi kể cả khi về tới nhà họ cũng ngỡ như là

sống trên thiên đường vậy.

9 giờ sáng, chuông reo, Trương Ngọc Uyên Nhi nhắc điện thoại.

-“Tao khát!”

-“Cậu uống gì em bảo thư kí làm...trà, cà phê...hay nước cam...?”

-“Không muốn, thư kí làm không ngon...”

-“Vậy để em mang lên nhé!”

Đó có thể tính là thời điểm đầu tiên họ gặp nhau từ lúc tới công ty, từ cái hôn nồng thắm một tiếng trước, lúc mà cậu chở cô đi làm. Hiễn thường kêu Nhi ở lại, tới khi uống xong cốc nước, mà có ai hiểu, cậu uống...rất là lâu, và trong lúc uống, thói quen là phải ôm cô thật chặt, nghịch tóc, nghịch môi, nghịch tay...xoa má, xoa bụng...tay cậu linh hoạt mơn trớn mỗi tấc da mềm mại, hại cô ngốc nào đó cứ đỏ bừng rạo rức, thái độ cô càng như vậy càng khiến cậu cảm thấy ngọt ngào.

Rốt cuộc, Nhi trước khi bước ra khỏi phòng cậu, lúc nào cũng phải hít thở, chỉnh đốn lại mọi thứ cho thật ngay ngắn.

Tầm 11 giờ kém.

-“Vợ ơi lên uống thuốc!”

-“Cậu nói nhỏ thôi không người ta nghe thấy, chúng ta đang giữ bí mật chuyện kết hôn mà!”

-“Ai dám nghe?”

-“Vâng, cậu sao vừa nãy không đưa luôn cho em?”

-“Chồng quên!”

Nhi thở dài, cậu thật, nhiều việc thì nhớ rất dai, có việc còn con thì ngày nào cũng quên, làm cô cứ phải chạy đi chạy lại. Nhưng trách trách thế thôi, lúc lên phòng thấy cậu đang lấy từng viên thuốc cho mình lại cảm động nhũn cả người, ngoan ngoãn cười cười uống uống.

-“A...cậu...cậu làm gì đấy?”

-“Vợ như trẻ con vậy, uống nước còn để vương ra này...chồng uống hộ, chúng ta cần tiết kiệm nước để bảo vệ môi trường...”

Ai đó chưa kịp hiểu gì thì đã bị hôn chụt một phát!!!

12 giờ 15.

Anh Ổi chở chị Na mang cơm tới, Nhi lần này chủ động lên phòng cậu, hai người sẽ cùng nhau dùng bữa trưa.

-“Cậu này, em có điều thắc mắc...”

-“Sao?”

-“Hai hộp cơm chỉ cần anh Ổi mang đi là được rồi, sao cả chị Na cũng đi, mà lần nào cũng thấy má chị Na đỏ ửng à, như là bị cảm nắng ý...”

Hiển ngấm Nhi, vợ cậu, làm vợ rồi mà vẫn ngây thơ quá luôn. Tay cậu véo má cô, nghe tiếng cô nũng nịu kêu, yêu muốn chết, ngay lập tức chiếm lấy bờ môi ngọt ngào kia, ranh ma dùng lưỡi đẩy đẩy.

Tới lúc nhận được thứ gì đó trong miệng, Uyên Nhi mới phụng phịu.

-“Cậu lại cho em đồ ăn thừa!”

-“Nói bao nhiêu lần rồi, chồng phần vợ mà, không phải vợ thích ăn dứa xào còn gì?”

-“Vâng...”

-“Ngon không?”

Má phúng phính, nhai nhai nuốt nuốt, ai đó cười chúm chím.

-“Ngon ạ!”

-“Ăn nữa không?”

Ngại quá à, nhưng mà cô thích ăn nữa nha, bẽn lẽn gật đầu. Cậu chiều cô luôn, rồi cậu bảo, mặt cô cũng đỏ như bị cảm nắng rồi, cô tự dưng nghĩ ra điều gì đó, liền reo lên.

-“A, vậy là em hiểu rồi, hóa ra anh Ổi cũng cho chị Na ăn kiểu này, nên chị Na như vậy, phải không cậu...phải không? Em thông minh không?”

Tổng Giám Đốc CL Group méo cả mặt, người ta là đang yêu nhau đó bà nội của tôi ạ!!!

-“Ừ, vợ thông minh nhất quả đất!”

-“Thật ạ?”

-“Thật...”

-“Thông minh hơn cả cậu luôn ý ạ?”

-“Ừ, chồng có nghĩ ra đâu!”

-“Eo ôi cậu ngốc thế!”

Nhi sượng cười ha hả, Hiền ức xì khói.

Chủ Tịch tập đoàn bỏ bê buông thả, tất cả giờ dồn hết lên Tổng Giám Đốc. Hoàng Thế Hiền phải nói là cực kì bận rộn. Trương Ngọc Uyên Nhi

thì ngược lại, thường nếu không có giao dịch hay chụp ảnh thì công việc sẽ kết thúc lúc 3 giờ chiều, vì vậy cô hay lên phòng đợi cậu, có hôm thì mang báo ra đọc, hôm thì đan, hôm thì thêu...nhưng phần lớn thời gian thường là ngắm cậu, cậu ăn gì mà đẹp thế không biết, ngắm mãi chưa chán.

Nhiều lúc cô cũng thấy mình hám trai đẹp. Nhiều lúc bị cậu bắt gặp thì hơi thẹn, mà cũng chẳng sao, tại cậu mà, trông cậu làm việc phong độ tuyệt đối luôn.

Đó là ở công ty, về nhà thì khỏi phải nói, các bác thường trêu Nhi bị mọc thêm một cái đuôi, tất nhiên là chỉ dám nói sau lưng cậu thôi. Hiền bám theo Nhi mọi lúc, mọi nơi, bây giờ kể cả tắm cậu cũng không tha nữa, lý do thì đơn giản lắm, đau vai. Nhi thắc mắc vai cậu lành rồi sao vẫn đau, cậu chỉ bảo lành da, còn xương thì vẫn bị tổn thương ghê gớm lắm.

-“Mau lên!”

-“Đợi em tý...”

-“Chồng là của vợ rồi mà, tất cả của chồng đều là của vợ đó, vợ ngại gì mà ngại...”

Hiền thường nói vậy, nghĩa bóng thì rất là trong sáng, nhưng nghĩa đen thì ôi thôi, nhiều lúc cô chỉ muốn độn thổ. Rồi dần dần, được ai đó đào tạo, da mặt của ai đó mỗi lúc một dày hơn. Cậu đập nước trêu cô, té ướt hết áo quần của cô, cô không ngại ngừng mà đáp trả, cậu kéo tóc cô, cô cũng sẽ vò đầu cậu, cậu cắn má cô, cô đương nhiên măm lại môi cậu, hai người, cứ như những đứa trẻ mới lớn, đùa nghịch suốt không thôi, rất vui vẻ.

Bây giờ, mỗi khi đêm xuống, cô cảm thấy phải có vòng tay ấm áp của cậu mới ngủ ngon được, khi xưa còn bẽn lẽn, rón rén, nay cứ thẳng người phía trước mà cọ cọ, mà gác chân, mà uốn thành con rắn con bám víu, mỗi lần cậu nói ra, có đứa sẽ bất mãn mà nhúu lông mày, hoặc âm ư khó chịu

cho tới khi được vỗ vỗ dỗ dành mới an phận chóp chép miệng. Chắc vợ bé nhỏ chẳng biết, vợ có lực hấp dẫn mãnh liệt với cậu tới mức nào.

-“Em buồn ngủ quá à...cậu...cậu...đừng...”

-“Một lát là hết buồn ngủ thôi mà...”

-“Nhưng mà vừa mới buổi trưa mà cậu?”

-“Ai bảo vợ đáng yêu quá làm gì?”

-“Em đáng yêu đâu phải lỗi của em...”

Gương mặt ai đó nhăn nhó vì bị đánh thức, cái mũi chu lên tỏ vẻ bất bình, mà cũng chẳng được bao lâu, bàn tay to lớn như có ma lực kia đã lượn lờ trên tấm lưng ngọc ngà khiến cả người cô run lẩy bẩy. Hóa ra người đẹp trai phong độ nó có lợi như thế đó, cậu chỉ cần khẽ khơi gợi một chút, cô luôn luôn không có khả năng chống cự.

Bầu trời đầy mây thanh bình tới lạ lùng, trăng sao lung linh sáng, tĩnh mịch đến lạ thường, căn phòng màu hồng tràn ngập sắc xuân tươi đẹp...

.....

.....

Thời gian thấm thoát trôi, hôm nay là ngày ba mẹ đi du lịch về, cả nhà lâu lắm mới được đoàn tụ, Nhi có nhiều chuyện muốn kể với mẹ lắm, cô rất háo hức.

Ba có việc rẽ qua tổng công ty, mẹ về thẳng nhà, mẹ đeo kính râm, đi dép cao gót, tay xách túi Hermes, vẫn sành điệu như ngày nào, da dẻ mẹ bảo dưỡng tốt, trắng mịn vô cùng, người ta không biết còn tưởng chỉ là chị của cô thôi ý chứ.

-“Ừầy, con gái của tôi hay con lợn thế này?”

Đó là câu đầu tiên mẹ nói, khi gặp Nhi, hại cô ngượng chín mặt mày. Các bác cười rất chi là rôm rả.

-“Mẹ...mẹ thật...”

-“Tôi làm sao?”

-“Không, không có gì...”

-“Bao nhiêu cân rồi?”

Oa oa, sao mẹ không giữ chút thể diện gì cho cô vậy hả trời? Nhi lí nhí.

-“Sáu mươi hai mẹ ạ...”

-“Được, có khi phải bảo Giám Đốc Thịch mai sau học hỏi kinh nghiệm cậu Hiền nhà ta...”

Mẹ vừa nói vừa cười tùm tùm, Nhi chẳng hiểu gì sất, may mà chị Na nhắc nhở: “Ý bà là cậu có năng khiếu chăm lợn, là em đó, em giống lợn rồi đó...”.Ặc, quá phũ phàng!!!

-“Mẹ, nhưng cậu bảo con đẹp!”

-“Ờ hay, mẹ bảo con xấu lúc nào?”

-“Vâng.”

Hai mẹ con được dịp trò chuyện, Nhi tha hồ hàn huyên, mẹ cứ gợi gợi, hại Nhi mấy chuyện tế nhị phun sạch sành sanh.

-“Ngốc chưa, con mà thế thì trai nó nhanh chán lắm...”

-“Dạ?”

-“Không sao, mẹ đi chơi đọt vừa rồi mua cho con rồi đây...đỏ này, tím này, đen này...tha hồ nhé, mỗi đêm một bộ...”

-“Cái này... con không mặc đâu...ngại chết...”

-“Gớm, con không nghe lời mẹ có ngày mất chồng như chơi...mà có gì phải ngại, biết hết của nhau rồi còn gì...mẹ bảo này, mình mặc thì mình cứ mặc, khiêu khích đối phương, nhưng người ta đòi hỏi thì cũng phải làm kiêu, bảo hôm nay em mệt, nhớ chưa?”

-“Dạ?”

-“Cái gì đói rồi ăn mới ngon...”

-“Dạ?”

-“Dạ dấm cái gì, thế này nhé...đó...đó...mà đôi khi con cũng phải chủ động nhé, suốt ngày nằm yên há miệng chờ sung là không được đâu...”

Trời ơi, mẹ đúng là cao thủ số một nha, Nhi nghe tới đâu là má hồng tai đỏ tới đó, mẹ ơi là mẹ.

....

Trương Mỹ Ái Như định bụng khuyên Trương Ngọc Uyên Nhi giảm cân còn giữ dáng, nhưng tới bữa thấy con gái mình ăn uống rất hồ báo mới giật mình.

-“Ngon lắm hả con?”

-“Dạ ngon lắm mẹ!”

-“Con thường ăn như này sao?”

-“Vâng, con thấy thèm ăn lắm, không ăn là thấy khó chịu...”

Bà nhìn lại nó một lượt, nhìn chăm chăm vào bụng nó, cố gắng trấn tĩnh, bà hỏi.

-“Con...con trể bao lâu rồi?”

-“Trể gì ạ?”

-“Con bé này...ngốc...kinh nguyệt của con...trể bao lâu rồi?”

Nhi ngẩn cả người, nhắc tới mới nhớ. Ủ ờ nhỉ, đã lâu lắm rồi dì cả không ghé thăm cô thì phải.

-“Đừng làm mẹ bực nhé, bao lâu rồi?”

-“Con...mẹ...con xin lỗi...con...con không biết nữa...lâu lắm rồi....con chẳng nhớ gì cả...”

-“Trời ơi con gái tôi...con dâu tôi...ngốc quá con ơi, đi...đi bệnh viện với mẹ...”

-“Sao vậy mẹ? Cho con ăn nốt...”

Có bà mẹ khắp khởi mừng thầm, ra lệnh.

-“Mận đâu, gói cho bà hết chỗ này...còn con, đi mau, vừa đi vừa ăn, mẹ mà không về thì có chết không chứ...”

-“Mẹ...sao vậy mẹ?”

Mẹ làm cô run quá à, có chuyện gì vậy? Chuyện gì mà phải đi viện, trể kinh thôi mà, cô vẫn thấy người rất khỏe mạnh, ăn ngon miệng lắm ấy.

-“À mà mẹ già lắm lắm quá, đi bệnh viện gì chứ, Ổi đâu, gọi ngay bác sĩ Nam tới cho bà, nhanh lên, bảo ông ta trong vòng hai mươi phút nữa không tới thì cứ liệu thần hồn với bà!”

-“Na đâu, đi mau, mau ra mua que thử về đây... mau mau...”

Hai ngày sau.

Khách sạn Royal, phòng 274 có tiếng cãi vã.

-“Anh...sao phải làm như vậy?”

-“Nhi, đừng giận, là vì anh yêu em thôi...anh thực sự yêu em...”

-“Anh, anh thật quá đáng...anh có biết lúc đó em tuyệt vọng như nào không? Anh có biết cậu khổ như nào không?”

Người đàn ông nắm tay đầy giận giữ.

-“Khổ cái gì mà khổ? Chẳng phải cuối cùng nó vẫn có được em?”

-“Anh...anh lừa em...em...em...”

Thực sự là cú sốc lớn, cô chẳng bao giờ ngờ tới, người anh gắn bó cả tuổi ấu thơ với cô, người anh mà cô tin tưởng nhất.

-“Nhi, đừng đi...anh xin...”

-“Em không muốn gặp anh nữa!”

Người đàn ông không can tâm, anh kéo cô, ôm chặt lấy cô, mặc cô vùng vẫy, mặc cô kêu gào, nước mắt cô rơi, mắt anh cũng đỏ quạch, giọng anh đầy chua xót.

-“Đã quá muộn rồi, làm ơn, nhìn về phía anh, dù chỉ một lần!”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cả Nhà Nhận Tin Vui

Hai ngày trước.

Kết quả từ que thử thai là hai vạch, mọi người đều nín thở hồi hộp, rất gần, rất gần rồi, mà chưa ai dám tin.

Khi bác sĩ đến, có chung chuẩn đoán, bà chủ đặc biệt cho mọi người đi theo tới phòng khám. Giờ phút nhìn em bé xíu xíu dễ thương trên màn hình máy tính, cả nhà liền vỡ òa.

Các bác các chị reo lên, sướng như trúng số.

Trương Mỹ Ái Như đơ cả người, lúc thì cười cảm ơn bác sĩ, lúc thì mắt lại rơm rớm, có khi chạy loanh quanh khẩn vái cảm tạ trời đất.

Còn Trương Ngọc Uyển Nhi, mừng phát khóc. Có em bé, có em bé thật sao?

Cô cứ nghĩ mình vô sinh chữa không khỏi chứ? Cô phải báo tin này cho anh Sên biết mới được, chắc anh sẽ mừng lắm đây.

Bao nhiêu năm qua, anh lúc nào cũng vì cô mà suy nghĩ, lo lắng, thậm chí cứ nghe tin có bác sĩ nào tốt đều giới thiệu, xa xôi thế nào cũng đi bốc thuốc bằng được, lòng tốt của anh khiến cô cực kì cảm động.

À, còn cả Kim Chi nữa, phải báo cho cả bạn ấy, chỉ có bạn ấy và anh Sên biết trước đây cô bị vô sinh. Anh khuyên cô không nên nói cho ba mẹ và cậu biết, giờ cô mới thấy anh sáng suốt thế nào, nếu nói, mọi người lại lo lắng, mà ngộ nhỡ không chữa được thì có phải khiến mẹ khó xử không?

Giờ thì tốt rồi.

Hôm nay, chắc là ngày hạnh phúc nhất cuộc đời cô.

-“Con bé này, ngây ra đó làm gì, mau báo cho chồng con...hay mẹ báo...mà thôi...con báo đi...nó nghe từ con chắc sẽ vui hơn đấy...”

Đúng rồi, cậu...cậu...Bao nhiêu đau khổ chẳng phải là do cô không thể có con sao? Bây giờ cô có thể sinh con cho cậu, nếu cậu yêu cô, liệu họ có thể cả đời bên nhau?

-“Con cũng ngốc quá đấy, bốn tháng rồi...mẹ thật...chẳng nhẽ lại đánh con một trận...có biết thời gian đầu nguy hiểm thế nào không?”

-“Dạ...dạ...”

-“Vợ chồng chỉ cần hoạt động mạnh xíu thôi là cũng tổn hại...cũng may cháu trai mẹ phúc lớn...”

-“Con...con xin lỗi...”

Uyển Nhi đưa tay xoa bụng, ngày nào cậu cũng xoa bụng cô, mà hai người chẳng mấy may biết gì. Cô thì cứ ngu ngốc tưởng là béo nên bụng to tròn như xưa, còn hỏi cậu là bụng phệ cậu có yêu không?

Nhớ lúc đó cậu đùa bảo không yêu nữa, xấu quá, hại cô đổi một hồi, còn tự đánh vào bụng mình nữa chứ.

-“Mày làm gì đấy?”

-“Em đánh, cho nó đỡ béo, cho cậu đỡ chê xấu...”

-“Dừng lại, ai cho mày đánh vợ tao?”

Lúc đó, cũng may cậu bá đạo ngăn cô lại, rồi vuốt ve nịnh nọt, nói cưng cô nhất, thương cô nhất, bụng tròn đáng yêu nhất cô mới không tủi thân nữa.

Càng nghĩ Nhi càng thấy mình ngu, tăng cân vùn vụt, kinh nguyệt trễ mấy tháng lại không hề để ý, may mà cục cưng vẫn khỏe mạnh, nếu sao chắc mẹ giết cô mất, mà không cần mẹ giết, cô cũng không sống nổi.

-“Rồi, từ giờ chú ý...Na đâu, gọi ông về cho bà...”

-“Bà ơi...ông...ông có việc ở công ty mà...”

-“Kệ ông, bảo không về đừng trách với bà...”

-“Dạ...”

Tại cuộc họp hội đồng quản trị thường niên của CL Group, giám đốc Lúa đang tiến hành phân tích các thị trường nổi bật có thể khai thác xuất khẩu gạo.

Chủ tịch nhận được tin nhắn từ người giúp việc, nguyên vẹn rằng.

“Thưa ông, bà nói hai mươi phút nữa ông không có mặt ở nhà thì đừng trách bà ác!”

Phu nhân tuy có lộng hành thật, nhưng với giọng điệu như này, chắc chắn phải có chuyện gì nghiêm trọng thật, vì vậy Chủ tịch nghiêm nghị phát biểu, khen ngợi các đồng chí điều hành công ty rất tốt trong thời gian ông vắng mặt, rồi trao toàn quyền buổi họp cho Tổng Giám Đốc.

Tổng Giám Đốc vừa ngồi vào vị trí chủ tọa thì nhận được tin nhắn của vợ yêu:

“Cậu ơi, mấy giờ cậu xong việc?”

“?”

Cậu nhả lại.

“Cũng không có gì ạ, nhưng cậu về sớm sớm nhé!”

Cô chưa bao giờ yêu cầu cậu như thế cả, cộng thêm thái độ của cha già, Hoàng Thế Hiến không hiểu sao có cảm giác rất lạ, cả buổi họp nóng lòng sốt ruột không tập trung nổi.

Tới lúc về nhà, thoạt nhìn gương mặt Nhi đỏ bừng, mắt sưng húp, trái tim cậu như có ai bóp nghẹt, vội vã ôm cô vào lòng, hỏi đầy bất an.

-“Bình tĩnh, có chuyện gì, nói cho chồng...”

Nghe Hiến dỗ vạy, Nhi lại càng khóc to, nước nở.

-“Chồng xin, xin đấy...ai bắt nạt vợ...”

-“Không...không ai bắt nạt...em...em...”

-“Chồng thương, chồng thương vợ nhất, vợ làm sao?”

Cô nấc lên từng tiếng, nghẹn ngào nói với cậu.

-“Em...em...chúng ta...có... chồng à...cậu chủ à...đại thiếu gia à...”

-“Ừ, sao nào, hít vào, đó...nhẹ thôi...rồi bình tĩnh nói nào...”

-“Đại thiếu gia, chúng ta...chúng ta sắp có tiểu thiếu gia rồi!!!”

Thở phào, cuối cùng cũng nói được, không hiểu sao đối diện với cậu cô lại mừng vui, rồi hồi hộp đến thế!

-“Đây này, ở trong bụng em, tiểu thiếu gia ở trong bụng em nè...”

Nhi cầm lấy tay Hiến, đặt lên bụng mình khoe khoang.

-“Đó đó...được bốn tháng rồi...mà em không biết...em không tốt... huhu...”

Trước khi cậu về, cô cũng đã tưởng tượng ra đủ loại phản ứng của cậu, nhưng có cái này, là không ngờ tới, từ lúc cô thông báo, thấy cậu ngồi yên lặng quá à, cô kể chuyện mẹ về mua que thử thai ra sao, rồi bác sĩ căn dặn, rồi đưa cả hình ảnh siêu âm mà cậu chẳng nói, cũng chẳng động tĩnh gì.

-“Cậu...cậu không yêu thiếu gia à? Cậu không thích à?”

Nhi thấy mắt cậu đỏ, rồi cậu ôm cô chặt hơn, ôm rất lâu. Mãi sau, cậu mới nói lỏng, chỉ thẳng tay vào bụng cô quát nạt.

-“Thằng mất dạy, ở trong đó bốn tháng rồi mà im ỉm im ỉm!”

-“Ồ, cậu đừng mắng con, con không biết gì mà...”

-“Chưa gì vợ đã bênh nó rồi!”

-“Em, em không bênh, là tại em, cậu mắng thì mắng em này...”

Thấy vợ bé nhỏ nũng nịu, Hoàng Thế Hiến sức nhớ, lo lắng hỏi han.

-“Vợ có buồn nôn không?”

-“A, ghen ạ, hôm nay mẹ cũng dạy em về cái đó, thường người ta mang thai hay bị ghen, nhưng em chẳng làm sao cả, mà cũng qua thời kì ghen rồi...em chỉ thèm ăn thôi...”

-“Ừ, thế vợ có khó chịu trong người không? Có thấy đau nhức chỗ nào không?”

-“Dạ không ạ, em khỏe mà...”

Vừa dứt lời, đã thấy cậu lườm cái bụng cô, càu nhàu.

-“Biết điều thì năm ngoan ngoãn ở đó, mà mà hành mẹ mà mà thì liệu thần hồn với tao...”

-“Không...không, tiểu thiếu gia ngoan lắm, cậu đừng mắng, tội nghiệp...”

-“Là chuyện của đàn ông với đàn ông, vợ xen vào làm gì?”

Biết thế chẳng mách cậu cô có em bé nữa, cậu toàn mắng con không à, ghét cậu thật đấy!

Nhi ngẩng đầu, nhãn mặt tỏ vẻ khó chịu, gương mặt tuần tú kia không những không bực mà còn chậm rãi cúi xuống, nhẹ hôn lên đôi môi đỏ mọng. Môi cậu nóng bỏng như lửa, ngông cuồng như muốn hút hết mật ngọt từ miệng cô, tay kia từ cổ khẽ trượt một đường, phủ lên đóa hồng kiều diễm, nhấn nhá trêu chọc, hại ai đó hồn hên run rẩy.

Người đàn ông này, luôn là như thế, cô chẳng bao giờ giận người ta được lâu cả, Nhi tự thấy mình đúng là vô tích sự, cậu trêu cô hồi lâu mới chịu buông để tắm gội và lên nhà dùng bữa.

Không khí gia đình hôm nay vui vẻ hẳn lên, ba mẹ cứ trêu hoài, hai vợ chồng trẻ mặt mày đỏ bừng hết cả.

-“Nhi ngốc thì mẹ không nói làm gì, còn con đó Hiền ạ, liệu liệu mà giữ mình, cháu trai mà làm sao mẹ thọt hai đứa!”

-“Dạ.”

Cô ngoan ngoãn đáp, rồi có vẻ không yên tâm, mẹ lại đề xuất.

-“Thôi, có khi hôm nay Nhi lên ngủ với mẹ!”

Lời vừa thốt ra, cả ba với cậu đều trợn tròn. Hoàng Thế Lâm nháy mắt ý bảo Hoàng Thế Hiến giải quyết. Hoàng Thế Hiến nhìn Hoàng Thế Lâm cười cười, bình tĩnh trả lời.

-“Thế ba và con thì sao?”

-“Hai ba con anh đi đâu thì đi, tôi không quan tâm...”

-“Vâng, được ạ!”

Hoàng Thế Hiến trả lời rất đúng mực, mẹ cậu cười hài lòng.

-“Con hiểu chuyện thế là tốt, tất cả cũng vì cháu đích tôn của cái nhà này thôi!”

-“Ba này, thế cũng hay, con mới mở thêm một quán bar nữa, chất lượng khỏi phải chê, định rủ ba tới chơi mà mãi không có dịp, tối nay Nhi ngủ với mẹ thì ba con mình xả hơi một đêm...đảm bảo làm ba lên đỉnh của sung sướng, muốn cũng không xuống nổi!”

-“Ừ cũng được, lâu lắm rồi xương cốt của ba cũng nhức mỏi...”

Trương Mỹ Ái Như nghe thấy thì đen mặt, Hoàng Thế Lâm chơi bời có số có má rồi, thả ông ta vào bar như thế chẳng khác nào thả cọp về rừng, mà bà vừa nhớ lời nói hai cha con đi đâu thì đi, bây giờ cấm có khác nào tự vả vào mặt mình, thằng con trời đánh bất hiếu này, dám vì vợ mà phản mẹ, thật muốn tống cổ nó ra đường, bà đành hắng giọng.

-“Vợ thì chưa như thế chồng lại vui vẻ ở bar còn ra cái thể thống gì nữa, ở nhà, ở nhà chăm vợ...”

Hoàng Thế Hiến mặt cười như không cười, điềm nhiên dùng bữa tiếp. Đối với những vấn đề như này, Nhi nhất nhất nghe theo sự sắp xếp của mẹ hoặc cậu, chẳng quan tâm nhiều lắm.

-“Nhớ nhẹ nhàng thôi...”

Mẹ vẫn chưa yên tâm mà dặn dò.

-“Con tự biết nên làm như nào!”

Đợi vợ yêu ăn xong, cậu dắt cô về phòng, rồi đi được một đoạn không có mặt ba mẹ, bỗng dịu dàng bế lên.

-“Em nặng đó...”

-“Ôm cổ!”

Bất giác đưa tay ôm lấy cổ cậu, đầu cũng dựa vào bờ vai săn chắc thì thầm.

-“Cậu...cậu yêu em không?”

-“Sao tự dưng hỏi vậy?”

-“Em có thể...làm vợ cậu đời này được không?”

Nhi nói, rất nhỏ. Giờ cô có thể sinh con rồi, nếu cậu không chán ghét, cô mong được làm vợ cậu mãi mãi, cả đời được sống như này.

Hiển hơi sững lại, có thể thời gian qua cô đã yêu cậu thêm một chút, có thể cô là vì nghĩ cho đứa trẻ, nhưng sao cũng được, cậu chấp nhận, với cậu, cũng chẳng có mong muốn gì hơn, nở nụ cười tỏa nắng, cậu trả lời.

-“Không được!”

Tim cô như bị cái gì đó xuyên qua, đau lắm. Hóa ra khi cô từ chối không kết hôn với cậu lâu dài, cậu đau như này sao? Là lúc đó cô đã tự tước đi quyền lợi của mình, giờ còn trách ai được nữa?

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi, cô không nói gì nữa, cũng chẳng biết nói gì cả, chỉ là dụi đầu vào áo cậu, ngăn cho nước mắt đừng chảy.

Lúc mở mắt, đã thấy được cậu đưa về phòng rồi. Cậu ngồi trên giường, nhưng vẫn tư thế bế cô trong lòng, còn nhìn chăm chăm, bàn tay bẹo má cô trêu chọc.

-“Xem này, sắp làm mẹ rồi mà vẫn tính con nít?”

-“Em đâu có con nít đâu!”

-“Còn cãi à?”

Bờ môi ai đó khẽ miết xuống vành tai ai đó, ngậm thật lâu, rồi thủ thủ triu mến.

-“Không đồng ý, vì vợ không những phải làm vợ của chồng đời này, kiếp này mà phải làm vợ của chồng kiếp sau, kiếp sau nữa...vĩnh viễn...hiểu chưa?”

Nhi gật đầu, bị cậu làm cho cảm động quá à.

-“Vợ nguyện ý không?”

-“Em nguyện ý!”

-“Vì sao? Vì vợ yêu con?”

-“Vâng...em yêu con...”

Ánh mắt Hiền hơi tối lại, phải, vì cô yêu con, chứ trái tim cô, chưa thực sự dành cho cậu...

-“Vậy, có chút nào yêu chồng không?”

Chẳng có rào cản nào để cô né tránh câu hỏi đó cả, giờ đây, cô đã có thể tự tin mà trả lời, có, cô thực sự yêu cậu, yêu cậu nhiều nhiều nhiều lắm. Hoàng Thế Hiến nghe mà như mơ, tấm chân tình của cậu đã cảm động được cô, có phải thế không?

-“Cậu sao vậy?”

-“Thấy khó tin quá!”

-“Khó tin gì ạ?”

-“Là vợ yêu chồng ý? Hay vợ chứng minh đi...”

-“Chứng minh như nào ạ?”

Cậu cười gian tà, thì thầm tai cô, Nhi đỏ bừng, nhưng mặc kệ, cô yêu cậu mà, cô cực kì yêu cậu luôn ấy, mới cả nhìn cậu cơ bắp quyến rũ thế kia, những việc đó...cô đâu có ghét. Bỏ qua ngại ngùng, môi nhỏ xinh bắt đầu chủ động hôn lên môi ai kia, vụng về lướt xuống chiếc cằm cương nghị, cô giống như con chuột nghịch ngợm chui rúc khiến cậu phát điên, xoay người, đặt cô dưới thân mình, cậu mắng.

-“Ghét!”

-“Kệ cậu, em vẫn yêu cậu là được...”

Có loài sinh vật nào đáng ghét tới thế này không? Hoàng Thế Hiến luồng nhiệt bộc phát, tự dưng lờm lờm cái bụng vô tội của Trương Ngọc Uyển Nhi, thờ dài, sau rồi cũng ôm vợ vào lòng, thơm nhẹ lên trán rồi cùng vợ ăn hoa quả, xem vài chương trình giải trí, sau đó vỗ về cho cô ngủ ngon hơn, có người con gái này trong vòng tay, đối với cậu mà nói, là giống như có cả thế giới rồi.

.....

.....

Sáng hôm sau Uyên Nhi mới nhớ ra chuyện phải thông báo cho anh Sên, mà gọi cho anh thì anh bảo đang ở sân bay, nên cô định bao giờ anh về nước mới thông báo cho vui.

Nhi tìm số của Kim Chi, sung sướng nói chuyện, chẳng thể ngờ được, đầu dây bên kia cười ha hả.

-“Trương Ngọc Uyên Nhi, mày đúng là con ngu số một trên đời!”

-“Kim Chi, bạn sao vậy? Bạn ốm à?”

-“Tao không ốm, nghe rõ tao nói đây này, ngày đó là tao và thằng anh quý hóa của mày bày ra màn kịch đó đấy, tất cả chỉ là để ngăn mày với Hoàng Thế Hiển tới với nhau, nhưng chẳng thể ngờ, Hoàng Thế Hiển bị mày bỏ bùa nặng quá, dù tao có nhân cơ hội đó tiếp cận cũng chẳng thể nào lọt vào mắt hăn...”

-“Bạn đùa à...”

-“Đùa khi mồm, mày không bị vô sinh, mà mày bị bệnh dần, dần thối nát luôn, không ngờ lão Sên có thể lừa mày lâu như vậy!”

-“Đừng...đừng vu oan cho anh ấy...bạn thật ác...”

-“Mày không tin thì hỏi hăn ý, dù sao chuyện tới nước này, tao cũng chẳng đóng kịch với mày nữa, giờ tao có cuộc sống mới rồi. Chào thân ái nhé!”

Tiếng tút tút dài vô tận, cả người cô bàng hoàng...

Không, chuyện đó không phải sự thật! Chắc chắn Kim Chi nói dối!

Đó là người mà cô tin tưởng, là người làm chong chóng cho cô, kiêu cô đi thả diều, là người mua kẹo kéo cô ăn, là người chở cô đi bán sen, là người mua bánh cuốn thịt nướng cho cô...

Là người luôn chiều chuộng cô.

Đó, đâu phải là người lừa cô?

Cả ngày hôm ấy, cô ăn không vào, ngủ cũng không yên giấc, Hiền tưởng cô vì thai nghén khó chịu nên cố gắng cưng chiều. Cũng là lỗi của cậu, biết thế đã dùng biện pháp an toàn, Nhi còn trẻ con quá, tự dưng phải mang bầu rồi chuẩn bị làm mẹ thế này, có lẽ cô chưa kịp thời chuẩn bị tâm lý.

-“Em xin lỗi, là do em quá ngu nên cậu cũng khổ theo em...”

Bỗng dưng cô nói, nghẹn ngào, nước mắt vương từng giọt trên má. Cô như vậy, khiến lòng cậu chua xót, lau nước mắt cho vợ yêu, cậu nín ngọt.

-“Vợ đâu phải lúc nào cũng ngốc đâu...”

-“Cậu không cần động viên em!”

-“Vợ nghĩ mà xem, chồng cao to đẹp trai tư chất người người thế này, vậy mà vẫn bị vợ đưa vào tròng, vợ cũng không phải dạng vừa đâu...”

Hiền trêu, rồi cù Nhi vài phát, cô bật cười khanh khách.

-“Đừng mà, xin cậu...đừng...em buồn lắm...”

-“Có dám khóc nhè nữa không?”

-“Em không...không dám nữa...”

Có cậu ở bên khiến cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, vẫn thói quen cũ chui rúc quần quanh người cậu, cảm giác rất tuyệt vời nhé, ước gì kiếp

này cậu mãi mãi là của cô, kiếp sau dù khổ như nào cô cũng chịu.

Ngày hôm sau, Sên về nước, Uyên Nhi tìm gặp anh, cô thực sự vẫn mong muốn, là Kim Chi nói dối.

Hai người hẹn gặp nhau ở khách sạn, cô chỉ mong anh phủ nhận, nhưng anh chẳng hề, khi nghe tin cô có thai, anh gần như nổi khùng, đó là lần đầu tiên trong đời cô thấy anh không giữ được bình tĩnh.

Cô sợ hãi, cô muốn rời khỏi, mà không có cách nào, điện thoại của cô, họ cũng thu mất. Có rất nhiều người mặc áo đen đi theo anh, họ ép cô lên xe, chở tới một khu rất vắng vẻ, cô không biết anh muốn làm gì cả, chỉ thấy rất sợ, rất run, lúc này đây, cô chỉ ước được gặp cậu.

Ba tiếng sau đó, ở công ty, Hoàng Thế Hiển nhận được cuộc gọi từ vợ yêu, nhưng người đầu dây bên kia lại không phải Nhi.

-“Nói mau, nói nó tới cứu em!”

-“...”

-“Hoàng Thế Hiển, Trương Ngọc Uyên Nhi đang nằm trong tay tao, hôn hôn thì tới đây một mình...”

-“Nhi, nói mau, nói nó tới, chẳng phải em bảo nó yêu em hay sao? Bảo nó tới cứu em đi chứ?”

Có những giây phút, cô thực sự muốn kêu cậu tới, nhưng nhìn lũ người độc ác cười gian xảo, cô ngay lập tức xóa bỏ ý nghĩ ấy, chỉ mình cô chịu là quá đủ rồi, nếu cậu tới không biết chúng sẽ làm ra những chuyện gì nữa? Cô mím môi, nhất định không lên tiếng.

-“Gọi nó đi, gọi tên nó đi, cậu chủ ơi, đại thiếu gia ơi, cứu em với, mọi ngày em vẫn gọi tình cảm thế cơ mà? Sao hôm nay lại căm như hến vậy?”

-“Em nói, hoặc là em mất con?”

Trong gian phòng chật hẹp, người đàn ông cùng ánh mắt lạnh lẽo tiến con dao sắc nhọn theo một đường thẳng từ trán cô, qua mũi, lướt xuống cằm, dần xuống, dần xuống phía dưới, anh ta định hại đứa nhỏ thật ư? Quá đổi kinh hoàng, Nhi van nài.

-“Xin anh...đừng...đừng làm gì...tôi cầu xin anh...”

-“Hoàng Thế Hiển, nghe thấy chưa?”

-“Đừng nghe anh ta, ở đây có nhiều người lắm...cậu...đừng tới một mình...xin anh, đợi em bé ra đời, anh muốn làm gì tôi cũng được, xin anh tha cho con tôi, tha cho cậu...”

-“Mày nghe rõ rồi chứ? Địa chỉ tao sẽ nhắn, tao cho mày ba mươi phút! Nếu mày dám mang theo, dù chỉ một người, tao thề mày sẽ chỉ nhận được xác!”

Thân thể cao lớn run lẩy bẩy, sắc mặt đột nhiên đổi trắng bệch, Hoàng Thế Hiển hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế lại nỗi lo sợ. Thế rồi, lần đầu tiên nhân viên ở CL Group thấy Tổng Giám Đốc vốn luôn bình thản của họ vội vã rời khỏi công ty như người mất hồn.

.....

.....

Đó là căn nhà gỗ cũ kĩ hai tầng, Hiển nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trên lan can tầng hai thì khẽ thở phào, muốn thật nhanh lên đó mang cô về thì có tiếng nói độc ác lãnh đạm.

-“Mày đứng nguyên đó, hoặc là tao sẽ ném nó xuống...”

Trương Ngọc Uyên Nhi nhìn thấy Hoàng Thế Hiển liền sợ hãi la lớn.

-“Mau chạy đi, cậu...em xin đó...em nói rồi mà sao cậu không nghe... anh ta, thay đổi rồi, có nhiều người lắm, cậu mau chạy đi...”

-“Em bé, làm gì mà lo cho nó như vậy? Các người cũng tình cảm ghê gớm nhỉ? Để anh hôm nay cho em rõ, nó yêu em tới mức nào...anh cho em rõ, anh mới là người xứng đáng được em trân trọng...”

-“Thả Nhi ra, có chuyện gì tao và mày giải quyết với nhau!”

-“Dễ thế hả?”

Hắn dơ tay, đám người từ trong nhà nghe lệnh lập tức xuống tầng dưới.

-“Hoàng Thế Hiển, mày dám đánh lại một lần, tao dám đánh con mày một lần...dù sao tao cũng căm ghét đứa trẻ này!”

Vừa dứt lời, đám người kia đã lao vào đấm đá, người đàn ông đứng sừng sững nắm tay chặt, mặc kệ cho bọn chúng động thủ cũng không nhúc nhích. Người con gái phía trên, chứng kiến toàn bộ cảnh đó nước mắt giàn giụa, toàn thân hóa đá, có một cảm giác như hàng vạn mũi tên xuyên qua cơ thể...

-“Đừng...cậu ơi...đánh lại đi...chạy đi...”

Người đứng cạnh dơ tay bịt miệng cô, ép cô vào lồng ngực mình, cười lớn.

-“Sao? Cảm giác thế nào? Đó là trả cho những năm tháng tuổi thơ mày dám lên mặt cậu chủ với tao...mày là cái thá gì chứ? Chẳng qua là được sinh ra trong cái kén vàng mà thôi...”

Nhi càng giãy giụa thì anh ta càng kéo cô chặt hơn, cô sai rồi, quá sai rồi, cậu đã cảnh báo cô bao nhiêu lần mà cô không chịu nghe, lại đi tin tưởng con người ác độc này, anh ta nhìn cô, chẹp miệng.

-“Còn em nữa, nếu em lựa chọn đi theo anh thì có khi anh cũng buông bỏ, có khi nó cũng không tới nỗi như thế...nhưng mà em...từ đầu tới cuối chỉ nhìn nó...thằng ranh đấy, nó là cái gì? Anh tốt với em, triu mến với em, cũng không bằng nó suốt ngày quát nạt chửi mắng em...Nhi, em nói cho anh, nói cho anh lý do được không?”

Bàn tay hẩn bỏ khỏi, cô ngã dúm dụi, van xin khổ sở.

-“Tôi lạy anh, tha cho cậu ấy đi...tôi xin anh, coi như nể tình anh em bao lâu, xin anh đấy...”

Hoàng Thế Hiển nhân lúc hẩn ta không để ý, định nhanh chạy lên chỗ Nhi, thật không ngờ, Sên rút con dao trong túi, kề tới cổ cô, đem cô làm thứ uy hiếp cậu.

-“Mày tiến một bước, tao rạch một đường!”

Hai mắt cậu đỏ ngòm, bất lực đứng phía dưới nhìn vợ mình trong vòng nguy hiểm.

-“Rốt cuộc thì mày muốn sao mới tha cho Nhi?”

-“Ha...tao cũng chưa nghĩ ra...hay là thế này đi, bao nhiêu năm mẹ tao phục vụ mày, gọi mày là cậu chủ, hay hôm nay mày cũng gọi tao là cậu chủ đi...hay thế này nhé, mày quỳ xuống đi, quỳ xuống rồi lạy tao, gọi tao một tiếng cậu chủ...”

-“Khốn khiếp!”

-“Cứ chửi đi, tao cũng không ép đâu, hay bây giờ hay tao lôi con mày ra cho mày gặp mặt trước nhé...”

Nhân lúc hẩn không để ý kích tướng cậu, mũi dao kia lượn lờ trước bụng, Trương Ngọc Uyển Nhi lấy hết can đảm mà cầm vào, cô, dù có chết

cũng không để anh ta động vào con mình, càng không để cậu bị uy hiếp.

Lưỡi dao sắc bén, máu từ tay cô nhỏ từng giọt, nhưng nhất định, nhất định cô sẽ kiên cường.

-“Nhi, buông tay!”

-“Nhi, buông mau!”

Tiếng Hiên hét lên từ phía dưới, phía trên, một người cố rút dao, một người dù kiên trì tới cuối cùng vẫn không thể nào thắng được, con người bản thủ đó lại ôm chặt lấy cô, chĩa mũi dao đe dọa, ánh mắt cô vô hồn xót xa nhìn xuống, cậu...người mà theo như cô biết là cao ngạo nhất thế gian này, đang quỳ gối, nói hai chữ.

-“Cậu chủ!”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hoa Nở Hoa Tàn

Người đàn ông bên trên khẽ rùng mình, loại việc này là chuyện anh ta không thể nào tưởng tượng nổi. Nó yêu Nhi tới mức đó ư? Không, không thể nào, chẳng qua là quỳ và nói thôi mà, ai chẳng làm được?

Lưỡi dao theo lực nhẹ cửa qua da, ứa ra giọt máu đỏ tươi, bên dưới, Hoàng Thế Hiến căng thẳng cực độ, lại nghe bên trên có giọng trầm trầm.

-“Nhường toàn bộ cổ phần cho tao!”

-“Không...không được...cậu...đừng...”

Tiếng Nhi yếu ớt.

-“Sao? Mà không dám hả? Hoàng Thế Hiến, nếu mà chịu nhường toàn bộ cổ phần trong tay thì tao hứa, sẽ thả nó về với mà...”

Sên cũng không ngờ, tên đó quyết định không chần chừ, một chữ được rất kiên quyết. Anh ta không yên tâm, ngoài viết giấy tờ cam đoan còn bắt Tổng Giám Đốc CL Group quay lại đoạn video nhượng cổ phần làm bằng chứng.

Mọi thứ diễn ra khá thuận lợi, phải chăng tương lai CL Group sẽ trong tay anh, như mẹ từng dự đoán sao?

Đời anh, cũng có ngày này ư?

Nhưng cái anh cần, đâu phải đơn giản là thế?

Cái anh cần, cái anh muốn, liệu đời này anh có lấy được?

Nở nụ cười bí hiểm, Sên nhận lấy tờ giấy từ đàn em, giơ ra trước mặt người con gái bên cạnh.

-“Em nhìn thấy chưa? Ha ha...em nhìn cho rõ, giờ thì nó chỉ là thằng trắng tay thôi...em hiểu không?”

-“Thả Nhi ra!”

Bị khống chế bởi mấy chục tên côn đồ, người đàn ông bên dưới chỉ bất lực yêu cầu, người đàn ông bên trên vẫn cười giảo hoạt.

-“Chúng mày đánh cho nó ngậm miệng cho tao.”

Những cú đánh liên tiếp giáng xuống người cậu, cái không gian này, toàn là một lũ người xấu, chúng cười chúng đắc chí, ánh mắt ai đó vẫn kiên định dõi theo, như muốn trấn an cô rằng, cậu ổn...liệu có ổn? Cớ sao tim cô như muốn vỡ ra thành từng mảnh vụn?

-“Anh có tất cả rồi mà, anh giữ lời đi...tôi xin anh...”

-“Rồi, chẳng phải em yêu nó vì nó là đại thiếu gia, là cậu chủ sao? Nó có tiền, nó có của, nó được sinh ra trong gia đình quyền quý. Đó là lý do em yêu nó phải không? Vậy thì nhìn cho rõ này, bây giờ tất cả là của anh...”

-“Bỏ tôi ra...tôi xin anh...”

Tiếng Nhi nấc lên nghẹn ngào.

-“Em nghĩ lại đi, em bị sốt rồi phải không? Bây giờ nó không có tương lai gì cả, anh đây, anh mới có thể cho em mọi thứ, em phải chọn anh mới đúng chứ...anh mới là người yêu thương chiều chuộng em, còn nó, nó chỉ quất nạt em thôi...”

-“Không...không...”

-“Bình tĩnh lại, bình tĩnh rồi nói cho anh biết...em chọn ai?”

-“Tôi...tôi...”

-“Có phải vì cái thai này không? Nhi, đồng ý theo anh, anh sẽ thương nó như thương em, anh sẽ làm người cha tốt...anh sẽ cho em tất cả, em muốn nhà to, xe đẹp đều có, em muốn áo quần hàng hiệu cũng có...nghe anh đi mà...nhé, em nhé, đồng ý nhé...”

Dứt lời, cả hai người đàn ông cùng chăm chú nhìn cô.

-“Không, tôi không yêu anh...tôi...tôi sẽ không đi theo anh.”

Câu trả lời khiến Sên hoàn toàn sốc, giống như có tia điện xuyên qua người vậy, anh ta run rẩy, cố gắng hỏi lại.

-“Em chắc chứ? Em không bị làm sao chứ?”

Cô nhìn thẳng vào người trước mặt, kiên định nói.

-“Anh là người rõ nhất mà, xin anh. Anh biết tôi ngốc, lợi dụng tôi, nói tôi vô sinh để chia cắt chúng tôi, nhiều năm trước, hôn nhau cũng là màn kịch anh bày ra...anh biết tôi yêu cậu ấy mà...kể cả cậu ấy không có gì, tôi cũng yêu cậu ấy...kể cả cậu ấy có là người ăn xin...tôi cũng sẽ đi ăn xin cùng cậu ấy...anh có hiểu không? Tôi nghĩ anh rõ nhất mà...”

-“Em...em...”

-“Xin anh đấy, tôi cũng chỉ là một con ngốc bị chính mẹ đẻ vứt sọt rác thôi, tôi chẳng có gì cả, nếu là vì anh yêu tôi, tôi xin anh, buông bỏ đi, còn nhiều người con gái ngoài kia tốt hơn, xứng đáng với anh hơn...”

Gương mặt anh ta chuyển sang tái mét, bên dưới, ánh mắt Hoàng Thế Hiển trở nên sắc lạnh. Lời cô nói, ngọt ngào có, xót xa cũng có. Hóa ra từ đầu tới cuối, người cô yêu chỉ có cậu, hóa ra có kẻ xấu lợi dụng cô ngốc...

năm đó, cố sao cậu không tra hỏi tới cùng, năm đó, cố sao lại ghen tuông giận dữ bỏ đi...nếu như năm đó cậu chỉ cần kiên trì một chút, sự việc đã không ra nông nỗi này?

Trương Ngọc Uyên Nhi, cô rốt cuộc chịu bao nhiêu ấm ức?

Cậu nhớ rõ lắm, nhớ rõ đĩa thức ăn khi đó hất lên người cô, nhớ rõ chậu nước đổ vào cô, nhớ rõ trêu người, chọc tức cô hết lần này tới lần khác.

Nhớ rõ...đã trách móc cô tàn bạo như nào...

Một cơn gió lạnh sượt qua người khiến ai đó run rẩy, giá kể, thời gian có thể quay trở lại...

-“Đánh chết nó cho tao! Đứa nào đánh chết được nó sẽ có thưởng.”

Người đàn ông phía trên dường như còn chịu đả kích lớn hơn, anh ta ra lệnh tuyệt tình, bên dưới, tên cầm đầu nghe lệnh dùng gậy hung hăng quật một phát thật mạnh.

Rắc...

Tiếng chiếc gậy vỡ làm đôi, ai kia khụy xuống.

Giây phút đó, người Nhi tưởng hóa đá, từng tế bào trên cơ thể sao nhức nhối, nước mắt rơi, mặt chết. Sau một giây trầm tĩnh, cô bỗng trở thành điên loạn, kiên quyết sống chết với người bên cạnh, tiếng cô gào thét.

-“Anh giết cậu ấy, tôi giết anh!”

-“Ha ha, Trương Ngọc Uyên Nhi, em khá lắm, em khá lắm, em giết đi... em giết đi...”

-“Anh tưởng tôi không dám chắc, chỉ cần tôi còn sống, còn thở, kẻ nào bắt nạt cậu ấy, tôi sẽ bắt chúng trả gấp nhiều lần...”

-“Em càng ra tay, càng làm cho nó chết nhanh hơn thôi...”

-“Nói cho anh biết, đừng có đe dọa nữa, tôi đêch cần...cùng lắm thì chúng tôi cả nhà ba người hôm nay chết chung...chúng tôi sẽ cùng nhau hạnh phúc trên thiên đường, còn anh, biến xuống địa ngục đi...”

Hoàng Thế Hiển thương tích đầy mình, người mất cảm giác nhưng đầu óc vẫn khá tỉnh táo, nghe câu nói của cô, sao mà vừa ngọt...vừa đắng...

Uyển Nhi cũng không hiểu cô lấy đâu nhiều sức mạnh tới thế, chỉ biết, khi anh ta ra lệnh giết cậu, đầu cô nóng hằm hập, uất hận trào dâng, người nào dám động tới người cô yêu, cô sống chết với người đó.

Anh ta giữ tay cô, anh ta đe dọa bằng dao thì cô đá anh ta bằng chân, đá không được trên thì đá dưới, đá cho anh ta thành thái giám luôn đi. Sên kêu lên đau điếng, nhưng một tay anh ta vẫn giữ lấy cô, hai bên giằng co không ngừng...

Rắc...

Tiếng rắc thứ hai vang lên, lần này là chiếc lan can gỗ.

Hai bóng người từ bên trên cùng rơi xuống, bọn thuộc hạ nhìn cảnh tượng đó, chẳng biết làm thế nào, rớt cuộc xông tới lục soát Sên, lấy hết tiền bạc và giấy tờ có giá trị rồi chuồn.

Hoàng Thế Hiển một giây lạnh toát, cố gắng dùng hết sức lực còn lại, bò tới chỗ người con gái đang nằm bất tỉnh, người cô mềm oặt, gương mặt nhỏ nhắn bê bết máu, lạnh ngắt như băng, bàn tay nhuộm màu đỏ rực, cô cố gắng chạm tới gương mặt ai kia.

-“Cậu...em yêu cậu...yêu...nhiều...lắm...”

Giọng Nhi nghẹn ngào, nấc lên từng tiếng. Hơi thở yếu ớt dần, không lâu sau đó rơi vào trạng thái hôn mê. Cậu cố kìm nén, cẩn thận ôm cô vào lòng, yêu thương che chở, nỗi sợ hãi và bất lực bủa vây, cuộc đời cậu, chưa bao giờ khủng hoảng tới thế.

.....

.....

Ba năm sau.

CL Restaurant, phòng VIP.

-“Nào, chúng ta cùng nâng ly cuối chúc mừng một lần nữa!”

-“Mời Chủ Tịch...”

-“Mời ngài!”

-“Chúc chúng ta hợp tác thuận lợi!”

Tiếng cười nói rôm rả, họ nghe có vẻ rất hài lòng. Cuộc thương thảo kết thúc trong không khí khá vui vẻ.

Quỳnh Hương, con gái cưng của ông trùm hải sản đồng bằng sông Cửu Long, ngượng ngùng gọi chuyện với chàng trai anh tuấn trước mặt.

-“Hiển, đi tặng hai với chúng em nhé!”

Chủ tịch CL Group lịch sự từ chối.

-“Xin lỗi mọi người, hôm nay anh còn có việc bận!”

-“Tiếc quá, thôi để lần sau vậy!”

Lòng cô khẽ trùng xuống, chưa có một chàng trai nào từ chối Quỳnh Hương này cả. Nhưng cũng hay, càng thế cô càng thấy kích thích.

Chiếc xe chở Chủ Tịch CL Group xa dần, sau đó dừng lại ở một bệnh viện tư rất lịch sự. Hoàng Thế Hiển bình tĩnh xuống xe, trợ lý đi trước dẫn đường cho cậu.

Phòng khám 101, có tiếng người lãnh đạm đọc từng chữ.

-“A...F...D...N...Q...K...”

-“Trên...dưới...trái...phải...”

.....

-“Tốt, Chủ Tịch, ngài cố gắng xếp lịch tuần sau phẫu thuật...”

-“Ông nói vợ vẫn gì vậy?”

-“Chủ Tịch, tưởng tôi không biết ư? Ngài chắc chắn là học thuộc bảng chữ này, nghĩ tôi là loại lang băm chắc? Chúng ta thẳng thắn nhé, nếu không được phẫu thuật, việc ngài bị mất thị lực hoàn toàn trong tương lai gần là điều không thể tránh khỏi...”

-“Ông chỉ cần nói với mẹ tôi là tôi ổn, còn việc của tôi, ông không cần lo!”

Hoàng Thế Hiển dứt khoát đi khỏi, chiếc xe thể thao đưa cậu về căn biệt thự quen thuộc, nơi ấy có một thiên thần bé nhỏ ngồi chơi sỏi ngoài ngõ, thấy xe ba, cậu bé hò reo thích thú.

-“Ba, ba...”

Chủ Tịch bình thản bước ra, ôm cậu bé vào lòng, khước môi nở nụ cười triu mến.

-“Sao không vào nhà hả tiểu bảo bối của tôi?”

-“Người ta đợi ba mà!”

Thơm lên trán con trai, cậu hỏi han.

-“Trưa nay Cu Ty ăn mấy bát cơm?”

-“Cu Ty ăn ba bát cơm, ăn nhiều lắm, bụng Cu Ty to to này...”

-“Ngoan lắm, ông bà đâu rồi?”

-“Ông bà đi ăn đám cưới nhà chú Hưng rồi ba ạ, Cu Ty đợi ba về ăn tối, ba ăn tối chưa ba?”

-“Ba chưa, ba về ăn với con...Cu Ty tắm chưa?”

-“Cu Ty đợi ba về tắm chung, ba tắm chung với Cu Ty không?”

Cu Ty thực ra được bác Hồng tắm cho rồi, và bé biết, mắt ba kém, ba tắm cho cũng không sạch, nhưng mà vẫn thích.

-“Có chứ!”

Cậu bé được ba bế vào nhà tắm, thỏa thích nô đùa, cậu rất ghét những người cứ nói ba cậu khó tính. Ba cậu, theo như cậu biết, là người dễ thương nhất trên đời, ba thường cười với cậu, cực kì dịu dàng luôn.

-“Ba ơi ba chải tóc cho Cu Ty giống ba đi, cho đẹp trai!”

-“Ừ!”

-“Ba vuốt keo cho Cu Ty nữa!”

-“Ừ!”

-“Xong rồi, ra ăn cơm thôi ba!”

-“Ừ!”

Thằng bé này, riu ra riu rít giống hệt ai đó, Hiền nhìn theo bóng nó, từ lâu rồi, nhìn con trai, cũng chỉ là một cái bóng nhỏ mờ mờ trước mặt.

-“Có bảo mẹ ăn cùng không ba? Lâu lắm mẹ không ăn cơm cùng chúng ta rồi, tại bà nội không cho phép ý, hôm nay lại bảo mẹ ra ăn cùng nhé!”

Bé vừa dứt lời, ba nó hơi khựng lại, mắt đỏ quạch, nhưng rất nhanh sau đó, lại cười đáp ứng nó.

-“Ừ, con gọi mẹ đi!”

Người giúp việc dọn từng món, Cu Ty lật đật đi lấy ảnh của mẹ, nó kéo ba chiếc ghế, nó ngồi một cái, ba nó một cái, nó để ngay gần tấm ảnh mẹ nó cười thật tươi lên chiếc ghế còn lại.

-“Cu Ty mời ba mẹ ăn cơm!”

Hoàng Thế Hiền phải cố lắm mới kiềm nén được.

-“Con ăn cơm đi!”

-“Ba, ba không mời mẹ ăn cơm à?”

-“Mẹ Nhi ơi ba Hiền hư quá, ba không mời mẹ ăn cơm...”

Thằng bé con cười khanh khách mách mẹ, ba nó cố chiều theo, nuốt hạt cơm mà nghèn nghẹn.

Buổi tối, Cu Ty được ba kể chuyện cho nghe chán chê mới thềm đi ngủ. Hoàng Thế Hiền đặt cu cậu xuống chiếc giường ô tô mà nó thích nhất, ngồi mơ hồ ngắm con một lát rồi mới về phòng mình.

Hôm nay ngày rằm, trăng sáng hơn thì phải, cũng khiến người ta khó ngủ hơn. Ai đó quay đi quay lại, rồi bật dậy, dò dẫm xuống dưới nhà.

Tuy rằng mọi thứ giờ chỉ mờ mờ, nhưng người ta nói không sai, giác quan này yếu đi thì giác quan khác sẽ nhanh nhạy hơn, vả lại con đường này đã đi bao nhiêu lần, cũng chẳng gây khó dễ được. Tay cậu chạm vào cánh cửa màu hồng, đã ba năm nay, chỉ dám đứng ở đây, chẳng đủ tự tin mở cửa, hôm nay thế nào, lại có khao khát bước vào.

Căn phòng này trước tia thấy ấm áp, nay cứ sao lạnh lẽo tới vậy?

Ai đó từng bước chậm rãi tiến tới chiếc giường lâu đài, kéo lấy chiếc chăn hồng, chậm rãi nằm xuống, cầm chiếc ví da đã sờn màu, từng ngón tay vuốt vuốt tấm hình nhỏ nhắn bên trong, miệng khẽ thì thầm.

-“Chồng chẳng nhìn rõ nữa, có lẽ sắp quên mặt vợ rồi!”

-“Hôm nay Cu Ty ăn ba bát cơm, chồng còn tắm cho con nữa...chồng là người ba tốt phải không?”

-“Vợ có nghe chồng nói không thế?”

-“Vợ ở đó thế nào? Tốt không? Sao dạo này không thấy vợ về thăm chồng?”

-“Hôm nay công ty kí hợp đồng cực lớn, càng ngày công ty càng lớn mạnh, ba mẹ đều rất yên tâm về chồng, vợ tự hào chứ?”

.....

.....

-“Chồng có nên nhận một cô bé về làm con nuôi, cho Cu Ty nhà mình làm đại thiếu gia không nhỉ?”

-“Ý vợ thế nào?”

-“Có hay không...”

-“Có lẽ là không nên phải không? Ngộ nhỡ cô bé ấy giống vợ, bỏ lại Cu Ty một mình, thì Cu Ty biết làm sao?”

.....

.....

-“Vợ giờ có hạnh phúc không?”

-“Chồng giờ, rất tốt...”

Ai đó khẽ mỉm cười, nói nhẹ nhàng, một lúc sau đó, lại trở mình, thở dài.

-“Là chồng nói dối đấy...không tốt chút nào...mà thôi...rất tốt...chồng đang rất hạnh phúc...ngủ nhé...rảnh rồi thì về thăm chồng...”

.....

Trương Ngọc Uyển Nhi, đã rất nhiều lần cậu muốn nói, là cậu nhớ cô, nhớ cô phát điên, thực sự, là khó khăn lắm. Nhưng cậu sợ cô lo lắng, cô vướng bận, cậu không đành lòng. Đêm đó, rất lâu cậu mới ngủ được, và trong giấc mơ, thật hạnh phúc, cậu được gặp cô, duyên dáng trong bộ váy màu hồng, cô cười với cậu, một nụ cười, thật tươi.

Ngoại truyện ~Sên~

Ngày tôi còn nhỏ, đã có một tuổi thơ rất cơ cực.

Ba tôi hay uống rượu, rồi đánh đề, mỗi lần vét hết tiền của gia đình, ông lại về đòi mẹ tôi tiền, nếu không có tiền, ông sẽ mang chúng tôi ra đánh, mẹ tôi thường ôm tôi vào lòng, chịu thay cho tôi những roi vọt đó.

Cuộc sống khá khấm hơn khi mẹ tôi được nhận làm người giúp việc cho một gia đình khá giả. Vì ba tôi hay đánh người nên đôi lúc ba tôi ở nhà, mẹ tôi cũng cho tôi tới nhà mẹ tôi làm việc để ở cùng.

Nhà đó rất giàu, riêng người giúp việc phải gần hai chục người cho một gia đình, chỉ có hai người lớn, và hai đứa bé xíu thì phải biết là giàu như nào rồi đó. Thực ra chỉ có một đứa trẻ là con ruột của ông bà chủ, là đứa bé trai.

Nhà có trẻ nhỏ mà, lúc nào cũng vui vẻ, tôi thường ngồi xa xa quan sát hai đứa nó, mẹ tôi dặn đừng có đến gần, mẹ sợ nhờ tôi nhỏ quá, làm tổn thương chúng, thì họa lớn, nhà tôi cũng chẳng có gì mà đền cả.

Đứa bé gái mập mập, cực kì đáng yêu, tôi hay thích ngắm nó.

Còn đứa bé trai, phải nói như nào nhỉ, nó gầy lắm, nhưng ghê gớm kinh khủng. Ít ai dám phật ý nó, bà chủ đối với nó cực kì cưng chiều, bà ấy cũng chiều bé gái kia nhưng chiều kiểu khác, mãi sau tôi mới biết, bà ấy sợ đứa bé gái sau khi lớn lên trở thành danh đá tiêu thư giống bà ấy, còn con trai, bà quan niệm, bá đạo một tý cũng không sao. Tôi tới bá phục cái lối suy nghĩ ấy.

Lại nói tới chuyện đứa bé trai đó, lúc nào thằng bé cũng đành hanh bắt nạt con bé, con bé thì hiền khô, nói gì cũng nghe.

Có đợt bé gái đang ngủ trưa ngon lành, bị thằng bé lôi dậy chơi cùng nó, con bé cau có không chịu, thằng bé vẫn miệt mài kéo nó ngồi lên, rốt cuộc con bé cũng phải dậy chơi xếp hình siêu nhân với thằng bé, nó chẳng có hứng thú mấy, được lát rồi ngủ lăn quay. Thằng bé bực mình cứ hét ầm ỉ.

-“Mở mắt ra, mở mắt ra...”

Con bé giật mình mở mắt, xong lại ríu ríu, tôi nhìn mà phát thương.

Lại có lần, thằng bé quát gì đó, khiến con bé khóc nhe, tôi chỉ muốn ném cái dép vào mặt thằng nhóc ghê gớm đó, nhưng vì mẹ dặn, tôi phải nín nhịn. Sau đó lại thấy thằng bé cầm tay con bé xoa xoa, lôi nó đi mua kẹo mút, con bé kia vừa khóc đã lại cười toe toét, đúng là bọn trẻ con.

Một buổi, tôi đang chơi ngoài vườn thì thấy con bé lò dò đi ra, thực ra là thằng bé và ông bà chủ đi du lịch nước ngoài rồi, con bé nghe nói bị bệnh, không đi được máy bay nên ở nhà, thảo nào nó chơi một mình, mọi khi hai đứa nó lúc nào cũng dính với nhau như hình với bóng. Bàn tay nó bé xíu à, mập lăm, yêu ơi là yêu. Nó ngồi xồm, mắt chăm chú nhìn vào vật thể đang bò trước mặt.

Tôi đánh liều, tới chơi với con bé đó. Nó khoanh tay trước ngực, chào tôi, rồi còn chu môi cười hì hì. Tôi bảo nó.

-“Đây là con ốc sên...”

-“Sên?”

-“Ừ...ốc Sên...”

-“Sên!”

Con bé có vẻ thích thú lắm, tôi bắt con ốc lên, em ấy dí bàn tay vào mình con ốc, rứt ra rứt rề, rồi lúc sau nó dang tay ra, mọi lần tôi để ý nó nên tôi biết, hễ khi nào nó dang tay ra là nó muốn được bế. Tôi cười, rồi bế nó lên. Nó liên tục lăm bằm Sên, Sên, Sên...

Rồi từ lần sau gặp tôi, không hiểu sao em ấy cứ gọi tôi là anh Sên, sửa mãi không được. Rồi dần dần mọi người gọi tôi là Sên luôn.

Mẹ tôi ban đầu hơi sợ, nhưng về sau lại càng động viên tôi chơi thân với em, lúc đó tôi không biết mẹ có mục đích khác.

Có em ấy, cuộc sống của tôi vui vẻ hơn rất nhiều. Tôi cảm giác rõ lắm, nó thích chơi với tôi hơn thằng ấy, cái gì nó cũng gọi anh Sên, anh Sên.

Tôi làm cho em nhiều thứ, từ chong chóng tới xe gỗ, mỗi lần thằng bé vắng nhà là tôi lại sang chơi với nó, tôi bắt đầu thích tiết kiệm tiền. Tôi cũng không có nhiều tiền, nhưng mà khi nào tôi quét dọn, lượm rác, có ve chai hay tóc rối là tôi thu lại liền, sau đó để dần đem bán, có tiền tôi lại mua kẹo kéo, hoặc là kẹp tóc, hoặc bánh cuốn thịt cho cô bé, mỗi lần nhìn em cười là lòng tôi lại rạo rức.

Lớn lên một chút, tôi biết ghen. Tôi ghen vì lúc nào em ấy cũng ở cạnh thằng bé. Tôi dần dần có ý thức phấn đấu, tôi tự nhủ với mình, chỉ cần tôi có tiền, nhất định tôi sẽ đón em đi với tôi, dù sao em đâu có quan hệ gì với nhà kia?

.....

Tôi nhớ rõ ngày em phẫu thuật não, người tôi cứ như sốt cả buổi, quãng đường ngồi xe sao mà xa thế. Tới lúc về, tôi cũng chỉ được gặp em một chút xíu thôi, toàn bộ thời gian là thằng bé đó chiếm giữ, biết làm sao? Ba mẹ tôi đâu phải người quyền thế?

Ý thức vươn tới thành công của tôi ngày càng cao hơn, nhất định, nhất định tôi phải thành công. Tôi ngày đêm học tập chăm chỉ, nhận làm ba bốn công việc một lúc, vừa để làm giàu, vừa tích lũy kinh nghiệm.

.....

Cái ngày Nhi nói rằng nhận lời làm vợ Hiến, lòng tôi tan nát. Nhưng tôi vẫn động viên mình, rằng chúng còn trẻ, quyết định bồng bột, tôi đành lừa rằng em vô sinh, kế hoạch đó, là tôi và Kim Chi cùng dàn dựng, ngay cả mẹ

tôi cũng không biết, tôi nghĩ rồi tên đó ở Mỹ, gặp nhiều người xinh đẹp hơn, sẽ quên em ấy, để rồi, Nhi vẫn là của tôi.

Thứ lỗi cho tôi, cái lý thuyết, yêu một người là chứng kiến người đó hạnh phúc, tôi không làm được! Cuộc sống của tôi, nếu không có Nhi, tất cả thực rất tối tăm.

Có một sự thật, khiến tôi đau lòng, là dù Hiên có mạng, có chữ Nhi như nào, thì ánh mắt em ấy, vẫn hướng về phía hắn. Rõ ràng là ngày bé em yêu tôi hơn, rõ ràng là thế?

Tôi mang chuyện của mình ra tâm sự với một người bạn, nó bảo là có hai trường hợp, hoặc là do hắn có tiền, có địa vị cao, gái theo là đúng. Hoặc cũng có thể là, tình cảm mà em ấy dành cho tôi, từ trước tới nay, không thay đổi, là tình cảm một đứa em gái dành cho anh trai, còn với Hiên, mới là tình yêu.

Tôi lựa chọn tin phương án thứ nhất, cật lực làm việc.

Sau sáu tháng đi tu nghiệp ở nước ngoài về, “tin mừng” tôi nhận được, thật quá trở trêu, em tra hỏi tôi, và còn lộ ra, em đã có bầu với hắn...bốn tháng.

Tôi không biết lúc đó tôi sốc như nào?

Tôi không biết lòng tôi tổn thương bao nhiêu?

Tôi làm tất cả vì em, mà em bây giờ, lại thuộc về thằng đó?

Người con gái mà mình yêu thương từ thuở thơ ấu, nay có con với một người khác...cảm giác của tôi lúc này...là đắng như thế đấy!

Tôi dường như mất bình tĩnh. Tôi không tin là hắn yêu em nhiều như tôi, tôi không tin. Tôi muốn làm một phép thử.

Nhìn máu chảy từ tay em, lòng tôi đau đớn, nhưng đã tới bước này, tôi chẳng thể quay đầu được nữa.

Tôi thực sự choáng váng khi thằng đó quỳ xuống, gọi tôi hai tiếng cậu chủ. Tới lúc hăn nhường toàn bộ cổ phần thì tôi sốc nặng, thực ra là tôi chỉ muốn thử thôi. Nhưng kết quả hăn yêu Nhi, tới mức bất chấp tất cả, khiến tôi không mấy vui vẻ.

Cũng được, tôi đã có tiền, tôi dụ em theo tôi. Nhưng đổi lại, câu trả lời của em, khiến tôi đau tới tận tim gan.

Vậy là em yêu hăn, hăn yêu em, tình yêu thật sâu sắc.

Một tình yêu, khiến tôi phát ghen, phát hận.

Giờ phút em và tôi rơi xuống, tôi đã ước, thượng đế đón chúng tôi lên thiên đường, mà không cần, địa ngục cũng được, chỉ cần em ở bên tôi, đã là quá đủ.

Mà không, cuộc đời không dễ như thế.

Lúc đó tôi bất tỉnh, sau này mới nghe mẹ tôi kể lại rằng người của ông bà chủ tìm thấy chúng tôi, tất nhiên là cũng tìm tới bọn côn đồ kia, bằng chứng hăn giao cổ phần cho tôi cũng vì thế mà bị thủ tiêu.

Hoàng Thế Hiển không ngừng tìm kiếm tôi, tôi đoán hăn muốn giết tôi lắm đấy, nhưng mẹ hăn đi trước hăn một bước, vì sợ hăn làm gây ra chuyện lớn nên đã bí mật cho người tổng tôi vào một nhà tù ở gần biên giới rồi nói với hăn đã xử lý tôi. Mẹ tôi thì làm nhân viên cắt cỏ ở trong chính nhà tù ấy.

Thà bà ấy giết tôi đi còn hơn, những tháng ngày trong căn phòng nhỏ, bốn bên là tường, chỉ có một khung sắt bé xíu, sống còn khổ hơn chết.

Nghe nói mấy tháng sau đó Nhi sống thực vật, đứa bé trong bụng cũng phải mất rất nhiều tiền của mới giữ lại được. Không lâu sau bác sĩ tiến hành phẫu thuật lấy đứa bé ra nuôi trong lồng ấp, người nhà quyết định đưa em ấy ra nước ngoài chữa trị, số phận thật trớ trêu, trên đường đi, chiếc xe của Nhi gặp tai nạn nổ thành những mảnh vụn. Em ấy, đã vĩnh viễn rời xa thế gian này.

CL Group để tang hai tuần.

Bà chủ vì bảo vệ con trai, đã phải cho người nhốt lại trong nhà, sai tới chục vệ sĩ canh chừng, nửa năm liên tiếp điều trị bằng vô số loại thuốc, trong đó dùng nhiều nhất vẫn là thuốc an thần liều nặng. Nửa năm, Hoàng Thế Hiển sống như không sống, mơ hồ mơ hồ, cả ngày gọi tên Nhi. Sau đó thì thị lực của hắn giảm rõ rệt, có lẽ thời gian là liều thuốc xóa nhòa đi tất cả, hắn bây giờ đã làm Chủ Tịch, hắn điều hành khá tốt, hiện nay CL Group cực kì bành trướng, già trẻ gái trai không ai là không biết tới tập đoàn này.

Đó cũng chỉ là tôi nghe mẹ kể, mẹ thì nghe người bên ngoài đồn thế.

Tôi băn khoăn đó là sự thật, hay chỉ là do Trương Mỹ Ái Như tung tin, vì bà ta muốn trừng phạt tôi, bởi em ấy là một thiên thần, sao có thể ra đi dễ dàng như vậy được?

Tôi không biết nữa, nhưng tôi lựa chọn tin em ấy vẫn còn trên thế gian.

Những tháng ngày qua, nhìn mẹ cắt cỏ trồng rau qua tấm song sắt, rồi xót xa khi nghĩ tới em, nghĩ tới những gì mình gây ra, tôi mới hiểu rằng, thế nào là hạnh phúc.

Thích một đóa hoa, không chỉ có cách ngắt đóa hoa về làm của riêng mới là hạnh phúc. Nhìn ngắm hoa nở rục rở trên cây, cũng là một loại hạnh phúc.

Hoa nở hoa tàn.

Một giây lầm lỡ, cả đời ăn năn...

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Người Xưa Chốn Cũ

Tiết thanh minh năm ấy, khí trời lành lạnh, mưa phùn lất phất, tối mưa cũng nhẹ nhàng, mang một vẻ buồn man mác...

Trước căn biệt thự, có cậu bé con ngồi ở bậc thềm, tay chống cằm đầy suy tư, bà nội cũng ngồi cạnh cậu, hai bà cháu hàn huyên tâm sự.

Cậu bé nói, ở lớp mẫu giáo bé có mấy bạn gái xinh ơi là xinh. Bà nội hỏi, Cu Ty thích bạn nào nhất? Bé trả lời bạn nào bé cũng thích, Cu Ty thích mỗi bạn một ít, các bạn còn rất tốt với Cu Ty, bạn nào bảo Cu Ty thơm má bé cũng thơm cả. Bà nội cười lắc đầu, bà bảo Cu Ty xấu nét giống ông nội, nói cậu chẳng học được đức tính tốt đẹp của ba gì cả.

Cu Ty cãi, bà mắng lại, rõ là Cu Ty lẳng nhăng mà.

-“Lẳng nhăng là gì vậy bà nội?”

-“Là thích quá nhiều người chứ sao, là con chơi thân với tất cả các bạn nữ...”

-“Như vậy không tốt ạ?”

Cu Ty mở to mắt ngạc nhiên.

-“Không hẳn là không tốt, nhưng có một người đặc biệt vẫn hơn, có nói con cũng không hiểu, nói chung lớn mà nhăng nhít giống ông nội bà đuổi khỏi nhà luôn đó...”

-“Cu Ty không nhăng nhít, Cu Ty ngoan, bà đừng đuổi Cu Ty nha...”

-“Như ba Hiến ý, từ bé tới lớn chỉ chơi với mẹ Nhi, nếu chơi cùng người khác cũng phải có mẹ Nhi chơi cùng...”

Bà hơi khựng lại, từ trước tới giờ đều nghĩ thế là tốt. Thật sao? Nhưng hình như thế đâu phải là tốt? Hoàng Thế Hiến mấy năm nay luôn trầm lắng, bỏ mặc số phận, nó chẳng khác nào cỗ máy được lập trình, hiếm khi thấy nụ cười vui vẻ, có chăng chỉ là giả cười làm yên lòng con trai nó, yên lòng ba mẹ?

Sự ra đi của Nhi, là cú sốc quá lớn với cả gia đình, người ta nói thế gian chẳng cho ai tất cả, nghĩ cũng đúng, hàng xóm, xã hội nói nhà bà có tất cả rồi, mất đi một cô con dâu có là gì, Hiến thì lấy đâu chả được vợ.

Mà ai đã hiểu?

Thiếu đi một mảnh ghép, cảm giác trống vắng tới thế nào? Con bé cứ như thiên thần vậy, bà vẫn còn nhớ ngày đó đón lấy nó chúm chím hồng hồng từ tay sư thầy, cuộc sống có đứa con gái đáng yêu đó, chính là món quà vô giá mà Thượng Đế ban tặng.

Nó ra đi, tới giờ cỏ cũng xanh mướt, mà bà vẫn không thể nào tin nổi? Chiếc xe năm đó, có sao nổ một cách dễ dàng? CL Group cho người điều tra, lòng sục khắp ngõ ngách, hi vọng, dù là nhỏ nhoi, vẫn hi vọng, con bé vẫn còn sống.

Mà hi vọng bao nhiêu thì thất vọng bấy nhiêu. Cảnh sát, các cơ quan chức năng rồi cũng đi tới kết luận, trái tim bà nổ tung khi nghe từng dòng chữ họ tuyên bố, con gái yêu dấu, Trương Ngọc Uyển Nhi của bà, sao nó có thể lạnh lùng rời bỏ thế gian này trước cả bà?

Kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh, cảm giác này có ai thấu?

Chứng kiến con trai duy nhất phát điên gần một năm, lòng bà đau từng khúc. Hoàng Thế Hiến luôn ăn năn, nó hối hận vì hôm đó nó lại cố chủ trì

buổi họp cuối cùng của CL Group để bàn giao mọi công việc rồi ra nước ngoài với vợ. Nó hối hận vì nó để cho chiếc xe chở Nhi ra sân bay xuất phát trước, nó hối hận, nhưng bà lại cảm ơn trời phật, bà biết vậy là ích kỉ, nhưng nếu mất thêm đứa con trai, chắc bà không thể cầm cự nổi.

-“Bà nội, bà sao vậy? Bà ơi...”

Cu Ty ngây thơ kéo tay bẹo má bà, sao mà mắt bà lại đỏ thế kia cơ chứ?

Trương Mỹ Ái Như cố cười, cũng may, có thằng bé này, nó làm cuộc sống vui vẻ thêm mấy phần.

-“Bà không sao, đi vào nhà đi...”

-“Bà ơi thôi bà ở nhà đi, con đi với ba, ba Hiền mặc “com lê” đẹp đi đâu ý?”

Nói đoạn, thằng bé ríu rít bám chân ba, ba bồng cậu lên, đỡ dành.

-“Ở nhà ngoan, ba đi công chuyện, lát ba về...”

-“Ba nói dối Cu Ty, ba đi gặp mẹ đúng không? Bao giờ cho Cu Ty gặp mẹ Nhi thế?”

Đứa trẻ dù sao cũng bắt đầu lớn, bắt đầu khôn, chẳng thể nào lừa nó mãi, cái ảnh vô tri vô giác là mẹ nó được, nhưng nhà họ Hoàng lại không ai nữ nói với cậu bé, rằng cậu sẽ không bao giờ được gặp mẹ nữa.

Bà nội trù mến vỗ về.

-“Mẹ Nhi đi vắng, con phải ngoan mẹ mới về, ba Hiền là đi công chuyện thật, lát về ba chơi với con, được không?”

-“Nhưng con ngoan mãi mà, có thấy mẹ về đâu mà?”

Cu Ty vận vẹo.

-“Thì con phải ngoan hơn nữa, con phải nghe lời người lớn, nhớ chưa?”

-“Vâng.”

Khuôn mặt trẻ thơ xịu xuống, bé nhào vào lòng bà nội, phụng phịu dặt dò.

-“Ba Hiễn nhanh về chơi với Cu Ty nhé!”

Ba cậu cười hiền, ngoắc tay hứa, chiếc xe thể thao dần khuất khỏi căn biệt thự sang trọng.

.....

.....

Nghi lễ hạ thổ bắt đầu từ sáng sớm tinh mơ, Alice đứng bần thần nhìn ba ngày một xa mình, khước mắt rừng rưng đỏ mọng. Cũng may, những ngày khó khăn nhất này, bên cô luôn có anh trai, các cô dì chú bác, họ không quản đường xá xa xôi, tạm gác lại công việc, cùng cô bay về nước lo liệu an táng cho ba.

-“Đừng buồn nữa, ba không muốn thấy em như vậy đâu...”

Joey an ủi Alice.

-“Em phải vững vàng lên, di nguyện của ba, không chỉ có thế, chúng ta còn phải trả thù nữa em hiểu không?”

Anh càng nói, cô em gái nhỏ càng run lấy bầy.

-“Alice, toàn bộ tài sản ba đã để lại cho em, phải thấy ba coi trọng em như nào, em nhất định phải nỗ lực...”

-“Xin anh...đừng nói nữa...”

Quản gia bên cạnh phân trần.

-“Cậu chủ, có thể nào không trả thù được không? Hồi ông chủ còn tôi cũng chưa bao giờ nghe thấy có khúc mắc với CL Group, thêm nữa gia sản nhà chúng ta nhiều như vậy...”

-“Ông câm miệng, tài sản, tài sản, thế đã là gì? Ông có biết CL Group bây giờ bành trướng như thế nào? Tất cả chỗ đó đáng nhẽ phải thuộc về ba tôi, ông hiểu không...”

Quản gia yên lặng, Joey vẫn thao thao bất tuyệt, các cô các dì bắt đầu bàn tán xì xào, Alice đành hứa để anh an tâm, và cả ba nữa, di thư ba để lại, ý nguyện của ba, nhất định cô sẽ hoàn thành.

Theo tập tục của gia đình, cả nhà họ dựng lều trên khoảng đất trống gần mộ, cùng người đã khuất ăn một bữa cơm thân mật cuối cùng, tới xế chiều mới rời khỏi. Alice là người ở lại lâu nhất, cô vẫn muốn hàn huyên với ba lâu lâu.

Tối chập tối, chị giúp việc giục mãi, cô tiểu thư mới chịu về nhà. Quanh cảnh nơi đây thanh tịnh, vắng vẻ tới nao lòng.

-“Cậu kia tới đây trước cả chúng ta...giờ vẫn chưa về...”

Chị Trang thì thầm, Alice nhìn quanh, phải, lúc sáng cô cũng thấy người đàn ông mặc âu phục đen này, dáng anh ta cao lớn, nhưng tại sao cô lại thấy lẻ loi tới khổ sở? Khuôn viên nhỏ đó trông rất nhiều hoa rục rỡ, cả khu lát gạch thượng hạng, tuy nhỏ nhưng lại sạch sẽ, thoát tục, anh ta đứng rất trầm lặng, nước mưa thấm đẫm âu phục, thi thoảng nếu có chiếc lá rơi xuống, anh ta sẽ tự mình nhặt đi...

-“Mùa này cũng có hoa sen hả chị?”

Alice bất chợt hỏi.

-“Chị nghĩ là không đâu...nhưng mà người ta vẫn có thể trồng trong nhà kính để ra hoa trái mùa...”

-“Chắc người kia thích hoa sen...”

-“Tôi cũng nghĩ vậy cô chủ ạ, theo cô chủ thì là mẹ anh ta, hay ba, hay là...”

-“Là ai thì có vẻ cũng rất quan trọng, chúng ta về thôi chị...”

-“Ừ!”

Căn hộ của Alice và Joey tọa lạc ở tầng cao nhất tại trung tâm thương mại nổi tiếng của thành phố. Joey sẽ qua Thụy Điển tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình, việc thu tóm CL sẽ giao cho Alice, tuy nhiên vì biết cô em khá ngốc, nên anh vẫn sẽ chỉ đạo từ xa.

Dù sao thì trong bốn năm qua, ba cũng đã âm thầm thu thập cổ phần của CL, hiện tại 11% đó được chuyển cho Alice, cô hoàn toàn có quyền tham dự các buổi họp của hội đồng quản trị và bỏ phiếu cho các quyết định. Điều này sẽ giúp việc trả thù của họ được thuận lợi hơn.

Alice nhiều khi không hiểu, vì sao ba cô luôn là một người hiền hậu, lại có thể có khúc mắc lớn tới vậy? Trước đây ba còn sống, ba bao bọc cô như trứng vàng, hàng ngày việc của cô chỉ là đi học đàn, học cắm hoa, thi thoảng vào bếp, giờ nói tới mấy việc công ty này, Alice sợ, sợ bản thân mình không đảm đương nổi, sợ ba lại thất vọng.

Cũng may, vẫn luôn có anh Joey ở bên. Nghĩ vậy, cô lại mỉm cười, nhanh chân tới siêu thị, phải nấu một bữa thật ngon cho anh ấy mới được.

Siêu thị ở Việt Nam thích thật, đủ loại đặc sản quê hương, xem nào, Joey thích ăn nhất là cá kho và ngọn susu xào. Nói tới cá kho, Alice lại thấy tự hào, cả nhà luôn khen cô làm món này ngon nhất.

Đang chọn mấy nhánh giềng tươi ngon, bỗng cô cảm thấy lạ lạ, hình như có ai đó đang nhìn mình chăm chăm.

Là một bé trai tầm bốn tuổi, ăn mặc rất bảnh bao, nó cứ nhìn cô mãi, một lúc sau thì òa khóc, chạy tới mẹ máu.

-“Mẹ Nhi, mẹ Nhi ơi, mẹ về rồi à, sao mẹ không về nhà gặp Cu Ty...”

Alice bối rối, trẻ con thường sẽ rất nhạy cảm với mẹ ruột, không ngờ lại có đứa trẻ nhầm cả mẹ thế này?

-“Cháu bé...này...cô không phải mẹ cháu...”

-“Không phải, mẹ ơi mẹ con Cu Ty đây mà? Mẹ ơi...con đây mà, con trai mẹ đây mà...”

-“Là cháu nhầm rồi...”

-“Có phải con hư nên mẹ không nhận con không? Mẹ ơi con là con mẹ thật mà, con ngoan lắm, mẹ về nhà đi mẹ...”

-“Cháu này...”

-“Mẹ ơi ba cũng nhớ mẹ lắm, ba hay xuống phòng mẹ lắm, mẹ giận ba à, sao mẹ đi lâu thế? Đi về nhà đi mẹ...”

Thằng bé một mực kéo cô đi, Alice cũng không biết làm như nào nữa, đành dỗ ngọt.

-“Cháu thích ăn kem không? Cô mua cho nhé!”

-“Mẹ mua kem cho con á? Ăn kem nhiều đau họng, nhưng là mẹ Nhi mua thì con sẽ ăn.”

-“Ừ, rồi cô sẽ đưa cháu ra quầy để tìm ba mẹ cháu nhé!”

-“Không phải tìm, mẹ là mẹ con mà...”

-“Nghe này, cô không phải mẹ cháu, giờ cô phải về nấu cơm, cô sẽ mua đồ chơi và kem cho cháu...”

-“Con không muốn, con không muốn, con muốn mẹ cơ...mẹ nấu cơm thì về nhà cũng nấu được mà...mẹ nhé...”

Cu cậu cứ bám lấy người mà nó cho là mẹ mãi không thôi. Hết ôm, nắm tay lại xoa mặt, Alice bị dồn vào thế bí, chẳng biết làm gì, hai người cứ thế đứng cạnh quầy rau củ.

May thay, Joey xuất hiện kịp thời, anh nói cứ để anh giải quyết, cô có thể về trước. Nhìn thẳng bé bị Joey bế phồng lên, nó đánh đấm, giãy giụa khóc lóc, tự dưng cô thấy tim nhói, trong lòng không hiểu sao lại trào lên cảm giác chua xót tột bậc. Nó chỉ là một đứa trẻ không quen không biết, có sao lại cô lại có thứ cảm xúc này?

.....

.....

Nhà họ Hoàng, hôm nay cậu chủ nhỏ phạt hai người giúp việc đứng úp mặt vào tường. Hoàng Thế Hiển hỏi han, hai người thi nhau kể khổ.

-“Lúc chiều cậu theo chúng tôi đi siêu thị, xong lúc chúng tôi mua đồ thì cậu chạy đi chơi...sau đó...sau đó...”

-“Sau đó thì sao?”

-“Sau đó có một người bế cậu, lúc đầu tôi lại tưởng là bị bắt cóc, mà không phải, người ta cũng là mang cậu đi tìm người thân...là lỗi của chúng tôi...nhưng cậu cứ bảo cậu gặp mẹ, bắt bọn tôi đi tìm...mà tìm mãi không thấy...nên cậu phạt bọn tôi...”

Hiển cho hai người giúp việc về phòng, quay sang an ủi con trai đang nước mắt rơm rớm.

-“Có lẽ con nhìn nhầm rồi...”

Thằng bé gân cổ cãi.

-“Con thề, con nhìn thấy mẹ đó, hai người kia thật vô tích sự, kiếm không được mẹ...”

-“Con nhìn thấy mẹ, thế mẹ ra sao?”

-“Mẹ không nhận ra Cu Ty...”

-“Đó, nếu là mẹ Nhi, mẹ sẽ ôm con ngay, sẽ yêu thương con, hôm nay, người con nhận thấy chắc chắn không phải là mẹ...”

-“Không phải, nhất định là mẹ!”

-“Nghe ba nói này...”

-“Con không nghe, ba không tin con, bà nội, ông nội không tin con, con ghét ba, ghét cả nhà, ba đi ra đi...”

-“Thế Anh, con không được hỗn...”

-“Ba không cần mẹ, ba ghét mẹ phải không? Mẹ đi lâu như vậy sao ba không đi tìm? Hay ba làm gì có lỗi để mẹ giận rồi? Mẹ còn không thèm nhận Cu Ty nữa...”

Hoàng Thế Hiển thở dài, sống mũi cay cay, nhẹ nhàng kéo chân cho con trai rồi về phòng. Nếu được như nó nói thì tốt, giá như cậu không cần người con gái ấy, giá như có thể quên, giá như có thể ghét.

Cuộc sống, nếu vậy có nhẹ nhàng hơn không?

.....

Chủ nhật tuần đó, để nịnh con, chủ tịch CL gõ cửa phòng cậu bé, nịnh ngọt.

-“Hoàng Thế Anh, Kẻ Cắp Mặt Trăng, vé VIP, cậu đi chứ?”

Cu Ty nghe thèm nhỏ dãi, ba bận lắm, mắt ba kém nữa, có bao giờ ba đi xem phim với bé đâu? Nó sướng phát điên, chạy vội ra bắt ba kiệu.

-“Đi ba, nhanh đi ba...”

-“Ừ, đi...”

-“Mặc đồ đẹp đi ba, vuốt keo nữa!”

-“Thôi tôi già rồi, cậu mặc đẹp vuốt keo đẹp là được! Bác Hồng, giúp tôi mặc đồ cho Thế Anh...”

-“Không được, ba ăn mặc lôi thôi đi xem phim làm xấu mặt con lắm, ba phải chỉnh tề vào...hôm nay chỉ có hai ba con mình đi thôi nhé...”

-“Ừ...”

-“Nếu gặp bạn gái nào xinh, ba phải ra sức khen con đấy!”

-“Biết rồi.”

-“Nếu con cầu tay ba một phát, ba phải mời ba mẹ và người ta về nhà ăn cơm cho con...”

-“Rồi!”

-“Xong nếu lúc ở nhà, con thấy bạn ấy đáng yêu, con nháy mắt, ba phải bảo ba mẹ bạn ấy cho bạn ấy ở nhà mình chơi mấy hôm...”

-“Rõ, sếp!”

-“Được, con thương ba lắm...haha...”

Giúp việc nhà họ nghe hai ba con đối thoại mà cứ tùm tùm hoài.

Tối rạp chiếu phim, Cu Ty dắt ba, hai người rất thân thiết, vì chỉ có hai ba con nên cậu bé nhận nhiệm vụ mua bắp rang bơ và nước. Nó cũng mới hơn bốn tuổi, dựa vào chiều cao của nó thì chẳng thể nào mà mua nổi bắp rang bơ. Nhưng thằng bé rất khéo, nó đưa tiền cho chị trước mặt, dẻo miệng nịnh.

-“Chị xinh đẹp tuyệt trần như tiên nữ ơi, mua hộ em hai bắp rang bơ cỡ lớn, hai nước mía với...”

Chị xinh đẹp nhìn bé con đáng yêu, nhìn ba nó bên cạnh đẹp trai ngời ngời, tự dưng mềm nhũn, mua hộ chẳng lấy tiền luôn.

-“Con phải trả cho chị chứ?”

-“Chị cho mình mà ba...”

-“Không được!”

Nghe ba nói vậy, cậu bé lại ngoan ngoãn đưa tờ polyme xanh mới cứng cho chị, cười hì hì bảo không cần trả lại.

Hai ba con đang định vào phòng chiếu thì mắt Cu Ty ngời sáng, nó chạy vù lên phía trước. Xem xét cẩn thận mới quay lại dắt ba nó cùng chạy.

-“Mau lên ba... mau lên ba...”

Tay nhỏ xíu của Cu Ty cầm tay ba, rồi bàn tay nhỏ xíu còn lại nắm lấy tay người phụ nữ mặc váy hoa đằm trước, rất chặt, nó vui sướng hét lên.

-“Mẹ Nhi, mẹ Nhi...ba Hiễn ơi mẹ Nhi này...ba xem đi, con không nói dối phải không?”

Cả hai người lớn cùng nhìn chăm chăm cậu bé, những người xung quanh cũng quay lại. Alice đỏ bừng mặt, cô vẫn nhận ra đứa trẻ này, thậm chí hôm đó về còn mơ thấy nó, không ngờ còn được gặp lại.

Hoàng Thế Hiễn một màn trước mắt đều rất mờ, không thấy người phụ nữ trước mặt lên tiếng, cậu chỉ biết lắc đầu.

-“Xin lỗi, con trai tôi nhận nhầm...”

-“Con không nhận nhầm, là mẹ mà, ba không thấy rõ thì có, mắt ba đâu có tốt như mắt con...”

-“...”

-“Mẹ ơi con mẹ không nhận ra vì chắc con lớn đẹp trai quá phải không? Nhưng mẹ không nhận ra ba nữa à? Cả ba mẹ cũng không nhận ra á?”

Ánh mắt trẻ con tròn xoe mong chờ. Alice ấp úng.

-“Cô, cô...cô không phải mẹ cháu...”

Giọng nói ấy cất lên, ai đó điếng người. Cái giọng nói ấm áp này, đã bao năm rồi không nghe thấy, cái giọng nói ngọt ngào này, đã bao năm chỉ gặp trong giấc mơ?

-“Nhi...”

-“Thấy chưa, ba nhận ra mẹ đó, mẹ ơi, mẹ đừng hòng mà trốn nữa nhé, mẹ ơi, vào xem phim với con và ba đi...”

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Kế Hoạch Trả Thù

Tiếng cậu bé vui vẻ ríu rít, cảm giác ấm áp lạ thường.

Ba cậu bé gọi, chỉ một từ “Nhi”, lại khiến trống ngực cô đập mạnh, cả người tê dại.

Nhi!

Là tên người ư?

Là tên mẹ cậu bé?

Là vợ của anh ta?

Một từ thôi, nghe sao dịu dàng, thiết tha mà đầy trù mẫn.

Bàn tay người đàn ông khẽ mở, đưa ra đằng trước, như muốn tìm kiếm cái gì đó. Đôi mắt trẻ con ngây thơ mong chờ, hai con người này, là lần đầu tiên gặp, cố sao cô lại thấy thân quen tới lạ?

-“Sen...”

Lại một lần nữa, giọng nói khiến cô bủn rủn. Người ta gọi vợ người ta mà, là vợ người ta, là mẹ của con trai người ta, sao cô có thể vô duyên mà cứ tưởng như người ta gọi mình vậy? Hít một hơi thật sâu, trở lại thực tại, Alice từ tốn nói.

-“Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi...”

-“Không phải, không phải nhầm, mẹ thật là...”

Cu Ty bất mãn.

-“Tôi là Alice, rất vui được làm quen với anh... con trai anh phải không? Rất đáng yêu...”

Hoàng Thế Hiển thất thần không biết bao lâu, vẻ mặt hơi cứng lại. Phải, người ấy, chẳng phải đã ra đi rồi sao?

Nếu là cô, chắc chắn là sẽ nhào vào lòng cậu mà gọi đại thiếu gia, chắc chắn sẽ nịnh nọt hai ba con cậu thật nhiều.

Chỉ là giọng nói, người với người trên đời này, giống nhau là chuyện bình thường. Cũng nhiều năm rồi, có lẽ cậu quên giọng cô?

Có thể cô ta có vài nét hao hao Nhi nên con trai nhận nhầm chẳng?

Trương Ngọc Uyên Nhi, thực sự có lẽ kiếp này chẳng thể nào gặp lại cô nữa rồi, thật độc ác.

Cậu kéo tay Thế Anh, lịch sự đáp lại.

-“Xin lỗi, chúng tôi nhận nhầm...”

-“Không có gì, bây giờ tôi có việc phải đi trước, hẹn lúc khác gặp lại!”

-“Chào cô!”

Cu Ty thấy Alice quay người, sợ hãi la hét.

-“Không, mẹ ơi, đừng...đừng đi...mẹ Nhi ơi...mẹ ơi, con xin mẹ đấy...”

-“Hoàng Thế Anh, nín!”

-“Đừng, ba hâm à, mẹ đấy, ba giữ mẹ lại đi...con xin ba...”

Người đàn ông dùng sức, giữ cậu con trai trong lòng tránh để nó làm phiền người lạ.

-“Nghe lời ba, vào xem phim...”

-“Không, chán lắm, không xem nữa...mẹ ơi...ba bỏ con ra, ba không giữ mẹ thì con giữ mẹ...”

-“Bỏ con ra, con đi theo mẹ, không về nhà nữa...”

-“Ghét ba, bỏ con xuống, ghét ba, ghét ba...”

-“Mắt ba kém rồi, ba đi khám đi.”

.....

-“Thế Anh, cảm miệng!”

-“Ba thối lắm, ghét...mắt con tinh thể này ba không tin...”

.....

Một lớn một bé nhì nhằng, mất một lúc lâu, Hoàng Thế Hiển mới đưa được con trai ra ngoài, lái xe thấy vẻ mặt ông chủ không tốt, chỉ làm theo lệnh, gọi người tới giữ cậu chủ, không dám hỏi nhiều.

Hoàng Thế Anh hôm đó dối, lần đầu tiên trong đời biết dối.

Dối cơm, dối chơi, ai hỏi cũng không nói.

Bà nội dù không tin cậu bé nhưng vẫn trả vờ, nói mẹ Nhi giờ bận, khi nào mẹ rảnh rồi bà sẽ bảo mẹ chơi với Thế Anh. Nhờ vậy bé mới chịu, nhưng vẫn cạch mặt ba Hiển.

Ngày thứ hai của tháng tư, lần đầu tiên Alice tham dự cuộc họp hội đồng quản trị của CL Group. Joey đã dặn cô rồi, mọi chuyện không quá phức tạp, chỉ cần tới ra mắt thôi, về sau có chuyện gì anh sẽ trực tiếp chỉ đạo. Như vậy cô cũng yên tâm phần nào.

Chỉ có điều, tại sao khi thư kí đọc hai chữ “Alice Phạm”, tất cả mọi người đều sững sốt nhìn cô, soi lên soi xuống rồi bàn tán với nhau cái gì đó.

Chủ tịch đi vào, bầu không khí ngay lập tức trở nên yên tĩnh.

Người đàn ông này, chẳng phải là...

Hôm nay anh ta mặc vest, mang một vẻ hào hoa choáng ngợp, khuôn mặt lại toát lên khí thế lạnh lùng bức người, khác hẳn thái độ trù mến khi đứng với con trai mình.

Tim đập thấy nhói, cô cố đặt tay trên ngực xoa xoa, lạ thật, người đàn ông này, lần nào gặp anh ta cũng thốn thức là sao? Chẳng nhẽ cô trúng tiếng sét ái tình như trên màn ảnh?

Trợ lý nhanh nhẹn báo cáo tình hình, chủ tịch hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó rất nhanh lấy lại phong độ, chủ trì cuộc họp.

Các giám đốc lần lượt báo cáo, rồi tranh luận đủ kiểu. Alice ngồi phần lớn chẳng hiểu mô tê gì cả, Joey nói cô ngốc thật đúng, chỉ buồn cười cái tập đoàn này, gì mà giám đốc Phen, giám đốc Thệt...

Lại còn giám đốc Lúa, nếu cô hiểu đúng thì ông ta muốn mở rộng, muốn mua toàn bộ đất của bản Mèo để quy hoạch lại, đã thương lượng với trường bản, và vì trước giờ CL giúp đỡ dân bản rất nhiều nên có vẻ khả quan.

Chủ tịch không đồng ý. Alice hơi thắc mắc, lời lẽ như thế, sao không đồng ý. Người bên cạnh giảng giải cho cô hiểu, bản Mèo có rất nhiều di tích lịch sử xa xưa, còn cả rừng quý nữa, hiện tại người dân có thể đồng ý bán vì

không hiểu giá trị, nhưng chủ tịch lại không muốn vì món lợi trước mắt mà biến CL thành kẻ ham giàu chuyên đi phá hoại.

Cô gật gù, xem ra anh ta không những đẹp người mà cũng đẹp cả nết luôn ý chứ, liếc trộm người phía trên, tự dưng mặt cô ửng hồng.

Cuộc thương thảo ngày càng quyết liệt, có người đồng ý, có người phản đối. Riêng giám đốc Lúa thuyết phục bã bọt mép mà chủ tịch vẫn lắc đầu.

-“Chủ tịch, nếu đã không tin tưởng tôi xin từ chức!”

Ông ta bực dọc, à, đây là kiểu gây sức ép chẳng?

-“Được, cứ tự nhiên, cả con trai ông đang giữ chức trưởng phòng Thệt, con dâu ông làm tổ trưởng bộ phận Hải Sản, cháu ngoại ông làm ở bộ phận tiếp thị và thương mại, cháu nội ông làm kế toán bộ phận Phân...họ hàng nhà ông, nếu muốn ngày mai tất cả đồng loạt nộp đơn thôi việc...”

Giám đốc Lúa xanh mặt, chủ tịch cười khẩy.

-“Biệt thự thứ hai ông nuôi vợ bé, xây trên đất của CL, ngay ngày mai cuốn xéo hết...mấy ngàn hecta đất nông nghiệp mời ông chuyển giao cho phó giám đốc!”

Thật không ngờ, chủ tịch lại nằm tường tận như vậy, hại người khác run lẩy bẩy, không kịp phản ứng.

-“Nếu không còn việc gì khác thì dừng cuộc họp tại đây.”

Alice cũng thở phào, khí thế kia, đúng là dọa người ta sợ phát khiếp mà, cô chưa kịp định thần thì có thư kí ra nói nhỏ: “Cô Alice Phạm, chủ tịch đợi cô trên phòng.”

Hả? Cô vừa nãy rất ngoan ngoãn yên lặng mà, đã làm gì sai sao? Hơi thắc mắc, nhưng Alice vẫn đi theo thư kí.

.....

Đối diện với người đàn ông này, hồn phách cứ lạc đi đâu cả, cô bần thần đi tới trước mặt anh ta.

-“Mời cô ngồi!”

Anh bình thản mân mê chiếc ví, một lúc mới từ tốn rút tấm ảnh trong đó một cách cẩn thận, đặt trên bàn rồi hướng về phía cô, cẩn trọng nói.

-“Thế Anh thì nhận nhầm cô, tất cả những người đã từng trông thấy cô ấy ở tập đoàn thì đều nói hai người giống nhau như đúc...Alice...tôi nhờ cô một việc...”

-“Anh cứ nói!”

-“Cô thử tự mình nhìn xem, cô giống người phụ nữ trong ảnh tới bao nhiêu phần?”

Tay cô run run đón lấy tấm ảnh từ chủ tịch. Ánh mắt từ ngạc nhiên tới run rẩy, mồ hôi tuôn ra lấm thấm. Quả thật, nếu không biết còn tưởng đây là ảnh chụp trong quá khứ, hoặc là chị em của cô cũng nên.

-“Giống bao nhiêu phần?”

-“Anh...anh tự mình đánh giá...”

Chủ tịch bỗng trở nên đáng sợ, giọng nói gằn xuống.

-“Tôi hỏi cô, giống bao nhiêu phần?”

Alice giật mình, nói theo phản xạ.

-“Rất...rất giống...tôi và chị ấy...thực sự rất giống...chỉ có điều chị ấy mập hơn chút xíu...”

Chủ tịch CL trầm ngâm hồi lâu, hai người cứ ngồi như vậy, không khí trở nên yên lặng lạ thường. Một lúc sau, anh ta mới bảo cô có thể về.

Hoàng Thế Hiển hôm ấy đã gọi cho bác sĩ riêng, có lẽ đã tới lúc phải phẫu thuật.

Joey đã lên kế hoạch trả thù rất cẩn thận. Anh nói đầu tiên là hạ uy tín của CL, rồi đợi cổ phiếu giảm, sẽ thu mua lại. Tất nhiên bước thứ hai lợi dụng Alice để chiếm lấy cổ phần trong tay Hoàng Thế Hiển thì anh chưa nói với cô.

Alice thần thờ nhìn chiếc túi được anh trai chuẩn bị. Trong đây là hạt giống giả của các loại trái cây đặc biệt mang thương hiệu CL. Công việc của cô chỉ là tìm cách tiếp cận phòng chứa hạt giống rồi đánh tráo. Theo như tìm hiểu của anh trai từ mấy người mua chuộc được thì khu nhà mười tầng nằm trong khuôn viên nhà họ Hoàng chính là nơi chứa các loại hạt giống quý.

Biết Alice nhát gan, mặc dù quả của các loại cây giả ăn vào đều có khả năng bị tiêu chảy nhưng anh vẫn phải gọi điện lừa cô rằng, những cây mọc từ đồng hạt này khi kết trái sẽ cho ra hình dáng hoa và quả giống hệt của CL, chỉ là mùi vị nhạt hơn, kém thơm hơn, từ từ đánh vào tâm lý người tiêu dùng. CL Group cũng sẽ không thể phát hiện nhanh được.

Dù sao chủ tịch CL có vẻ là người tốt, Alice cứ chần chừ mãi, tới khi Joey nhấn mạnh về việc ba qua đời, về mối thù với nhà họ, cô mới có đủ dũng khí để thực hiện.

Khổ nỗi, đã ba tuần nay cái người đứng đầu CL này, anh ta không có đi làm, thư kí cũng không tiết lộ anh ta đi đâu cả.

Joey vẫn không hề bỏ cuộc, anh sai người chở cô tới trước cửa nhà họ Hoàng rồi đi thẳng. Alice định bấm chuông lại thôi, cứ đứng tần ngần ở ngõ mãi cho tới khi có chiếc xe đen sang trọng từ từ đỗ lại. Từ trên xe, cậu bé mập mạp trắng trẻo bước ra, reo lên vui sướng.

-“Mẹ Nhi, mẹ Nhi...mẹ Nhi tới thăm Cu Ty à?”

-“Ừ...cô...cô...”

-“Mẹ Nhi vào nhà đi nào, ba Hiến ở viện mới về hôm qua, ông bà nội thấy mắt ba sáng rồi nên đi chơi châu Âu ăn mừng...”

Ở viện? Mắt sáng?

Alice ngạc nhiên hỏi đứa nhỏ mới biết. Thì ra chủ tịch có vấn đề ở mắt, thảo nào đợt trước anh bảo cô so sánh ảnh người đó và mình.

Cu Ty dắt cô đi tìm ba, cậu bé tin rằng, bây giờ mắt ba sáng rồi, ba sẽ không hồ đồ nữa. Giúp việc nhà họ nhìn hai người cứ há hốc mãi, thậm chí có người còn rơi nước mắt, phải chăng tình cảm của họ với mẹ Cu Ty rất tốt?

-“Ba không ở phòng ba, ba ở phòng mẹ ...theo con...”

Khi cánh cửa màu hồng mở ra, cũng là lúc cô đối mặt với người ấy. Cô nhìn thấy sự choáng váng trong mắt anh, cũng thấy cánh mũi đó bắt đầu ửng đỏ.

-“Ba, mẹ nè...ba nhìn rõ mẹ chưa? Đúng là mẹ chưa?”

-“Mẹ Nhi sịn nha, con không nói dối đúng không?”

-“Ba...ba ời...”

Cu Ty khoe khoang.

Hoàng Thế Hiển sững sờ, một luồng gió thổi qua lưng, lạnh toát. Là cô? Thật là cô sao? Đúng vậy, đúng là cô, đang đứng trước mặt cậu, là cô bằng xương bằng thịt, chẳng phải là mộng.

Ngay lập tức, Alice bị cánh tay rắn rỏi kéo vào lồng ngực, người ấy, ép cô thật chặt, tay cô thì vẫn nắm bàn tay bé xíu đáng yêu kia, cảm giác này sao hạnh phúc, sao ấm áp tới thế? Đã có một giây, cô như bị đưa vào mê cung, mù mịt mà hi vọng rằng, đây là gia đình mình.

-“Em về rồi!”

Lời nói ấy, rất nhỏ, thoảng qua tai.

Hơi thở phả vào má, khiến tim cô bồi hồi. Mất một lúc, Alice mới có thể cất lời.

-“Tôi, tôi tới thăm anh...tôi không phải là chị ấy...anh nhầm rồi...”

-“Không phải, mẹ Nhi là mẹ Nhi, mẹ nhầm thì có, hay mẹ quên rồi...”

-“Nghe này, cô không phải là mẹ cháu!”

-“Cô...cô...”

-“Ba Hiển, ba Hiển nói gì đi...ba bảo mẹ quên rồi đi...ba nhắc mẹ nhớ con đi...”

Thằng bé mếu máo, Hoàng Thế Hiển lộ rõ vẻ mặt thất vọng, cậu sai người đưa Hoàng Thế Anh ra ngoài, rồi bình tĩnh quan sát người con gái trước mặt, quả thật ngoại trừ mái tóc vàng óng ả thì hai người giống nhau như đúc, khiến cậu nhất thời quá xúc động.

Alice có thể thấy nét buồn bã suy sụp ở chủ tịch, vẻ mặt này khác hoàn toàn với khí thế ở công ty. Anh chỉ đơn giản xin lỗi cô, giải thích người đó đã qua đời trong tai nạn xe hơi, cả nhà chưa ai từng nói với Thế Anh về sự

thật vì vậy nó vẫn luôn chờ mong mẹ, anh mong cô nếu có thời gian thì cứ qua nhà chơi với bé, cho nó bớt thiếu thốn tình cảm.

Cô gật đầu đồng ý, không phải vì chuyện tìm kho chứa hạt giống, mà tận đáy lòng, thấy thương cảm.

.....

Từ đó, hàng ngày Alice đều qua chơi với Cu Ty, thằng bé đáng yêu và láu cá hơn cô tưởng rất nhiều. Nó kể cho cô nghe những chuyện nó biết, nó kể về gia đình, nó gọi mẹ rất ngọt.

Nó nói với cô, mẹ quên hết rồi, con kể lại mẹ nghe.

Nó kể cả nhà bảo ba bị bệnh nên mắt kém, nhưng nó biết thừa là do nhớ thương mẹ quá. Cu Ty bảo mẹ đừng hiểu lầm, Cu Ty cũng nhớ mẹ, nhưng Cu Ty mạnh mẽ hơn ba Hiên, không khóc nhè.

Thằng bé khỏe ở trường có rất nhiều bạn nữ thích nó, nhưng hiện giờ nó không chơi với ai nữa, có mẹ rồi, không cần chơi với ai cả, về chơi với mẹ là sướng nhất.

Thỉnh thoảng Cu Ty gọi ba Hiên lại chơi, cô thấy rõ sự bối rối ở người đó, anh thường khéo léo từ chối. Cu Ty lại phán, ba cậu xấu hổ đấy, thế không có nghĩa là ba không yêu mẹ. Ba hay xuống phòng mẹ lắm nhé, hay ngồi ở đó một mình. Ba ít cười lắm, chỉ cười khi nhìn ảnh mẹ.

Có những lúc, chỉ lời nói ngây thơ của con trẻ, khiến nước mắt cô rơi.

Có những lúc, cô tưởng như đứa trẻ là con ruột của mình.

Có những lúc, cô mong giá kể xưa kia ba đừng khúc mắc gì với nhà họ Hoàng, cô sẽ không phải trả thù.

Cùng Cu Ty ra vườn, cô chỉ hỏi cái nhà mười tầng trước mặt kia là ai ở, thằng bé đã hào hứng kể lể, nó bảo nhà ấy không ai được vào nếu như không có sự cho phép của ông bà nội và ba.

-“Nhưng nếu mẹ Nhi muốn vào chơi con sẽ đưa mẹ vào! Bí mật nhé, hôm con vào cùng ba, ba bấm mật khẩu, con nhìn trộm đấy, xong con nhớ...mẹ thấy con siêu không?”

-“Thông minh lắm!”

Thế rồi, thằng bé dễ dàng đưa Alice vào nhà kho.

-“Nhà này có nhiều hạt chơi vui lắm mẹ ạ, nhưng ba bảo chơi xong phải bỏ đúng vào chỗ cũ mẹ nhé!”

-“Ừ!”

Nhìn đứa trẻ đáng yêu, lòng cô rối bời, lưỡng lự vô cùng. Rốt cuộc lấy hết can đảm, tìm kiếm xung quanh, rồi gọi.

-“Cu Ty lấy cho mẹ xem vài hạt màu nâu đậm kia được không?”

-“Dạ...”

Thằng bé ngoan ngoãn lấy hạt giống cho cô, rồi nhân lúc nó không để ý, cô đánh tráo với hạt đã chuẩn bị trong túi xách của mình, mỗi lần làm đều cố ý xoay người chần máy quay, sau đó mới cẩn thận đưa lại, bé ngoan ngoãn để vào vị trí cũ.

Được tầm chục loại như thế thì đột nhiên cánh cửa nhà kho mở toang, chủ tịch CL Group cùng mấy người thanh niên bước vào, ánh mắt anh ta sắc lạnh, chỉ một cái nháy mắt, một người đã tiến lên bế Cu Ty, hai người thanh niên khác thì giữ chặt lấy cô.

-“Các người làm gì mẹ thế?”

-“Lôi thằng bé ra ngoài!”

Hoàng Thế Hiển ra lệnh.

-“Bỏ mẹ tôi ra...đánh chết các người...ba ơi, mẹ và Cu Ty đang chơi mà...ba bảo họ thả con ra...”

-“Ra mau!”

Ba cậu bé nóng giận quát, đứa trẻ gào khóc, cô nhìn theo nó, trong lòng trào dâng nỗi chua xót. Lại nhìn người đàn ông trước mặt, khẽ rùng người, lẽ nào anh ta biết? Không thể nào, cô đã rất cẩn thận mà?

-“Alice Phạm, cô có gì để nói?”

-“Tôi...tôi...”

Anh giật lấy túi xách, đồng hạt giống văng ra tung tóe.

-“Khai, ai là người đứng đằng sau cô?”

-“Không ai cả.”

Anh ta lạnh lùng nhìn cô, bàn tay bóp chặt lấy cằm cô, chĩa về phía mình, cười khẩy.

-“Cô mất bao nhiêu tiền để phẫu thuật được khuôn mặt này?”

-“Anh nói gì, tôi không hiểu?”

Một xấp tài liệu được ném xuống, trong đó có vài tấm ảnh vương ra, đều là hình của người chị họ xa của cô, Rachel Phạm. Mà chị ấy với chồng sống ở một nơi hẻo lánh tại bờ biển, mỗi năm cô và ba chỉ tới thăm chị có vài lần. Tới họ hàng của cô cũng không biết tới sự tồn tại của chị ấy, vì sao anh ta lại biết?

-“Thế nào? Alice Phạm, con gái rệu của Chandler Phạm, đại gia buôn kim cương xuyên quốc gia, là cô tiểu thư ăn chơi nổi tiếng Stockholm, vài năm về trước, gặp tai nạn nên phải phẫu thuật chỉnh hình...nhưng tôi không hiểu? Vì sao phải phẫu thuật giống hệt vợ tôi? Các người có mục đích gì?”

-“Anh nói sao? Anh nói người trong hình là tôi...”

-“Còn không phải?”

Alice run rẩy nhặt từng tờ giấy, trên đó viết rất rõ, Alice Phạm đứng nhất cuộc thi nhảy đường phố, Alice Phạm đón em bé gia cư về sống cùng, Alice Phạm vướng phải mối tình với anh chàng nông dân nghèo...

Alice Phạm...Alice Phạm...Alice Phạm...

Tất cả hình của Alice Phạm gắn liền trên tập tài liệu đều là của Rachel Phạm, chị họ cô, chứ không phải là cô?

Chuyện này là sao?

Từ sau khi bị tai nạn, Alice chẳng thể nhớ gì, ba cũng chưa một lần nói cho cô biết? Rốt cuộc là như thế nào?

-“Tổng cô ta ra khỏi nhà!”

Alice thất thần, nước mắt chảy từng dòng, mặc kệ hai người bảo vệ lôi mình. Ba ơi, giá kể ba còn sống?

Ba!

Ba kể con nghe đi ba? Con chẳng phải là Alice Phạm, con gái cưng của ba sao?

Con là ai?

Cánh cổng khép lại, bên trong, có người đàn ông chán nản về phòng, có cậu bé gào khóc đòi mẹ. Bên ngoài, có người con gái ngồi lặng thinh, từng giọt nước mắt chảy lặng lẽ.

(Còn tiếp)

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Sự Thật

Mấy ngày rồi, có đứa bé trai luôn ngồi trước cổng nhà, ai dỗ cũng không chịu, ai nói nó cũng nhất định không vào. Thằng bé nói, nó muốn đợi mẹ Nhi của nó về.

Các bác giúp việc dỡ, người ấy không phải mẹ Nhi, chỉ là một người giống mẹ Nhi thôi, mà nó vẫn nhất định không tin.

Ba còn bảo mẹ là người xấu, Cu Ty ghét luôn cả ba.

Mẹ là mẹ Cu Ty, mẹ là người tốt nhất trên đời!

Thằng bé ngay cả đi mẫu giáo cũng không chịu, cứ ngồi thẫn thờ đợi mẹ, bác Na phải mang cho bé cái ghế nhỏ, đợi tới lúc Cu Ty ngủ mới dám bế vào nhà.

Ông bà nội nghe chuyện, vội vã bay về, nghe con trai giải thích, bà rất đau lòng, không muốn Cu Ty bị kẻ xấu lợi dụng, đành thuê một diễn viên giả giọng giống mẹ thằng bé, gọi điện nói chuyện với nó.

Cu Ty sau khi nghe xong thì rất nghe lời, ngoan ngoãn không ra ngồi ngoài ngõ nữa, ăn ngon, ngủ ngon, chỉ có điều, tối nhớ mẹ quá, thằng bé thường bi bô kể chuyện khiến cả nhà nào nề hết cả.

Ở nghĩa trang cỏ xanh mướt, có người con gái sắc mặt tái nhợt thấy rõ, cô ngồi đờ đẫn, chìm đắm vào dòng suy tư của riêng mình...

Người ấy đâu phải chồng, sao vòng tay của anh ấm áp đến vậy? Cớ sao tim đau nhói...

Đứa trẻ ấy không phải là con, có sao cứ hung nhớ, cứ mơ về?

Nơi ấy, vì đâu lại thân quen hơn cả ngôi nhà ở Thụy Điển?

Còn nữa, cô, Alice Phạm, rốt cuộc là ai?

Khi ba còn sống, người ba thương nhất, chiều nhất là Alice, ba đi đánh bạc, ba đi câu cá, kể cả ba đi chơi tennis với bạn, ba đều dẫn cô theo.

Trước kia gặp tai nạn, chẳng thể nào nhớ được chuyện quá khứ, ba nói, không nhớ thì đừng cố nhớ, có ba bên cạnh là được, cô đôi lúc thấy trống vắng, nhưng đôi lúc lại tự an ủi, trên đời, có ba là được rồi.

Nhưng nay, cô lại thấy nghi ngờ, nghi ngờ chính bản thân mình, nghi ngờ mình là ai?

-“Ba à, giá như ba còn sống?”

-“Con là con gái ba, phải không ba, con và ba, giống nhau như thế cơ mà...con là con ba, liệu Rachel có phải con ba không, sao chị ấy không gọi ba là ba, sao ảnh trước kia của con toàn là chị ấy...con, con không hiểu...ba ơi...”

-“Ba à, con mang cá kho ba thích ăn nhất đấy...”

.....

Không gian tĩnh mịch, giọng người đàn ông lạnh lùng chen ngang bầu không khí thể lương.

-“Diễn giỏi quá đấy, cô chấm dứt ở đây được rồi...”

-“Anh...anh...”

-“Còn dám xây mộ ba cô cạnh mộ vợ tôi, các người, khốn thật...mà chắc gì đã là mộ ba cô nhỉ, khéo ba thật của cô còn chưa chết, chẳng qua là muốn chút cổ phần, mở miệng van xin có khi tôi còn cho đấy, việc gì mà tốn công biên kịch như thế?”

-“Anh đừng quá đáng...”

-“Trêu đùa tình cảm của một thằng đàn ông góa vợ và một đứa trẻ mất mẹ, cô thấy thỏa mãn lắm hay sao?”

Anh ta chỉ hỏi vậy, giọng nói từ tốn, nhưng từng câu từng chữ, đâm tới tận xương tủy người nghe.

Đúng, anh ta nói rất đúng, và còn rất đau nữa.

Từ bao giờ cô biến thành người như vậy?

Từ bao giờ độc ác đến thế, đôi mắt nhòe đi nhìn di ảnh người quá cố, ba à, chẳng phải ba luôn thích người thiện lương sao? Con như này, ba thích hay không? Ba à, còn trả thù nữa không ba? Ba à, con là ai?

-“Đừng để tôi thấy cô lần nữa...”

Hoàng Thế Hiến quay người, có trời mới biết, lần đầu tiên nghe giọng cô, cậu đã run như nào? Giây phút chạm mặt cô, trái tim muốn như muốn nổ tung...giây phút ấy, cậu đã nghĩ...à, thì ra cuộc đời cũng có phép màu.

Thế nhưng, hạnh phúc, phép màu...hóa ra lại là bong bóng xà phòng... mỏng manh, dễ vỡ, không có thực.

Nhi, Nhi ngọc, thực sự đã đi rồi.

Đã lâu như vậy, mà ngỡ như ngày hôm qua...hình bóng ấy, nụ cười ấy vẫn làm trái tim ai kia rỉ máu...

Kể cả dáng dấp ấy, bị người khác bắt chước, khuôn mặt ấy, bị người ta lợi dụng mà phẫu thuật thành, vẫn đủ sức khiến cậu điêu đứng.

Giả!

Biết giả, mà cứ ngỡ như thật.

Nước mắt kia, là giả, lại khiến người ta thấy xót.

Ai đó rời khỏi, từng bước chân, dứt khoát, thật nhanh, nếu không, cảm giác dày vò này, thực sự rất khủng khiếp.

.....

.....

Trời tối muộn, Alice mệt mỏi về nhà, muốn nghỉ ngơi luôn thì lại nghe tiếng gọi.

-“Alice!”

Đèn điện bật lên, mắt cô sáng ngời, lao nhanh về phía người phụ nữ trước mặt.

-“Dì, dì tới lúc nào, sao dì không bảo quản gia gọi con về...”

Dì Monica là quản gia cũ của nhà Alice, dì nghỉ hưu từ rất lâu rồi, nhưng thường tới chơi với cô, tình cảm của họ khá tốt.

-“Dì cũng vừa mới tới thôi, lần này dì tới là có chuyện, Alice à, ba con...trước khi mất, ông ấy có để lại cho con hộp này...”

-“Dạ!”

-“Ba con nói, khi nào mộ ba con xanh cỏ, nhất định dì phải chuyển tới tận tay con, giờ coi như dì hoàn thành nhiệm vụ, dì phải về đây...”

-“Dì ở lại chơi đã ạ...”

-“Thôi, mấy khi có dịp về nước, ba mẹ già ở nhà cũng mong dì lắm, hẹn con khi khác nhé!”

-“Dạ!”

.....

Cầm chiếc hộp trong tay mà lòng cô run rẩy, rối cuộc, trong đây chứa gì?

Tài sản, đất đai, luật sư đã thông báo hết rồi mà...lẽ nào...lẽ nào...trong đây sẽ là bí mật gì đó...hay cô không phải con gái ruột của ba, chị Rachel mới là con gái ba? Tại sao ba lại nuôi cô, tại sao lại để lại mọi thứ cho cô?

Một loạt thắc mắc bủa vây, Alice hồi hộp mở khóa, trên cùng, là bức thư được viết tay cẩn thận.

”

Alice thân yêu của ba.

Bác sĩ nói, có thể cả đời này, con sẽ chẳng bao giờ nhớ được phần kí ức đã mất. Và ba đã từng muốn, cả đời này, con đừng bao giờ nhớ nữa.

Nhưng có lẽ, như thế là không đúng, hôm nay, ba ngồi đây, viết bức thư này, như một thú vui cuối đời.

Ba có một câu chuyện muốn kể cho con.

Có một anh chàng sinh ra đã là trẻ mồ côi, cuộc đời của hắn từ khi sinh ra chỉ biết ăn xin, xin không được thì trộm, trộm không được thì cướp, làm sao sống qua ngày là tốt rồi.

May mắn làm sao, hắn lại được một cô tiểu thư nhà giàu để mắt đến. Mặc dù hắn rất tự ti, nhiều lần tìm cách lẩn trốn cô ấy, nhưng hắn càng trốn, thì cô càng theo, hắn đi chậm, cô đi chậm, hắn đi nhanh, cô đi nhanh, hắn chạy, cô cũng chạy theo, hắn ăn trộm, phải vào tù, cô ấy hàng ngày tới nhà tù thăm hắn.

Hắn chạy mãi, rồi lỡ để cô ấy chạy vào trái tim mình.

Cô ấy sau khi đến với hắn, bị cả gia đình chối bỏ, nhưng cô ấy là cô gái lạc quan nhất thế giới, bên cô ấy, hắn luôn thấy cuộc sống này thật ý nghĩa, hắn luôn thấy ánh mặt trời hồng tới rực rỡ.

Họ trải qua nhiều gian khổ, cô ấy sinh ra trong gia đình buôn bán đá quý, cô ấy dạy hắn từng tý một, rồi còn trộm đơn hàng, khách hàng của nhà mẹ đẻ. Cô ấy khẳng định ba mình không biết, nhưng hắn đoán, ba cô ấy vì thương con nên chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Thế rồi họ trở nên giàu có. Họ có với nhau một cậu con trai khá khinh.

Nhưng thế gian, đâu phải câu chuyện nào cũng là cổ tích? Một lần hắn đi làm ăn, uống rượu với khách, như bao lần khác.

Khi tỉnh dậy, hắn thấy mình đang trong trạng thái không một mảnh vải, tư thế thác loạn với đàn bà, mà người đàn bà này, lại không phải cô ấy... Và, hơn thế nữa, khi quay đầu sang bên phải, hắn bắt gặp ánh mắt cô ấy lạnh lùng nhìn hắn.

Lúc đó, hắn không nghĩ được nhiều, chỉ biết mình phải đuổi theo cô ấy.

Tại nạn giao thông hôm đó, là ngày đen tối nhất trong đời hắn. Trên xe cứu thương, cô ấy nằm trong vòng bàn tay hắn, hơi thở yếu ớt, hắn khóc, hắn sợ hãi, hắn giải thích, giải thích liên hồi.

Thế rồi, cô ấy mỉm cười, cô ấy nói cô ấy tin hắn.

Hắn khẳng định, nhất định cô ấy sẽ không sao, hắn sẽ tạ lỗi, hắn sẽ bắt con đàn bà kia trả giá.

Cô ấy lại bắt hắn hứa, dù có chuyện gì xảy ra, thì cũng không được gặp người đàn bà kia nữa, càng không được động tới ả ta. Cô ấy nói, cô ấy sẽ hạnh phúc nếu như hắn không hại người, cô ấy không muốn thấy hắn bị ngồi tù lần nào nữa.

Cô ấy nói, em mệt, em muốn ngủ, khi nào ngủ dậy, hai người sẽ đi Thụy Điển thăm ông ngoại cô ấy như dự định.

Nhưng hôm đó, cô ấy ngủ mãi, không dậy nữa.

.....

Alice à, hắn, chính là ba.

Cô ấy, chính là mẹ Joey.

Và ba xin lỗi, nhưng ả ta, cái người mà ba từng muốn giết nhất, là mẹ đẻ của con!

Ngày con sinh ra, ba đã cho làm xét nghiệm ADN, khi biết con là con gái ruột của ba, ba đã rất hận, thứ lỗi cho ba, thực sự, ba không muốn có con với ai khác, ngoài mẹ của Joey. Thứ lỗi cho ba, ngày đầu tiên con ra đời, là ngày ba cùng Joey rời khỏi đất nước tới chỗ cụ ngoại thằng bé.

Hai năm sau đó, khi mọi việc nguôi ngoai hơn một chút, để Joey đỡ cô đơn, ba quay lại Việt Nam đón con, khi đó mẹ ruột con đòi ba một số tiền lớn mới trả con, ba đã không ngần ngại đưa cho bà ấy.

Ba chọn tên đứa trẻ là Alice, biểu tượng của sự cao quý, đẹp đẽ.

Alice rất ngoan, nhưng tới năm con bé mười sáu tuổi, trong một lần tình cờ làm xét nghiệm máu ba mới phát hiện ra, ba và nó, không cùng huyết

thống.

Ba tức tởc cho người điều tra, vì sự việc nhiều năm rồi nên cũng mất thời gian khá dài, mỗi nơi đồn một kiểu, mất một thời gian sau mới biết, thì ra con gái ruột của mình bị mẹ đẻ vứt tại sọt rác ngay tối hôm đó, ơn Chúa phù hộ, nó bình an vô sự, còn được một nhà giàu có nhận nuôi và thương yêu hết mực.

Giá như ba đón con ngay từ ngày con sinh ra, hoặc giá như năm đón đứa trẻ đó, ba cẩn thận hơn làm xét nghiệm ADN, giá như ba không ngốc nghếch để bị mẹ con lừa...

Tội lỗi của ba, lớn lắm phải không con? Ba đã không dám gặp con trong nhiều năm liền, không dám xáo trộn hạnh phúc của con, nụ cười của con, ngây thơ biết bao, đẹp biết bao.

Rồi con bất ngờ gặp chuyện, con phải sống thực vật.

Nhà họ quyết định lấy cháu ngoại của ba ra. Ừ thì nếu là ba, ba cũng đồng ý.

Nhưng con thì năm mãi, không chịu tỉnh, ba thực rất sốt ruột.

Ba muốn ra mặt với tư cách ba con, nhưng ba biết mẹ nuôi con là người rất ghê gớm, có lẽ bà ta chẳng bao giờ cho một người bỏ rơi con gái mình mấy chục năm động tới người con bé.

Vì vậy, ba đã âm thầm mua chuộc bác sĩ, trợ lý, tất cả mọi người, diễn một vở kịch, nói rằng ở trong nước mãi cũng không phải cách hay, kích động để họ quyết định đưa con ra nước ngoài.

Rồi thời khắc ấy cũng tới, chắc con không biết đâu, ba chính là người lái chiếc xe chở con ra sân bay, bác sĩ y tá trên xe đều là người của ba cả.

Chắc ba mẹ nuôi và người đàn ông của con sẽ không bao giờ nghĩ ra được, việc tắc đường hôm đó là hoàn toàn có chủ đích, đảm bảo xe của chúng ta không trong tầm nhìn của họ.

Và chiếc xe trống rỗng ấy, vụ nổ ấy, diễn ra rất đúng kế hoạch, con nằm trong lòng ba, trên một chiếc xe khác, từ biệt Việt Nam từ ngày đó.

Con biết không, ba tin, con nhất định sẽ khỏe. Nhưng con không nhớ kí ức, ba càng mừng, ba thật ích kỉ phải không, Joey càng lớn càng trái tính, xa cách với ba, chỉ có con, là niềm vui duy nhất, ba thực sự không nỡ.

Alice nhường lại địa vị, và cả tên Alice cho con, ba chỉ đơn giản truyền tin ra ngoài, nó gặp tai nạn nên phải phẫu thuật chỉnh hình, cũng mất trí nhớ, mọi chuyện chỉ có vài người thân cận biết, vì vậy con thay thế vị trí của nó không một chút trắc trở, mà đâu phải con thay thế, vị trí đó đích thực là của con gái ba mà.

Alice sau này lấy tên là Rachel, ba xây cho hai vợ chồng nó một căn biệt thự cạnh biển, đúng như tụi nó mơ ước, và chuyện sau này chắc con cũng biết.

Đã bao lần ba muốn nói ra, nhưng ngày tháng của ba còn quá ít, ba lại tham lam...

Trong chiếc hộp này, là toàn bộ quá khứ của con, là ảnh ngày xưa ba luôn theo dõi con, nếu con chưa nhớ ra, hi vọng một ngày nào đó, khi xem chúng, con có thể nhớ.

Bởi vì, đó mới chính là gia đình đích thực của con, nơi đó, có hai người, mới xứng đáng là ba mẹ con, có người đàn ông luôn yêu thương con, và còn có cả, đứa trẻ đáng yêu của con, cháu ngoại ba.

Alice, tên con thực sự là... Trương Ngọc Uyên Nhi.

Một cái tên rất đẹp!

Và con gái của ba, cũng rất đẹp!

Sau này...

Nếu ở trên thiên đường, ba sẽ luôn ban phước lành cho con.

Nếu ở dưới địa ngục, ba sẽ đút lót cho quỷ sứ dạn chúng không phá con.

Hôn con, con gái bé bỏng.

Stockholm, một ngày tuyết rơi!

”

Mắt nhòe đi, ai đó cầm những tấm ảnh, lăm băm...Nhi...cô thực sự tên là Nhi?Hoàng Thế Hiến, thực sự là chồng cô sao?Đứa trẻ đáng yêu này, thực sự là con trai của cô sao?

Chiếc nhẫn này, khắc chữ HYN.

Chiếc dây chuyền này, khắc chữ HYN.

Là đồ đôi của cô với người ấy sao?

Ba sẽ không nói dối cô chứ, vậy chuyện trả thù là như nào?

Cô cố nhớ, mà không tài nào nhớ nổi, đầu đau tới muốn xỉu. Quán gia ở ngoài, lo lắng sốt ruột đành đẩy cửa vào, đọc bức thư của ông chủ viết, chuyển từ bất ngờ sang ngạc nhiên, rồi thắc mắc.

Ông lấy bức di thư mà cậu Joey đưa ra so sánh, thực sự nét chữ gần như là giống nhau, rất khó phân biệt. Rốt cuộc đành phải gọi người đưa hai bức đi nhận dạng chữ viết tay.

Sau hai tiếng đồng hồ có kết quả, thật không ngờ bức thư từ cậu chủ Joey lại không phải của ông chủ, quản gia ngẫm nghĩ cũng đúng, ông chủ mấy năm nay là người hiền lành, sao có thể trả thù gì chứ?

Là cậu Joey cố tình? Vì sao cậu ấy lại làm như vậy?

Quản gia cứ miên man ngẫm nghĩ, tiểu thư nhà họ thì chạy vụt đi từ lúc nào.

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hạnh Phúc Ngỡ Như Mơ

-“Ông chủ, cái cô Alice ấy cứ nhất thiết đòi gặp ông...”

-“Tôi nói rồi!”

-“Nhưng cô ấy nhất định không chịu về, nói là có chuyện quan trọng...”

Hoàng Thế Hiển chưa kịp phản ứng thì đứa con trai láo toét đã bi bô toe toét dẫn “mẹ” vào nhà, người con gái bên cạnh mắt đỏ hoe, còn thủ thỉ vào tai nó cái gì đó, nó liền lôi bác giúp việc ra ngoài rồi đóng cửa phòng.

-“Hoàng Thế Anh, láo toét!”

-“Xin anh, nói chuyện với tôi một chút được không?”

-“Tốt nhất cô nên về đi!”

Alice dè dặt nín ửng tay áo của Hiển, lí nhí nói.

-“Em...em là Nhi...là vợ anh...là mẹ của Cu Ty...”

Nước mắt cô trực rơi xuống, trái với mong chờ của cô, người đàn ông đối diện cười to chế giễu.

-“Alice, cô quả là có khiếu hài hước, cô nói cô là Nhi? LÁO!”

-“Anh tin em...em nói thật...”

-“Được, vậy Nhi sinh ngày bao nhiêu? Tôi sinh ngày bao nhiêu, Nhi thích gì nhất, tôi cầu hôn Nhi khi nào?”

-“Em...em không nhớ....em...em...nhưng em thực sự là Nhi...”

Cô càng giải thích, Hoàng Thế Hiển càng giận.

-“Câm mồm rồi biến cho tôi...đừng có diễn kịch nữa, nói cho cô biết, riêng về cách xưng hô cũng sai rồi...muốn diễn thì học hỏi cho tốt vào... BIẾN!”

Tiếng người ta quát, khiến cô run rẩy, biết làm sao? Biết làm sao để anh tin cô?

Phải rồi, chạy vội nên quên mất, bây giờ cô sẽ về nhà, sẽ lấy thư ba viết, sẽ lấy ảnh chụp, sẽ lấy nhẫn, dây chuyền tới, khi anh nhìn thấy những vật đó, anh sẽ tin phải không?

Đúng, chắc chắn anh sẽ tin.

-“Hoàng Thế Hiển, đợi em, nhất định đợi em nhé...rồi em sẽ quay lại, anh sẽ tin em...”

Alice vội vã rời khỏi, người đàn ông nhìn theo cô, ánh mắt đầy chua xót.

.....

.....

-“Về nhà nhanh nhanh bác...”

Cô vội vàng mở cửa, ra lệnh cho lái xe, ngạc nhiên khi bắt gặp một người khác.

-“Chào em gái!”

-“Anh Joey...anh về nước từ bao giờ?”

-“Ngay sau khi nghe tin dì Monica nói về trao “tâm thư” của ông già cho em...haha...”

-“Anh, bức thư đó không phải là của ba đâu, ba không có thù hằn gì với nhà họ Hoàng hết, mặt khác, em còn chính là mẹ của đứa trẻ đó...”

Cô hào hứng kể chuyện, ai ngờ anh trai mình mặt sắc lạnh.

-“Anh biết!”

-“Sao anh biết?”

-“Vì anh...chính là người...tạo ra bức thư giả đó...”

Giọng anh trở nên lạ lùng khác thường, chiếc xe đen sang trọng rẽ một hướng khác, đi tới một căn nhà trống. Anh trai mà cô từng yêu quý, chỉ sau ba thôi, lại ép cô xuống xe, dùng dây thừng trói tay, lôi cô đi như một tù nhân.

-“Anh...anh sao vậy...anh say à?”

-“Anh không say em yêu ạ, anh chưa từng say...”

-“Anh làm gì vậy?”

Alice la lên khiếp sợ, Joey cố định cô vào chiếc cột trụ, còn mình thì ngồi ở chiếc ghế đối diện. Đó là lần đầu tiên cô thấy anh tâm sự nhiều như vậy, anh kể về tuổi thơ của anh, vui vẻ, hạnh phúc.

Cô đứng nghe anh nói, nghe tới cảm động mà quên cả việc mình bị trói, đôi mắt sừng húp mọng nước.

Cuối cùng, giọng anh trầm trầm.

-“Thế nhưng em biết sao không...chính vì mẹ em, con điếm đó xuất hiện, khiến cho mọi thứ tan tành...ALICE...MẸ TAO. VÌ MẸ MÀY MÀ CHẾT...ba cũng yêu thương mày hơn tao, hai người chúng mày cướp mọi thứ của tao...mẹ mày tao chưa tìm thấy thì giờ mày...MÀY...phải trả giá trước...”

-“Joey, em xin lỗi...xin anh...”

-“Tao là muốn mèo vờn chuột với mày, trả thù mày, trả thù người thân của mày, nhưng mà, căn bản không ngờ tới ông già lại có di thư cho mày, thôi thì, chúng ta kết thúc ân oán ở đây đi...”

-“Đừng...anh...”

Chiếc dao nhỏ của Joey lượn lơ quanh mặt cô, mồ hôi lạnh ứa ra, đầu cũng đau buốt lạ thường. Hình ảnh này, cô đã gặp ở đâu?

....

-“Em nhìn thấy chưa? Ha ha...em nhìn cho rõ, giờ thì nó chỉ là thằng trắng tay thôi...em hiểu không?”

-“Thả Nhi ra!”

-“Chúng mày đánh cho nó ngậm miệng cho tao.”

-“Anh có tất cả rồi mà, anh giữ lời đi...tôi xin anh...”

-“Rồi, chẳng phải em yêu nó vì nó là đại thiếu gia, là cậu chủ sao? Nó có tiền, nó có của, nó được sinh ra trong gia đình quyền quý. Đó là lý do em yêu nó phải không? Vậy thì nhìn cho rõ này, bây giờ tất cả là của anh...”

-“Bỏ tôi ra...tôi xin anh...”

-“Em nghĩ lại đi, em bị sốt rồi phải không? Bây giờ nó không có tương lai gì cả, anh đây, anh mới có thể cho em mọi thứ, em phải chọn anh mới đúng chứ...anh mới là người yêu thương chiều chuộng em, còn nó, nó chỉ quất nạt em thôi...”

-“Không...không...”

-“Bình tĩnh lại, bình tĩnh rồi nói cho anh biết...em chọn ai?”

-“Tôi...tôi...”

....

-“Anh Sên...cậu...”

Alice buột miệng, nước mắt chảy dài, Joey ngạc nhiên nhìn cô.

.....

.....

-“Gọi tao là đại thiếu gia...”

.....

-“Đại thiếu gia, em lạy cậu!”

....

-“Vẫn béo như thế! Trông này, vẫn như lợn nái luôn!”

-“Cậu vừa khen em xinh cơ mà?”

-“Tao khen mày xinh lúc nào?”

-“Có mà, vừa thấy khen xong!”

-“Mày mơ hả...”

-“Đâu...đâu...thật...mà...”

.....

-“Mày...tao thật không ngờ, mày quá đáng thật...”

-“Em...em...em không nhớ...”

-“Mày không nhớ là xong hả? Tối qua mày say khướt, mày làm gì tao mày biết không?”

-“Tao giữ gìn bao năm để rồi đi tong trong tay mày thế hả, bây giờ mày tính làm sao?”

.....

....

-“Em...em...chúng ta...có... chồng à...cậu chủ à...đại thiếu gia à...”

-“Ừ, sao nào, hít vào, đó...nhẹ thôi...rồi bình tĩnh nói nào...”

-“Đại thiếu gia, chúng ta...chúng ta sắp có tiểu thiếu gia rồi!!!”

....

Từng mảnh ghép dần hoàn thiện, từng tiếng nấc nghẹn ngào, cậu của cô, chồng của cô, là thật! Đúng là thật rồi...cô, chính là Sen, là Nhi, sao cô có thể quên chính mình, sao cô có thể quên cậu ấy?

-“Mẹ Nhi...mẹ Nhi...”

Con trai cô, cô muốn gặp thằng bé.

-“Alice, giờ mày muốn chết bằng cách nào? Cho mày chọn...”

-“Em...em không muốn chết, em phải gặp cậu ấy, em xin anh, thả em, tha cho em...”

-“Mày đừng mơ! Mày với mẹ mày, phải trả giá cho cái chết của mẹ tao, cho tuổi thơ khốn nạn của tao...mày đã sung sướng biết bao...”

-“Mẹ em...em biết bà ấy có lỗi, nhưng chắc anh không hề biết, anh thực ra còn tốt số hơn em, mẹ ruột anh, ít ra còn yêu thương anh, nghe anh kể, em, em rất ngưỡng mộ...”

Nhìn cô em gái khốn khổ trước mặt, Joey cười khẩy.

-“Nói nhiều.”

-“Chắc anh biết em được nhận nuôi, nhưng anh có biết trước đó em cũng chỉ là một đứa trẻ bị mẹ vứt sọt rác...Joey à, mẹ em sau đó còn dùng em để lấy tiền của mẹ nuôi em...”

-“Mẹ mày đúng là con bitch...nhưng mày...tao...”

Tay anh siết chặt con dao hơn, nó, nó là kẻ thù của mình, vì đâu mà khi nghe nó kể, nhìn nó khóc, anh lại thấy mũi lòng vậy. Không được, nhất định không được, phải trấn tĩnh.

-“Anh à, không phải ba không thương anh đâu, là anh rời xa ba trước mà, năm ngoái, cái lần anh bị sốt cao, ba bệnh mà vẫn thức cả đêm chăm anh, anh không nhớ ư? Ước mơ của anh là trở thành họa sĩ, ngày xưa ba ép anh theo nghiệp ba, nhưng trước khi chết ba đã hối hận, vì vậy hầu hết tài sản mới để lại cho em, ba nói, ba không muốn làm anh phải bận tâm nữa, anh có thể thỏa thích sống cuộc sống của anh...”

Alice càng nói, Joey càng chấn động.

-“Mày bịa...”

-“Em thề độc, nếu anh muốn, em sẽ trao toàn bộ tài sản cho anh...nếu anh còn chưa tin, giờ anh có thể bay về nhà, vào phòng ba, anh sẽ thấy ảnh của mình ở trong album đặt cạnh đầu giường ba, là do anh chủ động xa cách, ba cũng rất buồn, anh biết không?”

-“Mày...mày...không đúng...tao...tao...không dễ bị lừa vậy...mày...đối trá...”

-“Giờ anh giết em, Cu Ty sẽ mất mẹ, anh từng mất mẹ, đau khổ như nào anh là người hiểu rõ nhất, giờ anh cũng muốn thẳng bé như vậy sao? Nó, là cháu ruột anh mà...”

-“Anh à...anh...”

Không khí trở nên yên lặng lạ thường, anh trai, em gái, không biết là lương duyên hay nghiệt duyên? Phút giây cuối cùng, chiếc dao ấy vẫn chém xuống, dây thừng trói tay Alice bung ra, cả người khẽ cô run lên.

-“Anh!”

-“Đi đi...”

Joey ngồi bất động, Alice rất thương anh trai, nhưng cô giờ còn một việc quan trọng hơn để làm, thực sự là rất sốt ruột, cô...rất muốn gặp người ấy, cô phải đi tìm người ấy ngay lập tức.

.....

Dòng người tấp nập nhộn nhịp, bàn tay kia vẫn mãi miết vẫy xe, bây giờ cô phải làm gì trước, cô phải về lấy nhẫn làm vật chứng, cậu mới tin cô là Nhi thật. À không, sao mà cô ngốc vậy, cô đã nhớ ra rồi, cần gì vật chứng gì nữa, nhất định cậu sẽ tin, giờ cô sẽ về nhà ngay lập tức.

Kitsssss...

Chiếc xe thể thao lao qua trước mặt Nhi rồi phanh gấp, người trong xe vội vã lao ra, giây phút ấy, trái tim cô như muốn ngừng đập.

Đại thiếu gia.

Cậu.

Đúng rồi, là cậu của cô.

Cậu đen đi nhiều, còn gầy đi nữa.

Nhưng không sao, trong mắt cô, cậu vẫn là người đẹp trai nhất.

Cậu đang đi về phía cô, đúng rồi, là cậu đang đi về phía cô.

Mắt cậu, từ ngày phẫu thuật tới giờ vẫn tốt chứ?

Là tại cô, tại cô không tốt, giá như cô nhớ ra sớm hơn.

Cô muốn chạy thật nhanh, cô cảm thấy nhớ cậu quá, cô muốn ôm cậu một cái.

Cớ sao chân cô lại mềm nhũn thế này?

Cô muốn gọi cậu một tiếng, cô muốn nói rất nhiều chuyện...

Cớ sao miệng cứng ngắt?

Ánh nắng dịu nhẹ bao bọc người con gái nhỏ bé, gió thổi qua, dịu dàng, ai đó cố gắng chống chọi, cố gắng kiên cường, nhưng cô ấy, chẳng thể nào nói nổi một câu với người đàn ông mà cô thương yêu nhất, cô từ từ ngã xuống, ngắt lịm.

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kết

Trương Mỹ Ái Như thắp nén nhang cho tổ tiên rồi nở một nụ cười hạnh phúc. Cuộc đời, đúng là không thể đoán trước được điều gì sẽ xảy ra, cuộc sống, đúng là kì diệu.

Cả ngày hôm nay, bà cứ cười tùm mãi, cảm giác như đang sống trong thế giới cổ tích vậy. Nhi đã trở lại, cứ ngỡ sẽ đoàn tụ với nó ở thế giới bên kia chứ, kiếp này, như thế là may mắn, quá đổi may mắn.

Lại nhớ lúc đó, quản gia nhà họ cầu cứu, ơn trời thế nào bà lại mỉm lòng cho ông ta vào, nghe ông ta trình bày sự thực, còn mang cả di thư của bố để Nhi ra, cả nhà bàng hoàng cực độ, nhất là Hoàng Thế Hiển.

Nghe tin không thấy Nhi đâu, có thể bị anh trai bắt đi, mặt con bà tái mét, vội vã sai người điều tra rồi một mực lao đi tìm.

Lúc nó ôm Nhi về, cả nhà vỡ òa sung sướng.

Bác sĩ đã nói rồi, con bé chỉ là dạo gần đây xảy ra nhiều chuyện, dẫn tới kiệt sức, nghỉ ngơi ổn định rồi sẽ khỏi, vậy mà thằng Hiển nó cứ làm như vợ nó sắp chết không bằng, bà cũng thấy buồn cười.

Một mình nó khóa trái cửa ở trong phòng với vợ, cả Cu Ty cũng không cho vào, hai bé con ấm ức thì thà thì thụt bên ngoài, mách bà nội không ăn thua, thằng bé bày đồ chơi ra trước cửa, chốc chốc lại gọi gọi dạn dò.

-“Mẹ tình là ba phải cho con vào đây nhé...”

-“Ba Hiển nhé!”

-“Ba Hiên không được độc chiếm mẹ của Cu Ty đâu...”

.....

Bên chiếc giường lâu đài quen thuộc, có người vợ nằm yên bình như nàng công chúa yêu kiều, chẳng bù cho người chồng bên cạnh, từng nhịp thở cũng run rẩy, tay siết tay mà sao ai đó vẫn cảm thấy căng thẳng.

Giây phút nghe quản gia nói chuyện, cậu không biết diễn tả cảm giác của mình lúc đó như thế nào, chính cậu cũng cảm thấy, đó là lần đầu tiên mình được trải nghiệm thứ cảm xúc ấy.

Thứ cảm xúc, người thân ngỡ như đang ở cõi chết lại trở về, mấy ai thấu?

Vui tới nỗi không kiểm soát được mình. Vui rồi lại sợ, sợ lắm, sợ tai mình nghe nhầm, sợ đây chỉ là giấc mơ mà thôi, giấc mơ ảo tưởng, giống như bao năm qua vẫn mơ.

Phải tự bấm vào tay mình rất nhiều lần, bàn tay chảy máu, nhưng lại không hề thấy đau, vẫn là cảm giác sợ đó, là mộng...hay là thực?

Chủ tịch CL Group, sáng suốt bao năm qua, hôm nay tự mình lại không phân biệt được?

Thôi kệ, nếu là mơ, vậy cứ tiếp tục một giấc mơ đẹp.

Giây phút nhìn thấy cô vẫy xe, ai đó choáng váng. Cái thời khắc cô ngã xuống, sống lưng truyền tới cảm giác lạnh toát, lại là sợ, sợ cô sẽ rời khỏi, sợ chưa kịp gặp cô, chưa kịp nói gì, cô đã rời khỏi...

Tay cậu bao trọn tay nhỏ bé của cô, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt, cậu nhìn cô, nhìn bao nhiêu giờ cũng cảm thấy chưa đủ, người con gái này thật xấu xa, sao chỉ nhìn thôi, cũng khiến mũi cay xè thế này?

Từ ngày cô ra đi, thời gian trôi rất chậm, hôm nay cô trở về rồi, thời gian vẫn quá chậm, từng giây, từng tích tắc, có người hồi hộp biết bao.

Có người chòng bần thần, lo lắng, chờ đợi trong từng khoảnh khắc.

VÀ...

Rốt cuộc, cô vợ hư hỏng ấy cũng thức giấc sau bao mệt mỏi. Bàn tay cô khẽ nắm lại tay cậu, rồi siết chặt.

Cô thấy cậu, rất rõ.

Cậu cũng thấy cô, đôi mắt tròn xoe long lanh tinh khiết, vẫn như ngày nào!

Thứ lỗi cho cậu, đã không nhận ra cô ngay từ ngày đầu tiên.

Thứ lỗi cho cậu, đã ngu xuẩn nghi ngờ.

Thứ lỗi cho cậu, ngày hôm ấy đã không đi theo xe cô ra sân bay.

Thứ lỗi cho cậu, đã khiến họ xa nhau quá lâu.

Thứ lỗi cho cậu...

Nghe quản gia kể, cậu đoán cô đã quên cậu, nhưng không sao, cô quên thì cậu sẽ nhắc cô nhớ, dù cô có không nhớ, chỉ cần bên nhau, cậu cũng mãn nguyện rồi.

Hai người xa cách, có bao nhiêu chuyện để nói, có bao nhiêu cảm xúc muốn giải bày.

Vậy mà ngay lúc này đây, lại chẳng ai nói được câu nào.

Họ nhìn nhau, thật lâu.

Cậu ôm cô, cô vòng tay lại ôm lấy cậu. Cái ôm siết chặt dạt dào, cô được cậu bao trọn trong lòng.

Cô khẽ ngẩng đầu, đối diện với cậu, gương mặt ai kia chậm rãi cúi xuống, dịu dàng hôn lên đôi môi mà cậu nhung nhớ, mà cậu khát khao. Môi cậu, nóng bỏng như lửa, chiếm trọn từng góc ngách nhỏ nhoi, cướp đoạt từng luồng khí, chà sát, cắn mút... nụ hôn ngày gặp lại, quá mức cuồng nhiệt, tay đan tay, lưỡi chạm lưỡi, nước mắt quyện nước mắt.

Đắng cay, ngọt bùi, đau khổ, hạnh phúc.

Từ ngày hôm nay, nhất định không bao giờ, không bao giờ cậu để cô rời xa.

Không biết họ hôn trong bao lâu, chỉ biết lúc rời cậu, cô tưởng như mình ngạt thở, nước mắt vẫn chảy từng hàng, ôm cậu, tựa vào bờ ngực săn chắc, hít hà mùi thơm quen thuộc, rồi cô lại như một đứa trẻ làm nũng, nức nở, nghẹn ngào.

-“Cậu...”

Hoàng Thế Hiến cả người như hóa đá, Nhi vừa nói vừa nấc.

-“Em, em Sen, em Nhi...cậu ơi, em nhớ...em nhớ cậu...”

Cô nhớ ra, thật sao? Từ bao giờ.

-“Cậu ơi cậu phải tin em, em nhớ rồi, không có lừa cậu, em thực sự là vợ cậu...”

Nhìn cô khố sờ phân trần, mắt cậu cũng đỏ hoe, ôm cô vào lòng, mắng nhỏ: “Ngốc”.

Trái với trong phòng xúc động dạt dào, ngoài cửa truyền tới tiếng đập liên hồi và tiếng trẻ con la hét tùm lum.

-“Ba Hiễn mau mở cửa, con nghe có tiếng người nói, rõ ràng mẹ Nhi tỉnh rồi... mau mở cửa đi ba...”

-“Mẹ Nhi mở cửa cho con, mẹ Nhi ơi...”

-“...”

Thằng bé hét kinh quá, ba mẹ rớt cuộc cho nó vào, cả nhà ba người đoàn tụ, hai người khóc tu tu, một người cứ cười toe toét kể chuyện lú la lú lô.

Từ khi Nhi trở về, nhà họ Hoàng lại rộn rã tiếng cười. Cô có lên thăm anh Sên một lần, anh cải tạo tốt, đã được ân xá cho án treo, giờ anh và mẹ sống trên vùng đó, không về quê nữa, cuộc sống cũng tạm ổn.

Vì Hoàng Thế Hiễn không thích Sên lắm, nên Nhi cũng không dám đi lần hai.

Joey tiếp tục đam mê họa sĩ của anh ấy, nhưng vẫn quản lí gia sản của ba, như là tạ lỗi vì anh hiểu lầm ba bao năm qua.

Mọi người đều rất vui vẻ.

Duy chỉ có một người ức chế. Chính là Hoàng Thế Anh.

Mẹ thì cũng không chơi với bé cả ngày, ba thì từ lúc có mẹ là ít hỏi tới bé hơn, thấy ghét ghét à.

Lại nói có một lần, cậu bé định xuống phòng ba mẹ rủ hai người xem phim, gọi chẳng thấy ba mẹ thưa, chỉ thấy tiếng ba thở rất mạnh, rồi giọng mẹ van xin này nọ, hình như mẹ kêu, mẹ khóc ý sao, cậu bé từ ngạc nhiên, chuyển sang tái mét, rồi tức giận.

Là ba bắt nạt mẹ.

Mấy hôm sau cậu rình, tình trạng vẫn như vậy.

Mẹ thật là đáng thương, cậu phải giải cứu cho mẹ.

Ba Hiên rất đáng sợ, bé đã biết điều đó, ba đã quyết thì bà nội cũng không xoay chuyển được, chính vì vậy đợi hôm ba không biết vì chuyện gì mà quát mẹ rất to, rồi không đưa mẹ đi làm, đợi ba đi rồi, Cu Ty mới cầm lấy ba lô mình đã chuẩn bị bao lâu, trong đó có tất cả đồ dùng cần thiết, bao gồm một bộ xếp hình, hai chiếc súng nước, bộ tú lơ khơ và ô tô siêu nhân.

Cậu trình bày sự việc với mẹ, cụ thể là.

-“Mẹ, ba Hiên quá đáng...”

Nhi thấy con mình nói thế cũng suy nghĩ, ừ, công nhận, nhiều lúc Hiên cũng nghiêm khắc thật, đành gật đầu.

-“Giờ mẹ chỉ được chọn một, con hoặc ba...mẹ chọn ai?”

Ai đó đơ người luôn, bé con mũm mĩm đáng yêu như này, lại tức chồng chỉ vì ăn một bát cơm, lén đổ một bát cơm mà mắng cô xối xả, ức chế dâng tới đỉnh đầu, quả quyết nói.

-“Chọn con, mẹ chọn con!”

-“Con biết mẹ Nhi gốc sẽ chọn con mà, đi, con đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi, con sẽ giải thoát cho mẹ, chúng ta bỏ nhà ra đi thôi...”

-“Hả?”

-“Đi thôi, đi với con, không ở nhà với ba già đáng ghét nữa...”

-“Ừ! Kệ đại thiếu gia, chúng ta đi...”

Đang cơn tức, mẹ ngốc cũng theo con khờ.

Hai mẹ con đi, đi mãi, đi tới giữa trưa thì Cu Ty thấm mệt, thấy đói, lúc này cậu bé mới nhớ ra không mang đồ ăn. Thật phiền phức quá à.

-“Mẹ Nhi đói không?”

-“Mẹ đói!”

-“Mẹ Nhi mang tiền không?”

-“Mẹ không...”

-“Thôi được rồi, đợi con một tý...”

Thằng bé chạy vào cửa hàng tạp hóa gần đấy, nhìn chị bán hàng xin xỏ cái bánh mì hai hộp sữa, nói là cho nó và mẹ, còn khoe rằng từ giờ nó sẽ bảo vệ mẹ, chị bán hàng nhận ra con nhà Chủ Tịch, nên đưa ngay, sau đó còn không quên buôn dưa lê với người yêu...lại chính là trợ lý của Chủ Tịch.

Hai mẹ con ngồi ở đường, ăn bánh mì uống sữa. Năng quá, họ ra đi, quên cả mang mũ, đành đội hai cái lá sen bứt ở hồ gần đấy. Trông rất giống hai người hành khất khổ sở.

Đi được một lúc, thì gặp cướp, tên cướp khiến mẹ Nhi sợ phát run, mà Cu Ty thì vẫn rất kiên cường, cướp dọa nạt một lúc, thì ba Hiến vừa hay tới, cướp chạy.

Mẹ thấy ba thì mừng huýnh mà, thật đáng ghét, không dám nói bỏ nhà đi, chỉ dám nói hai mẹ con đi chơi.

-“Đi về đi con, may mà có ba không thì mẹ con mình nguy to...”

-“Mẹ Nhi đúng là gốc ghếch, thằng cướp đó là người của ba đấy, con thấy ba nháy mắt với nó, rõ ràng thông đồng, lừa được mẹ thôi...dọa thôi, trêu thôi, cướp gì mà cướp...”

Nhi giật mình, quay sang Hiền với ánh mắt nghi hoặc. Cậu không nói gì, chỉ vác thằng con trai mất nết tống lên chiếc xe phía sau, không quên cảnh cáo.

-“Dám dụ dỗ đàn bà của ba mà, khá lắm con! Mau về nhà cưới quần năm sấp!”

Hai người đàn ông nhìn nhau hăn học, tiếc là thằng bé chẳng làm gì được thằng lớn, đành ngậm ngùi theo lái xe về trước.

Thằng lớn giật cái lá sen, tống nốt “con vợ” vào xe, cài dây an toàn rồi mới ngồi vào ghế lái, giọng đều đều.

-“Ghê gớm nhỉ, bỏ nhà theo trai cơ đấy!”

-“Em đâu có bỏ nhà đâu, đi chơi mà...”

-“Đừng ngụy biện!”

Giọng câu, từng tấc thì phải, hại cô hơi run, đành phải khai.

-“Là con trai mình mà...”

Hiền im lặng, lúc cậu không nói gì, là lúc đáng sợ nhất, nhịp tim của cô cứ ngày một tăng.

-“Cậu ơi...”

-“Cậu à...”

-“Cậu, xin lỗi nhé...lần sau không thể nữa, đừng đánh Cu Ty nhé...”

Về nhà, cậu không phạt Cu Ty thật, cả cô và thằng bé thờ phào. Nhưng Hiền lại đi lên phòng cậu, mặc kệ cô. Nghe các bác kể, mới biết sáng cậu đi một lát lại về, thấy cô không ăn nhiều nên sốt ruột mua bánh cuốn đem về định dỗ dành, vậy mà không thấy cô đâu, mấy người đi tìm mẹ con nhà cô mãi. Cậu đã rất lo.

Tự dưng Nhi thấy tội lỗi ngập tràn, cảm giác mình như trẻ con.

-“Cậu ơi em đau đầu quá mà em quên mất mình phải uống thuốc nào rồi, em mang lên đây, cậu ra xem hộ em một chút...”

Đành phải giả dối dụ rảnh ra khỏi hang vậy.

Vẫn cứ là thành công, rảnh mặt lạnh lùng đi ra, chuột nhắt hồ hởi ôm hôn tới tấp, xin lỗi rồi rít. Rảnh chống cự được một hồi, sao thì cũng mềm nhũn, nồng nhiệt cản lại chuột, rồi ăn sành, ăn sạch, ăn không còn một cái gì cả.

Ở bên ngoài, Hoàng Thế Anh lại nghe thấy mẹ kêu rên. Cậu bé xót thương đau đớn vô cùng, nắm chặt bàn tay, mẹ, nhất định đợi một ngày con lớn, con có quyền lực.

Thế nhưng, cái ngày mà cậu lớn rồi, nghĩ lại, cậu chỉ mỉm cười!

.....

Nắng chiều đổ xuống, hai vợ chồng nhà kia vẫn quấn quít nhau không rời. Ai đó vẫn lưu luyến nụ hồng ngọt ngào chúm chím, ai đó lại chìm đắm trong lồng ngực săn chắc, cảm nhận nhịp tim đầy bình an.

-“Em...yêu...cậu...”

Hoàng Thế Hiền không giấu được nụ cười, bàn tay linh hoạt đưa xuống nơi rừng rậm, trêu chọc một hồi, để vợ thờ không ra mới cắn vành tai nhỏ, thì thầm.

-“Mình làm đám cưới nhé!”

Trương Ngọc Uyên Nhi, vô lực, yếu ớt, chẳng còn mặt mũi nào mà kiêu với chả căng, chỉ vâng một tiếng vô cùng ngọt ngào.

.....

Ngày hôm ấy, cô mặc chiếc áo dài trắng.

Ngày hôm ấy, cậu mặc bộ vest đen.

Chiếc nhẫn của cô khắc chữ HYN.

Chiếc nhẫn của cậu khắc chữ NYHTĐ.

Ngày hôm ấy, cô đã biết, HYN, NYHTĐ không phải là hai thương hiệu nổi tiếng, mà thực sự là Hiền Yêu Nhi và Nhi Yêu Hiền Trọn Đời.

Cô hỏi cậu, vì sao cậu chỉ yêu em, mà em lại phải yêu cậu trọn đời?

Cậu nói, bởi vì cậu không chỉ yêu cô trọn đời, mà kiếp sau, kiếp sau nữa, cũng nhất định yêu cô.

Cô nhìn cậu, nước mắt rơi, cô cũng vậy, kiếp sau nhất định làm vợ cậu!

Ngày hôm ấy, pháo hoa sáng rực một góc trời!!!

HẾT

Hà Nội, 22/09/2015

Lan Rua's Story ~ Porcupine & Duck Family.

P/S: Thank you all, love u :X.

ĐẠI THIẾU GIA, EM LẠY CẬU!

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ngoại Truyện

Một năm nào đó, có đứa bị mất bốn cái răng, điên tiết quát:

-“Béo như con lợn ấy, chó nó yêu mà!”

Đứa gãy răng bị đau, cả ngày chả chịu ăn, đứa kia mè nheo dỗ dành, năn nỉ ỉ ôi cả buổi.

-“Tao nói không là không mà.”

-“Ăn đi cậu, ăn một miếng thôi cho em vui. “

...

-“Đi mà, đi mà.”

...

-“Em xin mà, xin mà, ngon lắm, cậu cố ăn nha. “

-“Lắm mềm như ranh, mà xem, đến con Milu còn thấy phiền chui vào gầm giường, tao không hiểu mai sau con chó nào nó chịu được mà?”

.....

Lại một năm khác, có đứa ngây thơ hỏi:

-“Cậu học trước à, em xem với...cái này là gì? “

-“Là dấu cộng, đây là số 2, đây là số 1, 2 cộng 1 là 3...”

Có đưa bĩu môi khinh thường.

-“Tưởng cậu giỏi lắm, sai bét! “

-“Mày ra chỗ khác chơi đi!”

-“Cậu thật, học dốt em nói cho thì phải tiếp thu chứ, 2 cộng 1 bằng 0, em toàn thấy anh Sên hát mà, cậu sửa đi...”

-“Im mồm, biến!”

-“Cậu không phải xấu hổ, để em sửa cho!”

Nó giật lấy cục tẩy, xóa xóa rồi vẽ một vòng tròn trịa đẹp đẽ, cười tự sướng, nhìn lên thấy cậu mặt tối sầm.

-“Cút mau, ngu như bò, đứa nào lấy được mày số nhọ như chó!”

.....

.....

Hôm mùng 2 Tết âm lịch, bà chủ đi xem bói về kể chuyện với cả nhà, Sen chăm chú lắng nghe lắm. Xong xuôi, nó tí tởn chạy đi khoe.

-“Cậu ơi cậu, bà chủ nói mai sau vợ cậu xinh đẹp và nghe lời cậu nha!”

-“Điều đó là đương nhiên. “

-“Bà chủ còn bảo em lấy được người rất chung thủy với em, hihi...”

“-“Tao biết!”

-“Sao cậu biết hay vậy?”

- “Loài chó vốn trung thành!”

– “Làm gì mặt mũi như đưa đám thế?”

Ai đó hỏi, ai đó giận dỗi.

-“Ba tặng mẹ túi hàng hiếm.”

-“Thì sao?”

-“Thế Anh mua kẹo mút cho các bạn lớp nó...”

-“?”

-“Cậu vẫn không hiểu à?”

Hoàng Thế Hiển tỏ vẻ dăm chiêu lắm.

-“Sao thường ngày cậu thông minh vậy mà hôm nay ngốc thế?”

-“Ngốc gì cơ?”

Có người cười mỉm, hại người kia ức chế gần chết.

-“Quà của em đâu? Hôm nay 20/10 đấy? Em không có quà, ghét cậu ghê!”

-“Tưởng thế nào, ra đóng cửa vào!”

-“Sao phải đóng cửa cơ?”

-“Thế mà có muốn nhận quà không thì bảo? Quà này hay lắm...”

Hiển dụ, Nhi ngoan ngoãn nghe lời.

Một ngày đẹp trời, Nhi giật mình nhớ ra, trách móc.

-“Hôm 20/10 cậu vẫn chưa tặng quà em đâu đấy!”

-“Tặng rồi, lúc đó mày còn sung sướng lắm cơ, đã nhanh quên thế?”

-“Đâu, cậu phét.”

-“Con này, ăn có nói không, may mà còn bằng chứng.”

-“Bằng chứng gì? Cậu đừng thấy em ngốc hơn mà định lừa em đi.”

Có người từng từng xoa xoa bụng vợ, cười nham hiểm, có người ngẩn tò tè, hết đường chối cãi. Không lâu sau, nhà họ Hoàng chào đón tiểu công chúa Hoàng Ái Linh.